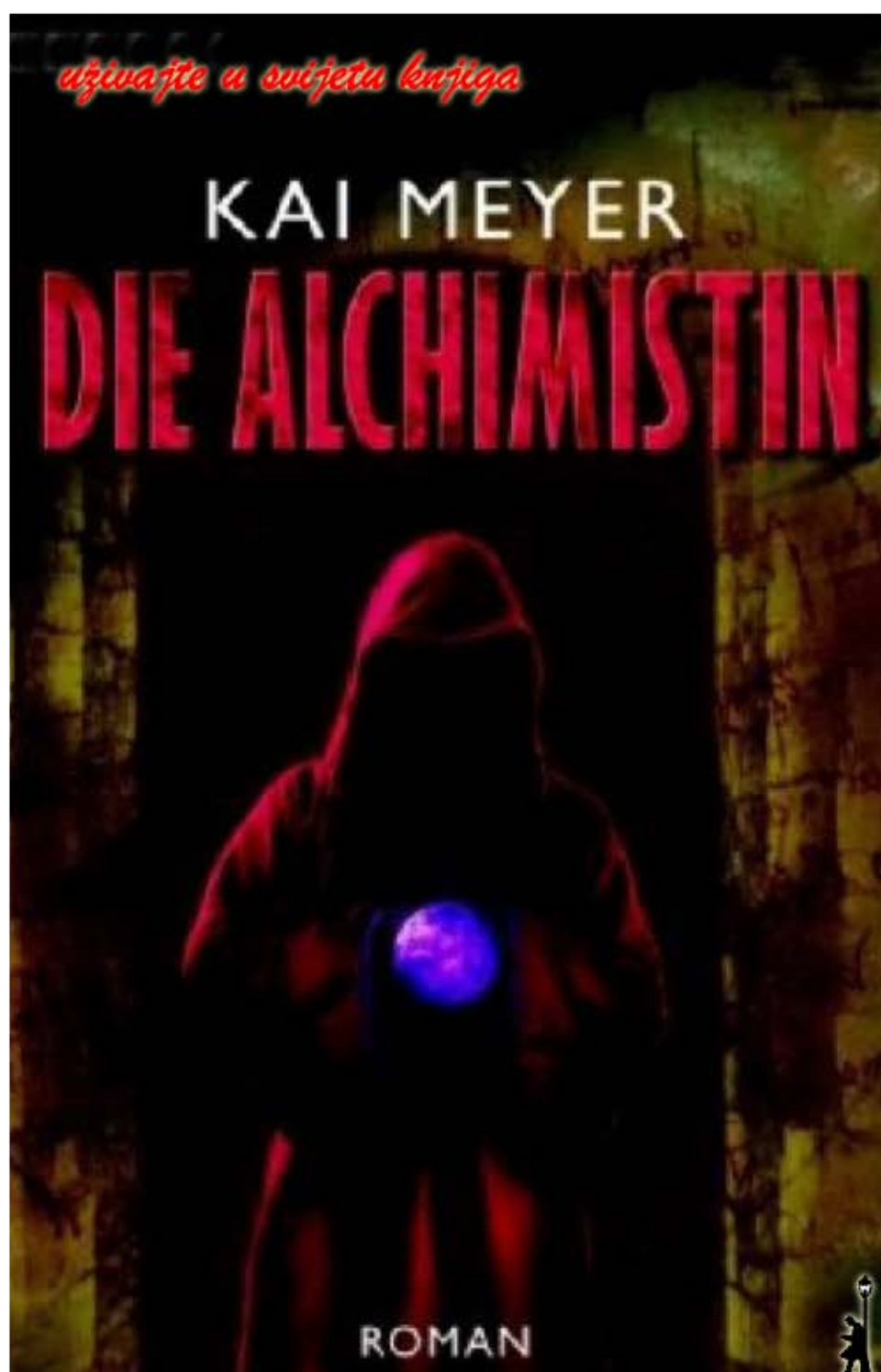

KAI MEYER

ALKEMIČARKA

uživajte u svijetu knjiga

Prvo poglavlje

A onda dvorac.

Dok se kočija probijala kroz pješčanu sprud — ljuljajući se i klizeći u pijesku — dječak je pogledao kroz prozor. Na dvorac i na Baltičko more iz kojega se uzdizao.

Sve je bilo potpuno drukčije nego što je zamišljao. Naravno da je bilo drukčije.

Nije bilo tornjeva, nije bilo vijenaca na kulama. To nije bila takva vrsta dvorca. Imanje se nalazilo na malenom stjenovitom otoku. Njegovi su zidovi neprimjetno prelazili u svijetle strme stijene kao da su stoljećima izrastali iz kamena. More je tmurno i mirno ležalo pod jesenskim nebom, a ipak su zapjenjeni valovi udarali u otok.

Jednostavno tako, kao da se voda pobunila protiv tmurne oholosti stijena koje su oštro i nijemo stršale iz mora. Vapnena stijena, na kojoj se smjestio dvorac Institoris, bila je okružena malenim, nedostupnim otočićima, ne većim od kakve kuće. Četiri, brojao je dječak, ali kad je kočija napravila luk i kad se pogled na otoke pružio iz drugoga kuta, ugledao je i peti otok koji je do tada bio zaklonjen dvorcem. Iz njega se izdizao svjetionik s crvenim i bijelim prugama. Mrtvi kiklop s davno ugašenim okom. Još su samo morski orlovi (bjelorepi štekavci) slijetali na nj i budno nadgledali more.

I uopće, ptice. Dječak se divio mirnoj uzvišenosti s kojom su jahale na vjetru iznad usamljena krajolika s njegovim beskrajnim obalnim nasipima i pješčanim dolinama, škrtim šumama johe, koje su čučale u uvalama, vjetrom povijenim smrekama i grmovima žutilovke. Ali još uvijek je dvorac bio taj koji je privlačio pogled. Njegov novi dom.

Sto su dolazili bliže obali, to je bilo više pojedinosti koje je mogao prepoznati. Temelji dvorca bili su u obliku potkove, kao i otok na kojem se nalazio. Oko dvorca rasli su čempresi, visoki poput tornjeva, mnogo viši od zgrade. Oni su priječili pogled na srednji dio dvorca. Međutim, krila sa zapadne i istočne strane dobro su se vidjela. Na tri kata i jednako sivi kao i more. Dugi nizovi prozora, po tri jedan iznad drugoga, bijelih okvira koji su još više naglašavali činjenicu da iza većine nije gorjelo svjetlo. Krovovi su bili strmi, a iz zabata se uzdizala skupina crnih dimnjaka, sve jedan do drugoga. Iz nekih je izlazio dim koji se gubio u gustim oblacima.

— Christopher.

Nije naučio na ženske glasove, a pogotovo ne na takve koji su lijepo izgovarali njegovo ime. Razdraženo je odmaknuo glavu od prozora na kočiji i novoj majci uputio smiješak.

Ona je odložila knjigu koju je držala cijelim putem, ali je nije nijednom otvorila. Suosjećajno se nagnula prema njemu.

— Christopher — rekla je još jednom, kao da se istom mora naviknuti na njegovo ime. — Doista je mnogo udobnije nego što izgleda. Svidjet će ti se, vjeruj mi.

Riječi su zvučale pomalo umorno, kao da ih je već nebrojeno puta izgovarala kako bi se jednoga dana obistinile. Uopće nije bilo ni govora o tome da Christopher nije bio sretan. On je doista bio sretan. Njegovo je uzbuđenje malo prikrivalo tu sreću, a naravno i blagi strah od novoga. Ali ipak se osjećao sretnim. Ili bolje rečeno: pretpostavljao je daje osjećaj, koji se u njemu rađao, bila istinska sreća. No, nije mogao biti sasvim siguran. Nedostajalo mu je nešto s čime bi to usporedio.

Charlotte Institoris nosila je neobičan šešir ukrašen školjkama. Vrlo tvrdoglavo. Kosa joj je bila podignuta, samo je nekoliko crnih uvojaka izvirivalo ispod oboda šešira. Visoko smještene jagodične kosti kao da su joj preko svake mjere izduljivale lice koje je još k tome bilo usko i bezbojno. Ona nije bila lijepa žena, iako je neprestanim smješkanjem pokušavala dati toplinu crtama svojega lica.

— Siguran sam da će mi biti dobro — rekao je, možda samo iz pristojnosti. Brat Markus, predstojnik sirotišta, dao mu je savjet: "Kaži da ti se sviđa, bez obzira kako se stvari budu razvijale. Ne možemo ti naći ništa bolje." Kako ne bi pomislila da on želi sam sebe uvjeriti u to, odlučio je reći bilo što. — Vježbao sam veslanje.

Charlotte ga je nekoliko trenutaka začuđeno promatrala, a onda se blago nasmiješila. — Oh, zlato moje, mi nećemo morati sami veslati. To rade sluge. Već nas čekaju dolje na obali.

»Zlato moje.« Već mu se nekoliko puta obratila tim riječima. Osjećao se neugodno. Christopher je imao sedamnaest godina, gotovo je bio odrastao muškarac, a ona je s njim postupala kao s djetetom. Kao sa svojim djetetom. Jer od sada će on to upravo i biti.

Osjetio je da mora kihnuti pa je udahnuo. Zabrinuto mu je pružila čist rupčić. U pravo vrijeme.

Prekrasno, pomislio je, ona vjerojatno misli kako dovodi bogalja u kuću. A on uopće nije bio bolestan, čak ni prehladen. Morao je kihnuti zbog mirisa. Zbog mirisa knjige. Bio je alergičan na to.

Kočija se konačno zaustavila.

Christopher je pričekao da Charlotte siđe, a onda je pošao za njom. Noge su mu se našle u mekanom pijesku.

Osjetio je na licu hladan vjetar s Baltičkoga mora. Već nakon nekoliko trenutaka osjetio je sol na usnama.

S obale se u more pružalo dugačko brvno. Na njegovu je kraju bio privezan čamac sa spuštenim jedrima.

Prijetećim koracima usu-sret su im po drvenim gredama išla tri muškarca. Sva su se trojica poklonila pred Charlottom. Potom su i Christopheru častoljubivo kimnuli glavom. To mu je bilo nešto sasvim novo pa se skoro

počeo smijati. Ali, već će on naviknuti na to.

Kočijaš je okrenuo konje, mahnuo rukom i opalio bičem u znak pozdrava. Potom su se kola zaputila kroz dine. Malo poslije toga Christopher je sjediopokraj Charlotte u kabini na krmi čamca koja ih je štitila od vjetera. Čamac se odvojio od spruda. Svaki korak ljudi na čamcu u kabini je odjekivao kao vrlo glasno lupanje. Christopher je pokušao pogledati van, ali su oba prozora bila prekrivena stvrdnutom soli i nije se ništa moglo vidjeti. Charlotte ga je pogledala tako ljubazno kao da će ga u sljedećem trenutku potapšati po obrazima.

Ona vjeruje da sam radostan, pomislio je. A i jesam, zar ne? Radujem se.

Brod se otisnuo u more u susret otoku i dvorcu na njegovim stijenama.

— Ima točno petsto metara — rekla je Charlotte. — Čini se kao da ima više, ne misliš li tako?

Christopher je potvrdno kimnuo glavom. Do sada nije razmišljao o tome. Znao je samo da je petsto metara bila prilično velika udaljenost kad ju je trebalo preplivati.

Bio je još šutljiviji nego prije, ali mu Charlotte nije zamjerila. Spremila je u torbu knjigu čiji mu je miris toliko smetao. Malo-pomalo ponovno je mogao udahnuti zrak do kraja.

Pozorno ga je promatrala, a on je mislio na protekle događaje.

Na kočiju, na selo. Na putovanje vlakom, njegovo prvo putovanje. Putovao je potpuno sam. I na veliku kuću u Llibecku koju je ostavio za sobom, kuću punu djece i galame. Više neće morati trpjeti zagušljive spavaonice, dah tajnovitosti ispod ponjava natopljenih znojem i dječjim neprijateljstvom.

Nedostajat će mu brat Markus. Samo on, nitko drugi. Brat Markus neprestano mu je davao nadu u bolju budućnost. Sada je ta budućnost bila pred njim, tamo napolju, pred kljunom čamca. Osamljena stijena u Baltičkom moru.

»Mnogo je udobnije nego što se čini.«

Po prvi put ga je obuzela prava tuga. Je li to možda bila nostalgija?

»Siguran sam da će mi biti dobro.«

Ono pred njim bio je sada njegov dom. Njegova kuća.

»Samo petsto metara.«

Tako je, dakle, budućnost bila blizu. Tako blizu.

Brat Markus ga je osobno doveo do kolodvora. To ni u kojem slučaju nije bilo uobičajeno. Takve stvari obično su obavljale sluge. One bi istovarile djecu pred njihovim novim roditeljskim kućama ili radnim mjestima kao kola ugljena, uzele napojnicu i izgubile se mrzovoljna izraza lica.

S Christopherom je bilo drukčije. On je bio najstariji u domu, a po mišljenju brata Markusa najpametniji. Ipak, da su od njega tražili da dokaže tu tvrdnju, ne bi mu bilo lako. Jer ono što je brata Markusa uvjerilo nije bilo znanje ili spretnost u računanju, nego Christopherova bolest koja se činila tako neobičnom.

Dječak od malih nogu nije mogao podnijeti miris ljepila za uvez knjiga, hvatao je zrak čim bi uzeo knjigu u ruke, grčio se pred policama za knjige i u knjižnicama padao u nesvijest. Ipak je ustrajao u učenju, za razliku od ostale djece u sirotištu. Brata Markusa to se toliko dojmilo pa ga je uzeo kao privatnoga učenika, nabavljao mu jednu knjigu za drugom i bdio nad njim dok je, stavivši u pogon sve svoje snage i uz povremene napade, studirao.

Dok su druga djeca prilično rano počela izučavati obrtnička zanimanja i vrlo brzo počela raditi kao odrasli muškarci, brat je od Christophera odlučio stvoriti učenjaka. Dakako, studij iz financijskih razloga nije dolazio u obzir, ali su zato obojica jednako uživala u satima privatne nastave u Markusovoj sobi. Nijedan stolar, nijedan mesar nije se htio baviti jednim tako obrazovanim djetetom, i tako je Christopher iz godine u godinu ostajao u domu i postao, kako su ga sluge pune mržnje zvale, »čuvar dućana«.

Sve do onoga dana kad se pojavila Charlotte Institoris tražeći posvojenika. Ne bi trebao biti premlad, rekla je i time razljutila brata Markusa. Ali sve nemoralne pomisli koje su se kod njega pojavile, kad je izrazila tu želju, ona je pobila izvrsnim dokazima svoje časne namjere. Bila je podrijetlom iz stare plemićke obitelji, s majčine strane, rodila je dvije kćeri i prije dvije godine primila u kuću još jednoga dječaka. Odgovori na pismene upite kod nadležnih ustanova potvrdili su njezine tvrdnje. Brat Markus je čak uspio pronaći dom u kojem je odrastao taj drugi dječak. Od tamošnje ravnateljice saznao je da joj je Daniel redovito pisao pisma u kojima se lijepo izražavao o novom domu.

Brat Markus i Christopher vodili su duge razgovore sve dok se nisu složili daje to doista lijepa prilika i daje treba iskoristiti. Christopher će konačno dobiti ono što je po bratovu mišljenju već odavno zaslužio: obitelj i okolinu koja će biti poticajna za njegov duhovni razvoj. Brat Markus bio je sretan, a Christopher, pa, i on je bio sretan. Na svoj način.

Naravno, nije mu se sviđalo što će napustiti učitelja i, naravno, pitao se kako će izgledati njegov budući život u pravome dvorcu. Neće li morati razočarati obitelj Institoris, on, obično siročić, koga je majka napustila čim se rodio? Kako će se slagati s novim sestrama i bratom? I neće li im, unatoč studiranju, biti nedorastao u učenosti? Zaokupljale su ga takve i slične dvojbe dok gaje brat Markus nekoliko mjeseci nakon Charlottina prva posjeta vozio na kolodvor.

Nakon još jednog uvoda u pravila ponašanja (desetog ili jedanaestog u proteklih nekoliko dana) Markus ga je poljubio u obraze, srdačno ga zagrlio i poželio mu sve najbolje za put.

Tada je Christopher na nekoliko sati bio prepušten sam sebi. Charlotte Institoris htjela ga je dočekati na seoskom kolodvoru i već ga je u pismu obavijestila kako se veoma raduje njegovu dolasku.

Čamac je bešumno klizio pokraj dvije kamene stijene visine čovjeka koje su označavale ulaz u maleni zaljev. Na svakom bloku sjedio je po jedan lav od kamena. Pogledi lavova križali su se visoko iznad vode.

Zaljev je ležao u središtu otoka — potkove. Do sredine zaljeva vodio je uzak mostić.

Tamo gdje je mostić bio pričvršćen za stijenu uzdizao se zid načinjen od čempresa, stožastih grdosija koje su zaklanjale pola neba. Christopher je bio siguran da u životu nije vidio tako visoka stabla. Sigurno su bila visoka dvadeset, pa čak i dvadeset pet metara.

Zamolio je Charlotte da mu dopusti promatrati prirodu s palube čamca i ona mu je rado ispunila tu želju. Čak je i sama izašla iz kabine i naslonila se na ogradu pokraj njega. Jednom je rukom čvrsto držala svoj šešir da ga vjetar ne odnese. Nije joj ni najmanje smetalo što je pritom stajala na putu trojici muškaraca.

Čamac je lagano pristao uz sprud. Jedan je muškarac pomogao Charlotte i Christopheru izići iz čamca. Ostali su bili zaposleni s konopcima i jedrima. Na kraju je sluga stavio Christopherove stvari na sprud, otrcani kovčeg što mu ga je darovao brat Markus. Uz nekoliko odjevnih predmeta — koji ionako nisu bili primjereni jednom takvom kućanstvu — u njemu su se nalazile brojne bilježnice, uvezane koncem, u koje je cijele godine bilježio svoje znanje. One su mu bile cijelo bogatstvo.

Valovi su lagano udarali o stijene u zaljevu. Na mjestima do kojih je dosegala plima svijetli je vapnenac bio obložen zelenim obalnim muljem.

Duboko hukanje privuklo je Christopherov pogled na vrh čempresa. Sablasno su se njihali na vjetru, šaputali i šumjeli. Zvučalo je tajanstveno, čak pomalo prijeteći.

Djevojčica sa svijetlim uvojcima i u bijeloplavoj haljini trčala im je u susret. Christopher je ocijenio da nema više od deset godina.

— Majko! Majko! — povikala je malena. — Pogledaj, skupila sam školjke!

Charlotte se nasmiješila i sagnula se dok joj lice nije došlo u ravninu s licem djevojčice. Glumeći iznenađenje pogledala je što ima u rukama. U svakoj ruci nalazile su se po dvije bijele školjke, velike kao džepni sat koji je brat Markus običavao nositi nedjeljom.

— Prekrasne su — divila se Charlotte.

— Za tebe su — rekla je djevojčica blistajući od sreće.

— Oh — rekla je Charlotte i oprezno uzela školjke te ih stavila u svoju torbicu. Potom je zagrlila djevojčicu. — Mnogo hvala, zlato moje.

Christopher je stajao pokraj njih i promatrao ih ne znajući što da misli. Prizor je zračio toplinom i sigurnošću, ali ga je istodobno uhvatio i nekakav strah što kao stranac ulazi u tu obitelj.

Charlotte je ustala, zagrlila Christophera i predstavila ga djevojčici.

— Ovo je Christopher — rekla je svečano. — On je tvoj novi brat.

Potom je pokazala na svoju kćer. — A ovaj maleni anđeo je Sylvette, naše najmlađe dijete.

Djevojčica mu je pružila ruku, što je svjedočilo o njezinu dobroj odgoju, i pogledala ga pomalo nepovjerljivo kad ju je uhvatio i pro-drmao.

— Ne tako strogo — ohrabrila ih je Charlotte. — Zagrlite se! Nakon kratkog oklijevanja poslušali su je. Sylvette se u Chri-

stopherovu zagrljaju osjećala vrlo krhkom. Odmah su se razdvojili.

— Jesu li i ostali ovdje? — pitao je na kraju, jer mu je bilo neugodno što i majka i kćerka ništa ne govore.

Charlotte ih je oboje uhvatila za ruke i povelala sprudom do kopna. Ona je bila visoka žena, ali je Christopher za pola glave viši od nje. Da ih je netko promatrao iz gustih čempresa, prizor bi mu se učinio čudnim.

— Auru i Daniela ćeš upoznati odmah, oni su u dvorcu — rekla je Charlotte.

— A... otac? — Charlotti nije promaklo kako je teško izgovorio tu riječ na koju nije navikao.

Ali prije nego što je mogla odgovoriti, Sylvette je rekla: — Tata nas mrzi. Tata nas sve mrzi.

Charlotte je ostala kao ukopana. Njezino usko lice ispod šešira ukrašenog školjkama postalo je blijedo poput krede kad ju je zaprepasteno i bijesno pogledala. — Kako možeš to reći?

Malena je prkosno odvrtila: — Ali to je točno. Christopher je u jednom trenutku pomislio da će Charlotte djevojčici priljepiti šamar. Tanka pukotina nastala je u idličnoj slici koju je imao o životu obitelji Institoris.

Njegova se pomajka ipak savladala, pustila im je ruke i pošla ispred njih. Kad je Christopher Sylveti dobio skriveni pogled, ona mu se tako djetinje nasmiješila da je u istom trenutku shvatio zašto ju je Charlotte nazvala svojim malenim anđelom.

Nije bilo tvrdoga puta kroz šumicu čempresa zbog čega se Christopher prilično iznenadio. Činilo se da nisu htjeli narušiti prirodan poredak stabala. Neka od njih bila su međusobno dovoljno udaljena tako da se moglo bez poteškoća prolaziti između njih.

Šumica nije bila široka, možda dvadeset metara, ali u njezinoj je unutrašnjosti vladao sumoran ugođaj nekog drugog svijeta. Na tlu, iz kojega je mjestimice stršalo neravno kamenje, blijedo se jesensko svjetlo isprepletalo sa sjenama. Trpki šumski zrak potpuno je otjerao miris morskih algi. Izgledalo je kao da se usred toga otoka, pustog, praznog i odbojnog, otvorio nekakav tajni prozor, prozor prema nekom drugom mjestu koje je obećavalo

toplinu i udobnost. Sve je to Christopher a podsjećalo na svečanu tišinu groblja.

Ubrzo potom čempresi su ostali iza njih, a pred njima su se pojavila visoka ulazna vrata dvorca. Četiri široke stube vodile su do dvokrilnih vrata.

Ali Christophera se nisu dojmila velika vrata, nego prozori koje je sada prvi put vidio izbliza.

Svi su prozori bili od kristalnoga stakla u boji, šareni mozaici koji su prikazivali groteskne slike i prizore, vatromet nepoznatih motiva kakve Christopher do tada nije vidio. Nije bilo iznimke. Nijedan prozor nije bio od prozirnoga stakla.

Charlotte je požurivala njega i Sylvette da brzo pođu za njom u toplo. Christopher je još uspio dobro pogledati dva prozora s desne i lijeve strane ulaznih vrata.

Na jednome se vidio jastreb kako čuči na golom vrhu nekakve stijene i u kljunu drži dugačku vrpču s natpisom. Na njoj je bilo više latinskih riječi koje bi Christopher možda znao i prevesti kad bi ih dulje promatrao, ali ne i u prolazu. Oko vrha stijene kružio je gavran gledajući ga jednim okom sa slike.

Na drugom prozoru, desno od vrata, bio je prikazan uspravan štap oko kojega su se obavile dvije zmije. Vrhovi njihovih jezika su se dodirivali. Na kraju štapa nalazio se cvijet magnolije koji je prelazio u zvijezdu. Na nebu se na jednoj strani vidio mjesec, na drugoj sunce.

Gotovo protiv volje Christopher je pokušao odvratiti pozornost od ta dva prozora. Bilo je tu još nebrojeno mnogo prozora koje bi valjalo pogledati. Koštalo gaje, dakle, truda, da se suprotstavi tom porivu i nastavi slijediti Charlottu i Sylvetu do predvorja.

U sobi, ne, u dvorani se nalazio veliki kamin, točno nasuprot vratima. Otvor kamina činio se tako visokim i dubokim poput ulaza u kakvu spilju. Bio je soba za sebe; soba brata Markusa nije bila ništa veća. Vatra, koja je u njemu gorjela, djelovala je izgubljeno u širini kamenoga grotla.

Na parketu dvorane nalazili su se debeli, mekani sagovi, uglavnom u crvenim i smeđim bojama. Na lijevoj strani zavojite su stube vodile na prvi kat. Na drvetom obloženim zidovima visjele su slike i svjetiljke, ornamenti, grbovi i ručni radovi. Utisci su bili toliko snažni da je Christopher pomislio kako će se morati za nešto uhvatiti da ga bujica ne otrgne i odnese.

Charlotte se razdražljivo okrenula, ali iz nekog drugog razloga. — Gdje su sluge? — pitala je u prazno.

— U blagovaonici — rekla je Sylvette. Kriomice je namignu-la Christopheru koji se iznenadio zbog tog neočekivanog pokreta. Uzvratio joj je trepnuvši i pritom joj darovao smiješak za koji je mislio da je srdačan.

— Svi su se tamo okupili kako bi te upoznali — zadovoljno je otkrila djevojčica kao da se ta čast njoj ukazuje.

— Majko, pa ti si im sama to naredila.

Charlotte je oklijevajući kimnula glavom, ali ni u kojem se slučaju nije činila zadovoljnom. — A Aura? Gdje je Aura? I gdje je, do-vraga, Daniel?

Christopher a je njezino uzbuđenje vrlo začudilo jer je užurbano i ljutito hodala tamo-amo. Izgledalo je daje ozbiljno uznemirena.

Tada je s gornjega kraja stubišta odjeknuo glas:

— Ja sam ovdje, majko.

Charlotte je skočila. — Aura! — izustila je. — Barem se ti sjećaš dobroga odgoja.

Djevojka, koja se pojavila na gornjem kraju stubišta i koja je sada polako silazila dolje, za trenutak je iskrivila lice. Na licu joj se vidjela zloba.

Aura Institoris bila je Christopherovih godina. Od majke je naslijedila crnu kosu. Oči su joj bile blijedoplave kao i Sylvettine. Crne trepavice, dugačke i fine te lijepa oblika, poput vijenca krasile su joj oči. Imala je guste, tamne obrve koje su joj davale pomalo ljutit izgled. Međutim, uglovi usana bili su podignuti kao da se smiješi, što je imalo suprotan učinak. Bijela joj je koža bila glatka, a na nosu je imala nekoliko pjegica. Nosila je jarko crvenu haljinu s tamnosmeđim obrubom što je naglašavalo njezino vitko tijelo.

Christophera, koji je odrastao u sirotištu i koji nije navikao na lijepe žene, to se strašno dojmilo. I više od toga.

Ali njegovo oduševljenje nije potrajalo dugo jer Aura je rekla: — Je li to novi? U glasu joj se osjetilo da ga ne prihvaća. Christopher kao da se odjednom ubo na trn procvjetale ruže.

— Tvoj brat — odgovorila je Charlotte, naglašavajući svaku riječ — Christopher.

Aura se zaustavila podno stubišta, nije mu prilazila. Promatrala ga je pretvarajući se da je ravnodušna i time je postigla što je htjela. Odjednom se osjetio suvišnim, netko tko nije dobro došao.

Njegova se pomajka odmah potrudila utjecati na Aurino ponašanje. — Tebi nije dobro, zlato moje, zar ne?

U njezinim suosjećajnim riječima osjetio se prizvuk koji je značio: »0 ovom ćemo još razgovarati!«

Christopher je pokušao uhvatiti Aurin pogled i privući njezinu pozornost. Vatra koja je gorjela u njezinim zjenicama nekome je mogla biti kobna, njemu se, međutim, učinila razbuktalim bijesom. Što ju je toliko razljutilo?

— Mogla si barem staviti naušnice, draga moja — Charlotte je još uvijek pokušavala izvještačenom nježnošću izbjeći neugodnosti.

— Ali ja sam stavila naušnice — odgovorila je Aura glumeći nevinost, no svatko je mogao vidjeti da ih nije

imala. Prstima se uhvatila za uši pretvarajući se da se strašno iznenadila kad ih nije napipala. Christopher je bio uvjeren da Charlotte to više ne može izdržati.

— Oh — Aura se umiljato nasmiješila — vjerojatno sam se prevarila.

Jedan trenutak Aura i njezina majka prezrivo su se gledale. Onda je Charlotte izustila uz velik trud: — Gdje je Daniel?

— Ja sam to htjela tebe pitati. Tražim ga već dulje vrijeme.

Charlotte nije skidala pogleda s nje vjerojatno zato da bi vidjela krije li Aura nešto. No, činilo se da je ovaj put odgovor bio iskren. Charlotte se odjednom uplašila kad joj se javila strašna pomisao. — Dragi Bože — izmaklo joj je — gdje bi mogao biti? Nije valjda učinio kakvu glupost?

Posrćući, stavila je ruku na čelo kao da će se onesvijestiti i pasti na pod. Međutim, to je bila slika koja uopće nije odgovarala onoj Charlotti koju je Christopher upoznao prije nekoliko sati. Ponašanje tih ljudi postajalo mu je sve zagonetnije.

— Ah — rekla je Aura — on će se već pojaviti. Vjerojatno sjedi u knjižnici.

Okrenula se i otvorila vrata ispod stubišta koja Christopher do tada uopće nije primijetio. Iza njih nalazio se dugačak, slabo osvijetljen hodnik.

— Odmah mi javi ako ga nađeš — povikala je Charlotte za njom. Glas joj je bio visok, gotovo kreštav. Više nije ni pomišljala na Aurinu neposlušnost.

Djevojka nije odgovorila, zatvorila je vrata za sobom i bez riječi nestala u beskrajnom truhu dvorca.

Christopher se uznemirio pri pomisli kako će se u toj kući pred njim otvoriti još mnoga vrata za koje ni ne sluti da postoje.

Sylvette ga je povukla za rukav. Kad se sagnuo prema njoj, prošaputalaje:

— Tata stanuje u potkrovlju. Nikad ne silazi. Nikad.

Prije nego što je Christopher mogao reći bilo što, Charlotte ga je, smiješeći se, uhvatila za ruku.

— Dođi sada, zlato moje. Moramo te predstaviti posluži.

Raznobojne kaskade svjetlosti slijevale su se niz visoke mozaike na prozorima. Glavni hodnik zapadnoga krila pružao se pred Aurom kao tunel ispod duge. Čak se i slaba jesenska svjetlost dražesno igrala bojama, na suprotnom zidu nastajala je prekrasna laterna magica.

Međutim, Aura danas nije trošila vrijeme na ta čuda staklarske umjetnosti. Imala je previše briga koje su je dovodile do očaja. Jednu od tih briga upravo je upozнала. Bio je to Christopher. Još jedan stranac u dvorcu. Još jedan povod za prezir prema majci.

Ali Christopher nije bio jedini razlog njezinu bijesu. Točnije, ako će biti iskrena, on uopće nije igrao nikakvu ulogu. Mogao je biti povod, jedan od mnogih, ali je bilo mnogo važnijih razloga za njezin bijes. Ako je tko bio u stanju smiriti je, utješiti je, tada je to bio Daniel. No, što se njega tiče, majka je bila u pravu: »Gdje se, dovraga, krije?«

To pitanje je bilo suvišno. Postojalo je još samo jedno od njegovih omiljenih mjesta u dvorcu gdje ga nije tražila. Ljutilo ju je što nije najprije pogledala ondje. A bilo je tako blizu. Glupa kokoš, ukorila je samu sebe.

Zapravo, ne, postojalo je još jedno mjesto. Ali ako je Daniel doista ondje, ona ga nikad neće pronaći. Nikad ne bi pošla za njim od staroga svjetionika, nikad.

A ako je ipak bilo tako? Ako je ipak otišao do svjetionika kroz prokop ispod mora? Ako je doista pokušao učiniti ono isto što je pokušao prije dva mjeseca?

Bez kucanja otvorila je dvokrilna vrata knjižnice dahćući od ljutnje i brige.

— Zdravo, sestrice.

Daniel je sjedio usred utvrde od velikih knjiga koje su bile polukružno naslagane jedna na drugu poput zida od opeka. Sjedio je u sredini prekrštenih nogu i gledao je.

Kako je mrzila kad bi je nazvao sestricom! Još gore: on je znao da ona to mrzi! Opet se poigravao s njom. I to baš danas. I to baš sada.

Daniel je imao osamnaest godina. Bio je godinu dana stariji od nje. Kosa mu je bila boje slame i bila je pretanka za tu duljinu. Po očima mu se vidjelo da je nekad bio vragolan. S tim je došao na svijet, kao što se netko rodio s madežom. Ostavljao je dojam da se ruga svemu i svakomu, čak i samom sebi. Aura ga je baš zbog toga voljela, od samog početka. Daniel je ukočenom životu u dvorcu oduzeo ozbiljnost.

Ali to je bila prošlost. Bijeli povezi oko ručnih zglobova oda-vali su što je učinio. Rane nisu htjele zarasti, uvijek su se iznova na bijelim zavojima pojavljivali tragovi krvi. Auru je prizor pogodio u srce poput bodeža.

Njegov smiješak nije bio iskren, vidjela je po njemu da se nadao kako će ga ona ostaviti na miru. Ali ona nije ni pomišljala na to. Ostala su joj još samo četiri dana i zato je trebao, dovraga, biti razuman!

Zastala je pred njim i pružila mu obje ruke želeći mu pomoći da ustane.

— Dođi, moramo razgovarati. Nije pokazao volju poslušati je.

— To stalno radimo. Razgovaramo, samo razgovaramo. Ali to ništa ne mijenja.

Sama se sebi učinila smiješnom u tom položaju. Ipak nije spustila ruke, nego ih je pružala kao prema nekom utopljeniku. — Molim te — tiho je rekla. Daniel je nije gledao u oči. Pogledao je njezine ruke.

— Opet si grizla nokte.

Ljutito je povukla prste. Mrke su joj se obrve skupile. — Ne pokušavaj me obeshrabriti takvim glupostima. Daniel je uzdahnuo i ustao. Njegovo je mršavo tijelo u toj kretnji bilo tako bespomoćno, izgledao je poput srne koja se pokušava podići sa šumskoga tla. Aura je primijetila kako se oslanja na ruke, ali to ga uopće ne boli. Smiješan napredak nakon više od osam tjedana. Zašto krvarenje nije prestalo? Osjećala se izgubljenom stojeći tako pred njim. Daniel joj je prišao i zagrlio je. Osjetila je kako se pritom ukočio kao da ga razum opominje da ne čini takve pokrete. On je to htio, htio ju je priviti uza se, ali se istodobno mrzio zbog toga. Njegova vječna dvojba. I njezina.

— Oproštaj prije putovanja u srednji vijek? — našalila se stidljivo.

Daniel ju je tužno pogledao u oči. — Kakav srednji vijek. Neće biti tako strašno kao što misliš.

— Doista si me utješio.

— To je samo internat, nije zatvor.

Naslonila je glavu na njegovo rame. Osjetila je njegov otpor, ali nije brinula zbog toga. — Internat za bolje djevojke, tisuću i pol kilometara oдавде. To jest zatvor.

On je više puta pokušao proturječiti joj, pa je ovaj put odustao od toga. Nije se sjetio ničeg pametnog čime bi joj mogao odgovoriti. Osim toga, točno je znala da je on zapravo mislio isto što i ona.

Daniel je polako spuštao ruku niz njezin vrat, nježno je milovao udubljenje između njezinih lopatica. Osjećala je kako joj suze naviru na oči i očajnički ih je pokušavala potisnuti. Znala je da će je on pustiti, ako primijeti da plače. Njezine su suze imale loš običaj da mu vrate razum.

Stajali su šutke, priprijeti jedno uz drugo. Aura se savladala svom svojom snagom. Sve je bilo besmisleno. Ništa nije moglo pomoći ni njoj ni njemu.

Njihov odnos nije bio jednostavan od prvoga dana. Aura je više puta pokušavala srušiti prepreku među njima, ali ju je Daniel spriječio u tome, prvo humorom, a poslije, kad ga je izgubio, grčevitom distancom. Nisu bili pravi brat i sestra, uopće nisu bili rođaci, ali problem nije bio u tome.

Zapravo, bila je riječ o Danielovu nesretnom slučaju. I o činjenici da još nije završio s njim.

Šutnja je i jednom i drugom postajala sve neugodnija, a onda se Aura oslobodila njegova zagrljaja i nakon što je nečujno progutala suze, rekla je:

— Upravo je stigao taj Christopher.

— I, kakav je?

Daniel je bio sretan što se Aura prva povukla. Počeo je malo prebrzo disati.

— Mama ga čuva kao kvočka piliće.

— Njoj to ide od ruke.

Aura je odmahнула glavom. — S tobom je bilo drukčije.

— To si ti samo umišljaš.

— Ne — odlučno se usprotivila. — Ona s njim pokušava ispraviti ono što...

Naglo je zašutjela kad joj je postalo jasno što je zamalo izgovorila.

— Ono što nije bilo dobro kod mene — završio je Daniel rečenicu. — Da, možda.

Aura ga je uhvatila za ruku. — Nisam to htjela reći.

— Uređuje.

Povukao je ruku i između visokih polica s knjigama prišao jedinom prozoru. Vjerojatno bi ga rado otvorio i bacio pogled na more, ali je znao da je već godinama zasun na njemu zakovan. Bilo je samo nekoliko prozora u dvorcu koji su se mogli otvoriti.

Možda su boje te, pomislila je Aura, koje nas čine tužnima. Nedostatak čiste, bijele svjetlosti.

Mozaik na prozoru knjižnice prikazivao je neku vrstu boce u kojoj se nalazio paun s raširenim repom. Na grlu boce nalazila se raskošna kraljevska kruna. Iznad nje bili su oblaci na kojima su dvije ptice vukle zlatna bojna kola. U kolima je sjedila plavokosa žena.

Aura se sve više osjećala poput pauna, zarobljenog u staklenom kavezu, zbog okolnosti koje nije razumjela.

Daniel je još uvijek bio licem okrenut prema prozoru kao da može kroz obojena stakalca gledati napolje, kao što je katkada kroz Aurino lice gledao pravo u njezine misli. Bilo je zastrašujuće kako je često znao što će ona reći pa čak i što će misliti.

— Možda je bolje da sada odeš — tiho je rekao ne gledajući u nju. — Još nije vrijeme za rastanak.

— Još četiri dana.

Aura je za trenutak zaklopila oči, nadajući se da će, kad ih ponovno otvori, Daniel stajati pred njom i smiješiti joj se. Uzalud.

— Ne zaboravi to — dodala je i okrenula se prema vratima. On je nešto prošaputao kad je izašla na hodnik. To je moglo značiti bilo što, ali se ona nadala da znači: — Neću sigurno.

Predbacivala si je da je glupa i djetinjasta, ali dok je odlazila kroz bujicu kričavih boja, pustila je suze da slobodno teku. Hodnik je postajao sve duži, svjetla su sjala jače, a ona je opet zaklopila oči, slijepo trčala naprijed do prvih vrata. S njezine lijeve strane bio je još jedan hodnik. Nijemi koraci na debelim sagovima. Uzbuđeno je disala. Srce joj je snažno lupalo.

Pojurila je zavojitim stubama jednoga od dva stubišta u kući. Prošla je prvi i drugi kat i ponovno se našla u jednom hodniku. Jureći hodnikom otvarala je jedna vrata za drugima. Prstima je tražila lančić na vratu na kojem se nalazio ključ.

Došla je do drugoga stubišta koje je bilo usko, drveno i neosvijetljeno. To nisu bile spiralne stube kao ostale, nego obične, koje su škripale pod njezinim nogama. Bez sunčane svjetlosti, bez svjetiljke, Aura je pronašla put. Bio joj je dovoljan tračak svjetlosti koji se probijao kroz odškrinuta vrata na kraju hodnika.

Posljednja vrata, konačno. Gurnula je ključ u bravu kao da je on kriv za njezinu patnju. Okrenula ga je. Htjela je ući.

Vrata se nisu otvorila. Sigurno ih je otac iznutra zatvorio zasunom. Prošlo je već nekoliko godina otkako je to posljednji put učinio.

— Oče! — povikala je. Prašina i tama progutale su njezin zvonki glas, učinile su ga tupim i oporim.

— Oče, pusti me unutra, molim te!

Nije bilo odgovora. Aura je bespomoćno rukama gurala vrata pipajući drvorez na površini.

Povikala je još jednom, dvaput, preklinjala ga, ali je prilaz potkrovlju ostao zaključan. Otac je nije želio vidjeti.

Ustručavao se razgovarati s njom.

Iscrpljeno se spustila na gornju stubu naslonivši se ledima na vrata. Drhtala je od očaja.

Kroz drvena vrata odjeknuo je pelikanov krik.

Beč u predvečerje: grad u čaroliji plinskih svjetiljaka. Željezom okovani kotači kočija. Ulični prodavači su po posljednji put nudili svoju robu, neki su već sklupali svoje police, stavljali ih na kolica i odvozili ih u stanove na kraju grada. Usamljeni tramvaji drndali su između starih zgrada, njihova se neugodna zvonjava čula još iz daljine. Djeca su ga-lameći skakala okolo i među otpacima tražila izgubljene dragocjenosti, neoštećenu jabuku ili egzotično voće iz južnih krajeva. Kiša je na neko vrijeme potisnula miris dima od uglja koji je dolazio iz kamina i on se sada dizao iznad pločnika.

Jedna je carska vojna postrojba paradnim korakom prolazila Freyungom, jednim od velikih trgova u srcu grada.

Nekad su tu, u sjeni Škotskoga samostana, pogubljivali izdajnike potapajući im glave u bačve s vodom. Danas su se tu okupljali ljudi na pučkim veselicama i sajmovima.

Gillian, hermafrodit, izašao je iz sjene oglasnoga stupa, oblijepljenog šarenim plakatima, i oprezno se, po tko zna koji put, osvrnuo oko sebe. Trg je još uvijek bio pun ljudi, iako se većina već uputila prema sporednim ulicama.

Treperavo svjetlo uličnih svjetiljaka bilo je puka suprotnost rumenilu zalazećega sunca. Sunce je već odavno nestalo iza krovova, ali se vidio njegov sjaj na zapadnom nebu. S istoka se bližila noć, a s njezinim je dolaskom rastao i Gillianov strah.

Ono što je trebao učiniti nije bilo jednostavno. Lysander mu je u poruci jasno dao do znanja da neće trpjeti pogovor ili nedolazak u zakazano vrijeme. Gillian će večeras vidjeti Lysandera, htio to ili ne htio. Tu uopće nije bilo nikakve sumnje.

Upitno je bilo samo to hoće li Gillian uspjeti iznenaditi Ly-sandera. Pa makar samo zato da provjeri nije li što zaboravio za sve ove godine.

Da nije znao za nešto bolje, možda bi navratio u Škotsku crkvu i pomolio se pred kipom Majke Božje. Bečani su je držali čudotvorkom. Ali Gillian je osjećao odvratnost prema takvim običajima. Nitko mu neće moći pomoći kad se nađe pred Lysanderom. Čak ni on sam, a to je možda bilo ono najgore: njegova vlastita bespomoćnost. Prošlo je mnogo vremena otkako je bio ovisan o drugima i otkako je morao slušati tuđe zapovijedi. Ali također je prošlo mnogo vremena otkako je nešto čuo o Lysanderu. Gospode, nakon svih tih godina...

Iz sjene oglasnoga stupa Gillian je požurio preko Preyunga, u zadnji trenutak izmakao dvopregu ne obazirući se na kočijaševe psovke. Pločnik je bio mokar od kiše tako da se poskliznuo i skoro pao. Sramota.

Stigao je do ulaza u Škotski samostan. Jedan ga je benediktinac pustio unutra nakon što mu je Gillian pokazao krivotvorenu propusnicu. Na propusnici je pisalo da je Gillian carski dobavljač tinte, ma što to značilo. Kupio je tu ispravu od nekog lučkoga radnika iz Leopoldstadta koji je zarađivao kruh krivotvorinama svake vrste. Čovjek mu je savjetovao da uvijek, kad se bude služio tim papirom, nosi sa sobom nekoliko zapečaćenih posudica s tintom. Ta investicija nije prvi put pomogla Gillianu. Ljudska glupost bila je bezgranična.

Naravno, on zna put do opata, uvjeravao je Gillian vratara koji ga je pustio da uđe. Dakako, on bi pokušao ući u glavnu dvoranu u samostanu ili u prostorije stare gimnazije da su ga zadržali. Ali Gillian je imao drugi cilj.

Nije mu bilo prvi put da ide tim putem pa je bez poteškoća pronašao prilaz podrumu i, što je još važnije, nitko nije posumnjao u njega. Strmo drveno stubište vodilo je gotovo deset metara u dubinu.

Samostan je od svojega osnutka u 12. stoljeću imao burnu povijest, harali su ga požari, vojske su ga pljačkale, a graditelji su ga sa-

katili pri obnovama. U ostacima romaničkih zidova, baroknim dvoranama i podrumima u stilu bidermajera u podzemlju samostana ogledala se povijest grada.

Ali Gilliana nije zanimalo graditeljsko čudo samostanskoga podruma. On je proučavao stare planove, znao ih je napamet. Nitko ga nije zaustavio pa je žurno prošao kroz nekoliko prostorija u kojima su benediktinci držali vino. Pitao se zbog čega se bečki gostioničari nisu poslužili tim vinom kad se tako lako moglo doći do njega.

Prošao je pokraj jednoga zida za koji je znao da se iza njega nalazi velika samostanska grobnica, puna lijesova i

mumificiranih leševa. Baš je dobro što će upravo tim putem dospjeti u Lysanderov dom.

\Zrak je tu dolje bio hladan i ustajao i postalo je još hladnije kad je iz poda izvadio okruglu metalnu ploču i stao na željezne ljestve koje su vodile u dubinu. Upalio je svjetiljku prije nego što je uronio u tamu i ploču vratio na njezino mjesto.

Zračna linija do njegovog cilja mogla je imati oko šesto metara, mačji korak. Ali ovdje dolje, u labirintu bečkoga podzemlja, takav je put mogao potrajati cio dan. Unatoč tome bio je čvrsto uvjeren da će stići pred Lysandera u zakazano vrijeme. Za ovih deset godina otkako živi u Beču, često je bio ovdje dolje, prešao je toliko mnogo kilometara kanalima i podrumima, da se više ničega nije plašio. Bilo je samo važno izbjeći brojne bande provalnika koje su tu tražile sklonište. Oni nisu voljeli da netko prolazi njihovim skrovištem, namjerno ili nenamjerno. Mnogi od tih momaka nosili su britve u čizmama.

Beskućnici, koji su se zavlačili u tunele, bili su bezazleni. Gillian je, međutim, najviše volio skupljače masnoća koji su cio život provodili u podzemlju. Za razliku od prosjaka i skitnica, oni nisu samo noću silazili u kanalizaciju, nego su u njoj živjeli iz dana u dan. Ime su dobili po zamkama koje su razapinjali u velikim odvodnim kanalima, rešetkama i mrežama kojima su lovili masnoće, meso i kosti. Svoj su plijen prodavali za nekoliko krajara proizvođačima sapuna i tovilštima.

Prije nekoliko godina jedna se Gillianova žrtva našla u mreži skupljača masnoća. Vijest o lesu, a još više o kabalističkoj tetovaži kojom je tijelo bilo prekriveno, proširila se podzemljem za nekoliko sati. Gillian je uklonio mrtvaca prije nego što su ga skupljači mogli predati policiji. To ga je koštalo prilično mnogo novca, gotovo polovicu onoga što je dobio za umorstvo. Uklonio je mrtvaca na drugi način i iz cijele priče izvukao pouku da sve što nestane u bečkom podzemlju kad-tad dođe na svjetlo dana. Barem ono što se tiče mrtvaca podlijegalo je toj nezgodnoj zakonitosti.

Danas je Gillian bio sretan zbog iskustva u labirintima gradskoga podzemlja. Ono mu je pomoglo da nasamari Lysandera. Nazvali to djetinjastim ili taštima, on je ipak osjećao izuzetno zadovoljstvo.

Držao je treperavu svjetiljku visoko iznad glave ispruživši je malo naprijed. Znao je da nije dovoljno gledati samo u pod ispred svojih nogu. Ovdje dolje vrebale su razne opasnosti, uglavnom u obliku otvora za bijeg i svodova koji su vodili do ovog ili onog skrovišta provalničkih bandi. Gillian nije imao potrebe da se uza sve svoje brige bavi još i tom čeljadi.

Hladan propuh dolazio je iz otvora donoseći mnoštvo najrazličitijih zvukova. Uobičajeno šuštanje štakora nadglasali su udaljeni zvukovi pa čak i pjesma nekoga pijanca. Gillian se više puta pitao zašto je Lysander baš ovo mjesto izabrao za svoj stan. On je imao dovoljno utjecaja da bi mogao stanovati u nekoj staroj palači.

Dakako, Lysander nije bio od onih koji su se poput štakora skrivali u vlažnim rupama. Ako je to već morao biti podrum, onda je bio poseban. To je vjerojatno bio razlog zbog kojega je od svih mjesta izabrao baš podzemlje Hofburga. Sigurno je dao bogatstvo da svoje carstvo preseli ovamo dolje. Samo je za podmićivanje dvorske uprave morao izdvojiti astronomski iznos. Ali zbog novca Lysander nije nikad bio u neprilici.

Hofburg je sa svojih osamnaest krila, više od pedeset stubišta i gotovo tri tisuće prostorija bio rezidencija kakva se Lysanderu sviđala. Kako je nije mogao imati, morao je barem boraviti u njezinim podrumima. Barem u nekima od njih. Da nije dobro poznao Lysandera, Gillian bi se toj tvrdnji možda i nasmijao. Međutim, ovako je osjećao samo neugodnost pomiješanu s ledenim dahom straha.

Pognuto je prolazio nadsvođenim hodnikom posred kojega je žuborio uzak potok. Treptava svjetlost njegove svjetiljke pojavila se na trenutak. Na kraju tunela nalazio se otvor koji je vodio ravno u staru ledenicu Hofburga. Cuo je da se ta prostorija više ne koristi, ali nije bio baš siguran u to.

Odmah je pronašao poklopac, ali nije ga uspio otvoriti u prvom pokušaju. Gillian je, doduše, bio brz i spretn, ali nije imao snage, što je bio jedan od nedostataka njegove androgine prirode. Ako bude bilo potrebno silom ući u podrum, vjerojatno mu to neće uspjeti.

Nakon nekoliko pokušaja otkrio je skriveni mehanizam, malenu polugu koju je s nekoliko udaraca rubom svjetiljke izbacio iz položaja u kojem je bila zahrđala. Željezna se poluga sada bez poteškoća dala povući prema van. Šarke su zaškripale. Gillian je tiho opsovao. Ovdje dolje nije mogao proračunati jeku, nikad se nije znalo kamo će stići koji glas.

Povukao je poklopac za sobom i čuo kako se zasun zatvorio. Tako mu je povratak do daljnje bio onemogućen. Jedino se mogao nadati da neće morati bježati.

Uski otvor završavao je ispod jedne druge metalne ploče, dovoljno teške da Gillianu zada mnogo posla. Konačno mu je uspelo do pola je pomaknuti u stranu. Teško dišući provukao se kroz otvor. Došavši gore otrsao je prašinu s odjeće. Prolaz je ostao otvoren.

Kad je pogledao oko sebe, vidio je da su njegova očekivanja bila opravdana. Ledenica očito nije bila korištena godinama. Pod slabom svjetlošću svjetiljke pojavio se veličanstven prizor.

Kružna građevina, promjera oko pet koraka, uzdizala se deset metara u tamu. U okruglim zidovima bile su, od poda do stropa, smještene pregrade u kojima se nekad nalazio led. Sada su sve bile prazne. Početkom zime te su pregrade punili ledom iz Dunava. U ovoj dubini led se uopće nije topio. Živežne namirnice su se mogle čuvati mjesecima, i to još od prije šesto godina kad su bili izgrađeni podrumi u Hofburgu. Pregrade za led zjapile su u trošnim zidovima, a pod svjetlošću svjetiljke nastajale su neobične igre sjena. Iz pojedinih rupa odzvanjala je

pjesma čitavih skupina štakora.

Iz sredine ledenice uzdizale su se ljestve od konopca od poda do stropa gdje su bile povezane za kamen iza jednih vrata na sklapanje. Gillian je stavio svjetiljku za pojas i oprezno povukao donji dio ljestvi. Drvo je bilo staro i lomljivo pa je sumnjao da bi ga ljestve mogle izdržati. I konopci su, čini se, bili truli i raspleteni.

Gillian je, međutim, mogao pokušati samo jednom.

Oprezno se počeo penjati. Između drvenih prečki njihala se paučina. Penjanje mu nije bilo teško. Ljestve su se malo zanjihale, u jednom su se trenutku okrenule oko svoje osi, ali se činilo da će izdržati opterećenje. Pod je bio sve dalje od njega, pet metara, pa onda šest. Gillian se trudio gledati samo prema gore, prema vratima koja je mogao raspoznati pod slabim svjetlom. Njegova sjena na stropu narasla je i poprimila groteskan oblik te poput olujnoga oblaka ispunila gornji dio ledenice.

Kad je Gillian bio udaljen oko dva metra od stropa, primijetio je nježan tračak svjetlosti koji je dolazio kroz pukotine na vratima. Poslije samo nekoliko trenutaka više ga nije bilo. Obrisu dviju osoba ocrtavali su se u žučkastom prigušenom svjetlu. Ispružili su glave i ramena iznad otvora.

Gillian se ukočio. Ponor pod njim — dubok šest-sedam metara — odjednom se učinio kao da nema dna. Jedna je osoba držala svijeću iznad otvora. Vosak je kapao po Gillianovu obrazu. Plamen je osvijetlio dva potpuno jednaka lica, siva i upala, obrubljena bijelom bjelcatom kosom. Bilo je nemoguće procijeniti njihove godine, ovako su izgledali otkad ih je Gillian poznao. Stein i Bein, Lysanderovi sluge — blizanci. Vrag bi znao gdje ih je našao. Također se nije znalo je li im Lysander nadjenao ta imena. Ako su nekad i imali druga imena, onda su ih odavno zaboravili.

Onaj koji je držao svijeću — Gillian je pretpostavljao daje to Stein — razvukao je tanke usnice u zloban osmijeh.

— Evo posjetitelja našem gospodaru!

— Ali odakle dolazi? — upitao je Bein i također se nasmijao. — Osjeća li se doista dobro u svojem položaju? Gillian je osjetio kako su ga počele boljeti ruke. Morao je što prije sići s tih ljestava, ali se nije usudio. Slutio je što bi ova dvojica mogli učiniti.

To im je, bez sumnje, ionako bila namjera.

Stein je približio svijeću jednom od trulih konopaca. Malo je nedostajalo da se konopac ne zapali. — Misliš li da će mu se to svidjeti? — upitao je jedan blizanac.

Bein se počeo cerekati. — Čovjek nikad nije siguran.

— Prestanite s glupostima! — povikao im je Gillian. — Ly-sander me želi vidjeti, dakle, pomozite mi da se popnem.

— To je istina — rekao je Stein.

— Ali, je li rekao da te želi vidjeti živoga? — upitao je Bein.

— Ne mogu se sjetiti.

— To je loše.

— Vrlo loše.

Gillian se više nije mogao svladati. Izazovno se popeo još za dvije prečke i zalajao im u lice:

— Igrajte vaše igrice s nekim drugim! Ja sam ovdje Lysan-derov gost!

— Ali ne dolazite onim putem kojim on želi — odgovorio je Stein, još uvijek okrenut prema bratu. Njih su dvojica razgovarala samo jedan s drugim i sa svojim gospodarom, što je bila jedna od njihovih neobičnih osobina. Druga je bila njihov izrazit sadizam.

Stein je svijeću još više približio konopcu. Dovoljan bi bio lagan propuh da plamen zahvati suho laneno uže. Još je jedna kap voska pala na Gillianovo lice.

— Čovjek ne sluša što mu se govori — mirno je rekao Stein, ne bez zlobe.

— On nije čovjek — rekao je Bein.

— Nije ni žena.

— On je i jedno i drugo. On je ljepušasti ženski dečko.

— Trebali bismo ga zamoliti da se skine.

— Da — Stein se složio s bratom — hoćemo vidjeti kako izgledaju takvi kao on.

— Ima li sise?

— Ako ima, sigurno su ravne.

— Raste li mu brada?

— Ne vidim.

— Ima li...? — prasnuli su u djetinjasti smijeh, što uopće nije odgovaralo njihovim okorjelim licima.

Gillianove misli vrtjele su se u krug. Naudio se on ne jednom i u gorim i bezizlaznijim položajima, ali je uglavnom imao posla s normalnim protivnicima, a ne s luđacima.

Htio je nešto reći, bilo što, što bi moglo odmaknuti plamen od užeta, ali ga je netko prekinuo.

— Stein! Bein! — rekao je netko mirmim glasom. — Gillian nije vaša igračka.

S uzdahom, koji je možda bio znak pobune, Stein je odmaknuo svijeću. Potom su blizanci Gillianu pružili ruke. Uhvatio se za njih s gađenjem, ali to je bio najbrži i najsigurniji način da dođe gore.

Svaki od njih imao je na sebi odjeću za sluge s uškrobljenim ovratnikom na košulji i crnim prslukom. Hodali su poput suhih kukaca, bili su lomljivi, ali snažni.

Vrata na sklapanje nalazila su se u sobi sa smeđim zidovima od opeke. Steinova svijeca i Gillianova svjetiljka bili su jedini izvori svjetlosti u prostoriji.

Blizanci su ga kroz nekoliko hodnika i praznih skladišta odveli u podzemnu dvoranu. Zidovi su bili obloženi drvetom, a pod zatrpan s nekoliko slojeva sagova. Svjećnjaci su širili oko sebe svjetlo i toplinu. Na zidovima su visjele brojne slike. Gillian je neke od njih poznao iz bečkih galerija. Lysander nije bio zadovoljan kopijama. Ono što je visjelo na njegovim zidovima bilo je pravo.

Nakon što je Gillianu spasio život, Lysander je sigurno požurio ispred njih, jer mu nije bilo traga ni kod vrata ni u podzemnim hodnicima.

Međutim, sada je stajao na kraju dvorane, na stubama. Gostu i blizancima okrenuo je leđa i sasvim se usredotočio na platno koje se nalazilo na stalku pred njim. Pokraj tog stalka nalazio se još jedan, s uokvirenom slikom — Zima Guiseppea Arcimbolda. Taj Talijan je nekad bio slikar na bečkome dvoru. Slika je prikazivala neobičan lik, pola čovjek, a pola biljka. Iz lubanje je rastao groteskan splet grana.

Lysander je nosio najfiniju odjeću, blistavo bijelo odijelo. Leđa su mu bila lagano pognuta, neobičan prizor. Oko vrata zabacio je krzneni šal. Sve što je Gillian vidio bila je sijeda kosa na njegovu potiljku. Čini se da Lysander nije smatrao potrebnim okrenuti se svojem posjetitelju. Umjesto toga bio je zabavljen kistovima, bojama i slikarskim platnom. Očito je kopirao Arcimboldovu sliku, ali iz druge perspektive — straga. Stara Lysanderova navada: rado je kopirao poznata umjetnička djela naopačke i pritom otkrivao nove detalje, koji se ne mogu vidjeti na originalu.

Gillian je zapazio kako je samo desni zid bio ukrašen ukradenim slikama iz bečke galerije, a na lijevom su se nalazile odgovarajuće kopije koje je izradio Lysander uz pomoć svoje jedinstvene nadarenosti.

Blizanci su zadržali Gilliana kad se htio približiti majstoru. Još uvijek je među njima bila udaljenost od deset, jedanaest metara.

— Zar ne smijem prići bliže? — upitao je Gillian i otesao ruke slugu od sebe.

— Ne — Lysanderov glas zvučao je blago kao i uvijek, ali je u Gillianovu sjećanju ostao glas daleko mlađega čovjeka. U ovih nekoliko godina, otkad se nisu vidjeli, nije mogao tako ostariti. Možda je prehladen, pomislio je Gillian polusažaljivo. Nije ni čudo, u ovim podrumima, premda je dvorana bila kneževski opremljena. Tko nije znao da se nalazi ispod grada, ne bi to mogao ni slutiti. Jedino što nije bilo prozora.

Lysander se lagano nakašljao, ali je promuklost, ili pak starost, ostala u njegovu glasu. — Ti si išao drugim putem, a ne onim kojim sam ti ja naredio. Misliš li doista da je potrebno dokazivati mi bilo što?

Napad je Gilliana pogodio neočekivano, pa je oklijevao nekoliko trenutaka prije nego što mu je odgovorio. — Drago mi je što budnost tvojih kreatura nije popustila. Ta spoznaja bila je vrijedna truda.

Kad je izgovorio riječ kreature, Stein i Bein su duboko udahnuli zrak što je Gillianu prčinilo posebno zadovoljstvo.

Lysander mu je još uvijek bio okrenut leđima. — Imam jedan zadatak za tebe.

Naravno da imaš, pomislio je Gillian, zato sam i došao.

— Kaži mi, molim te — uljudno je rekao Lysander — je li ti poznata treća slika s desne strane u donjem redu?

Gillian je začuđeno okrenuo glavu prema originalima i potražio tu sliku. Na slici se nalazio stjenovit otok usred mirnog, tamnozelenog mora. Iz sredine stjenovita otoka uzdizalo se nekoliko stabala, čempresa. Čamac na vesla, na kojem je stajala neka osoba zavijena u bijelo, približavao se otoku. Osoba je prekriženih ruku gledala prema otoku.

Gillian nikad prije nije vidio tu sliku. — Ne — rekao je.

— Dao sam je napraviti prije gotovo sedamnaest godina u Fi-renzi. Naslikao ju je jedan Švicarac imenom Bocklin — objasnio je Ly-sander i dodao svojoj slici još nekoliko poteza kistom. Isprepletene grane na slici podsjećale su Gilliana na hobotnicu. — Naručio sam je preko jedne moje poznanice, grofice von Oriola, koja je, uostalom, izvrstan poznavatelj umjetnosti. Samo, tada je bila mlada i baš je ostala udovica, ako smijem primijetiti.

Gillian se zbunjeno pitao što Lysander zapravo želi reći. Ly-sander je, međutim, nastavio s objašnjenjima. — Grofica je Bocklinu opisala motiv prema mojim željama i on je po tome napravio ovu prekrasnu sliku.

Majstorsko djelo, nedvojbeno. Poručio sam mu da ga molim da sliku nazove Otok mrtvih. Dobri je čovjek napravio još nekoliko primjeraka ove slike, ali nijedna nije dostigla moj original.

— Ne sumnjam da voliš umjetnost, Lysandere, ali...

Lysander je odmah prekinuo Gilliana. — Ne budi tako nestrpljiv, moj prijatelju. Mislio sam daje strpljivost jaka strana tvogega zanata. Slika, koju tamo vidiš, za mene ima veliko simbolično značenje. Otok mrtvih — ime kazuje sve, zar ne? — Lysander se tiho nasmijao i ponovno smjelo zamahnuo kistom po platnu. — Taj je otok, dragi moj, više ili manje, slika stvarnoga mjesta, visoko gore na sjeveru Pruske — neprimjetno je zastao. — Zove li se još tako, Pruska? Svejedno. Za-putit ćeš se tamo i pobrnuti se da groblje, koje je Bocklin naslikao po mojoj narudžbi, ne postane samo zamišljeno mjesto.

— Tko je ovaj put na redu?

— Ne poznaješ ga. Nestor Nepomuk Institoris. Stari neprijatelj. Blago rečeno.
 Gillian se nije sjećao da je čuo to ime. »Stari neprijatelj.« Ukočio se u ramenima. — Više se ne bavim tim zanatom, Lysandere. Već godinama to ne radim.
 — Oh — rekao je Lysander ne odloživši kist — nije važno. Vratit ćeš se starom poslu. Za mene.
 Nije imalo smisla proturječiti mu. Lysanderu se nitko nije suprotstavljao. Unatoč tome Gillian je rekao: — Pola bečkoga podzemlja plaća ti danak, i Bog zna tko još. Zar među tom družinom nema nikoga tko bi mogao preuzeti tu zadaću?
 — Ima ih vrlo mnogo — složio se Lysander. — Možda stotine njih. Ali ja želim da ti to učiniš. Nerado raskidam omiljene tradicije. I dobro plaćam.
 — Ti znaš da mene novac ne zanima.
 — Nije u pitanju novac. Cijena je tvoj duševni mir, Gilliane. Više te poslije toga neću dirati.
 Gillian je iskrivio lice. — To si mi već jednom obećao.
 — I zar te nisam šest godina ostavio na miru? — Lysander je duboko uzdahnuo. — Ovaj put imaš moju riječ: ovo je posljednji zadatak.
 Gillian je znao da nema izbora. — Ispričaj mi pojedinosti — zamolio ga je umorno. — I budi tako dobar pa dopusti da ti vidim lice.
 — Nije potrebno ni jedno ni drugo. Slikao je smeđom i zelenom bojom. Potez za potezom, granu za granom. — Moja dva pomoćnika će ti na putu do kolodvora uručiti jedno pismo. U njemu piše sve što moraš učiniti.
 — Na putu... do kolodvora? — Gillianova usta su se u trenutku osušila. Ne misliš valjda ozbiljno!
 — Neizbježno je da odmah otputuješ — rekao je Lysander, ne obazirući se na njegovo čuđenje. — Tvoj vlak polazi iz Beča u osam sati i deset minuta. Stein i Bein znaju gdje i kad moraš presjesti. I još je dodao: — Bit će to dug put, ponesi knjigu sa sobom.
 — Ne mogu samo tako nestati iz Beča — uzbuđeno se usprotivio Gillian. — Ima stvari koje moram još napraviti, moram se pridržavati ugovora. Ne želim da me drugi...
 Kist je zastao. — O kojim drugima govoriš?
 Nedvojbeno, Lysander bi uklonio sve koji bi mu se našli na putu, jednog za drugim.
 Gillian je progutao svoj bijes. — Dobro — rezignirano je odgovorio. — Dobro, Lysandere, otputovat ću.
 — Nisam ni sumnjao u to.
 Gillian je osjetio neutaživu želju da Lysanderu zabije kistove u oči. Jednoga dana, zakleo se, jednoga dana će doći i taj trenutak!
 Stein i Bein su ga ponovno postavili između sebe i okrenuli se prema vratima.
 Dok su izlazili, Lysander se još jednom oglasio.
 — Prenesi Nestoru još jednu poruku prije nego što ga ubiješ.
 — Poruka za mrtvaca? Kakvoga to ima smisla?
 — Razumjet će on. Dobro zapamti ove riječi. Hermafrodit je podigao ramena i odano se sagnuo. — Da čujem!
 Nastupio je trenutak šutnje, sekunde bolne tišine. Tada je Lysander tiho rekao: — Kaži Nestoru da mornar ima novi kotač.

Drugo poglavlje

Sumrak se spustio na šarena salonska okna i Christopher je zaključio da je sunce na zalasku. U dvorcu je bez sata bilo teško točno utvrditi koje je doba dana. Prozori nisu dopuštali pogled u prirodu, a nijedan, oko kojeg se Christopher mučio, nije se mogao ni otvoriti. Ni onaj u njegovoj sobi.
 Obitelj se okupila za večerom. U salon u prizemlju istočnoga krila došli su svi osim njegova očuha. Charlotte je sjela na začelje dugačkoga stola. Aura i Daniel sjeli su na jednu stranu stola, Christopher i Sylvette na drugu. Mjesto na čelu stola, predviđeno za gospodara kuće, ostalo je prazno. Nestor Nepomuk Institoris volio je objedovati u vrtu u potkrovlju. Za dan i pol otkako je došao u dvorac, Christopher ga nije nijednom vidio. Sylvette mu je rekla kako je i sama oca posljednji put vidjela prije tri ili četiri tjedna, i to slučajno u jednom hodniku u zapadnom krilu. On je tada nije ni pogledao.
 Visoko iznad stola njihao se veliki kristalni luster, koji je nalikovao pauku čudovištu. Pred njegovim očima lelujale su dugačke niske staklenih kapljica koje su zazvonile svaki put kad bi se vrata otvorila. Taj je zvuk Christophera podsjećao na šaputanje u spavaonici si-rotišta.
 Na zapadnoj strani salona, između dva prozora od kristalnoga stakla, nalazio se raskošan sat, visok najmanje dva i pol metra. Brojčanik je sjajio zlatnim sjajem, kazaljke su bile optočene malenim rubinima, kapima krvi, kako bi podsjećale na prolaznost. Kućište sata bilo je izrađeno od tamnog, ulaštenog drveta, crnog kao katran i ukrašenog prelijepim rezbarijama. Dva stupa, zavinuta poput vadičepa, zakrilila su vrata visine čovjeka iza kojih su zujali zupčanici i spirale. Čulo se ugodno kucanje njihala.
 Sylvette je laktom gurnula Christophera, pokazala na sat i počela mu nešto pričati o njemu, ali ju je Charlotte osorno opomenula rekavši da se takve priče ne pričaju za stolom.

Aura i Daniel nisu za vrijeme večere progovorili ni riječi nego su samo nijemo zabadali vilice u gusje pečenje i povrće. Kad su Christophera ujutro, za vrijeme privatne nastave koju je držao jedan stari učitelj iz sela, predstavili njegovu polubratu, Daniel nije pokazao nikakvo zanimanje za njega. Rukovali su se i izmijenili nekoliko uljudnih riječi, ali je otpočetak bilo jasno da među njima neće biti simpatije. Christophera je to ražalostilo: nadao se da će u Institutorisovu drugom posvojenom djetetu naći saveznika. Bilo je posve očigledno da se Daniel smatrao posebnim, da nije svoj položaj namjeravao ni s kim dijeliti. Njegova se oholost mogla protumačiti samo na taj način. Dobro, s gorčinom je pomislio Christopher, poznati su mi takvi poput tebe i znam kako se postupa s njima.

Ali nije ga boljela samo Danielova odbojnost. Mnogo mu je bilo važnije da mu Aura uputi topli pogled ili uljudnu riječ sa svojih usana. Crnu je kosu povezala u konjski rep, ali je još uvijek bila vrlo dugačka. Christopher joj je za večerom dobacivao skrivene poglede, ali mu ona nije nijedan uzvratila. Samo je sjedila i pravila se kao da on ne postoji, lijepo su joj lice zasjenile tmurne misli.

U međuvremenu je čuo da Aura za tri dana odlazi u internat u Švicarsku. Možda je njega krivila za to? Možda je mislila da će on zauzeti njezino mjesto u obitelji?

Mala Sylvette bila je jedina koja je prihvaćala njegovu prisutnost. Cio je dan neprekidno pričala i već je odavno odbacila nepovjerenje koje mu je ukazala pri dolasku. Veselo je pričala o svojoj sestri, malo i o Danielu, povremeno čak i o ocu, iako se činilo da o njemu baš i ne zna mnogo. On već danima nije silazio s tavana, povukao se gore kao pustinjač. Sluge su mu gore donosile jelo i piće, čak je i spavao u vrtu u potkrovlju. Christopher je izvana pokušao pogledati gore, ali sve što je mogao raspoznati bile su sunčane zrake koje su se lomile na staklenim površinama krova srednjega krila. Nestor je sigurno gore uredio staklenik.

Nakon što su poslužili desert — kremu od vina koja Christopheru nije bila ukusna, ali ju je ipak pojeo iz uljudnosti — obitelj se povukla u jednu od Charlottinih soba. Aura se usprotivila, na što ju je majka ukorila. Rekla joj je kako se dovoljno dugo ponašala kao maleno dijete i da je već došlo vrijeme da se prilagodi uglađenom obiteljskom životu. Za razliku od svoje polusestre, Daniel je bez riječi sjeo pokraj kamina, zurio u vatru i povremeno si protrljao ruke. Christopher je tek tada opazio kako plavokosi mladić ima zavoje oko ručnih zglobova. Charlotte se trudila četvero djece uključiti u razgovor, ali je njezina namjera ostala bez uspjeha, kad ju je sluga iznenadio s neočekivanom viješću.

— Upravo je došao barun von Vehse, madame. Charlottu su sve sluge morali zvati madame, Christopheru je to upalo u oči čim je došao. Ona je držala do takvih sitnica.

Charlottino se lice odjednom razvedrilo, na njemu se očitavala neskrivena radost. U sobu je ušao visok muškarac. Charlotte je skočila i radosno kriknula, što baš nije pristajalo jednoj dami, te mu se bacila oko vrata. Christopheru nije promaklo da se Aurino lice smrknulo kad je došao stranac. Osim toga, nije ni pokušavala pozdraviti ga. Daniel je, naprotiv, ustao i rukovao se s njim, a Sylvette ga je čak zagrlila. I Christopher je ustao te oklijevajući pristupio barunu.

— Christophere — veselo je rekla Charlotte, ne skidajući oči s posjetitelja — ovo je dobar prijatelj naše obitelji. Mogu reći najbolji. Friedrich barun von Vehse.

Christopher mu je pružio ruku koju je von Vehse čvrsto stisnuo.

— Ti si, dakle, novi član obitelji — rekao je ljubazno. — Charlotte mi je napisala dugačko pismo o tebi. Tada još nije bila sigurna hoćeš li doista doći ovamo. Veseli me što vidim da je sve prošlo u najboljem redu. Prvo što je Christopher primijetio na von Vehseu bila je njegova neobično tamna koža. Ponajprije neobično za ovo područje i za kraj mjeseca listopada. Barun je imao svijetlu kosu i otvoreno, iskreno lice. Bio je neobrijan, ali to nije ni najmanje narušavalo njegovu pristalu pojavu. Brada mu je djelovala više odvažno nego zapušteno. Christopher je procijenio da ima negdje između trideset i četrdeset godina, otprilike kao i Charlotte. Imao je nekakav zavežljaj od kože koji je odložio na stolicu.

Aura je i dalje smatrala nepotrebnim pozdraviti posjetitelja. Von Vehse je to primijetio, prišao joj i prepredeno se osmjehnuvši rekao: — Prednost je za onoga tko ima prilike pratiti kako se razvijaš u prekrasnu mladu ženu. Svake godine si sve ljepša.

Obrazi su joj se blago zacrvenjeli, nerado je pružila ruku barunu i činilo se da kipi u sebi kad joj je učtivo poljubio ruku. Još uvijek nije progovorila ni riječi.

Friedrich se odjednom počeo smijati, možda i malo pregrubo, uzeo je zavežljaj i otvorio ga. Izvadio je školjku veliku kao glava, snježnobijelu kao da je od mramora, protkanu srebrnim žilama. Christopher nikada nije vidio nešto tako lijepo. Barun je rukama uhvatio školjku i svečano je pružio gospodarici dvorca. Charlottine oči bile su velike i okrugle dok je primala dar. Zaneseno se zahvaljivala prinoseći svima školjku do uha. Christopher je očarano slušao šum mora u njezinoj unutrašnjosti.

— To što čujete je kupalište Cape Cross — objasnio je barun.

— Mi smo ondje pristali početkom siječnja i, nećete vjerovati, kad smo se u kolovozu vratili, našeg pristaništa više nije bilo. Ni traga od njega. Progutao ga je naplavljeni pijesak.

Friedrich je sjeo pokraj Charlotte na ležaljku od crvenoga baršuna. Ona je sjedila u jednom, a on u drugom kutu. Christopher je zaprepašteno primijetio kako je njegova pomajka procvjetala u baru-novoj blizini. Veliku je školjku oprezno držala u krilu, poput novorođenčeta.

— Friedrich je godinu dana bio u jugozapadnoj Africi, u kolonijama — objasnila je djeci, iako su svi, osim Christophera, to zacijelo dobro znali.

— Deset mjeseci, draga moja — blago ju je ispravio.

— Meni se učinilo mnogo dulje.

Barun se osmjehnuo. — Moram priznati, meni je to vrijeme bilo prekratko. Tamo dolje je prekrasno, doista prekrasno.

Svi su se začudili kad ga je Sylvette, a ne Charlotte zamolila:

— Pričaj nam o tome, striče Friedrich.

Barun se susreo s Aurinim odbojnim pogledom. — Nisam siguran žele li to doista svi. Ja sam samo došao vidjeti vas. Drugi put će možda biti povoljniji trenutak za...

— Ne — prekinuo ga je Daniel, i to je bila prva riječ koju je te večeri izgovorio. — Molim vas, gospodine von Vehse, pričajte nam kako vam je bilo. Ovdje u dvorcu gotovo se ništa ne događa tako da će svima vaša priča biti dobrodošla.

Charlotte je dodala: — Da, Friedrich, mi smo znatiželjni.

Christopher je dobio dojam da barunovo nećkanje nije bilo samo koketiranje. Očito doista nije htio opterećivati obitelj, osobito ne Auru koja se prema njemu ponašala odbojno. Njegovo ponašanje i njegov nastup odavali su zavidno samopouzdanje. Christophera nije čudilo što Charlotte tako javno pokazuje naklonost prema Friedrichu. Ali i Friedrich je usamljenoj gospodarici dvorca dobacio više od jednog srdačnog pogleda.

Prije nego je počeo s pripovijedanjem o svojim doživljajima, barun je upitao: — Kako je Nestor? Pretpostavljam da se sada nalazi gore u svojoj vještici kuhinji.

Rekao je to s naglašenom ironijom, a preko Charlottina lica prešla je lagana sjenka.

— On je već zacijelo čuo da si došao prije nego što smo te očekivali — rekla je s neskrivenom gorčinom. —

Ovdje se ne događa ništa što bi mu moglo promaknuti. Ako te želi vidjeti, zacijelo će doći dolje.

— Zacijelo. Friedrich je pročistio grlo, ali njegova zbunjenost nije djelovala sasvim iskreno.

Kućna pomoćnica je donijela vruću čokoladu za Sylvetu, a za ostale grog iz kojega se još pušilo. Friedrich je uzeo jednu šalicu, stavio nos u paru i rekao: — Ah, rum s Kariba! Charlotte, tvoja possluga točno zna što ja volim.

Kućna pomoćnica mu se naklonila, zahvalna što ju je pohvalio i potom nestala. Friedrich se udobno smjestio dok su ga Sylvette i Da-niel obasipali s pitanjima, a Charlotte se sjetno smješkala. Počeo je puniti dugačku lulu.

Christopher je osjetio kako ga je zarazilo oduševljenje koje su ostali pokazali za barunove doživljaje. Zbunjeno je primijetio kako se Daniel sve više opuštao; iako je bio blizak Auri, ni u kojem slučaju nije dijelio njezinu odbojnost prema von Vehseu. Štoviše, činilo se da baruna diže u oblake. Aura je, naprotiv, i dalje bila nijema i pratila je događaje budnim pogledima punim bijesa.

Kao što se u sljedećim satima ispostavilo, von Vehse je sudjelovao u jednoj ekspediciji kroz Veliki Namib, široki pustinski trak na jugozapadnoj obali Afrike. To područje se već petnaest godina nalazilo pod njemačkom vlašću, nakon što je neki trgovac iz Bremena prvi stekao veliki komad zemlje. Friedrich je vjerojatno imao prste u svakakvim poslovima, ponajprije u trgovini bakrom, i nadao se da će svojom prisutnošću na licu mjesta izvući dobit za svoja poduzeća. Izdržavao je imanje koje se nalazilo šezdeset kilometara južno od dvorca Institori-sa, očito bogat posjed koji je s pomoću dohodaka iz Afrike izgradio u raskošnu rezidenciju. Uvijek je naglašavao da su razlozi njegova putovanja u kolonije poslovne prirode, ali je svakom, tko je slušao priče, moralo biti jasno da je glavni poriv ekspediciji bila njegova želja za pustolovinom.

Tetak Friedrich, kako ga je s mnogo ljubavi zvala Sylvette, pričao je sa zanosom o vrućem »vjetru lica«, žarkom pustinskom vjetru kojemu su nomadska plemena dala to ime jer je puhao s istoka — »lica zemlje«. Von Vehse je pričao i o susretima s Hotentotima koji ime imaju zahvaliti nizozemskim istraživačima Afrike što su se rugali isprekidanom jeziku domorodaca. Mnoge anegdote i priče barun je pričao tako zanimljivo da se Christopher uhvatio kako sa sve većom strašću sluša svaku njegovu rečenicu. To je nedvojbeno bio čovjek od kojega je imao što naučiti. Međutim, istodobno je osjećao kako je zavidan tom pustolovu kojemu ništa nije bilo predaleko i koji se hrabro upuštao u opasnosti. Christopher zacijelo neće nikad moći pričati o takvim putovanjima. Ipak, potisnuo je ogorčenje i nastavio pažljivo slušati.

Već se bližila ponoć kad su se odjednom otvorila vrata na sobi. Na vratima se pojavila ljudska prilika. Treperavo svjetlo iz kamina bacalo je sablasne sjene.

Christopher, koji se u trenutku iz dalekoga Namiba prebacio u stvarnost, shvatio je da je došao trenutak kad će po prvi put stati pred svojega očuha. Odjednom više nije bio sasvim siguran hoće li zbog toga biti sretan.

Nestor Nepomuk Institoris bio je star, mnogo stariji nego što je Christopher očekivao. Nije imao nijednu godinu manje od šezdeset, prije će biti da je imao koju više. Kosa mu je bila sijeda, tijelo lagano pognuto, ali ne i slabo. Bore na njegovu licu pod žutim svjetlom plamena izgledale su još dublje. Ali starčeve su oči zato bile velike i svijetle kao da u njima plamti oštar um.

Nestor je ostao stajati na ulazu u sobu putujući pogledom po okupljenoj obitelji i suncem opaljenu posjetitelju na ležaljci. Nije se zaustavio ni kad je otkrio Christophera, što je ovoga veoma zaboljelo.

— Jesi li donio ono? — upitao ga je bez pozdrava. Glas mu je bio oštar.

Friedrich je skočio i s nekoliko velikih koraka požurio prema gospodaru kuće. Pružio mu je ruku. Nestor ju je uhvatio protiv volje, kao da su svaki prijateljski čin i svaka uljudna riječ za njega bili samo gubijanj e vremena. — Nestore! — rekao je barun. — Nismo se dugo vidjeli. Starac se nije obazirao na to. — Jesi li donio ono što sam tražio?

Na Friedrichovu licu pojavio se izraz nerazumijevanja, možda čak i ljutnje.

— Što si tražio? Na što misliš?

Tada je Nestor rekao nešto što je ostale obavilo šutnjom: — Krv zmaja kojega je smrskao slon.

Starac je nepovjerljivo nakrenuo glavu. — Zacijelo ima slonova tamo gdje si se skitao?

Friedrich je sada prvi put bio ozbiljno nesiguran. Zbunjeno je dobio pogled Charlotti.

— Da... da, tamo ima slonova. Ali...

— Ali? — prekinuo ga je Nestor smrknuvši se. — Znači li to da si zaboravio?

— Zaboravio? Da, to jest, ne — ispravio se Friedrich. Malo je došao k sebi i dodao: — Ja sam tada mislio da se ti šališ.

Nestor je od bijesa stisnuo zube. Prošlo je nekoliko trenutaka dok nije s mukom prozborio: — Šalim? Molim te, Friedrich, koliko je vremena prošlo otkako sam se posljednji put našalio?

— Mislim da je prošlo točno deset mjeseci.

Friedrich je očito pokušao humorom spasiti neugodnu situaciju.

Christopher se zagrenuo, ali je brzo došao k sebi kad ga je pogodio pogled iz Nestorovih užarenih očiju.

— Razumijem — rekao je starac, ovaj put polako i tiho. — Razumijem sasvim dobro. A onda je odjednom zagrmio: — Gospode Bože, ja to trebam, prokleta bilo! Samo sam imao tu jednu molbu! Samo tu jednu! Zar to nije bila niska cijena za povlastice koje imaš u ovoj kuci?

Charlotte se tako snažno trgnula da nikome nije moglo promaknuti. Aura je uzdahnula izražavajući prezir.

Friedrich je disao duboko i uspravio gornji dio tijela. — Ja ću smjesta napustiti dvorac ako želiš, Nestore.

Starac mu se još jednom zagledao u uči, a onda samo prošapće: — Radi što hoćeš.

Blijed i pognut izjurio je van i snažno zalupio vratima. Christopher je čuo kako na hodniku odzvanjaju njegovi koraci.

Te večeri više nije bilo priča o pustinji Namib, više ni riječi o njezinim čudima.

Možda su baš sve te ekspedicije u nepoznato i barunova zarazna smjelost bile razlogom odluci koju je Christopher donio te noći.

Nije mogao zaspati ni na trenutak nakon što su se okupljeni razišli, odmah čim je Nestor onako groteskno nastupio. Satima je razmišljao o onome što je namjeravao učiniti. Ali svi ti složeni planovi nisu imali nikakvu svrhu. Ništa od toga nije imalo smisla. Morao je naći izravan, najbrži put. Sada odmah, inače neće više nikad moći mirno spavati. Drhtao je cijelim tijelom zbog znatizelje. Uvijek je bio takav. Protiv toga nije mogao ništa učiniti, jednostavno si nije mogao pomoći.

U sirotištu su mu se djeca rugala zbog toga. Duboko u sebi još ih je mogao čuti, te zvonke glasove, vrištanje i smijeh dok su trčali za njim hodnicima, njihovu dernjavu dok su mu gurali pod nos prašnjave knjige i naslađivali se njegovim napadima astme.

Samo ga je brat Martin shvaćao, iako su Christopherova marljivost i želja za znanjem čak i njega nekad uplašili. Što je to navodilo jednog mladog čovjeka da proučava stare spise i knjige kad je u njihovoj blizini ostajao bez zraka i dobivao napade kašlja, a druga, zdrava djeca nisu pokazivala ni najmanje zanimanje za pisanu riječ? Brat nije pronašao odgovor na to pitanje. Nije ga znao čak ni Christopher.

Mjesec je osvijetlio kristalno staklo na prozoru. Tri visoka stupa uzdizala su se iz poda koji je ličio na šahovsku ploču. Iznad svakog stupa nalazio se okrugao isječak neba: na jednom je sjalo sunce, na drugom mjesec, a na trećem zvijezde. Uz srednji stup bile su naslonjene ljestve koje su vodile u oblake. Ljudska prilika penjala se po granama ostavljajući za sobom tri predmeta: bibliju, šestar i kutomjer.

Christopher je maknuo pokrivač i ustao. Šarena je svjetlost obasjavala pokućstvo u sobi. Prostorija je bila vrlo velika, čak ogromna u usporedbi sa sobama u sirotištu. Samo su spavaonice i blagovaonice u sirotištu bile veće jer je u njima bilo mnogo djece. Međutim, ovu je sobu Christopher imao samo za sebe. Kad je prvi put stupio u nju, osjećao je kako sada može slobodno disati. Charlotte je ispraznila policu s knjigama pokraj velika hrastovog ormara i dala je ukrasiti cvijećem.

Žurno se odjenuo i bosonog odšuljao do vrata. Prislonio je uho na drvo, a potom lagano pritisnuo kvaku prema dolje. Tiho je izašao na hodnik. Njegova se soba nalazila na prvome katu istočnoga krila, isto kao i Danielova i Sylvettina, na kraju dugačkoga hodnika. Samo je Aura spavala kat više.

Da bi se vratio u srednji dio dvorca, Christopher je morao proći pokraj vrata ostalih. U hodniku je bio mrak, samo je na kraju gorjela jedna jedina plinska svjetiljka. Ispred nje su se sve sjene stopile u jednu. Christopher nije mogao vidjeti tlo ispred nogu, ali se nije usudio upaliti ostala svjetla.

Oprezno je prošao prvo pokraj Sylvettinih, a potom pokraj Danielovih vrata. Iza njih se nije ništa čulo. Potrčao je niz hodnik i pod plinskim svjetlom došao do mjesta gdje se hodnik razdvajao te skrenuo lijevo. Taj put je vodio do glavnoga krila.

Christophera nije nitko vidio. Većina sluga stanovala je u selu, oni su svake večeri čamcem odlazili na kopno. Ostala posluga spavala je u sobama u prizemlju. Noćnih čuvara nije bilo, nije bilo čak ni pasa čuvara. Polako se Christopher šuljao hodnikom dok nije došao do jednog od dva glavna stubišta. Iako je bio bos, njegovi su koraci odzvanjali širokim mramornim stubama. Na njegovo razočaranje stubište je završavalo na drugom katu, a nije bilo drugoga koje bi vodilo u potkrovlje. Vjerojatno se tamo moglo doći nekim drugim putem. Oči su mu se malo-pomalo prilagodile slaboj svjetlosti rijetkih noćnih svjetiljaka. Još uvijek su hodnici izgledali dvostruko duži nego po danu, još uvijek su mu sjene imale prijeteći izgled. Ipak je nastavio tražiti. Više nije znao koliko je dugo lutao hodnicima ne stigavši na cilj. Srdžba i razočaranje umanjili su njegovu znatiželju pa je došao do zaključka da bi bolje bilo vratiti se. Odjednom je zastao. Ukočio se. Hodnikom se prolomio oštar krik. Evo, još jednom! Ušao je na jedna vrata sa strane. I Christopher se ohladio, obuzeo ga je velik strah. Grozničavo je počeo razmišljati treba li koga pozvati u pomoć. Vrisak je zvučao kao da se neki čovjek nalazi u velikoj nevolji. A onda se opet činilo da to uopće nije ljudski krik. Polako se približio vratima. Krici su utihnuli. Stavio je ruku na kvaku i otvorio vrata. Metalna je kvaka bila hladna kao led. Hladnoća mu se proširila rukom, naježio se. Iza vrata bio je mrak. Ugledao je uske drvene stube koje vode prema gore. Na kraju su se sigurno nalazila još jedna vrata. Christopher je ugledao trak svjetlosti iznad posljednje stube. Poslije kraćega oklijevanja ušao je kroz donja vrata i jednom nogom stao na stubu. A onda i drugom. Oprezno, da ne bi napravio nikakav šum, popeo se uza stube. Drvo je nekoliko puta lagano zaškripi-lo, a njega je svaki put uhvatio paničan strah. Što je Nestor radio tamo gore? Tko ili što je ispuštalo te stravične krikove? A ponajprije: što će učiniti starac ako otkrije Christophera? Poslat će me natrag, pomislio je. Poslat će me natrag u siro-tište! Unatoč tome išao je dalje. Cijelo mu je tijelo bilo napeto, bo-lio ga je svaki mišić. Došao je do vrata, ali se nije usudio pritisnuti kvaku. Umjesto toga dlanovima je opipavao drvo. Osjetio je nekakav reljef. Kad su mu se oči prilagodile tami, vidio je da je reljef prikazivao pelikana. Ponovno krik! Ovaj put glasniji. Nedaleko vrata. Christopher se okrenuo i pobjegao. Velikim koracima skakao je niz stube, okliznuo se, pao i koljenom udario u donja vrata. S bolnim izrazom na licu isteturao je na hodnik. Samo što dalje odavde, pomislio je. Što dalje! Christopher nije znao koliko mu je vremena trebalo da ponovno pronađe hodnik u kojem su se nalazile njihove sobe. Koljeno ga je još boljelo, ali je bio prilično siguran da povreda nije bila ozbiljna. Ipak, lagano je hramao prolazeći pokraj Danielove sobe. Vrata su bila otvorena. Daniel je stajao u vratima, u bijeloj pidžami. Bio je blijed, a kosa mu je bila raščupana od ležanja. Međutim, pogled mu je bio pun zlobe i prezira. Christopher se nehotice pitao koliko ga je dugo čekao. Danielov glas zvučao je razdražljivo. — Majka baš ne voli kad se netko noću šulja dvorcem. — Ne bih znao zašto to tebe... Daniel je napravio samo jednu kretnju leđima i Christopher je zanijemio. Okrenuo se, ali ne dovoljno brzo. Vidio je samo još neku osobu pod plinskim svjetlom na kraju hodnika. Poslije toga osoba je iščezla. Daniel je još više poblijedio kad se Christopher ponovno okrenuo k njemu. — Je li to bila Aura? Daniel je iskrivio lice. — Idi u krevet i zaboravi ovo. Htio je zatvoriti vrata, ali je Christopher stavio nogu na do-vratak. — Što se događa između vas dvoje, hm? Vrata su se ponovno otvorila. Daniel je bio bijesan. Prijetećim korakom prišao je Christopheru koji je odmah maknuo nogu. — Rekao sam ti da jednostavno zaboraviš. To se tebe ne tiče. Christopher je odmahnuo glavom. — Svejedno mi je što ima među vama, ali bih volio znati što sam vam ja učinio. Znao je da je to zacijelo bio najgori trenutak za takav razgovor, ali nagomilani bijes zbog toga što ga njih dvoje nisu prihvaćali imao je isti učinak kao napad alergije. Nije mogao protiv toga ništa učiniti. — Aura i ja smo se svađali, to je sve. Danijel se još više smrknuo. — Je li ti to dovoljno? — To nije odgovor na moje pitanje. Jedan trenutak se činilo kao da će se potiskivani, skriveni bijes — zbog njega samog, ne zbog Christophera — odjednom izliti iz Daniela. Ali tada se ugrizao za donju usnicu i pravio se da se smirio. Ali iza te maske je i dalje kipjelo. — To nema nikakve veze s tobom — izustio je. — Doista nikakve. — Tako? Doista nikakve? — Christopher mu se hladno nasmiješio. — Čudno, ja sam imao sasvim drukčiji dojam.

— Da — hladno je odvratio Daniel — čudno.

Poslije toga nitko od njih nije mogao reći tko je učinio prvi korak. Međutim, odjednom su, na prvi pogled bez ikakva povoda, navalili jedno na drugo kao bijesni psi. Christopher je obuhvatio Daniela, ali ga je Daniel udario šakom u trbuh. Nekoliko trenutaka poslije toga oslobodio se i navalio na Christophera snažno ga udarivši.

Christopher je povrijeđenim koljenom udario u vratnicu i pao na pod.

Daniel je i dalje stajao pred njim i kao da se sam sebi čudio zbog iznenadnog izljeva nasilja. Na zavojima na ručnim zglobovima pojavile su mu se dvije tamnocrvene mrlje. Na trenutak se činilo da želi pružiti ruku Christopheru da mu pomogne pri ustajanju. Ali ipak je nije pružio.

— Žao mi je — promrmljao je umjesto toga, okrenuo se i zaključao za sobom vrata svoje sobe.

Christopher je ustao, jedan trenutak premišljao hoće li poći za njim, ali onda se okrenuo. Znao je da je izgubio bitku. Bila je to neka vrsta ponosa kojemu su ga naučili u sirotištu.

Ali što se zapravo dogodilo? Kako je uopće došlo do svega toga?

Bio je bijesan na Daniela, naravno, ali ga je zbunilo i njegovo vlastito ponašanje. Što je to bilo među njima pa su navalili jedan na drugoga?

Snažno je zalupio vratima iza sebe i bacio se na krevet. Ostatak noći proveo je budan osluškujući šumove u mraku. Kriještanje u potkrovlju je utihnulo ili se pak nije moglo čuti kroz stare zidove.

Sve što je mogao čuti bilo je tiho šaputanje jezera. Zvučalo je poput šuma u unutrašnjosti školjke, sjedinila se stvarnost s maštom.

U snu je Aura vidjela osu koja je plesala po njezinoj bradavici. Gore-dolje, u svakom trenutku spremna ubosti je. Osa se igrala sa svojom žrtvom odgađajući napad. Ali onda se žalac zabio u mekanu kožu usred svijetlosmeđega dijela. Aura je osjetila žestoku bol. Bol ju je ispunila, plamtjela u njoj kao vatra. Potom je nestala.

Aura se probudila i počela udarati rukama oko sebe. Uhvatio ju je paničan strah, krik joj se prolomio preko usana.

Nitko je nije čuo. Njezina je soba bila predaleko.

Još uvijek vrlo uzbuđena bacila je pokrivač u stranu i podigla spavaćicu. Grudi joj nisu bile ozlijeđene. Nije bilo ni ose ni uboda. Samo slika iz sna koja je ubrzo izbljedjela.

Ostala je još neko vrijeme ležati, oblivena znojem i iscrpljena, a onda je ustala. Kroz prostirku je osjetila da je pod hladan iako je prethodne večeri naložila vatru u peći. Parket je uvijek bio hladan, bez obzira grijalo se u sobi ili ne. Bio je hladan kao i cio dvorac.

Skinula je spavaćicu i počela temeljito promatrati noge. Zlatno prstenje svjetlucalo je s unutrašnje strane njezinih bedara, sa svake strane po devetnaest. Bol, koju je prstenje izazivalo, postala je njezin stalni pratitelj kad je prije pet dana probušila kožu na bedrima i za-takla trideset osam svojih naušnica. Nije je boljelo kako je pretpostavljala, ali ipak dovoljno da je podsjeti na trideset osam mjeseci koji su bili pred njom. Na mjesece koje je trebala provesti u internatu. Za svaki mjesec jedna naušnica.

Na to ju je naveo baš Friedrich, neposredno prije nego što je otputovao u Afriku, prije godinu dana. Tada je on u krugu obitelji pripovijedao o urođenicima koji stavljaju nakit na najneobičnija mjesta na tijelu.

Ali Aura nije nosila naušnice na bedrima kao ukras. Znala je da će naviknuti na mučenje u internatu i da će otupjeti. A naušnice su je neprestano trebale podsjećati na bol, na izdaju koju je njezin otac počinio. Nestor je dopustio da Auru pošalju u internat, nedvojbeno po želji njezine majke. Aura je bila sigurna da je to bila Charlottina zamisao. Samo je ona mogla smisliti nešto tako odvratno i strašno.

Nakon isteka svakoga mjeseca Aura će skinuti jednu naušnicu. Na taj način neće nikad zaboraviti što joj je obitelj učinila. I što je bilo lagano peckanje na njezinim bedrima u odnosu na veliku bol koju je izazvalo njezino protjerivanje?

Aura je odjenula haljinu kad je začula kucanje na vratima. Još je žurno povukla rub haljine. Nitko nije smio saznati za naušnice.

— Tko je? — upitala je zakapčavajući dugmad na leđima. Zadnje nije mogla zakopčati, po običaju.

— Ja sam. Vrata su se otvorila i unutra je ušla Charlotte. Veličanstveno, pomislila je Aura. Kao naručena.

Njezina je majka imala na sebi jednu od omiljenih kućnih haljina — zvala ju je haljinom dobre volje — tako šarenu i kričavu da su napadne boje svakom upadale u oči. Ali ni uz najveći trud Aura to nije mogla zamijetiti. Osim toga, prošlo je mnogo vremena otkad su Aura i ona razgovarale o tako običnim stvarima kao što je moda. Bilo je mnogo važnijih stvari, na primjer, svadati se.

Prije nego što je uspjela bilo što reći, Charlotte je došla do kćeri i pomogla joj zakopčati haljinu.

— Hvala — rekla je Aura hladno. Sjela je na rub kreveta i počela uvlačiti vezice u visoke cipele. Vezice su bile izrađene od mekane, tamnozeleno kože. Aurine omiljene cipele. Nosila ih je kad god je mogla.

— Ostaje li Friedrich na doručku? — upitala je u nedostatku bolje teme za razgovor. Ni uz najbolju volju nije mogla zamisliti što njezina majka hoće od nje. Vrlo se rijetko događalo da je ulazila u njezinu sobu.

— On je već otputovao — odgovorila je Charlotte i prišla prozoru. Slika je prikazivala dva praseta i jednog labuda sa šiljatim rogovima kako gledaju kroz otvor nekakvoga kotla. Auri je taj prizor oduvijek bio odvratan, ali ga u posljednje vrijeme uopće nije primjećivala.

Šarena svjetlost, koja je ulazila kroz mozaik na staklu, učinila je boje na Charlottinoj haljini još

nepodnošljivijima.

— Budući da je otišao, pretpostavljam da si već doručkovala — rekla je Aura.

— Da, s Friedrichom.

Charlotte je prekasno primijetila da je ta potvrda bila sasvim nepotrebna. — Čamac ga je prevezao na kopno prije sat vremena. Ali ti zbog toga nisi previše tužna, zar ne? Izgovorila je to čak pomalo potišteno.

Molim te, pomislila je Aura, ne tako rano. Kaži već što želiš i onda me ostavi na miru!

Ali Charlotte nije pokazivala namjeru da ode. Jednim pokretom okrenula se prema kćeri. U kućnoj haljini izgledala je kao dio mozaika na prozoru.

— Htjela bih znati zašto se tako ponašaš.

— Kako se ponašam? — Aura je mirno nastavila vezati cipele, ali su je Charlottine riječi ipak pogodile.

Naravno, znala je što je majka time mislila reći, ali joj je bilo teško govoriti o tome. Isto kao što je i Danielu bilo teško govoriti o svojim problemima. Na primjer, prošle noći.

— Ti si odvratna prema meni, ali to nije ništa novo — rekla je Charlotte umorno. — Ali već nekoliko dana ponašaš se prema svima kao prema neprijateljima. Čak se ni s Danielom više ne slažeš kao prije. A Christopheru nisi ni pružila priliku.

Prišla je Auri na jedan korak udaljenosti. Glas joj je bio suosjećajan, iskreno suosjećajan i to je Auru zbunilo. — Je li doista sve to samo zbog internata?

Aura je podigla glavu. Pogledom je prostrijelila Charlottu. — Samo zbog internata? Ne misliš valjda ozbiljno? Zar to nije dovoljan razlog?

— Ti kriviš mene?

— A koga drugog? Ti si smislila da idem tamo!

— Nije istina! — Charlotte je bila ogorčena. Nije bilo prvi put da osporava da je slanje Aure u internat bila njezina zamisao. Ali nikad nije bila tako uvjerljiva kao u tom trenutku.

Aura se nakratko ozbiljno zbunila. Ipak, njezine su sumnje brzo nestale, a vratila se ljutnja na majku. — Otac nikad ne bi sam predložio tako nešto. Ovo je zvučalo kao daje ponajprije htjela samu sebe uvjeriti u to. A ipak je bila istina, morala je biti istina.

Charlotte je ostala uporna. — Ne samo da je to bio njegov prijedlog, Aura. To je bila njegova izričita želja! On je tako htio, već je sve pokrenuo prije nego što sam ja bilo što saznala. A ja sam to saznala slučajno. Kad bi bilo po njegovu, on bi te vjerojatno poslao noću i po magli. Takav je on, Aura, uvijek je bio takav. Bez obzira što ti to ne želiš shvatiti.

Aura je na trenutak zatvorila oči, a onda ih je ponovno otvorila. Mrzila se zbog suza koje su se u njima pojavile.

— Zašto si se onda udala za njega?

Pogled njezine majke odjednom je postao prazan, odlutao je nekamo u daljinu. — Otada je prošlo mnogo vremena.

— Rekla si da je uvijek bio takav. — Aura joj nije htjela dirati rane, ali sada nije mogla drukčije postupiti.

Gospode Bože, što se to događa s njom?

— Tvoj otac je uvijek bio pomalo... težak. Bio je drukčiji od ostalih. Ali bio je mlad, zgodan. Ali ponajprije bio je — malo je zastala — šarmantan, mislim. Upoznali smo se u Berlinu, na jednoj plesnoj priredbi i on je... ah, Aura, ti već znaš cijelu priču.

Aura ju je znala, doista, ali se nije sjećala da ju je ikad čula iz majčinih usta. Otac joj je jednom pričao o tome, prije mnogo godina, dok je još bila dijete i dok se on još nije skrivao od svijeta u svom vrtu u potkrovlju.

On i Charlotte su se sreli za vrijeme maškarade. Bilo je to prije skoro dvadeset godina. Charlotte je tada imala sedamnaest ili osamnaest godina, bila je razmažena djevojka iz dobre kuće bez koje su njezini roditelji ostali zbog brodoloma ispred danske obale ubrzo nakon njezina rođenja. Ona je otada živjela kod jedne daljnje sestrične njezine majke, također imućne, koja nije tajila da smatra mudrim daje što prije udomi. Zarazila je djevojku pričama o raskošnim vjenčanjima, dobrim muževima i sretnim velikim obiteljima sve dok Charlotte nije počela razmišljati ne za koga će se udati nego kad će se udati. To se trebalo dogoditi što prije i kad se konačno pojavio Nestor, ona više nije sumnjala da je on baš onaj pravi. Bio je imućan, čak prebogat, oko njega su oblijetale mnoge djevojke u kojima je Charlotte vidjela više izazov nego konkurenciju. Nestor je jednom priznao Auri kako se preko glave zaljubio u Charlottu, u njezinu ljepotu (a ona je bila lijepa, naglasio je), u njezinu otvorenost i prostodušnost. Već nekoliko tjedana nakon prvoga susreta dogovoreno je vjenčanje i Charlottina skrbnica nije oklijevala dati svoju štíćenicu Nestoru Nepomuku Institutoru, u njegovu zabačeno imanje.

Što se poslije toga dogodilo, što je izazvalo njegovu promjenu od privlačnog muškarca u povučenog samotnjaka, što je ubrzalo propast njegova izgleda, o tome se u dvorcu nije govorilo. Aura je čak sumnjala da Charlotte zna odgovor na to pitanje. Aura je bila jedina koja je imala pristup u potkrovlje i koja je u grubim crtama naslućivala što njezin otac ondje radi. On je prema njoj uvijek bio srdačan, katkad je čak skoro pokazivao ljubav — to je bila povlastica koju je samo ona uživala.

Ni Sylvette, ni Daniel, a pftgotove ne Charlotte nisu se smjeli ni približiti Nestorovu carstvu u potkrovlju.

Charlotte je znala da Nestor voli samo Auru pa je svoju ljubav usmjeravala sve više i više prema Sylvette.

Malena je dobivala najljepše haljine od krojača u Berlinu i Hamburgu, njoj su se ispunjavale sve želje. I Aura je voljela Sylvettu, ali je katkad bila i pomalo ljubomorna. Nikad nije mogla shvatiti Charlottino ponašanje prema njoj, smatrala ju je nepravednom i bezobraznom, ali je ipak već otprilike dvije godine mislila da zna zašto Charlotte toliko voli Sylvettu. Naime, njezina majka je imala jednu tajnu.

Aura je o tome nikad nije pitala, ali možda je baš sada bio pravi trenutak. Sljedeće tri godine neće imati prilike za to.

— Zna li Friedrich zapravo? — upitala je blagim glasom ne gledajući u Charlotte, nego u svoje u cipele.

Čula je kako je majka glasno udahнула. — Što misliš time reći? Stala je pred nju, uhvatila je za bradu i podigla je da je može pogledati u oči. — Što bi Friedrich trebao znati?

Aura je odjednom požalila što je uopće otvorila usta. To nije bilo dobro. Ponijela se poput životinje. Unatoč tome, osjećala se strašno dobro. Vidjela je nesigurnost na Charlottinu licu i po prvi put, doista prvi put, očiglednu odbojnost u njezinu pogledu. Dakle, došao je i taj trenutak. Konačno će jedna prema drugoj biti iskrene.

Aura je prkosno rekla: — Zna li da je on Sylvettin otac?

Tišina. Potom je Aura osjetila strašnu vrućinu u glavi, kao da se opekla vatrom.

Charlotte joj je prilijepila šamar da je sve zvonilo.

Aura se nije ni pomaknula. I dalje je sjedila na rubu kreveta upućujući Charlottin žalostan pogled.

— Zašto to činiš? — tiho ju je upitala majka. Glas joj je bio slab. — Zašto mi to činiš?

— Sama si si to učinila, majko. To je samo tvoja krivnja.

Charlotte je klonula, ali samo na trenutak. Uspravila se i rukom prešla preko očiju. Razmazala je šminku. — To je bio Nestor, zar ne? On ti je pričao takve stvari?

— Ne, majko. On nema veze s tim. Meni nije trebalo mnogo da shvatim istinu.

— Onda me dobro slušaj: bez obzira što ti smatraš istinom, stvari stoje sasvim drukčije. Charlotte se okrenula, otvorila vrata i izašla na hodnik. — Sasvim drukčije, razumiješ li?

Vrata su zalupila i Aura je ostala sama, obasjana šarenom svjetlošću staklenoga mozaika. Ljutita zbog vlastite zlobe zgrabila je cipelu i svom je snagom zavrtjela prema prozoru. Staklo je ostalo čitavo, a cipela je pala na pod. Zašto sam to rekla, pomislila je očajavajući.

Kako sam joj to mogla reći?

Aura je sjela na krevet i konačno počela plakati.

Gillian je htio kupiti dnevne novine kad je u podne sišao s vlaka, ali je kolodvor bio tako malen da nije bilo nijednoga kioska.

Hermafrodit je bio jedini putnik koji je iskočio na peron. Torbu s odjećom i nekoliko beskorisnih alatki, koje su mu Stein i Bein dali na odlasku, najradije bi ostavio u odjeljku. To će mu samo smetati. Uostalom, ništa od toga mu nije bilo potrebno, ni oružje, ni košulja, ni hlače. Najkasnije za dva dana vratit će se natrag. Nije ni najmanje sumnjao da će njegov zadatak do tada biti izvršen.

S torbom u desnoj ruci prolazio je pokraj kućica za nadglednike u prednjem dijelu kolodvora. Nije bilo čekaonice ni bilo kakve druge prostorije gdje bi se mogao ugrijati pa je već gotovo sat vremena stajao na hladnoći dok nije u daljini ugledao konjsku zapregu.

Postaja se nalazila na osami usred doline, zarasle u travu, koja je negdje na sjeveru graničila s pješčanim nanosima. Crna crta nasipa dijelila je škrti krajolik napola. Jedino je nasip upadao u oči pod sivim listopadskim nebom. Gillian je vidio na nekoj karti da na određenoj udaljenosti od toga mjesta ima jedno selo, otprilike pola sata hoda prema istoku. Nedaleko toga sela nalazio se otok s dvorcem obitelji Institoris do kojega se, naravno, dolazilo čamcem. Gillian je mrzio čamce, a mrzio je i more.

Konjska gaje zaprega neravnom cestom dovela u selo. Na cesti nije bilo nikakvih zavoja ni krivina, čini se da toga tu uopće nema, to je sasvim suvišno u krajoliku poput ovoga. Nije bilo brežuljaka, nije bilo brda koja bi trebalo zaobići. Samo nizina, tu i tamo kakva oskudna šumica, a malo južnije močvara. Čini se da se stari Institoris odlučio na sve moguće načine odvojiti od ostatka svijeta.

Kočijaš je gledao Gilliana dok se penjao u kola. Činilo se daje primijetio da s njegovim putnikom nešto nije u redu. To je bio strančev izvanjski izgled, neka neobična mekoća u crtama njegova lica. Nešto ženskasto, pomislio je ne mogavši utvrditi neku određeniju osobinu. Ali postojalo je nešto što ga je privlačilo, što ga je čak navelo na to da siđe i pomogne strancu nositi torbu do vrata gostionice. To je inače radio samo kad je vozio žene, privlačne žene, ali to je bilo vrlo rijetko. Čudeći se samome sebi odmahnuo je glavom dok je bičem tjerao konje. Gillian se žurno sklonio u gostionicu bježeći od hladnoga vjetra. U gostionici nije bilo nikoga tako rano ujutro. Dobio je sobu s pogledom na pješčane nanose, platio je za dva dana unaprijed i dao gostioničaru odmjerenu napojnicu koja u njemu neće pobuditi sumnju.

Nakon što je odspavao tri sata, ustao je, odjenuo i drugu košulju jer je bilo vrlo hladno i izašao van. Brzim je korakom preko pješčanih nanosa došao do mora. Vjetar je još uvijek bio oštar i vrlo studen. Gillian je rukama podigao ovratnik kaputa, proklinjući Lysan-dera i njegov bijedni nalog.

Skupinu otoka s druge strane pješčane glaže široke jedan kilometar mogao je vidjeti i sa svojega prozora. Činilo se da je more mnogo bliže nego što je doista bilo. Mekani pijesak ga je zadržavao, pješačenje se pretvorilo u

mučenje. Zacijelo je mogao poći i obilježenim putem. Ali onda bi mogao sresti kočiju koja je vozila posluhu u selo, a to ne bi bilo dobro. Ne, preostao mu je jedino ovaj put kroz pješčane nanose.

Nad morem su se oblaci razdvojili. Sunce je zalazilo svjetlucajući iza iskidanih slojeva magle. Pješčani brežuljci su ovdje imali žučkastobijelu boju, a bliže moru su bili crvenkasti. Kremen i glinenac stvorili su tu jedinstvenu pojavu i unatoč velikom trudu Gillian nije mogao a da se ne divi ljepoti prizora.

Kad ga je još samo sto metara dijelilo od vode, oblaci su se sastavili, sunčana je svjetlost nestala i turobna se tama spustila na obalu. Galebovi su kriješteni u visini, a s vremena na vrijeme pojavio se i poneki morski orao. To je Gilliana još više oneraspoložilo, njegov mu se zadatak počeo još više gaditi. Bilo mu je dosta takvih, konačno mu ih je bilo dosta.

Iza zadnjega nanosa spustio se na tlo, pročitao još jednom Lysanderovo pismo otpočetak do kraja, dobro zapamtio svaku potankost, svaku primjedbu. Potom se popeo na brežuljak i promatrao dvorac.

Sličnost sa slikom u Lysanderovoj dvorani bila je velika, ali ni u kom slučaju potpuna. Najvažnija razlika bila je u tome što ogromni blokovi s lijeve i desne strane čempresa nisu bili stijene nego dijelovi neke zgrade. Na slici nije bilo ni pet otočića koji su bili poredani u krugu oko dvorca. Na jednom od njih, na najsjevernijem, uzdizao se svjetionik.

Na vodi, sasvim blizu Gilliana, nalazilo se dugačko brvno za koje su bila povezana dva čamca. Jedan maleni jedrenjak s dva jarbola i malena barka. Ljudi, koji su pristali s jedrenjakom, zacijelo su bili pod palubom ili u selu. Ovdje nije bilo nikoga.

Gillian je ušao u barku, odvezao užu i oba vesla stavio u vodu. Iz dvorca ga nije mogao nitko vidjeti jer se već spuštao mrak. Bio je samo siva mrlja na valovima.

Drhtao je, iako se zbog veslanja znojio. Hladan je vjetar puhao s mora na kopno, uzburkavao vodu i bacao pjenu Gillianu u oči. Ponovno se prevario u računanju vremena koje će mu biti potrebno da dođe s obale do otoka. Put nije bio dugačak ni pola kilometra. Morao je, međutim, veslati protiv valova. Ubrzo su ga zaboljele ruke od iznemoglosti.

Dvadeset metara ispred stijena otoka na kojem se nalazio dvorac odlučio je da će najprije malo promatrati iz daljine. Uzdahnulo je i pripremio se za kruženje oko otoka.

Maleni otoci, koji su stršali iz vode u krugu oko glavnoga otoka, bili su udaljeni od dvorca između pedeset i sto metara. Samo je onaj, s kojega se uzdizao crni svjetionik, bio nešto dalje. Da o tome nije ništa znao, Gillian bi mogao misliti da je sve umjetno, brižljivo isplanirano i postavljeno. U svakom slučaju, bilo je to neobično mjesto. Nije čudo da se Nestor povukao baš ovamo. Jedinstveno ozračje vladalo je nad otocima i dvorcem, nešto što nitko ne bi osjetio. Ali Gillian je bio profinjnjen za takve stvari. Možda je razlog toj tajnovitosti bilo ono što je Nestor radio u svojem vrtu u potkrovlju. Lysander mu je dao neke upute u vezi s tim.

Kad je oplovio pola dvorca, otkrio je kapelu na sjeveroistočnoj strani zidina. Bila je pripijena uz glavnu zgradu, vjerojatno se samo iz nje moglo ući u kapelu. Visoki prozori sa šiljatim lukom nisu bili osvjetljeni.

Onda mu je pogled pao na krov dvorca. Morao se otisnuti čamcem malo dalje od otoka da bi mogao bolje vidjeti. Mjesto krova na srednjem krilu nalazila su se brojna staklena okna, uokvirena u metalne rešetke. Kroz staklo je Gillian mogao raspoznati obrise visokih biljaka. Iznutra je dolazila slaba svjetlost.

Ugledao je još nešto: priliku koja se uspinjala sjevernim zidom srednjega dijela, priljubljenu uza zid, s nogama i rukama na malenim željeznim šipkama koje su virile iz žbuke. Požarne ljestve. Provalnik.

Prilika se penjala sve više i nije primijetila Gilliana na čamcu. Nijemo se približavala staklenom krovu. Je li Lysander još nekoga zadužio za isti zadatak da bi se osigurao? Ne, bio je odlučan Gillian, on to ne bi učinio. A da jest, zacijelo bi mu to rekao.

Bez obzira tko je bio taj provalnik, Gillian mu je bio veoma zahvalan. U mraku ne bi mogao vidjeti željezne šipke. Ali sada je znao kako će neprimjetno doći u Nestorovo gnijezdo.

Još je neko vrijeme promatrao čovjeka koji se uspinjao, a onda je okrenuo čamac i odveslao. Sutra će se vratiti i u miru izvršiti zadatak.

Pod uvjetom da ga onaj drugi ne pretekne.

Čovjek na sjevernome zidu uhvatio je gornju prečku i podigao se polako na oluk. Uz staklene stijene uzdizao se zidić, neka vrsta balustra-de duž cijeloga krova. Iza zida nalazio se uzak mostić. Kroz staklena vrata moglo se ući u unutrašnjost vrta u potkrovlju.

Christopher više nije mogao podnijeti hladnoću koja ga je grizla za prste pa se bojao da će morati prekinuti uspon. Ali sada je bio gore, promrzao, vrtjelo mu se u glavi, a pred njim su se nalazile tajne njegova očuha. Prizor je bio dojmljiv. U staklenom zabatu srednjega dijela dvorca rasla je prašuma. Ne samo nekoliko biljaka ili kakvo tanko drveće. Ne, prava pravcata džungla — barem se tako činilo Christo-pheru koji je prašumu vidio samo na slikama.

Raslinje u vrtu bilo je neosvijetljeno, ali je s desne strane dopirao slabašan tračak svjetlosti. Većinu je biljaka Christopher raspoznao po obrisima jer su se među njima lomili posljednji traci dnevne svjetlosti. Neko drveće i žbunje odmah je prepoznao, južno raslinje koje je u tom kraju bilo nepoznato. Među njima je bilo dvije ili tri palme s visokim, suhim stablima i ogromnim lišćem.

Nestora nije vidio. Christopher je pretpostavljao da se stari krije tamo gdje nema svjetla, negdje iza drveća.

Stube, neku vrstu požarnih ljestava, Christopher je otkrio ujutro dok je prije poduke sam istraživao dvorac. Na nekim su se mjestima zidine spajale sa stijenama i nije bilo jednostavno hodati po uskim izbočinama iznad ponora. Duboko pod njim valovi su udarali o stijene, a vjetar mu je razdirao odjeću. Zbog toga je bio više nego ponosan kad je došao do ljestava koje vode na krov; to je bio pravi podvig, nedvojbeno. Ovdje se mogao popeti na zabat drugim putem i nije morao ući na reljefna vrata. Pustolovina, zapravo više od pustolovine.

Još ga je uvijek izjedala znatiželja, pogotovo sada kad je bio tako blizu cilja.

Nečujno je prekoračio ogradu i prišao staklenim vratima. Zasun na vratima nije bio zatvoren. Samo nekoliko otkucaja srca poslije toga stajao je s nutarnje strane zatvorivši vrata za sobom. Zrak je bio zagušljiv i topao, vlaga se nakupljala u kapljice i curila niz staklo. Za trenutak je pomislio kako neće moći udahnuti, ali su mu se pluća brzo prilagodila zraku punom pare.

Ponovno se sjetio kriještanja. Obuzeo gaje strah koji je osjetio prošle noći. I sada se bojao, ali je rekao sam sebi da mu se, zapravo, ne može dogoditi ništa loše. Nestor je sada bio njegov očuh, premda po Charlottinoj želji; Christopher je sumnjao da je Nestor bio suglasan s njegovim ili Danielovim posvojenjem. Vjerojatno ga Charlotte nije uopće ništa pitala.

Što bi mu Nestor mogao učiniti? Sigurno bi ga mogao istući, ali na to je navikao u domu. Mnogo gore bi bilo kad bi ga Charlotte poslala natrag.

Htio je zaobići gustiš, ali je shvatio da je sigurniji među drvećem. Oklijevajući, gurao je u stranu grane i velike listove, tiho, gotovo nečujno.

Već nakon nekoliko koraka našao se usred jednog drugog svijeta. Oko njega uzdizao se mračni splet grana, tankih stabala, lišća i vi-tica. Neke biljke su mu bile strane, nije se mogao sjetiti da ih je ikad vidio u Markusovim knjigama. Osim toga, počeo se nelagodno osjećati u toj prašumi. Zajedno s vrućinom i velikom vlažnošću zraka nepoznato okruženje je na njegovu dušu djelovalo poput teškoga utega.

S desne strane, s mjesta gdje se nalazio izvor svjetlosti, čula se nekakva buka, a potom je netko tiho opsovao. Nestor! Predaleko da bi mogao primijetiti Christophera, negdje na drugoj strani šikare.

Hodajući dalje zagazio je u malene kanale za navodnjavanje kojima je bio ispresijecan pod. Nehotice se upitao kad je sve to i kako bilo napravljeno. Samo je donošenje zemlje i biljaka u potkrovlje moralo trajati tjednima, pa čak i mjesecima. Sudeći po veličini drveće je moralo biti zasađeno još prije nekoliko desetljeća. Možda je Nestor naslijedio vrt od nekog pretka.

To što je Nestor skrivao u potkrovlju bilo je pravo malo čudo.

Christopher se prestrašio. Nešto je šušnulo s njegove lijeve strane.

Još jednom. I to sasvim blizu!

Nije mu ostalo vremena za bijeg. Odjednom se nešto probilo kroz lišće. Nešto šiljato, nekakva oštrica navalila je na Christophera, a iza nje... da, ptica! Oštrica je zapravo bila kljun, dugačak gotovo pola metra, a sama ptica mu je bila do iznad koljena. Kratke noge, svijetlo tijelo i tamna krila. Vrat dugačak, zavinut.

Pelikan, pomislio je hvatajući zrak. No, olakšanje je potrajalo samo nekoliko trenutaka.

Ptica ga je gledala neko vrijeme svojim crnim očima, a onda je otvorila kljun kao kakve ogromne škare.

Zaglušujući krici nelomili su se iz njezina grla. Isti onakvi kao i prošle noći.

Christopher se u strahu htio povući, izgubio je ravnotežu i pao na pod uz veliku buku. Ruke su mu bile u kanaliću za navodnjavanje, glavom je udario u palmu. Pelikan je skakutao oko njega i kri-ještao kao da ga živoga peku na ražnju. Sve glasnije i glasnije.

Samo nekoliko trenutaka poslije pred Christopherom se razdvojio zid od lišća, pojavile su se ruke, a potom lice.

— Nije moguće! — Nestor je zanijemio, zbog bijesa mu je zastala riječ u grlu. Bacio se na nesretnoga Christophera, uhvatio ga za kosu i silnom snagom podigao u vis.

Christopher i pelikan su se jedan trenutak natjecali tko će jače vrištati, a potom mu je Nestor pustio kosu i bez riječi ga počeo gurati kroz gustiš. Već nakon tri-četiri koraka došli su na drugu stranu vrta. Sve u svemu, vrt nije bio širi od osam metara.

Nestor je stao pokraj Christophera i podbočio se rukama. — Sada samo reci da si se popeo uza zid.

— Da, preko stuba — tiho je promućao Christopher. Još je bio previše uplašen da bi mogao uopće jasno misliti.

Lice mu je gorjelo poput vatre.

— Tako, tako — rekao je Nestor. — Znaš li, zapravo, što su prije na ovom otoku radili s uljezima?

— Možda su ih žive kuhali? — Christopherov je pogled pao na velik kotao na otvorenoj vatri na zapadnoj strani tavana. Iz kotla se dizala para.

Starac ga je ljutito pogledao, a onda mu se na licu pojavio smiješak. — Dosjetljiv si, u svakom slučaju.

Christopheru nije ostalo vremena za odgovor jer se ponovno pojavila lupa otprije. Starac se vrtio na mjestu, uzrujano mahao rukama i onda pošao prema kotlu. To nije bio običan kotao za kuhanje nego zatvoreni metalni cilindar, visok metar i pol, iz kojega je na desnoj strani izlazila cijev koja je iza oštrog koljena nestala u zidu. Lupa je nastajala zbog pomicanja poklopca na gornjoj strani cilindra.

Nestor je zavrnuo rukave košulje, uzeo lopatu i počeo bacati ugulj s hrpe visine čovjeka u otvoren plamen u podnožju kotla.

Christopher je stajao i pozorno gledao oko sebe. Još se bojao, ali je strah postupno uzmaknuo pred njegovom

žarkom znatiželjom. Bez obzira kakva će mu biti kazna, on će barem saznati što se ovdje gore događa. Na toj strani vrta kosina je bila također od stakla kao i na strani koja je okrenuta prema moru. Vani, samo nekoliko metara dalje, vrhovi čempresa su se uzdizali u noćno nebo sablasno se povijajući na vjetru. Površina između šikare i stakla bila je široka šest-sedam metara. Bila je pretrpana ormarima, policama i kojekakvim sanducima.

Kotao se nalazio usred različitih uređaja, staklenih posuda čudnih oblika, povezanih cijevima i gumenim crijevima. Posude za destilaciju, lonci, vage i bočice, staklenke s raznobojnim kemikalijama, ostaci biljaka pa čak i ostaci jednoga guštera — svega je bilo oko kotla na stolovima i stolcima, u otvorenim ormarima i na policama. Laboratorij se nije nalazio ispod staklenoga zabata, nego u nekoj vrsti zidane špilje koja je graničila sa zapadnim zidom potkrovlja. Imao je tri zida i krov, a prema vrtu je bio otvoren. Toplina, koja je biljkama omogućavala rasti, bila je očito nusproizvod vatre kojom se zagrijavao kotao.

S druge strane, na stražnjem zidu laboratorija, nalazila su se drvena vrata, tako niska i uska da bi Christopher mogao proći kroz njih jedino ako se sagne. Isto je vrijedilo i za Nestora — unatoč godinama i pomalo pognutim leđima nije bio nimalo niži od Christophera, daleko iznad metar i osamdeset.

Na polici pokraj vatre nalazilo se više boca s krupnim natpisom tako da je Christopher iz daljine mogao pročitati što piše. Bile su to neke čudne riječi: hyle, azoth. Na jednoj boci je pisalo ros coeli, a na nekoj drugoj 0 potab. Jedna je ležala razbijena na podu, naljepnica je bila na krhotini: sang, a ispod toga znak zmije ili zmaja.

Nestor je regulirao tlak u kotlu s pomoću kotača na odvodnoj cijevi. Na njegovo zadovoljstvo vatra je ponovno buktjela. Okrenuo je znojno lice prema Christopheru.

— Ti dobro znaš da nemaš što tražiti ovdje gore — gundao je, a u očima mu se ponovno pojavila ona prijeteća iskra koju je Christopher zapazio još dolje u sobi. — Ali ja ću nas obojicu poštediti propovjedi jer je prekasno za to. Dakle, što želiš?

Christopher ga je razdraženo pogledao prije nego je savladao zaprepaštenje. — Upoznati vas... tebe, oče.

— Oče! — podrugljivo je rekao Nestor. — Ja ti nisam otac. Ti nisi moj sin. Charlotti se te besmislice mogu svidati, ali ja ne želim da me time opterećujete, razumiješ li?

— Naravno — brzo je odgovorio Christopher. — Žao mi je ako sam vas... mislim ako sam vam rekao »ti«, i ja, o Gospode Bože, kako samo zamuckujem!

— Prestani — grubo ga je prekinuo Nestor — i konačno mi odgovori iskreno: što tražiš ovdje gore?

— Bio sam znatiželjan.

— Što te zanimalo? Ja ili ovo ovdje? — pokazao je rukom na vrt i laboratorij.

— I jedno i drugo.

— I sad kad si vidio, je li tvoja znatiželja zadovoljena?

— Nije, doista nije — priznao je Christopher. — Ja vidim sve te stvari, ali ništa ne razumijem.

— Razumiješ li se u kemiju?

— Čitao sam malo o tome.

— Sto znaš o alkemiji?

Pelikan je prošao između njih klepećući kljunom i ponovno nestao u gustišu.

— Umijeće pretvaranja.

— Pretvaranja u što? — upitao ga je Nestor.

— Iz nečistoga u čisto — odgovorio je Christopher i tiho dodao: — Mislim...

— Da si rekao pretvaranje olova u zlato, izbacio bih te napolje. Nestor ga je još jednom pogledao od glave do pete. — Čini se

da si snažan. Znaš li se služiti lopatom?

— Naravno.

— Onda ću imati koristi od tebe!

Ostavio je Christophera da stoji i otišao za pelikanom. Bez objašnjenja, bez daljnjih pitanja. Prepustio gaje samome sebi.

Christopher nije dugo razmišljao. Brzo je otišao u neobičnu vještičju kuhinju, uzeo lopatu i počeo bacati ugalj na vatru. Dakle, amo je zacijelo morala povremeno dolaziti posluga; Nestor sigurno nije sam nosio ugalj u potkrovlje. Ili možda jest?

Zapravo, kad bolje razmisli, od njega se to moglo očekivati. Priznao si je da ga je Nestor iznenadio. Nadao se svemu — udarcima, uvredama, izgonu iz dvorca, samo ne tome da će mu dati da baca ugalj u vatru. Bacati ugalj. Smiješno.

Nije znao može li ga Nestor čuti, ali je ipak povikao prema vrtu: — Što ste mislili kad ste rekli »što su prije na ovome otoku radili s uljezima«?

Teško dišući nastavio je bacati ugalj pod kotao. Još nikad nije vidio vatru koja je tako brzo gutala gorivo kao ova. I zelenožuta boja bila je neobična.

Iz gustiša se začulo mumljanje, a onda se ponovno pojavio pelikan i iza njega Nestor. — Što želiš čuti, mladiću? Priče strave i užasa ili dio povijesti? U ruci je držao svežanj neobičnog bilja nalik na grožđe.

— Radije povijest.

Nestor je stavio bilje u porculansku posudu i počeo ga usitnjavati tučkom. — U ranom srednjem vijeku Baltičko je more bilo po-gansko i ponajprije opasno more. Skandinavski i slavenski gusari, armenski i arapski trgovci, Finci, Hazari, Sirijci i Židovi već su u 8. ili 9. stoljeću bili preko ruskih rijeka povezani s istočnim Sredozemnim morem, osobito s razvijenim gradovima prednje Azije. Roba iz egzotičnih krajeva stizala je na sjever, začini, ulja i nakit, a Europljani su to plaćali ljudima. U sjevernoj Africi i u Aziji posebno su bile omiljene plavokose djevojke, kao što možeš i zamisliti.

Usitnjeno bilje širilo je oko sebe oštar miris koji je čak nadjačao miris vatre. Nestor je i dalje kružio tučkom po travama u posudi. — Kršćanski sljedbenici rimsko-njemačkoga cara nisu sudjelovali u toj trgovini. Umjesto toga flotama su izbili na Baltičko more. Došlo je do žestokih bitaka pred lučkim gradovima, kao što je na primjer bila Vineta, ili pod gusarskim utvdama, kao što je bila Arkona na Rugenu. Na kraju je većina poganskih bandi bila protjerana, ali su se na nekim mjestima, u zaštićenim zaljevima i na neobrađenim otocima, gusari sakrili i pripremali se za protuudarac.

— I ovdje? — očarano je upitao Christopher. — Na ovome otoku?

Nestor se nasmiješio i sada se po prvi put na njegovu lici mogao vidjeti tračak blagosti. — ■ Svakako, moj dječaće. Više nije dolazilo do velikih bitaka jer su gusarske bande bile previše oslabljene, a flote njihovih protivnika prejake. Ipak, neki su i dalje nastavili s krvavim zanatom, neki čak do 16. stoljeća. Na našem otoku, baš ovdje, stanovala je jedna od najstrašnijih bandi. Prije nego što je izgrađen ovaj dvorac, ovdje se nalazila utvrda. I, vjeruj mi, nisu mogli naći bolje mjesto od ovoga. Je li ti netko već pričao o dva hodnika pod morem? Christopher je odmahnuo glavom razrogačenih očiju.

— Jedan vodi do svjetionika, posred stijene, a drugi do otoka na kojemu se nalazi groblje.

Nestor je uzeo bocu i napunio je kašom koju je napravio. Christopher je odahnuo s olakšanjem kad je starac začepio bocu. — Gusarima su ti putevi bili idealni za bijeg. Mislim da je tim nitkovima ovdje moralo biti veoma dobro. Na žalost, nisam upoznao nijednog od

Christopher se uljudno nasmiješio, ali se odjednom uozbiljio kad se Nestorovo lice smrknilo. — Hoćeš li izdržati do sutra ujutro? Do sutra ujutro?

— Ja... mislim da hoću.

— Dobro.

Nakon toga starac se okrenuo bez riječi, otvorio niska vrata na stražnjem zidu laboratorija i izgubio se iza njih. Pelikan se vjerno od-gegao za njim. Onda je Christopher čuo kako se okrenuo ključ u bravi.

Stajao je u nevjerici, zagledao se prvo u vrata, a potom u lopatu u svojim rukama. Na kraju je slegnuo ramenima i ponovno se bacio na posao.

Nebo iznad staklenoga zabata prvo je bilo crno, poslije beskrajnih sati pomalo je postajalo svjetlije, a Christopher je još uvijek lopatom bacaio ugalj na vatru. Svakih nekoliko minuta odmarao se, ali ne dugo, nije se usudio, jer se Nestor svaki trenutak mogao vratiti. A tko zna, možda je starac s uživanjem sjedio ispred kakve rupe na zidu i gledao ga kako se muči.

Mrak se uzdigao iznad čempresa, a blago se jutarnje crvenilo spustilo na lišće i palme u stakleniku. Nestor još nije došao.

Onda, konačno, kad je dan već svanuo, škljocnuo je ključ u malenim vratima. Nestor je ušao, zijevnuo, protegnuo se i počeo temeljito odmjeravati Christophera.

Mladić je skinuo košulju i potkošulju i zavrnuo nogavice do ispod koljena. Kosa mu se zalijepila za kožu, kapci su mu treperili od umora. Koža mu je bila prekrivena slojem znoja i ugljene prašine. Dobacio je Nestoru kratak pogled i nastavio raditi. Gornji dio njegova tijela bio je užaren, a oči su mu sjale.

Starac ga je promatrao još neko vrijeme, a onda je bez riječi došao do poklopca i gurnuo u kotao komad životinjske tetive. Kad ju je ponovno izvadio, tetiva je bila izjedena kiselinom i raspala se pri prvom dodiru.

— Prokletstvo! — Nestor je bio bijesan, ali nije izgledao prekomjerno iznenađen. Potom je duboko uzdahnuo:

— Možeš prestati, dječaće.

Christopher je zateturao i vjerojatno bi se srušio od umora da se nije u posljednji čas naslonio na lopatu kao na kakvu štaku. — Uzalud? — izustio je. Glas mu se jedva čuo, bio je suh i hrapav. — Mislite li — pročistio je grlo i zakašljao se — mislite li da nije bilo dobro?

— Nije bilo dobro? — ponovio je Nestor odmahujući glavom.

— Ah, mladiću, ti uopće ne znaš o čemu je riječ.

Christopher je čučnuo, nakašljao se i pljunuo u vatru. — Riječ je o velikom djelu, mislim. O aurum potabile.

Prodorno je gledao u Nestora. — Možda nisam u pravu?

Starac ga je prodorno pogledao, a u očima mu s vidio trag priznanja, ali sasvim sigurno i čuđenja. — Čini mi se da si čitao neke knjige.

Christopher je prvo htio potvrditi, ali je onda iskreno odmahnuo glavom. — Netko mi je pričao o tome. Brat Markus, moj skrbnik u sirotištu. On je katkad govorio o takvim stvarima. Za njega su to bile izmišljotine, praznovjerje kršćanskih redovnika iz srednjega vijeka.

— Na taj način si je dobri čovjek olakšao čitavu stvar — rekao je Nestor smješkajući se. — Ali dođi ovamo, dječaće, prvo se operi. Pokazao je prstom na bačvu s vodom na drugom kraju staklenika.

— Poslije toga možemo razgovarati.

Nakon što je Christopher sprao čađu i znoj s tijela, Nestor ga je odveo natrag u laboratorij i objasnio mu način rada kotla. Vatra se ne smije nikad, nikad ugasiti, strogo je rekao, jer je peć, Athanor, srce alkemičarskoga umijeća. Pokazao mu je nekoliko kotačića i poluga s pomoću kojih se vatra može održavati na malom plamenu, a da se pritom ne mora dodavati ugalj. Ubrzo je Christopher poznavao svaku tehničku pojedinost na napravi, ali nije saznao čemu ona zapravo služi. Ipak, svladao je svoju nestrpljivost, postavljao je samo jednostavna pitanja i pozorno slušao što mu očuh govori.

Na koncu, nakon što mu je Nestor pokazao uređaje za izvođenje pokusa na stolovima i policama, sjeo je u bogato izrezbaren naslonjač u prednjem dijelu staklenika. Christopher se smjestio na staroj ležaljci preko puta. Iznad njih pružao se stakleni kosi krov kroz koji se vidjelo sivo prijednevno nebo. Nestor je bio leđima okrenut prema čempresima ispred dvorca. Stabla su iza njega stršala poput ogromnih šiljaka koplja.

— Uštedjet ću si trud da doznam što ti zapravo znaš o alke-miji, moj dječčače. Nestor je uzeo lulu i punio je duhanom dok je govorio. — Umjesto toga ću ti s nekoliko riječi objasniti ono što bi za tebe moglo biti važno. Za mene?, uzbuđeno je pomislio Christopher. Zašto za mene? Nije se usudio izgovoriti to pitanje iz straha da njegov očuh ne prekine priču.

— Glavni cilj svakog alkemičara, danas kao i prije sedamsto godina, jest veliko djelo. To si, dakle, moj dječčače, dobro zaključio. Nestor gaje s tolikom upornošću oslovljavao s »moj dječčače«, da se Christopher već počeo čuditi zašto se starac onako oštro izjasnio protiv oćinstva. — Veliko djelo nije ništa drugo do stvaranje kamena mudraca. Kažu daje on dobar zato što može pretvoriti olovo ili živu u zlato, ali to nije njegova prava svrha. Zapravo je riječ o putu ka savršenstvu, o alkemičarovu putu do savršena ćovjeka. Savršenog u svakom pogledu. Pritom kamen mudraca uopće nije kamen, nego je crveni prah, takozvani prah projekcije. Hermetićari su ga nazvali kamenom jer je poput kamena postojan na vatru. Zavalio se u naslonjač držeći u zraku tri prsta. — Kamenu se pripisuju tri osobine. Prvu sam već spomenuo, transmutacija neplemenitog metala u zlato. Druga osobina jest vjećno svjetlo koje se nikad ne gasi. Treća i najvaćnija osobina je, međutim, lijek koji lijeći sve bolesti. Otopljen u vinu kamen lijeći sve bolesti, zaustavlja starenje, daruje vjećnu mladost.

Christopher je zbudjeno kimnuo glavom. A ćemu bi inaće trebao služiti?

— Tamo iza onih vrata — Nestor je pokazao prstom na maleni prolaz u straćnjem dijelu laboratorija — nalazi se moja knjićnica. U njoj ćuvam na tisuće alkemićar skih spisa i gotovo svaki spis navodi drukćiji put do kamena mudraca. Pokušao sam na mnogo načina, vjeruj mi. Ipak, sve je bilo uzalud.

— Jeste li zbog toga molili Friedricha da vam donese zmaje-vu krv? — upitao je Christopher.

— Friedrich! — na Nestorovu ćelu pojavila se bora koja je odavala bijes. — To bijedno stvorenje. Ali ipak, u pravu si, moj dječčače. Krv zmaja kojega je ubio slon — kažu da je to jedan od sastojaka koji omogućuje stvaranje kamena. Odmahnuo je glavom kao da ju je htio proćistiti za druge, bolje misli. — Ali ima tisuću drugih sastojaka i tisuću načina na koje se oni miješaju.

— Kako može prah ćovjeku dati vjećni ćivot? — upitao je Christopher trudeći se da ne zvući kao da ne vjeruje u sve to.

— Misliš da to proturjeći zakonima naše prirode, zar ne? A to je samo stvar načina gledanja. Alkemićar polazi od magićne slike svijeta. I tu postoje zakoni, ali oni se razlikuju od onih koje ti poznaješ.

— Magija? — razdraćljivo je upitao Christopher.

— Da, naravno, samo što njezini zakoni nisu nadosjetilni, nego imaju jednu drugu osjetilnost. Prirodne sile se ne negiraju, nego se primjenjuju i rabe na drugi način. Također se uzimaju u obzir i one sile postojanje kojih ostale znanosti ne priznaju. Alkemićar koristi sredstva iz prirode i oponaša njezine tajne procese.

Prirodnoznanstvenik ih, naprotiv, potiskuje i razara, radi protiv prirode umjesto s njom. Nestor je zapalio lulu i počeo otpuhivati sive oblake u sparinu staklenika. — Vidim ja da tebe to sve zbudjuje. A kako bi i moglo biti drukćije? — odmahnuo je glavom i uzdahnuo. — Sto vrijedi djetetu objašnjavati odnose koje ne shvaćaju ćak ni najmudrije glave?

— Ja više nisam dijete — usprotivi se Christopher.

— Ali trebao bi biti — odgovorio je Nestor. — Budi otvoren i znatićeljan poput djeteta i moći ćeš mnogo toga od mene naućiti.

— Naućiti od vas?

Ćini se da je sjaj u Christopherovim oćima zabavljao starca jer se nagnuo naprijed i počeo se smijati. — Od danas si moj ućenik.

Nevjerojatno oduševljenje preplavilo je Christophera, ali i lagan nalet bijesa što ga nitko nije pitao želi li to. A ipak, on je želio biti

Nestorovim ućenikom. Neplemeniti metal pretvoriti u zlato. Vjećni ćivot. Ako je za Nestora to i bila filozofija, za Christophera je to ponajprije bio svjetovni izazov, nešto što bi po svaku cijenu trebalo ostvariti.

Nestor se ponovno nagnuo naprijed i iz džepa na hlaćama izvadio ključ dućine kaćiprsta. — S ovim ćeš otključati tavanska vrata. Uzmi ga, sada je tvoj.

Kao u snu Christopher je ispružio desnu ruku i uzeo ključ. Lećao mu je na dlanu i bio je hladan. — Zašto baš ja? — upitao je zbudjeno.

Kao da je izgovorio čarobnu riječ: iza njega su se otvorila uska vrata, lijevo pokraj laboratorija. Vrata na kojima je bio reljef pelikana.

Ženski glas je povikao: — To bi i mene zanimalo! Zašto baš on? —

Aura je banula unutra i bijesno stala između Nestora i polu-brata. U ruci je držala ključ koji je bio istovjetan s Christopherovim.

— Aura! — povikao je Nestor koji nije bio nimalo iznenađen. — Uopće nisam čuo da dolaziš. Sjedi s nama. Čudan starac je ustao i ponudio kćeri naslonjač.

Međutim, Aura nije ni pomišljala prihvatiti poziv. Zastala je i pogledala oca ljutito, a pomalo i s nevjericom. — Zašto to činiš? On je stranac. Danielu nisi nikad ponudio...

Nestor joj je upao u riječ, blago, ali ipak nestrpljivo. — Ovaj mladi čovjek nije Daniel, dijete moje.

— Ne znaš ništa o njemu. Ni najmanje.

— Ali znam previše o Danielu.

Toliko je bilo bijesa na njezinu licu, toliko prezira! — Nisi se nikad ni potrudio doista upoznati Daniela.

— Greška koju namjeravam ispraviti na Christopheru.

— Malo prekasno, ne misliš li? — duboko je udahnula kao da će je zrak osloboditi uzbuđenja.

— Aura — mirno je rekao otac — što želiš od mene? Daniel je dokazao daje preslab za...

Sada je ona njega prekinula, gotovo vičući. — Preslab? Gospode Bože, oče, trebao bi se čuti. Danielova sudbina nema veze sa slabošću!

Nestor je i dalje vladao sobom. — Pokušao si je oduzeti život, dijete moje. Nisi to zaboravila, zar ne?

— Imao je razlog.

— Pad s konja, i?

— Nikad neće moći imati djece.

— Nećeš mi valjda reći da je to razlog da si čovjek reže žile! — Nestor je sada prvi put podigao glas. Činilo se kao da je u stakleniku zapehlo hladan vjetar.

Christopher je prvo odsutno slušao svađu, ali mu se pred kraj zanimanje povećalo. Daniel se pokušao ubiti jer je zbog nesretnog slučaja na jahanju ostao neplodan? Bože, u kakvu je to ludu kuću dospio!

Aurino lice pretvorilo se u masku bijesa. Očevo nerazumijevanje duboko ju je pogodilo. Uzbuđeno je tražila riječi.

Nestor nije čekao da čuje što će reći. Prišao je Auri i zagledao joj se u oči. Jedan trenutak se činilo kao da će uzmaci pred njim, ali je ipak ostala na mjestu ne spuštajući pogleda. — Znam što je bilo između tebe i Daniela — ljutito je rekao. On više nije bio onaj zbrkan, ali uljudan starac. Čak je i Christopher vidio prijetnju u njegovim očima. — Ti dobro znaš da to nisam odobravao. Tko zna što bi se dogodilo da nije bilo te nesreće. Odvratila mu je sa zadivljujućom smjelošću. — Govoriš kao da si sretan zbog toga.

— Malo zlo spriječilo je veliko — hladno je odgovorio.

Ove su je riječi tako pogodile da više nije mogla gledati oca u oči. — Je li sada on zauzeo moje mjesto? — s mržnjom je pokazala na Christophera koji je zbunjeno gledao malo jedno, malo drugo.

— Christopher je moj učenik — rekao je Nestor, ovaj put malo mirnije — ti si mi kćer. U tome je razlika.

Ispružio je ruku prema Auri, ali djevojka se nije udostojila ni pogledati je.

— Ah? S prezirom je podigla svoj ključ i bacila ga Nestoru pred noge. — Uskoro ćeš me se riješiti. To si htio, zar ne? — odmahнула je glavom kao da još uvijek ne može vjerovati. — Majka je govorila istinu. Ti si to htio.

— To je samo za tvoje dobro.

Ona se pakosno nasmijala svladavši na taj način svoj očaj. — Oh, da, za moje dobro. Zacijelo.

Okrenula se na potpetici i velikim koracima pošla prema izlazu.

— Aura! — povikao je Nestor za njom, ali se ona nije okrenula. Potom je zalupila vratima.

Starac je jedan trenutak stajao ukočeno. Njegov je usijani pogled pratio Auru čak i kroz zidove. Podigao je ključ s poda i počeo ga zamišljeno okretati među prstima.

— Moram se ispričati — tiho je rekao ne pogledavši Christophera. — Razumijem Aurin bijes. Danas je izgubila jednu povlasticu.

Večer je bila hladna i olujna, čak su se i morski orlovi povukli u staklenu kupolu na svjetioniku. Samo je nekoliko galebova kriješteći kružilo na naletima vjetra, jedni su bili zaigrani, a drugi uplašeni. Sa sjevera su dolazili olujni oblaci poput sjena propasti svijeta.

Gillian se spretno penjao uz sjeverni zid dvorca. Željezne šipke na zidu bile su obložene stvrdnutom solju i skliske, ali njemu to nije pravilo poteškoće. On je već toliko puta silazio i penjao se po lje-stvama u bečkim kanalima da je bio dobro uvježban. Osim toga, bio je lagan, tijelo mu je bilo gipko, a snagu, koja mu je nedostajala zbog njegove ženske prirode, nadoknadio je spretnošću.

Došao je do staklenoga krova baš kad je sa sjevera udario prvi grom. Kiša se spustila na more, siva zavjesa koja se slijevala u vodu. Gillian je ispitivački pogledao oko sebe, prekoračio ogradu i otvorio staklena vrata koja su vodila u unutrašnjost tavana.

Malo poslije toga probijao se kroz gusto raslinje u stakleniku, osluškivao, promatrao. Čuo je lagano struganje s lijeve strane, prošao kroz gustiš i otkrio malenu čistinu u sredini tropskoga vrta, veliku četiri kvadratna metra.

Cijela je površina čistine bila neka vrsta gredice u kojoj su rasle različite nepoznate trave, ispresijecana ravnim brazdama. Najednom komadu na istočnoj strani nije raslo ništa. Tamo je čučala nekakva prilika i s lopaticom pravila u zemlji jamice veličine šake. Prilika je bila leđima okrenuta Gillianu.

Hermafrodit je žmirkao u polutama staklenika pokušavajući raspoznati ostale pojedinosti. Čovjek koji je čučao pokraj gredice s travama nikako nije mogao biti Nestor. Nije imao sijedu kosu, činilo se da je mladi.

Ne trošeći vrijeme na daljnje promatranje, Gillian se povukao u gustiš. Nečujno i neprimjetno. Mladić je na čistini i dalje radio svoj posao, kopao jednu jamicu za drugom.

Malo je poslije Gillian došao u prednji dio staklenika i između listova, koji su bili veći od njegovih cipela, gledao u laboratorij. Nigdje nije mogao vidjeti staroga Institorisa. Vatra ispod Athanora slabo je gorjela, tanki plameni jezici zelenkaste boje lizali su komade uglja. Malena drvena vrata na stražnjoj strani alkemičarove kuhinje bila su malo otvorena.

Oprezno, trudeći se ne napraviti ni najmanji šum, Gillian se približavao laboratoriju. Obišao je kotao i zastao pred vratima. Ponovno je osluškivao.

U početku je bila tišina. Ali tada, u pravilnim razmacima, čulo se šuštanje papira. Netko je listao stranice knjige. Gillian je duboko udahnuo. Osjetio je tromost zbog sparine u stakleniku. Još uvijek se u sebi protivio izvršenju zadatka. Ali, pomislio je, to mi je Lysander naredio. Bolje za mene, ako što prije završim s tim.

Polako je rastegnuo prste i ručne zglobove i još se jednom oprezno osvrnuo. Tada je povukao vrata.

Christopher je klečao u blatu i pravio jamice u zemlji. Nestrpljivo je gledao u svoje djelo: vojnički strogo poredane jame za sađenje, jedan red za drugim. Znoj mu je curio niz čelo; možda je to bilo samo zbog vlage i sparine u stakleniku. Kako se sada činilo, trebao bi biti brzo gotov. Nestor mu još uvijek nije rekao što namjerava posaditi na tom dijelu gredice.

U sirotištu su imali vrt koji su djeca morala obrađivati. Od peršina do mrkve, Christopher je sve sadio i sijao, brao i žeo, sve što se u kuhinji moglo kuhati i peći. Ali trave poput ovih u Nestorovu vrtu nije nikad vidio.

Kad je bio gotov sa zadnjim redom, ustao je uzdahnuvši i protegnuo noge. Boljeli su ga zglobovi od dugotrajnoga klečanja na tlu, prvi su mu koraci kroz gustiš bili nesigurni.

Još jednom se u mislima vratio na prijepodneve događaje. Nekoliko sati poslije Aurina strastvenog nastupa usudio se upitati Nestora za Danielovu nesreću. Starac je u početku bio suzdržan, ali je poslije prekinuo šutnju. Jedan je uzgajatelj konja iz sela Auru i Daniela podučavao jahanju. Kad su jednoga dana prije pola godine jahali po pješčanim nanosima, konj se uplašio, izbacio Daniela iz sedla i izudarao ga s potkovama. Budući daje imao unutrašnje povrede, Charlotte je odlučila pozvati liječnika na tri mjeseca koji bi se dan i noć brinuo o njegovu zdravlju. Liječnik ga je uspio izliječiti, ali Daniel nikad neće moći biti otac. Aura je za to vrijeme stalno bila uz Daniela, ali ju je on počeo sve više izbjegavati. Živio je u uvjerenju da je nije vrijedan pa je čak odbijao s njom razgovarati o svojim patnjama. Onda su ga prije dva mjeseca sluge našle u kupaonici — s prerezanim žilama. Charlotte je ponovno pozvala liječnika koji mu je još jednom spasio život.

— Tko zna za koje vrijeme — Nestor je s hladnom ravnodušnošću završio priču.

Christopher se potrudio, iz ovoga što je sada doznao, shvatiti Danielovo ponašanje prema njemu. Je li možda u njemu vidio suparnika koji želi zauzeti mjesto kod Aure?

Kao prvo, za to nije bilo povoda, jer gaje Aura mrzila, kao što je to jasno pokazala; drugo, Daniel se sam udaljio od nje. Ipak se njegova razdražljivost i agresivnost mogu povezati s njegovom sudbinom. Međutim, ni ta spoznaja nije bila dovoljna da bi Christopher mogao osjetiti bilo kakvu naklonost prema polubratu. U najboljem slučaju sažaljenje. Malo sažaljenja.

Prišao je laboratoriju i primijetio da su vrata Nestorove knjižnice otvorena. U istom je trenutku osjetio kako mu se grlo stisnu-lo. Tjeralo ga je na kašalj, pluća su mu se skupila. Kroz sparinu u stakleniku do njega je dolazio miris starih knjiga. Skočio je zakašljavši se, htio zatvoriti vrata, uhvatio za kvaku i pritom bacio pogled u knjižnicu. Zbog onoga što je vidio čak je zaboravio da se guši.

Nestor je ležao na podu. Nad njim se nagnula neka prilika koja mu je stisnula obje ruke oko vrata dok je Nestor prstima pipao po podu. Ritao se nogama, trzao i na koncu smirio.

Ubojica je imao na sebi crne hlače i staromodnu crnu košulju s naborima. Christopher mu nije mogao vidjeti lice, ali je čuo kako stranac šapuće Nestoru koji je već bio na umoru:

— Poruka od Lysandera. Glas mu je bio mekan, gotovo ženski. — Mornar ima novi kotač.

Nestorove su se oči raširile, a ruke i noge još jednom trznule.

Christopher je stajao na vratima kao skamenjen. Nevidljivi miris ljepila za uvezivanje knjiga pritiskao mu je grudi, zadihao se i na kraju počeo strašno kašljati.

Nije mogao učiniti ništa drugo nego zatvoriti vrata! Morao... ih je... zatvoriti!

Ubojica se u istom trenutku okrenuo jer je čuo kako su se vrata zatvorila. Njegovo lice! Što mu je bilo s licem? Tako glatko, potpuno savršeno.

Christopher je oteturao od vrata, spotaknuo se, ponovno došao do zraka i otrčao odatle. Trčao je do drugoga kraja tavana tražeći neko oružje, ali jedino što mu je padalo na pamet bila je lopata za ugalj. Ali ona se nalazila odmah pokraj vrata koja su vodila u laboratorij.

Dok je razmišljao hoće li se usuditi vratiti, vrata su se otvorila snažnim udarcem. Nestorov se ubojica pojavio u

niskom do vratku, jedan trenutak zureći u Christophera.

Pogledi su im se sreli. Na jednu sekundu. Tada je ubojica krenuo natraške kroz tropsko raslinje u stakleniku. Iznad dvorca je sijev-nulo, a malo poslije toga je stakleni krov zadrhtao od grmljavine. Stakla su zvonila, ali nijedno se nije razbilo.

Christopher je stajao i kao omamljen gledao u prolaz između biljaka. Srce mu je ubrzano lupalo, a vlaga, koja je natopila njegovu odjeću, već odavno nije dolazila iz zraka u stakleniku. Znojio se od straha.

Polako se približavao mjestu na kojem je ubojica nestao u gu-stišu. Kao u transu Christopher gaje počeo pratiti kroz tamno grmlje, došao je na drugu stranu gdje je zatekao otvorena staklena vrata. Stranac je sigurno već sišao dolje. I doista, tamo dolje na vodi ljuljala se barka. Na njoj je stajao čovjek i veslao prema obali. U najboljem slučaju mogao ga je pogoditi grom.

Pokraj Christophera prošla je svijetla sjena. Pelikan je izjurio napolje, stao na ogradu, raširio krila i otisnuo se. Odletio je u oluju. Nekoliko trenutaka poslije toga nestao je u tmurnom, olujnom vrtlogu.

Magla u Christopherovoj glavi počela se razilaziti. Istom je tada shvatio što se zapravo dogodilo.

U strahu se vratio kroz vrt, navukao ovratnik pulovera preko nosa i uronio u zagušljivi sumrak u knjižnici.

Mnogo polica. Knjige, poredane jedna uz drugu, knjige na hrpi, tisuće i tisuće. Dva zabata sa svjetlucavim kristalnim prozorima, kao posvuda u dvorcu, samo što predstavljaju slova, a ne slike.

I Nestor, beživotno leži na podu, raširenih ruku i nogu, mrtav.

Ne okrenuvši se, napola ugušen, unatoč tkanini pred nosom i ustima, Christopher je uhvatio Nestora za ruke i odvuкао ga do vrata. U laboratorij. Zalupio je vrata za sobom, pao na koljena, smaknuo pulover s lica. Pokušao je disati i skoro povratio. Zatvorenih očiju pričekao je deset sekundi, dvadeset sekundi. Bilo mu je bolje, došao je do zraka. Disanje mu se smirilo.

Nagnuo se nad Nestora i zagledao mu se u širom otvorene oči. Starčeve grudi nisu se pomicala. Nije bilo disanja, srce nije kucalo. Usta su mu bila otvorena za širinu prsta, jezik mu je bio napuhan kao kakav crveni balon.

Christopher se spustio pokraj Nestora, okrenuo se na leđa. Misli su mu se grozničavo vrtjele u krug. Uvijek ista pitanja: Tko je ubio Nestora? I, što je mnogo važnije: što sada on, Christopher, treba raditi?

Ako napravi uzbunu u kući, više neće moći ići u staklenik. Charlotte bi se pobrinula da je za nekoliko dana više ništa ne podsjeća na njezina supruga. Ubojica je ionako već bio daleko. Zašto, dakle, da ostavi sve, sve one nade koje mu je Nestor dao? Vječni život. Olovo u zlato. Sve bi to bilo izgubljeno.

Poslije nekog vremena oluja je napustila dvorac i obalu. Christopher je još uvijek čučao pokraj Nestorova lesa. Sada je prvi put bio gospodar svoje sudbine.

U rane jutarnje sate odvuкао je mrtvaca kroz gustiš i šutke ga pokopao u gredicu s travama.

Auri je rastanak teže pao nego što je očekivala. Posljednji je put stisnula Sylvettu na grudi, njezino nježno, ranjivo tijelo i pogladila je po plavim uvojcima. Malena ju je djevojčica poljubila u obraze, snažno, kao što je inače ljubila samo majku.

I Charlotte je bila potištena. Na vjetrovitu peronu djelovala je izgubljeno u haljini, koja je lepršala oko nje, i nabranom ogrtaču s kapuljačom. Pružila je ruku Auri trudeći se ostati na određenoj udaljenosti. Ali kad su im se pogledi sreli, pale su jedna drugoj u naručje. Aura se pritom nije dobro osjećala, to joj se činilo neiskreno. Međutim, rastanak ju je snažno zabolio. Naušnice na njezinim bedrima stvarale su joj bol, kao da se probušena koža upalila.

Na kraju se pozdravila s Danielom i on joj je prvi put nakon toliko vremena toplo uzvratilo zagrljaj. Nešto mu je šapnula u uho, nešto mu je obećala, a on se stidljivo nasmiješio, ali nije ništa rekao na to. Oči su mu bile crvene, možda samo od oštrog vjetra koji je puhao s mora na kopno.

Christopher se nije pojavio na oproštaju. Aura nije ni očekivala ništa drugo. Nije mu dala povoda da bude žalostan što ona odlazi.

Bilo joj je žao što nije došao otac, ali nije bila iznenađena. On je rijetko kad napuštao svoj tavan, a kamoli otok.

Ni jedan jedini put za sve ove godine, koliko seže njezino pamćenje, nije stavio nogu u čamac. Sada ju je poslao od kuće bez pozdrava. Našao si je novoga učenika. Učenika, pomislila je s prezirom.

Pred zgradom kolodvora konji su se poplašili kad je lokomotiva s vagonima ušla na kolosijek. Nekoliko trenutaka svi su bili zavije-ni u gust dim, crn i težak. Oblaci dima potom su se razišli. Kočijaš je odnio njezinu prtljagu u odjeljak — dva velika putna kovčega i jednu torbu — dok je Aura provodila posljednje trenutke s obitelji.

Na kraju se rastanak više nije mogao odgađati. Aura se popela metalnim stubama u vagon, dobacila Danielu dug pogled i požurila u odjeljak. Otvorila je prozor i gledala van. Charlotte, Sylvette i Daniel priljubili su se jedno uz drugo, kočijaš je bio na pristojnoj udaljenosti. Sylvette joj je doviknula da ne zaboravi njezin rođendan za četiri mjeseca i da joj piše što više pisama. Aura joj je obećala da hoće i nasmiješila joj se što je mogla veselije.

Na kraju je prešla pogledom po peronu. Jedini putnik osim nje, koji je čekao vlak, sigurno je već ušao.

Vlak je polako krenuo. Daniel, njezina majka i Sylvette ostali su stajati. Mahali su joj sve dok ih nije progutao crni dim iz lokomotive. Postaja je sada bila sasvim malena, slična građevina od opeke izgubljena u širokom krajolik. Ubrzo se izgubila u pješćanim nanosima na obzoru.

Aura je bila sama u odjeljku. Pogledom je tražila galebove ispod debelog sloja oblaka, ali nije vidjela ništa osim

praznine.

Sasvim sama, pomislila je sjetno. I pogledaj samo, čak je i nebo žalosno.

Gillian je išao iz jednoga odjeljka u drugi, svi su bili prazni. A onda je ponovno ugledao djevojku. Stražnji dio vlaka kao da je izumro. Činilo se da je ona jedina putnica.

Bila je lijepa, imala je dugačku crnu kosu koju joj je vjetar raščupao. Bila je lijepa u svojoj boli. Protiv svoje volje bio je dirnut prizorom.

— Smijem li sjesti pokraj vas?

Pogledala je i zbunila se na trenutak. — Da... sigurno.

Bacio je torbu u mrežu za prtljagu i sjeo nasuprot njoj, okre- nuvši leđa u smjeru vožnje. Kriomice je promatrao crte njezina lica dok je ona na brzinu pogledala kroz prozor. Osjetio je da joj se ne sviđa njegova prisutnost, ali da se ipak dobro savladava.

— Ja putujem u Austriju — rekao je pomalo nespretno.

— Aha — primijetila je ne pokazujući zanimanje. Ipak se okrenula prema njemu. Točno je znao što sada osjeća. Osjećala je da nešto nije u redu s njegovim licem, da nije isti kao drugi muškarci. Svatko, tko ga je prvi put vidio, isto je mislio.

* Ipak, ponovno je brzo pogledala u stranu. Da, pomislio je još jednom, vrlo dobro vlada sobom. Divim joj se.

— A vi? — upitao je i brzo dodao: — Oprostite ako sam ne-uljudan. Ako vam smetam, odmah ću zatvoriti usta. Tužno se nasmiješila. — U Švicarsku. U Ziirich. Ne, vi mi ne smetate. Malo razgovora ne bi mi škodilo. Jeste li posjetili kakave rođake ovdje?

— Moglo bi se tako reći, da.

— A koga, ako smijem pitati? Ja poznajem sve u selu.

Je li osjetila njegovu nesigurnost? Naveo je prvoga koga se sjetio. — Gostioničara. On mi je dalji rođak. Bio sam na proputovanju, a majka me zamolila da ga obiđem. Kako mu se to učinilo previše hrabrim, dodao je: — Gostoljubiv čovjek. I čista kuća.

— Oh, da — potvrdila je Aura, ali je on primijetio da su joj misli bile negdje drugdje. — Vrlo je ljubazan.

Katkad nam na otok donese kolač što ga peče njegova žena. Moja sestra se strašno raduje kad vidi kolač.

— Vi živite na otoku?

Umorno se naslonila i odmaknula crni pramen kose sa čela. — Živjela sam. Ali sada je sve prošlo.

— Odlazite?

— U internat — odgovorila je sa sablasnim smiješkom. — U brda. Sasvim lijepa promjena, zar ne?

Gillian je također pogledao ravan krajolik. Vlak je jurio kroz pustoš od livada i jesenske svjetlosti. Trava se njihala poput morskih valova. Prolazili su pokraj uskih potoka i močvara.

Odjednom mu je bilo žao djevojke, a to nije bilo samo zbog tuge koja je zračila iz nje. Dugačke su trepavice nemirno treperile iznad njezinih blijedomodrih očiju oduzimajući im živahan sjaj. Na trenutak ga je preplavio osjećaj uske srodnosti: ona je također bila gurnuta u ulogu koju nije htjela, kao i on. Glup osjećaj, znao je to, ali odjednom nije mogao misliti ni na što drugo.

»Možda već nosi u sebi plod svojega oca«, napisao je Lysan-der.

»Ubij je.«

Stranac ju je zbunjivao. Aura je razmišljala što bi to moglo biti što joj je toliko smetalo. Ona nije bila raspoložena razmišljati o drugima, ali joj njegova prisutnost nije dala mira.

Lice mu je bilo besprijetljivo, ali je imalo u sebi nešto strano, nešto zagonetno. Kao dvije slike koje se javljaju u snu. Bio joj je privlačan, izuzetno privlačan, ali nije znala zbog čega. Izgovorio je samo nekoliko riječi, nježnim, lijepim glasom, i to su bile samo općenite stvari. Ljubazne riječi koje nisu govorile ništa o njemu, osim možda da je Austrijanac. Ali ni u to nije bila sasvim sigurna. Nije imao nikakav naglasak, ni traga o tome.

Stranac ju je oprezno pogledao kao da se boji da će je povrijediti. — Za bolje djevojke, vjerujem.

U prvi mah nije znala što je time mislio reći. — Kako, molim? — upitala je.

— Internat. To je zacijelo škola za bolje djevojke.

— Mislim da jest. Naravno, to joj je bilo dobro poznato, ali ju je istina boljela. Nije htjela da je smatra razmaženim derištem. — Ne znam mnogo o tome. Moji su se roditelji pobrinuli za to. Ja imam samo adresu internata. Nalazi se negdje u brdima kod Ziiricha. Potražila je u džepu na haljini i izvukla papirić. — Sveti Jakob, internat za djevojke. Zvuči primamljivo, zar ne?

Uzvratio joj je osmijeh. — Neobično je što je internat za djevojke dobio ime po muškom svecu.

— Kažite, vi se razumijete u te stvari.

— Ja sam kršćanin, ako ste mislili na to.

— Moj otac ne drži do Crkve — rekla je Aura, istodobno se pitajući zašto mu to govori. — Čak je i majku lišio vjere. Bila je spremna otkriti mu sve, svoje razočaranje, svoj bijes, ali se zaustavila u posljednjem trenutku. Što li se to događalo s njom?

Zjenice su joj bile neobično velike i tamne. Vidjela je kako mu ruke nemirno drhte na koljenima. Instinktivno je skupila prste kako ne bi vidio da grize nokte.

— Rekli ste da se nalazite samo na proputovanju. Pokušala je promijeniti predmet razgovora. — Odakle

dolazite?

Oklijevao je trenutak, a onda joj je ispričao neku neodređenu priču o poslu koji ga je doveo u ovaj kraj. Aura ga nije pravo ni slušala. Radije je promatrala kako govori. Način na koji je otvarao i zatvarao usta, sjaj u njegovim očima. I jedno i drugo ju je očaravalo.

Konačno je počeo potpuno iskreno govoriti o tome kako nikad nije upoznao roditelje. Aura je pomislila kako u ovom kraju mora postojati nešto što magično privlači siročad. Njezina je majka voljela strance.

Nakon što su razgovarali gotovo sat vremena, shvatila je da se nisu predstavili jedno drugome. Njoj je to bilo prvo veće putovanje i nije znala kako se treba odnositi prema nepoznatim ljudima u vlaku i treba li s njima sklapati poznanstvo. Svejedno, pomislila je i na kraju mu rekla kako se zove. Potom ga je upitala: — Hoćete li i vi meni reći kako se zovete?

— Gillian — rekao je djelujući malo zatečeno. — S tvrdim G.

— A ime?

— Gillian je moje ime.

— Oh, oprostite, mislila sam da je to žensko ime.

— U engleskom jeziku — ljubazno se nasmiješio. — Gillian dolazi od Gilgian što je kraći oblik — nećete vjerovati — od Agidius.

Aura se počela smijati. — Jesu li vam to ime dali vaši posvo-jitelji?

— Samo Gillian. Netko je zacijelo s vremenom shvatio da ime zvuči nekako ženski. Poslije kraće stanke je rekao: — Vi imate lijepo ime. Vašim se roditeljima može čestitati na dobrom ukusu.

— Svaki čovjek ima dvije-tri dobre strane, zar ne? Potrudila se to izreći s gorčinom, ali joj u njegovoj prisutnosti nije baš uspjelo. Osjetila je kako joj se raspoloženje popravlja iz minute u minutu i to gotovo protiv njezine volje.

Kad gaje ponovno pogledala u oči, on je oborio pogled. Činilo se da je odjednom zbog nečega postao zabrinut.

— Što vam je? — upitala je. — Zar vam nije dobro?

— Dobro mi je — brzo je odgovorio. — Upravo sam se sjetio nečega. Sjetio sam se posla koji još trebam obaviti.

— Još uvijek mi niste rekli čime se bavite.

Pogledao ju je nekako molećivo. — Biste li htjeli otvoriti prozor? Glas mu je bio čudan.

— Naravno.

Ustala je i dohvatila kvake. Bila mu je okrenuta leđima.

Gillian je ustao iza nje. Nečujno je podigao ruke — kao da je bio njezina sjena.

Ona je njegove pokrete primijetila u posljednjem trenutku, kad je već bilo skoro prekasno. Prstima je obuhvatio njezin bijeli, tanki vrat. Hitro se okrenula.

Pogledi su im se sreli. U modrim joj se očima vidjelo nerazumijevanje. Potom strah.

Većina njegovih žrtava nije se branila kad mu je ugledala lice. Istom poslije. U početku su se svi samo čudili.

Ali Aura je bila drukčija. U istom trenutku, kad je shvatila što čini — ne, nije shvatila, nego je samo slutila — odgurnula se svom snagom o prozor i udarila u Gilliana.

Gillian je izgubio ravnotežu, spo taknuo se i pao na svoje mjesto. Ispružio je desnu ruku, uhvatio rub njezine haljine, ali mu je glatka tkanina skliznula kroz prste.

Aura je otvorila vrata odjeljka i povikala: Upomoć! Gillian je skočio i uhvatio je za ramena. Djevojka se kao bijesna okrenula i šakom ga udarila u lice. Udarac nije bio previše bolan, ali Gillian nije navikao primati protuudarce. Zaprepašten, gotovo šokiran odlučio ju je pustiti.

Aura je vičući izletjela na hodnik. Potrčala je na lijevu stranu, prema lokomotivi. Čula je da je Gillian krenuo za njom.

Pogledala je u svaki odjeljak pokraj kojega je prolazila. Svi su bili prazni. U ovom je kraju živjelo malo ljudi, a rijetki su bili oni koji su nekamo putovali. Moguće da u cijelom vlaku nije bilo nikoga osim njih dvoje.

Muškarac ju je htio dirati. Po vratu! Dobri Bože, možda ju je htio ubiti?

Sljedeći je vagon bio bez odjeljaka, kao većina vagona na toj pruzi. U njemu nije bilo nikoga. Nijedna klupa nije bila zauzeta.

Aura je nastavila trčati. Pod je podrhtavao pod njezinim nogama, nekoliko puta je skoro pala. Gillian je još uvijek trčao za njom, bio je samo nekoliko koraka iza nje. Zvao ju je po imenu, jednom, dvaput, ali ona nije ni pomišljala zaustaviti se.

Prokletstvo, u ovom vlaku mora negdje biti ljudi koji bi mi mogli pomoći!

Još jedan vagon podijeljen na odjeljke. Nigdje nijednoga putnika. Većina vrata na odjeljcima bila je otvorena. Osjetila je da ju je dostigao, i to prije nego što ju je dotaknuo ispruženom rukom. Vrisnula je kad joj je stavio prste na ramena. Ovaj put on neće dopustiti da ga odgurne od sebe. Proklinjala je izgrizene nokte — bili su prekratki da bi mu njima mogla iskopati oči.

Okrenuo ju je držeći je za ramena, iako ju je mogao uhvatiti i za ruke. Činilo se kao da joj unatoč svemu ne želi nauditi. Aura nije trošila vrijeme na čuđenje. Srce joj je kucalo tako snažno da ju je za-boljelo. Teško je disala. Udarala ga je nogama i rukama, pokušala ga je ugristi za ruku. Međutim, on je spretno izbjegavao njezine

napade. Podigao je ruku kako bi joj prilijepio šamar, ali onda ju je ipak spustio.

Ponovno ga je pogledala u oči i ukočila se od straha. Vidjela je u njima volju za ubijanjem. Nije bilo nikakve požude, on je htio samo njezin život.

Ugurao ju je kroz otvorena vrata u jedan odjeljak. Vrišteći, pala je na sjedalo i dočekala se na ruke. Čelom je udarila u naslon. Odskočila je natrag, navalila na njega, htjela gaje zgrabiti, ozlijediti, kazniti ga za ono što je namjeravao.

Ali Gillian više nije bio iza nje. Stajao je na hodniku pridržavajući se rukama za dovratnik i prodorno je gledao. Nešto se dogodilo s njegovim očima. Pogled mu se razbistrio kao da mu se otopio sloj leda sa zjenica.

— Prestanite vikati — tiho je rekao. Sada je disao sasvim normalno, kao da se ništa nije dogodilo.

Aura ga je odgurnula s prezirom i vrhovima prstiju krenula prema njegovim očima. Međutim, on se izmaknuo jednim spretnim pokretom. I prije nego što se osvrnula, ponovno je sjedila na klupi.

— Što želite od mene? — upitala ga je zadihano. — Zašto to činite?

Gillian se uozbiljio, izgledao je čudno. Još samo prije nekoliko minuta djelovao je tako nježno, budio je povjerenje u čovjeku.

— Zbogom! — rekao je odjednom i naglo zatvorio vrata odjeljka.

Aura je skočila. — Što to, do vraga, radite?

Vani u hodniku Gillian je jednom rukom držao vrata, a drugom je izvlačio opasač iz hlača.

Aura je počela lupati po vratima. Vrata su popustila i malo se otvorila. Gillian je omotao opasač oko vanjske kvake i brzo ga razvukao preko uskoga hodnika te ga zavezao za držak na prozoru.

— Pustite me van! — uzbuđeno je vikala Aura kroz otvor.

Pogledi su im se još jednom sreli. Bio je to nježan dodir njihovih očiju. Aura je imala osjećaj da joj on može čitati misli, da može prodrijeti do njezina srca.

Gillian je naglo potrčao prema kraju vlaka, a Aura, koja kao da se probudila iz sna, ponovno je gurnula vrata i svom snagom pozvala u pomoć.

Nije moguće!, bubnjalo mu je u glavi. Jednostavno nije moguće!

A ipak, dogodilo se. Nije mogao to učiniti. Prvi put u životu nije mogao izvršiti zadatak do kraja. A najgore od svega bilo je to što uopće nije osjećao daje zakazao. Unutarnji mu je glas govorio daje dobro postupio. Baš onako kako je trebao!

Potrčao je kao bez glave niz hodnik do odjeljka u kojem je sjedila Aura. Pogled mu je pao na mjesto na kojem je sjedila. Samo još prije nekoliko minuta ovdje je bilo tako lijepo mirno. Među njima se rodilo neobično povjerenje, nešto na što nije bio naviknut. Nešto novo.

Zadatak! Kakva farsa!

Upravo je uništio nešto vrijedno. Nije uništio život, kao prije, uništio je osjećaj, nepoznat, topao osjećaj.

Gillian je bio zbunjen. Bojao se. Kao prvo, od samoga sebe, od jednoga dijela sebe koji ni sam nije dobro poznao. Morao se smiriti da bi uopće shvatio što se dogodilo. Da bi promislio što je učinio, ili bolje rečeno, što nije učinio.

A to je bilo tako jednostavno: nije ubio Auru Institoris. Prekršio je Lysanderovu zapovijed.

Još se možeš vratiti!, mamio ga je unutarnji glas. Vrati se i završi s njom! Sjeti se samo rizika! Sjeti se Lysandera!

Istrgnuo je torbu iz mreže, otvorio kopču i ubrzano počeo prevrtati po njoj. Lysanderovo pismo je zašuštalo dok je vadio neupo-trijebljeno oružje.

Gillian još nije bio gotov. Otišao je predaleko da bi sad mogao odustati. Završit će to na svoj način. Preuzimajući sve posljedice.

Presavinuo je gusto ispisan papir i stavio ga u Aurinu putnu torbu. Lysanderove upute gurnuo je u torbu žrtve.

Nije znao postupa li dobro. Ono što je činio, proizašlo je iz neke neodređene potrebe, a ne iz razuma. Prvi put nakon dugog vremena slijedio je vlastite osjećaje, činio je ono što je smatrao potrebnim.

\ Ona je morala doznati istinu. Bio je to njegov način ispravljanja pogrešaka. Očajnički pokušaj, znao je to.

Na kraju je uzeo svoju torbu, još jednom osluhnuo Aurino dozivanje u daljini, a onda je otrčao do prvih vrata na kolima. Vlak je još uvijek vozio velikom brzinom, a lijevo i desno od nasipa pružala se mreža jezera i močvara.

Čekao je pogodan trenutak.

Gillian je otvorio vrata čvrsto držeći torbu. Nije bilo vremena za razmišljanje o opasnosti. Promatrao je nekoliko trenutaka, čekao, a onda konačno iskočio iz jurećega vlaka.

Kondukter je pretražio vlak od prvih do zadnjih kola, ali Aura je vidjela po njegovim očima da joj ne vjeruje ni riječi. Gdje je, molim vas, ostala torba tog strašnog razbojnika? I zašto je mlada dama poput vas dopustila strancu da sjedne u njezin odjeljak kad je vlak potpuno prazan?

Što je, do vraga, time htio reći, povikala je na njega. I još više: uzbuđeno ga je podsjetila na kožni opasač koji je sam morao pre-rezati da bi je oslobodio. Podsjetila ga je i na otvorena vrata na kolima. Ali on to nije prihvaćao kao dokaz. Nije čak ni posumnjao u svoja uvjerenja, nego je držao da ona laže. Činilo sa da je u sebi mislio kako bogata djevojka samo želi privući pozornost na sebe. Preporučio joj je da na sljedećoj većoj postaji o svemu obavijesti policiju. Vidjela je sumnju u njegovim očima i cinično pomislila da će, ako je svijet pun takvih ljudi,

zauvijek ostati u internatu.

Kondukter je gundajući odnio njezine stvari u prednja kola, odmah do službenog odjeljka. Aura je bila uvjerena da je Gillian iskočio iz vlaka, ali se još jedan tračak sumnje zadržao u njoj. Je li samo glumio da bježi kako bi je poslije opet napao? I to kad bi se najmanje nadala. Ali zašto to nije napravio kad je imao povoljnu priliku? Taj Gillian nije bio običan zločinac, vjerovala je.

Nije mogla zaspati do sljedećega prijelaza, a i onda joj je bilo teško misliti na nešto drugo, a ne na pogled tamnih očiju i na lijepo, tajanstveno ubojičino lice.

Četvrto poglavlje

Sunce je izašlo s druge strane Alpa i obasjalo veličanstvene stijene. Na vrhovima se nalazio snijeg, bilo je osjetno hladno čak i u dolini. Aura se umotala u odjeću još prije dolaska u Zurich, navukla je pulover preko haljine, stavila šal i zakopčala ogrtač do gore. Žalila je što je nesmotreno bacila rukavice u kovčeg do kojega sada, u kočiji, nije mogla doći.

Kočijaš je napravio čudnu grimasu kad mu je rekla kamo da je vozi. Morao je kolege pred kolodvorom pitati za točan put do internata Sveti Jakob. Na kraju je odredio besramno visoku cijenu i Aura je morala platiti unaprijed. Platila mu je jer nije imala drugoga izbora, ali i zato što joj novac nije ništa značio. Njezina ga je obitelj imala dovoljno, iako ni Nestor ni Charlotte nisu imali nikakvih prihoda. Bogatstvo Institorisa hranilo se iz obilnoga naslijeđa njezine majke i kapitala koji je Nestor stekao u mladosti.

Cesta je u serpentinama vodila uzbrdo. Iza jednog oštrog zavoja dvopreg je utonuo u mračnu šumu. Grad je već davno ostao s druge strane brda, a cesta je bila sve lošija i lošija. Ubrzo više nije bilo ni pločnika pa se Aura dobro tresla u kočiji. Povremeno je čula pucketa-nje biča i psovke kočijaša. Činilo se da strahuje zbog kotača i Aura se bojala da je neće htjeti odvesti u brda.

Nadala se da će put od Ziiricha do internata trajati jedan, najviše dva sata. Sada se činilo da će se razvući na cijelo prijepodne. Sunce je odskočilo i obasjalo guste borove šume s desne i lijeve strane puta. Gorski se potok obrušavao niz padine u dolinu, bučno žuboreći i stvarajući pjenu. Preko njega vodio je most u obliku luka. Na nekim, mjestima šuma je bila ispresijecana livadama na kojima su krave stajale tako nepokretno kao da su se zamrzle dok su pasle. Pokraj puta uzdizala se slika sveca koja je toliko bila obrasla mahovinom da se nije moglo raspoznati radi li se o muškom ili ženskom zaštitniku. Pred slikom je klečala neka žena i molila se. Nije ni pogledala kad je kočija prošla pokraj nje.

Aura si je priznala da joj se sviđa taj krajolik. Nikad prije nije bila u brdima, poznavala je samo dosadnu ravnicu uz obalu tako da je bila očarana veličinom i snagom planina. Uz rubove visokih stijena uzdizala su se stabla kestena i oraha i činilo se kao da će se svakoga trenutka survati u dubinu. Smreke i jele su se prorjeđivale na nekim mjestima i prelazile u brezike. Na putu je bilo sve više zavoja i kamenja. Oko podneva kočijaš je usporio konje i povikao: — Moja gospođice, stigli smo na cilj!

Kad je ugledala samostan Svetoga Jakoba, uplašila se, zapravo potresla. Ono što je trebalo biti škola, obrazovna ustanova, u stvarnosti je izgledalo kao utvrda.

Zgrada se nalazila usred prostranoga parka koji je na prvi pogled djelovao vrlo romantično, ali zato na drugi pogled zapušteno. Oдавno su živice i grmovi bili obrezivani, a i trava je bila viša nego što je uobičajeno. Krajolik je bio protkan malim šumama i redovima grmolikih jela. Tlo je bilo neravno, puno kamenja. Put, koji je vodio od ulaznih vrata u izvanjskom zidu do zgrade internata, bio je načinjen od drvenih trupaca. Kotači na kočiji pravili su stravičnu buku prelazeći preko njih.

Zgrada internata bila je osmerokutna. Zidovi su bili visoki, od gruboga, neobrađenog kamena, prekriveni malenim krovovima iz kojih su virili oštri zabati. Prozora je bilo vrlo malo i nisu bili veći od puškarnica. Neki od njih očito su bili naknadno izbijeni. Osim toga, Aura je otkrila oko pola tuceta nadozidanih zgrada, lakše, veselije arhitekture. Dio ispred glavnoga ulaza bio je natkriven krovom koji su nosili bijeli stupovi. Aura se nije razumjela u arhitekturu, ali je ipak primijetila da su se tu izmiješali svi mogući stilovi gradnje. Kad je prišla bliže, vidjela je natpis, uklesan u kamenu iznad ulaza: »Non no-bis, Domine, non nobis sed nomine tuo da gloriam.« Ne nama, gospođine, ne u našu slavu, nego u slavu tvoga imena.

Žena s podignutom sijedom kosom došla joj je u susret, hodala je polako, dostojanstveno. Predstavila se kao gospođica Braun, voditeljica budućeg Aurina odjeljenja. Lice joj je bilo sivo i naborano, a ljubaznost je bila nekako usiljena. To je prilično točno odgovaralo Auri-nim očekivanjima.

Predvorje internata bilo je obloženo skupim crvenim i smeđim mramorom, uzorak šahovske ploče, koji je pred Aurinim očima počeo treperiti. Svjetiljke na zidu bile su od kristala. U tri kuta nalazile su se garniture za sjedenje, fino rezbareno pokućstvo, tankim konopcima odvojeno od ostataka prostorije. Aura se osjećala kao u muzeju.

Na stražnjoj strani dvorane nalazile su se stube, široke kao i zid, koje su vodile u donju etažu. Iznad njih, kroz visoke prozore, moglo se vidjeti osmerokutno unutarnje dvorište. Bez obzira što se nalazilo u podnožju stuba, to je moralo biti u podrumu ispod zgrade.

Otuda su se čuli oštri koraci. Iznad gornje stube pojavilo se neko lice, a potom visoko, mršavo tijelo.

— Ravnateljica — došapnula je gospođica Braun Auri. — Madame de Dion.

Aura joj je htjela poći u susret, ali ju je učiteljica zaustavila. — Čekajte dok vam se obrati.

Ravnateljica je imala na sebi bijeli kostim bez ijednoga ukrasa. Čini se da nije držala do nakita, kao ni gospođica Braun. Aura je primijetila da nema nijednog prstena na dugačkim prstima. Lice madame de Dion bilo je usko i koščato, a kad se osmjehnula, otkrila je srebrni zub, sjekutić, usred reda besprijeckorno bijelih zubi. Srebro je blještalo. Nekoliko trenutaka Aura nije mogla gledati ni u što drugo do u srebrni zub. Međutim, pogled joj je pao na ravnateljicine oči, točnije, na njezine obrve. Bile su kose, kao nacrtane i odavale strogoću još prije nego što je žena izgovorila jednu jedinu riječ.

— Aura Institoris — rekla je ravnateljica dubokim, gotovo muškim glasom. — Mi smo vas očekivali. Ukoliko se u tim riječima skrivalo kakvo predbacivanje, ona ga nije izrekla do kraja. — Ja sam madame de Dion, dugogodišnja ravnateljica ove ustanove.

Bože, rekla je ravnateljica ustanove, a ne škole. Aura je osjetila kako joj se steže grlo. Ipak je pristojno pružila ruku ravnateljici. Stisak ruke madame de Dion bio je vrlo snažan, gotovo bolan. Aura se pitala je li madame de Dion to namjerno učinila kako bi zaplašila svoju novu učenicu. Ne može se reći da nije uspjela u tome.

Aura je htjela nešto reći, ali je ravnateljica nije više gledala, nego je nekome iza nje kimnula glavom. — Odesi njezine stvari u moju radnu sobu. Poslije ću sve dobro pregledati.

Aura nije vjerovala svojim ušima, a još manje očima kad je vidjela kako je jedan stariji muškarac, očigledno poslužitelj u internatu, unio oba njezina kovčega i prošao pokraj nje. Putnu torbu objesio je na desno rame.

Trudeći se ostati prisebna i ljubazna, okrenula se prema ravnateljici. — Zar neće odnijeti stvari u moju sobu? Gospođica Braun gledala ju je prijekorno. <— Uobičajeno je da madame de Dion prvo provjeri ima li u kovčezima nepoželjnih predmeta.

— Nepoželjnih... predmeta? — upitala je Aura. Osjetila je kako se u njoj rađa bijes, velik bijes.

— Tiskani proizvodi. Izvjesna literatura kakva se danas može naći kod mladih djevojaka. Ne smiju se držati ni fotografije muških poznanika. Gospođica Braun široko je zamahnula rukom, a ravnateljica je nijemo zurila u Auru.

Aura je duboko udahnula zrak. — To se ne odnosi na moje stvari — rekla je tiho.

— Vidjet ćemo — odgovorila je učiteljica.

— Ne. Aura se osmjehnula nekako ukočeno. — Ne razumijete: moje stvari neće nitko pregledati!

S tim riječima prošla je pokraj ravnateljice, uhvatila staroga slugu za rame i zadržala ga kako ne bi ponio kovčega uza stube. — Oprostite — rekla je uljudno, ali odlučno. — Odnosite stvari odmah u moju sobu.

Odjednom je čula oštar dah iza uha. Zaprepašteno je ustuknula kad je shvatila da joj je ravnateljica neprimjetno prišla.

— Idite — zapovjedila je ravnateljica poslužitelju. — Odnosite to u moju radnu sobu.

Aura se više nije obazirala na nju. Ne poštujući ravnateljicu prisutnost zgrabila je putnu torbu i strgnula je s poslužiteljeva ramena. Starac se zaustavio, dobacio joj molećiv pogled, ali bilo je već prekasno. Aura je snažno povukla torbu, zatvarač je popustio, torba se otvorila i iz nje su ispale sve stvari kotrljajući se niz stube.

Šutnja koja je uslijedila bila je opasnija od bilo kakve galame. Nitko nije rekao ni riječ, čak ni gospođica Braun. Na kraju se Aura oslobodila, čučnula i brzo počela slagati stvari. Starac je odložio kovčega i uplašeno joj dodao praznu torbu.

Aura je čučala na gornjoj stubi namjerno okrenuvši leđa ženama. Izbjegavala je ravnateljicin pogled. Usred hrpe knjiga, higijenskih potrepština, četkica i ogledala pronašla je presavijeni papir; dobro je znala da ga ona nije stavila u torbu. Pismo od Daniela! Brzo je sakrila papir u džep ogrtača. Nadala se da ga nitko nije primijetio. U istom ju je trenutku netko uhvatio za kosu i snažno je povukao natrag. Aura je ispustila ono što je držala u rukama i vrisnula od bola i negodovanja. Spotaknula se i pala točno pred noge madame de Dion.

Ravnateljica ju je pogledala s visine. Još uvijek je držala Auru za kosu i jedan se trenutak činilo da će je svom snagom povući. Međutim, pustila ju je, dala znak starcu da konačno odnese kovčega u njezinu radnu sobu i na kraju pružila ruku Auri.

— Ustanite — prosiktala je tiho. — Učenici mojega internata ne pristaje da puzi po podu pred drugima.

Aura je mislila da će je zgrabiti za vrat. Tjeme joj se zažarilo kao da je uronila glavu u kiselinu. Boljelo ju je tako da je bila sva ošamućena. Unatoč tome ustala je, lakše nego stoje očekivala, i otvorila usta kako bi se požalila zbog ovoga poniženja.

Ali madame de Dion ju je opet pretekla. — Gospođica Braun će vam sada pokazati sobu — hladno je objasnila.

— Ja ću zaboraviti ovo što se dogodilo ako želite. Stvari ćete dobiti popodne.

Nakon toga se okrenula i pokraj starca sišla dolje. Dolje se još jednom okrenula držeći koščatu ruku na grudima.

— I ako vas i jedan jedini put uhvatim da grizete nokte, dat ću da vam premazu prste nečim što sigurno neće te htjeti staviti u usta. Rekavši to vratila se u podrum.

Gospođica Braun stala je pred Auru. — Šutite. To će biti bo-lje.

Na putu do Aurine sobe nisu progovorile ni riječi.

Njezina sustanarka zvala se Cosima. Ona je čula što se dogodilo u predvorju još prije nego što je Aura stupila u sobu. Vijest o Aurinoj neposlušnosti proširila se hodnikom poput požara. Obavijesna mreža u internatu radila je

besprijeckorno, bila je to jedna od malobrojnih stvari koja je djevojke držala na okupu.

Nekoliko minuta poslije Aura je stajala pokraj prozora i kroz uski otvor gledala visoko gorje. Nigdje nije vidjela zgrade, samo vrhove stijena, mračne šume i gorske livade. Samostan Svetoga Jakoba sve joj je više nalikovao zatvoru, bez obzira na lijepu prirodu oko njega.

Otkako je gospodica Braun dvije djevojke ostavila same, Co-sima se trudila uključiti Auru u razgovor. Bila je godinu dana mlađa od Aure i imala je velike zelene oči, kakve se katkad mogu vidjeti na mačkama; izgledale su još veće jer joj je lice bilo maleno i nježno. Co-sima je imala na sebi bijelu haljinu. Smeđa kosa, koja joj je dosezala do ramena, izdizala se iznad haljine kao kakva tamna kapuljača. Djevojka je bila iz sjeverne Italije, ali je dobro govorila njemački jezik, doduše s laganim naglaskom.

— Imaš li bijelu haljinu? — upitala je iako joj je Aura okrenula leđa. — Ravnateljica želi da sve nosimo bijelu odjeću.

— A ako nemam? — Aura se okrenula prema njoj. — Hoću li onda smjeti otići u Ziirich i kupiti haljinu?

Cosima se nasmiješila i sjela na rub njezina kreveta. — Ti bi htjela pobjeći, zar ne? U početku smo sve htjele to učiniti. Ali vjeruj mi, nakon nekoliko dana provedenih ovdje, to ti neće pasti na pamet. Samostan Svetoga Jakoba najstroža je škola za djevojke nadaleko i naširoko, a tvoji su te roditelji zbog toga i poslali ovamo.

Aura je pomislila na naušnice na bedrima i rekla sama sebi da se njezin otpor prema ovim zidinama nikad neće stišati. Ubodi će je podsjećati na tu zakletvu.

— Je li barem dopušteno izaći u park? — upitala je i sjela na njezin krevet. Soba nije bila velika, a između dva kreveta nije bilo ni dva koraka razmaka. Na kamenom podu nalazila se neka vrsta prostirke, a u jednom je kutu bila peć na ugalj iz koje se širila toplina. Barem se neće smrznuti, ako ništa drugo.

— Možemo ići u park kad god želimo — rekla je Cosima — osim za vrijeme nastave. U dogovoru s učiteljicama smijemo otići i dalje. Odavde ionako ne bježi nitko tko ima imalo pameti u glavi jer je internat previše zabačen. Ako hoćeš ići pješice, imaš više od dana hoda pa čak i ako se požuriš. Osim toga, put se grana na nekoliko mjesta. Postoji velika opasnost da zalutaš.

Aura je pažljivo slušala. — To zvuči kao da si već pokušala pobjeći.

— Ja nisam. Ali dvije starije djevojke — ti ćeš ih vjerojatno upoznati — htjele su pobjeći prije godinu dana.

Drvosječe su ih našle dan poslije negdje u šumi, napola smrznute. Bilo je i onih koje nikad nisu pronašli.

Jednostavno su nestale. Cosima je podvila noge na krevetu. Bijela joj se haljina razapela između koljena. —

Vjerojatno nam učiteljice to pričaju samo da bi nas zaplašile. Ja mislim da su ih roditelji odveli, samo što nitko ne želi to priznati.

— Moji me roditelji sigurno neće odvesti. Aura je legla na krevet i potišteno gledala u strop. Još uvijek je bjesnjela pri pomisli da ravnateljica baš u ovom trenutku pregledava njezine kovčege.

— Koliko dugo ćeš ostati ovdje? — upitala je Cosima.

— Više od tri godine, do mojeg dvadeset prvog rođendana.

— Ja imam još četiri godine do punoljetnosti — odgovorila je Cosima. — A već sam dvije godine ovdje.

— Kako to da je krevet u tvojoj sobi slobodan?

— Gospodin je premjestio Karlu. Njezina joj je sestra kriomice donijela nekoliko knjiga. Fanny Hill, Nećakinje gospođe Oberst i slično. Smeće, uostalom — dodala je sliježući ramenima.

— Tko je gospodin? — začuđeno je upitala Aura.

— Oh, to ne možeš znati. — Cosima se počela smijati s djetinjastim zadovoljstvom. — Tako zovemo madame de Dion. Ona ima glas kao muškarac, ne misliš li tako? Dodala je tiho: — I nema grudi.

— Nadimak je prilično jadna osveta za sve ono što nam čini

— rekla je Aura. — A kako je zapravo doznala za one knjige?

— Karla to nije baš previše tajila. Netko ju je morao izdati. Bilo kako bilo, odjednom su došli pretražiti našu sobu.

Na Aurinu čelu odražavao se trag nepovjerenja. — Jesi li i ti čitala knjige?

Cosima je užasnuto odmahнула glavom. — Ja? Ah, Karla mi je pročitala samo nekoliko rečenica. Počela se smijati. — Dragi Bože...

— odjednom je shvatila što Aura želi reći. — Ne misliš valjda da sam je ja izdala? — rekla je zajedljivo, gotovo bijesno.

— Ne — pomirljivo je odgovorila Aura. — Naravno da ne mislim. Ponovno se zamišljeno zagledala u strop. Iznad nje na stropu bio je zalijepljen zgnječeni komarac.

Na Cosiminu licu pojavio se pomirljiv osmijeh. — Onda dobro. Hoćemo li biti prijateljice?

— Jasno. Aura je u njezinu pogledu otkrila pravu glad za na-klonošću. To, dakle, čini internat od nas, pomislila je, tužne djevojke u potrazi za malo topline.

Ustala je, srdačno zagrlila Cosimu i rekla: — Prijateljice.

Djevojka se na trenutak priljubila uz nju, a onda su se odvojile. Aurin je pogled pao na ogrtač koji je bacila na krevet. Uzela ga je i potražila pisamce koje je našla u putnoj torbi. Izvadila ga je, promatrala ga neko vrijeme razmišljajući hoće li ga otvoriti i pročitati ili ne. Daniel joj je prije često pisao pisma, ali to je bilo prije pola godine.

Ne, odlučila je na kraju. Čitat ću ga kad budem bila sama, ako se ovdje uopće može biti sam. Osim toga bila je umorna. Pogledala je Cosimu koja se smiješila. — Jesi li imala dečka? — upitala je djevojka pokazujući u smjeru presavijena papira.

— To je bilo vrlo davno — rekla je Aura sjetno i gurnula cedulju pod jastuk, pomislivši na pretraživanje sobe. Ponovno je izvukla pismo, sagnula se i stavila ga u cipelu.

— Sada bi se trebala odmoriti — nježno je rekla Cosima. — Gospodin svim novim učenicama prvo popodne daje slobodno.

Aura je neodlučno podigla ramena, ali je onda rekla kako bi joj malo sna dobro došlo. Brzo je odložila odjeću i zavukla se pod pokrivač. Prstima je pipala naušnice na bedrima. Bile su hladne iako se činilo da joj cijelo tijelo gori.

Cosima je šutke gledala kako pada u san.

Kad su ih probudili, vani je još bio mrak. Cosima je zijevnula i prebacila noge preko ruba kreveta. Primijetila je daje Aura otvorila oči pa se nasmiješila.

— Spavala si cio dan i cijelu noć.

— Koliko je sati? — upitala je Aura i protegnula se.

— Pola šest. Uobičajeno vrijeme za buđenje ovdje u samostanu.

U trenutku se prisjetila svojega položaja, internata i ravnateljice. — Veličanstveno — uzdahnula je i sjela. Pokraj kreveta nalazile su se njezine stvari. Nije ni primijetila kad su ih donijeli.

Nedugo potom pošla je s Cosimom u kupaonicu gdje je već bilo dvanaestak djevojaka koje su čavrljale.

Većinom su bile mlađe od Aure, čak i od Cosime. Neke od njih krišom su promatrale novu učenicu, a druge su joj prilazile i predstavljale se. Aura se trudila biti srdačna s njima.

Kad su se ona i Cosima vratile u sobu, prvo je pomislila kako će provjeriti je li Danielovo pismo još u njezinoj cipeli. Nije htjela po drugi put biti neljubazna prema Cosimi pa se strpjela dok se ova odjenula. Red u njezinim kovčezima nije bio narušen, ali zato nije ni najmanje sumnjala da ravnateljica nije obavila ono što je zaprijetila. A to što pretraživanje kovčega nije ostavilo nikakav trag, samo je još više uznemirilo Auru.

Dok je razvlačila vezice kako bi mogla obući cipele, vidjela je da se papir nalazi na svojem mjestu. Kakva sreća! Gurnula ga je sa strane uz desni gležanj i pošla s Cosimom na nastavu. Nadala se da će popodne konačno naći vremena pročitati pismo.

Učenice internata Sveti Jakob bile su podijeljene u šest odjeljenja po deset do dvanaest djevojaka. Voditeljice razreda predavale su sve predmete osim tjelovježbe. Za sate tjelovježbe spajalo se po nekoliko odjeljenja. U internatu nisu bili poželjni muškarci, osim Mareka, starog poslužitelja. Ostale pomoćne poslove obavljale su kuharice i pralje. Očevi su, naravno, imali pravo posjetiti kćeri, ali samo u posebnim prostorijama, a nikako u spavaonicama, dok braća nisu bila dobrodošla.

Sve je to Aura doznala u prvim satima boravka u internatu. Gospođica Braun je iskoristila priliku i cijelom razredu održala osam-desetminutni govor o životu u internatu Sveti Jakob, o doličnom ponašanju i dobrim običajima. Cosima je išla u drugo odjeljenje, i to ne samo zato što je bila mlađa. Aura je bila uvjerenjena da madame de Dion želi spriječiti da djevojke provode zajedno dvadeset četiri sata na dan. Djevojke iz Aurina odjeljenja su to potvrdile. I njihove sustarke išle su u druga odjeljenja.

Nastava je završila u tri sata popodne. Poslije toga su pored redovnih sati tjelovježbe imali dodatne sportske aktivnosti. Nekoliko minuta prije pet sati djevojke su prestajale biti pod nadzorom svojih učiteljica. Tada su smjele čitati u knjižnici, piti kakao i šetati parkom.

Aura je odlučila vani pročitati Danielovo pismo. Prošla je kroz zapušteni dio vrta i u sjeni jele pronašla mjesto gdje joj druge učenice neće smetati.

Odmotala je papir i na svoje iznenađenje ugledala rukopis koji nikako nije mogao biti Danielov. Bilo je ukupno pet listova, ispisanih malim staromodnim slovima na samo jednoj strani.

Sjela je u vlažnu travu, ne mareći što će zaprljati bijelu haljinu, i počela čitati. Već se počeo spuštati mrak pa se morala sagnuti nad papir kako bi mogla odgonetnuti slova. Hladan je vjetar puhao s brda, ali Aura ga uopće nije osjećala. Naježila se, ali ne zbog vremena. Nakon svake rečenice njezino je zaprepaštenje postajalo sve veće. Pismo je očito bilo upućeno Gillianu, strancu iz vlaka. Međutim, nije je to uznemirilo. Nekoliko puta je htjela razderati pismo na komadiće. Suze su joj tekle niz obraze, padale na pismo i brisale tintu, ali nisu mogle izbrisati riječi koje su se u njemu nalazile.

Nestor Institoris i ja poznajemo se odavna — pisalo je — skoro dulje nego što doseže moje pamćenje. Mogli smo postati prijatelji ali ti znaš kako to već ide s prijateljstvima. Ako jedan iznevjeri drugoga, prijateljstvo se brzo može pretvoriti u mržnju, mnogo brže nego obično poznanstvo. Mi smo skloni promašaj čovjeka, kojega cijenimo, prosuditi mnogo strože nego promašaj nepoznate osobe. Tko je od nas dvojice učinio krivi korak, Nestor ili ja, o tome imamo različito mišljenje.

Poslije tih uvodnih rečenica slijedio je podroban opis života u dvorcu Institoris, pojedinosti za koje je mogao znati samo netko tko je često odlazio tamo. Aura je u jednom trenutku posumnjala na Friedri-cha, ali se onda sjetila da on i njezin otac nikad nisu bili prijatelji, bez obzira koliko su se dugo poznavali. Ostala je još mogućnost da ih je netko iz sela ili, što je još gore, netko od sluziņčadi, uhodio po nalogu nepoznate osobe. To ju

je uplašilo, ali ne toliko kao ono što je slijedilo:

Nestor ima kćerku. On nestrpljivo čeka da bude punoljetna iz razloga koji su mi vrlo dobro poznati. Ona bi sada trebala imati sedamnaest ili osamnaest godina. Nestor ljubomorno bdije nad njezinom nevinošću jer mu je ona nešto NAJDRAGOCJENIJE. Njegov posinak navodno je pokušao imati nešto s njom. Pogreška, nedvojbeno. Nestor se pobrinuo da ga djevojka više ne zanima. Nesretan slučaj. Tragično. I tako je bilo gotovo s njima.

Aura je ostala zapanjena zbog tih riječi i prvo je pomislila da je sve laž. Odvratne, zlobne laži. Njezin otac to ne bi nikad učinio, nikad! Ali, zar nije vjerovala da je on nikad ne bi poslao od kuće? A ipak je to učinio.

Ali, Danielova nesreća, je li ona bila namještena? Po Nestoro-voj zapovijedi? Aura je mogla vrištati od uzbuđenja. Pročitala je odlomak dva-tri puta i nastavila čitati.

Međutim, ono što je slijedilo, bilo je još gore.

Ali zastoje Nestoru toliko stalo da njegova prvorodena ostane netaknuta, pitaš se? Zamišljam te kako sjediš u vlaku i razbijaš si time glavu, dragi moj. Već ti drhte ruke od želje za davljenjem, već raste bijes u tebi. Želiš ga UBITI, zar ne? Želiš da on PATI zbog svojih odvratnosti. Ili možda ne želiš? Oh, poznajem te, Gilliane. Čitam ti misli. Ti si tako moralan, unatoč tvojemu pozivu. Čini mi se da ti je to u prirodi.

Nestor traži KAMEN. Da, TRAŽENJE je ono što nas povezuje. Išao je mnogim putovima, krenuo u mnogim smjerovima. Kao i ja. A najveća mu je nada kćer.

Dopusti da ti dosađujem s malo teorije. U17. stoljeću živio je čovjek imenom Michael Majer. Bio je teozof, a osim toga i osobni liječnik cara Rudolfa II. u Pragu. Iz njegova pera potječe nekoliko najvažnijih djela našega ceha. I pazi! U svojim spisima Majer propovijeda da se kamen može naći u INCESTU! Da, Gilliane, to je ono što on traži od nas, njegovih sljedbenika.

On piše ovako: »Spoji brata i sestru i daj im vrč ljubavi da se napiju iz njega.« Iz toga bi, prema Majerovim riječima, trebao nastati kamen. Još jedan primjer? »Otvori grudi svoje majke s čeličnom britvom, prevrni joj utrobu, prodrži u njezino krilo; točno tamo ćeš naći besprijeckom čistu materiju.« Brat sa sestrom, sin s majkom — otac s prvorodenom kćerkom. Da, Gilliane, tako glase Majerove upute. Uostalom, on nije bio prvi koji je došao na tu pomisao, ali jedini koji ju je zapisao. Možeš to provjeriti.

Razumiješ li sada? Nestor želi sa svojom kćerkom imati dijete! DIJETE od kojega želi dobiti kamen. Aurum potabile. Laphis philosophorum. Besmrtnost, Gilliane, apsolutnu čistoću! Jedino što mora biti odrasla, odrasla i netaknuta. Pomisli samo, Gilliane — BESMRTNOST!

Aura je zurila u posljednje rečenice, oči su joj bile zamagljene suzama, ali ipak dovoljno bistre da su se slova mogla zabijati u njezine misli poput užarena željeza. Tko može tako nešto reći o njezinu ocu? O njezinu ocu? Postupno se smračivalo i ona se morala požuriti ako je htjela pročitati ostatak pisma. Ipak, bilo je strašno teško nastaviti s čitanjem sljedećega ulomka.

Nestor misli da sam ja mrtav. Nisam ja bio taj koji je prvi drugom poželio smrt. Još prije nekoliko godina Nestor je poslao čovjeka da me ubije. Umakao sam pogođen i samo čudu imam zahvaliti što sam još na životu. Još uvijek sam ŽIV Spasio me jedan stari poznanik. Možda je ipak pogrešno unaprijed planirati sudbinu. Što misliš o tome?

Vidiš, Nestor je već odavno trebao biti mrtav. Mislim da će ti to činiti zadovoljstvo. A što se tiče njegove kćeri, Aure, pobrini se za nju. Tko zna je li Nestor bio dovoljno strpljiv. Tko zna nije li se odvažio na mali pokus?

Možda ona već nosi u sebi plod svojega oca. Ubij je. Onda se vrati, moja zrako sunca u dolini tame, moj dragi, moj Gilliane. Vrati se meni i bit ćeš SLOBODAN.

Na kraju pisma nije bilo potpisa. Bilo je mračno i nije mogla još jednom pročitati pismo od početka do kraja. Aura to ionako ne bi mogla učiniti. Gadilo joj se dodirnuti taj papir. Gadile su joj se te riječi. Bacila je pismo od sebe i brisala prste o vlažnu travu, zarila ih u zemlju praveći duboke brazde. Sve joj je to bilo odvratno, ali je bila gotovo uvjerenjena da je bilo istina. Pred očima su joj se pojavile slike, slike o Nestorovu divljanju kad ju je prvi put zatekao kako se drži za ruku s Danielom. Razbio je dijelove svojega laboratorija, vikao na Auru, prijetio da će baciti Daniela u more. Ponašao se kao luđak. I zašto ju je poslao u ovaj internat gdje muškarci nisu imali pristupa? Zbog čega mora ostati ovdje do svojega dvadeset prvoga rođendana, do punoljetnosti? Je li se bojao da na otoku neće biti sigurna? Je li čak i Christophera pridobio za sebe samo da bi ga ona mrzila, kako se ne bi ponovilo isto što i s Danielom?

Veliki Bože, sama se sebi zgadila zbog ovih pomisli! A ipak joj je unutarnji glas govorio kako je sve to istina.

Ona je znala što otac radi u svojem laboratoriju. Jedina u cijelom dvorcu. Pričao joj je o tome prije nekoliko godina, možda zato što se nadao da će je uvjeriti u nužnost svojih planova.

Besmrtnost. Plan mudraca. Po cijeni noći provedene sa svojom kćeri! Njezin je otac bio luđak, nedvojbeno. A tajanstveni autor pisma bio je lud najmanje kao i on.

A Gillian? On ju je ostavio na životu unatoč izričitoj zapovijedi osobe koja je njoj bila nepoznata.

Aura je ustala. Koljena su joj klecala. Drhtala je. Pipala je u mraku tražeći razbacane listove papira, skupljala ih. Danas navečer će ih spaliti u peći. A onda će prvom prilikom pobjeći odavde. Morala se vratiti u dvorac. Pozvat će oca na red, za sve što je učinio i što je još htio učiniti.

Pod pretpostavkom da je još živ.

Bečki zapadni kolodvor nalazio se na sjecištu tri okruga — Fiinfhaus, Neubau i Mariahilf. Tu su se slijevali ljudi

iz cijeloga grada. Tu su počinjala i završavala daleka putovanja pa je bilo mnogo putnika i onih koji su ih pratili ili dočekivali. Gillian je iskočio iz vlaka, pogledao oko sebe i već izdaleka prepoznao dvije osobe koje su ga čekale.

Stein i Bein imali su na sebi dugačke kapute različitih boja, jedan sivi, drugi smeđi. To im je vjerojatno bio očajnički pokušaj da se razlikuju jedan od drugoga. Namjera je bila koliko neuspješna toliko i smiješna. Njihova istovjetna lica, izduljena i koščata, ispod snježnobijele kose, stršala su među ljudima kao dva lesa usred plesne družine.

Gillianu je lupalo srce dok je išao prema blizancima. Do sada nije bio siguran je li Lysander dobio njegov brzozav — osobno ga je predao u Miinchenu u kapetaniji, glupo vjerujući da će ga potkupljeni čuvari Hofburga predati tajnim stanarima u podrumu. Ali sada je bio iznenađen što je vijest doista stigla na cilj. Ništa se nije promijenilo u ovih nekoliko godina: Lysanderov utjecaj bio je bezgraničan.

— Gospodin se ne raduje — rekao je blizanac za kojega je Gillian mislio da se zove Stein.

— Zakazao je, ljepotan — dopunio ga je Bein.

Gillian se prisilio biti miran. Prošao je pokraj dvojice muškaraca, siguran da će oni poći za njim. — Nestor Institoris više nije živ. To je bila Lysanderova želja.

Neka mlada žena se prestrašeno okrenula i povukla dijete u stranu. Gillian se prvo uplašio da nije čula što je rekao. Ali onda mu je postalo jasno da se uplašila blizanaca. Zašto Lysander nije mogao pokraj sveg svojeg bogatstva naći dva normalna, neupadljiva pomoćnika?

Stein je položio ruku na Gillian ovo rame i zaustavio ga. Gillian se okrenuo i ljutito pogledao blizanca. Na njegovo zaprepaštenje Stein je povukao ruku, ali mu se na usnama očitavao prezir kad je umjesto Gilliana pogledao u brata.

— Njegov je zadatak bio da se pobrine za Nestora i za njegovu kćer — rekao je Stein.

— Nije izvršio zadatak — nepotrebno je primijetio Bein. Gillian je toliko napisao Lysanderu u brzozavu.

Dakako,

prešutio je točne okolnosti.

— Djevojka nije pobjegla. Vlak je bio pun ljudi. Što sam trebao učiniti? Njegov je bijes bio pomiješan s laganom nesigurnošću. Pretpostavljao je da će se Lysander zadovoljiti smrću staroga Instito-risa, vjerovao je da je najgore što se može dogoditi bilo to da Lysander pošalje nekog drugog da ubije Auru.

Što ćeš onda? To si je pitanje postavio stotinu puta. Hoće li dopustiti da netko povrijedi djevojku?

— Mi nismo ovdje da bismo davali savjete — rekao je Stein Beinu, ne pomaknuvši se s mjesta. — Želimo ga samo odvesti Lysande-ru.

— On ga očekuje, ljepotana — dodao je Bein cereći se. Gillian je podigao ruku i uhvatio blizanca za ovratnik. — Još

jednom me tako nazovi! — zaprijetio mu se. — Dođi, kaži još jednom! U jednom je trenutku bio spreman ubiti Beina, ovdje i odmah.

Ali Bein se cerio još jače. Nije rekao ni riječ, samo je pričekao dok se Gillian nije ohladio i povukao ruku.

Nemarnim pokretom ruke sluga sije poravnao ovratnik i pošao naprijed. — Kočija čeka pred kolodvorom.

Stein je Gillianu dao znak da pođe za njegovim bratom. Učinio je to, iako protiv svoje volje.

Ubrzo poslije toga sjedio je u kočiji s dva sjedokosa strašila. Na prozorima su visjele crvene baršunaste zavjese, učvršćene i nategnute kako se ne bi pomakle u stranu ni kad bi kočija prelazila preko rupa. Kočijaš je nosio odoru koja ga je predstavljala kao slugu u Hof-burgu. Na vratima se nalazio carski grb.

Stein i Bein su sjedili nasuprot Gillianu. Obojica su zabila ruke u džepove ogrtača. Gillian je osjetio nekakvu hladnoću oko srca. Naravno, bilo mu je jasno da Lysander neće biti sretan zbog njegova neuspjeha. No ipak, ubio je Nestora, a to je bilo, koliko je znao, Lysan-deru glavno. Sada su mu se, međutim, počele javljati sumnje.

Jesu li blizanci imali zadatak kazniti ga zato što je Aura preživjela? Jesu li došli pred njega samo zato da ga ubiju?

Sto je dulje razmišljao bio je nemirniji. Izraz na licu blizanaca davao mu je do znanja da se ima čega bojati.

Gillian je pokušao otpustiti zavjesu na jednom kraju kako bi pogledao kroz prozor, ali kuke su bile tako čvrste da bi ih morao pokidati. Što ako ga uopće ne voze u Hofburg, nego nekamo gdje ih nitko neće ometati?

Stein i Bein nisu bili osobito snažni muškarci, barem nisu tako izgledali. Hod im je bio nespretan. Ipak, oni jesu bili opasni, čak i za ubojicu poput Gilliana. Gillian nije kao neki drugi napravio grešku te ih podcijenio.

Kočija je drndala vozeći bečkim pločnikom, a izvana se čula ulična galama, doduše malo prigušeno. Činilo se da se još nalaze u središtu grada. Možda su ipak bili na putu za Hofburg. Gillian je imao osjećaj da ga netko prati.

— Kad me Lysander očekuje? — upitao je nadajući se nekom znaku koji bi ih mogao odati.

Stein se okrenuo prema Beinu. — Gospodar ga želi vidjeti odmah, zar ne?

— Da — potvrdio je njegov brat — odmah.

Lysander je ima mnogo loših osobina, više nego što je Gillian mogao izbrojiti na prste na rukama i nogama, ali, koliko je znao, nikad nije bio nestrpljiv. Uvijek je bio taktičar, čovjek koji je planirao nekoliko godina unaprijed i koji se nikad nije preneglio. Što se dogodilo da mu se sada toliko žuri? Žuri mu se toliko da možda uopće neće saslušati Gilliana, nego će ga odmah dati ubiti.

Dosta!, pomislio je Gillian bijesno. Bilo mu je dosta nagađanja. Ako Lysander želi razgovarati s njim, onda će to biti prema Gillianovim pravilima igre.

Uhvatio je kvaku na vratima kočije i povukao je. Zasun se otvorio, vrata su poletjela prema van. Prije nego što je Bein, koji je sjedio najbliže izlazu, mogao bilo što učiniti, Gillian ga je udario šakom u lice. Sa zadovoljstvom je primijetio da su mu zaškripali zubi. Bein je vrisnuo, pljunuo u otvorenu šaku — i zabezegnuto se zagledao u dvije polovice sjekutića. Gillian je iskoristio taj trenutak, progurao se pokraj blizanca i iskočio iz kočije koja se sve vrijeme nije zaustavljala.

Pokušao se otkotrljati, ali je desnim ramenom udario u pločnik. Osjetio je jake bolove. I što je bilo još gore: iz suprotnoga smjera približavala se druga kočija. Uspio je baciti se u stranu, kočija je projurila pokraj njega ne ozlijeđivši ga.

Vidio je kako se carska kočija naglo zaustavila na udaljenosti od oko deset metara. Konji su rzali od uznemirenosti. Stein i Bein, koji je držao ruku na ustima, iskočili su iz kočije i potrčali prema Gillianu.

Duž ulice putujući trgovci postavili su svoje štandove. To je bio dovoljan dokaz da kočija nije vozila prema Hofburgu jer na tom putu nije bilo uličnih prodavača.

Gillian je teturao, s bolovima u ramenu, između štandova jednog trgovca maramama. Vidio je da Stein i Bein imaju pištolje. Iz kutova Beinovih usta curila je krv na ovratnik košulje. Ljudi su se micali u lijevu i u desnu stranu od blizanaca, trgovci su se skrivali iza svojih štandova. Zbog carske kočije vjerojatno su mislili da je to policija, a Gillian zločinac. Gledali su ga puni straha, muškarci i žene bježali su od njega bojeći se da ih neće uzeti za taoce.

Blizanci se još nisu usudili pucati na njega, no njemu je bilo jasno da neće dugo čekati. Njih nije brinulo to što bi mogli nastradati nedužni ljudi. Štitio ih je grb Hofburga. Iznos koji je Lysander davao za takve povlastice morao je biti vrlo velik.

Gillian se spoticao o sanduke i košare, našao se iza štandova i skrenuo u jednu usku ulicu. Bolovi iz ramena širili su se cijelim gornjim dijelom tijela, ali se nije mogao obazirati na to. Uličica je bila samo uski prolaz između visokih zidova kuća, tu i tamo isprekidanih zaključanim stražnjim vratima. Gillian je brzo uvidio daje pogriješio što je pošao tim putem. Ne samo da su Stein i Bein svoju žrtvu mogli dobro vidjeti, nego su imali i slobodan prostor za gađanje.

Gillian je preko ramena vidio da su stigli u uličicu samo desetak sekundi poslije njega. Odmah su uočili svoju prednost, zaustavili se i uperili oružje u njega.

Prva kugla mu je za dlaku promašila glavu, druga se odbila o zid s njegove lijeve strane i pogodila ga tako da je vrisnuo i udario u desni zid. Na svu sreću, jer je već u sljedećem trenutku odjeknuo sljedeći pucanj i metak bi ga pogodio da se nije zanio u stranu. Dva koraka ispred njega na desnoj strani ukazao se prolaz. Sagnuo se i skrenuo, ali je čuo kako su Stein i Bein pošli za njim. Njihovi su koraci odjekivali prljavim kamenim pločnikom uske ulice. Prolaz je vodio do jedne ulice i Gillian je ovaj put znao gdje se nalazi. Na drugoj strani uzdizala se klaonica, na južnom kraju okruga Mariahilf. Potrčao je prijeko držeći se za desno rame. Kroz otvorena vrata dospio je u unutrašnjost. Radnici u prljavim pregačama gurali su ga unutra, a drugi natrag prema izlazu. Neki su mu dobacivali ljutite poglede, ali ga većina nije ni gledala. Gillian je već danima bio u istoj odjeći, u tamnim hlačama i crnoj nabranoj košulji koju je imao na sebi kad je ubio Nestora. Kaput mu je bio prljav i poderao se na ramenu kad je pao iz kočije. Bilo je samo pitanje vremena kad će ga izbaciti odavde misleći da želi ukrasti meso. (Osvrnuo se oko sebe i vidio Steina i Beina kako prelaze preko ulice. Pištolje su sakrili ispod ogrtača, ali je njihov izgled i bez pištolja pobuđivao pažnju. Osim toga, ovdje nitko nije vidio da su izašli iz carske kočije.

Time su izgubili prednost da ih se smatra policajcima.

Njima to, međutim, nije smetalo. Bahato su se gurali kroz mnoštvo radnika klaonice koji su psovali i udarali ih. Konačno je Stein izvukao pištolj ispod ogrtača i podigao ga u vis. Psovke su u trenutku prestale i pred blizancima se napravila čistina na kraju koje je teturao Gillian.

On je skrenuo u jednu dvoranu u kojoj su se na dugačkim lancima njihale stotine goveđih polovica. Zapahnuo ga je prodoran miris krvi i sirovoga mesa. Sto je brže mogao provukao se kroz labirint zaklanih životinja, neprestano udarajući o polovice koje su se njihale iza njega.

Začuo se pucanj, a onda je netko pokušao zaustaviti blizance. Gillian nije mogao vidjeti jesu li gađali u nekoga ili su pucali samo radi upozorenja.

S druge strane goveđih polovica kroz visoka vrata prodirala je dnevna svjetlost. Iza toga svjetlucala je površina rijeke. Neki su ljudi iz čamaca preko mostića tjerali krave i svinje u klaonicu. Samo nekoliko koraka dalje snažni su momci nosili meso u brodove koji su čekali. Gillian se umiješao među njih, psovali su mu i gurali ga, ali nitko nije ispustio teret da bi zaustavio hermafrodita. Oni, koji su vidjeli njegovo lice, ostali su zaprepašteni, čudeći se svojim vlastitim osjećajima.

Još je jedan pucanj odjeknuo skladištem mesa, a potom su se Stein i Bein probili kroz skupinu radnika tražeći pogledom Gilliana. Ugledali su ga baš u trenutku kad se pokraj nosača mesa probijao na brod. Mostić se njihao pod težinom natovarenih muškaraca, a pogotovo kad je Gillian izgubio ravnotežu i skoro pao u vodu, pri čemu ga je spasio vozač čamca uhvativši ga za ruku. Lađar se izgalamio što je došao na brod, a onda je ugledao blizance koji su dotrčali na mostić i na trenutak ispustio Gilliana iz vida. Gillian se otrgnuo i udario čovjeka koji

je potom pao u vodu. Tada je nastala strašna gužva. Sa svih strana su nagrnuli lađari, neki su nosači na uzdrmanim mostičima izgubili svoj teret dok su se blizanci gurali između njih.

Gillian je spretno izmakao jednom drugom lađaru, potrčao preko palube i vidio kako su dva nosača, koji su odbacili teret, zgrabili nesretnoga Beina. Blizanac je ostao bez oružja, a uz to je dobio strašan udarac u lice od kojega su mu poispadali ostaci slomljenih sjekutića. Stein je primijetio da mu se brat nalazi u škripcu, zaboravio je na Gil-liana i jednom od nosača, koji su zlostavljali Beina, prislonio pištolj na grudi. Opalio je bez ikakva oklijevanja. Pogođeni se nosač zanio i pao u vodu, dok su ostali nosači pobjegli u paničnom strahu. Stein je uhvatio Beina za ruku i pomogao mu ustati.

Gillian nije pratio što se dalje događalo. Prekoračio je ogradu palube i skočio u vodu. Voda je bila užasno hladna pa mu se u jednom trenutku učinilo da mu je srce prestalo kucati. Onda je izronio na površinu i smrzavajući se zaplivaao prema zapadu, zaštićen čamcem. Obišao je kljun lađe i izašao na obalu, oko petnaest metara dalje od mo-stića. Uznemireni radnici zaklanjali su mu pogled na blizance.

U blizini klaonice nalazio se željeznički most preko rijeke. Tračnice su vodile usporedno s pojasem okruga Mariahilf do zapadnoga kolodvora. Mekar i ozebao, ne osjećajući više bol u ramenu zbog prom-rzlosti, Gillian je pošao u smjeru sjevera.

Samo jedan kilometar do kolodvora, gorko je pomislio, a onda pola svijeta do mjesta na kojem me Lysander neće naći.

Peto poglavlje

Christopher je pričekao da sluga ostavi jelo pred stubištem koje vodi u potkrovlje, osluškivao udaljavanje njegovih koraka, polako sišao dolje i podigao pladanj. Uvjerio se da ga nitko ne promatra, vratio se gore i zaključao vrata za sobom. Meso i povrće s tanjura bacio je u plamen Athanora, gdje je izgorjelo. Za jedan ili dva sata vratit će prazan pladanj natrag, u podnožje stubišta, odakle će ga sluga poslije odnijeti.

Već više od petnaest dana radio je to s Nestorovim objedima. Do sada nitko nije ništa posumnjao. Nestor je godinama objedovao u potkrovlju, a za sve to vrijeme nije se osobno susretao s poslugom. Nitko nije primijetio ništa neobično. Nitko nije ni slutio da Nestor već petnaest dana leži pokopan u gredici u potkrovlju.

Christopher se nije ponosio onim što je činio. Međutim, znao je da je bio jedini koji može čuvati tajnu potkrovlja i, što je bilo još važnije, iskoristiti je za sebe. Nije želio da bilo tko dođe ovamo i uništi ono što je starac desetljećima istraživao. Nakon Aurina ispada osim njega nitko više nije imao ključ.

Ne, Christopher je bio potpuno siguran. Mogu proći mjeseci dok netko ne shvati što se dogodilo, možda čak i godine. Do tada će se Nestorov laboratorij nalaziti u najboljim rukama.

Čak je pronašao i način kako će otići u Nestorovu knjižnicu, a da ga pritom ne zasmeta miris ljepila koje se koristi pri uvezivanju knjiga. U jednom ormaru u laboratoriju pronašao je neku vrstu staklene kacige s kožnim nastavkom koji se mogao svezati na vratu. Nestor je to sigurno nosio kad je pravio pokuse s otrovnim ili smrdljivim tvarima. U kacigi je bilo dovoljno zraka da bi se pod njom moglo izdržati nekoliko minuta. Iako je sam sebi bio smiješan u tome, iako kaciga nije bila baš lagana, Christopher ju je stavljao svaki put kad bi odlazio Nestorovu knjižnicu. Pri svjetlosti koje je ulazila kroz kristalne prozore proučavao je naslove u beskrajnim nizovima knjiga na policama, izabirao pojedine knjige i nosio ih sa sobom u staklenik. Tamo ih je čitao s kacigom na glavi koju je skidao samo kad se počeo znojiti i kad su mu oči počele suziti od zagušljiva zraka. Tada bi stavio vlažnu maramicu na usta i nos što mu, doduše, nije u potpunosti pomagalo, ali je donekle oslabilo miris ljepila.

U protekla dva tjedna pročitao je toliko knjiga koliko nije pročitao u životu. Papir je bio požutio, slova su bila izlizana, katkad čak rukom napisana, neke su knjige bile tako teške da ih je jedva nosio, jednu po jednu. Većina knjiga bila je napisana na latinskome jeziku, što bi za običnog štíćenika sirotišta bila nesavladiva prepreka. Međutim, Christopher je uz brata Markusa naučio latinski. Nije, doduše, savršeno vladao njime, ali ipak dovoljno da bi mogao odgonetnuti većinu rečenica. Nijednu knjigu nije čitao od korica do korica, nego je izabirao najzanimljivija mjesta i tako si stvarao grubi pregled onoga što je Nestor ovdje gore radio.

Malo-pomalo počeo je razumijevati pojedine naputke za pokuse, doznavao je što se krije iza tajanstvenih natpisa pa je čak riješio i nekoliko Athanarovih zagonetaka. Glavno je pravilo bilo da peč mora stalno gorjeti, vatra se ne smije nikad ugasiti, čak ni tada kad se u ko-tlu ništa ne kuha. Christopher je tako provodio sate s lopatom za ugalj, pogotovo ujutro prije nego što je pošao na zajedničku nastavu sa Da-nielom i Sylvettom. Svoje poslove na tavanu tajio je od drugih. Daniel je možda i slutio da Christopher slobodno vrijeme provodi na tavanu, međutim, nije išao dalje od upućivanja ljutih pogleda. Christopher nikad nije započinjao razgovor o tome. Polubrača uopće nisu međusobno razgovarala. Otkako je Aura otišla, njihov je odnos postao još hladniji.

Drukčije se Christopher odnosio prema Sylvetti. Malena ga je gledala nekako sanjarski, djetinjte i nije osjećala strahopoštovanje prema njemu. Sve više ga je prihvaćala kao brata i bliskog prijatelja, obraćala mu se kad je imala poteškoća pri rješavanju zadaća koje joj je zadao učitelj, a jednom ga je čak zamolila da ide s njom na veslanje oko dvorca. Kako je i on volio djevojčicu te se sasvim dobro osjećao u ulozi velikoga brata, pristao je, iako se nešto opiralo u njemu, jer će imati manje vremena za laboratorij. Ipak, to nije pokazivao nego se pravio

radostan i zadovoljan. Toga popodneva priznala mu je jednu svoju želju: umjesto svijetlih uvojaka htjela je imati crnu kosu, onakvu kakvu imaju majka i sestra. Christopher ju je pokušao odgovoriti od toga, ali ona nije odustajala. Od toga dana su se još bolje slagali i Christopheru se činilo da je njegova pomajka pomalo ljubomorna na dobre odnose između njega i djevojčice.

Charlotte se promijenila otkako je Aura otputovala. Još uvijek se trudila oko urednog obiteljskog života, ustrajavala je na zajedničkom objedovanju s djecom i na pijenju čaja u određeno vrijeme i s nježnom naklonošću se brinula o troje djece. Ipak, nešto se promijenilo. Činilo se daje nešto tišti, a Christopher je počeo strahovati da nije možda primijetila da nema Nestora. Možda ju je starac katkada noću posjećivao u njezinoj sobi. Je li joj nedostajao? Je li postojala opasnost da zatraži dopuštenje za odlazak na tavan?

Christopher se oslobodio briga kad je za vrijeme pijenja čaja u zelenom salonu priznala da je tužna zbog Aurina odlaska. Rastale su se u svađi, a Aura je sigurno otputovala u uvjerenju da svoj odlazak ima zahvaliti Charlotti, a zapravo je to bila Nestorova zamisao i nitko, pa čak ni Charlotte, nije znao što se vrtjelo u njegovoj glavi.

Christopher je to slušao s olakšanjem, ali se ipak nije riješio neprestane bojazni da bi njegova tajna mogla biti otkrivena.

Popodne i navečer posebno se trudio u istraživanju staklenika u potkrovlju i nastojao što više naučiti o uzgoju tropskih biljaka. Na Nestorovim policama s knjigama nije mogao naći botaničku enciklopediju pa je zamolio Sylvettu da mu je donese iz obiteljske knjižnice u zapadnom krilu dvorca. Ona je rado udovoljila njegovoj molbi, ali se iznenadio kad je u knjizi pronašao samo mali dio biljaka koje su rasle pod staklenom kupolom vrta u potkrovlju.

Tako je bio prisiljen još jednom pretražiti Nestorovu knjižnicu radi odgovarajuće literature i nakon više pokušaja pronašao je neko djelo koje se bavilo alkemičarskom botanikom. Knjiga se jednostavno zvala Zeleni život, ali se iza toga krilo dublje značenje. Jer život, o kojem je ovdje bila riječ, bio je vječan i nije imao nikakve veze s običnom botanikom.

U knjizi se sve vrtjelo oko onih rijetkih, dijelom već izumrlih biljaka koje su alkemičarima trebale služiti za pokuse. Pisalo je o svakojakom korijenju, o raslinju iz morskih dubina, a u jednom slučaju čak i o nekakvom plavom bršljanu koji se može naći na mjesecu. Christopher je htio odbaciti knjigu smatrajući je neozbiljnom, ali je onda nenadano naišao na jedno poglavlje koje je netko, vjerojatno Nestor, obilježio crvenom tintom.

Na njegovo iznenađenje tu nije bila riječ o uzgoju i njezi biljaka. Naprotiv, to je bila legenda, odlomak iz Gilgamešovih pustolovina. Christopher je prvo površno, a potom sa sve većim zanimanjem pročitao dvije-tri označene stranice.

Prema legendi, Gilgameš, moćni kralj Uruka, izgubio je u bitci u zemlji Sumer vjernog prijatelja Enkidua. Prijatelj mu je umro pred očima i odjednom je kralja obuzela duboka žalost, ali i strah od vlastite smrti. Tako je počeo tragati za legendarnom travom života. Na svojim opasnim putovima sreo je pretka ljudskoga roda, Utnapištima. On je bio jedini koji je preživio opći potop: bogovi su njega i njegovu ženu učinili besmrtnima. Utnapištim je Gilgameša stavio na kušnju. Ako kralj uspije izdržati bez sna šest dana i sedam noći, bit će primljen u red besmrtnika. Gilgamešu to nije pošlo za rukom pa je morao napustiti besmrtni bračni par. Međutim, u dubini Apsua, praoceana, kralj je uspio pronaći travu života, nježnu biljčicu imenom Kako-starac-čovjek-ponovno-po-staje-mlad. Gilgameš je bio izvan sebe od radosti pa je htio ponijeti biljku u svoj zavičaj Uruk kako bi se i drugi mogli radovati. Znao je da je potrebno sedam godina da biljka razvije punu snagu i da će njegovo putovanje trajati sedam godina. Ali kad se htio okupati u nekoj vodi na osami, sasvim blizu cilja, dopuzala je zmija i progutala travu do zadnjega listića. Zmija je svukla kožu i pomlađena otišla odatle te po drugi put prevarila ljude — kao onda u vrtu Edenu, kad je zavela grešnu Evu.

Iza prepričane legende uslijedio je smion opis klimatskih uvjeta pod kojima se ipak može uzgojiti Gilgamešova trava koja daruje život. A onda je Christopher shvatio da Nestor nije imao na umu ništa drugo osim toga kad je uređivao vrt u potkrovlju. Njemu nije bilo stalo do šume palmi i paprati, nego do tajanstvene gredice s travama u njezinoj sredini, do one gredice u kojoj je bio pokopan njegov leš.

Starac je na samo nekoliko kvadratnih metara pokušao uzgojiti tajanstvenu Gilgamešovu travu. Bez uspjeha, kako se činilo. Tamo su, doduše, rasle nekakve trave, ali nijedna nije ni približno odgovarala opisima u knjizi. Tako je Gilgamešova trava i dalje ostala tajnom. Christopher se s uzbuđenjem odlučio posvetiti i tom dijelu Nestorovih istraživanja, ali istom kad se uvježba u druge pokuse u laboratoriju. Nestoru je trebalo nekoliko desetljeća da bi postigao znanje potrebno za rad. Kako bi onda Christopher sve to stigao nadoknaditi za samo dva tjedna? Ne, odlučio je, Gilgamešova trava morati pričekati.

Petnaestoga dana nakon Nestorove smrti, navečer, Christopher je došao do tri otkrića i, na svoje iznenađenje, nijedno otkriće nije se dogodilo u laboratoriju ili u vrtu.

U prvu je tajnu proniknuo kad je sišao s tavana da bi večerao s ostalima. Ušao je u blagovaonicu u prizemlju istočnoga krila gdje je obitelj objedovala. Christopher je trčao, ostao je bez daha jer tada prvi put nije pazio na vrijeme pa je zakasnio. Ostali su se već povukli, stol je bio pospremljen, a kazaljke su na velikom satu, koji se nalazio između prozora, pokazivale minutu do sedam. Večera se posluživala u pola šest. Poslije toga je obitelj još oko sat vremena ostajala za stolom. Najčešće je Charlotte poslije toga pozvala djecu u svoju sobu, u kojoj je jednom primila i Friedricha. Christopher je znao da mora otići onamo kako bi se ispričao zbog kašnjenja na

večeru.

Upravo je htio zatvoriti za sobom vrata blagovaonice kad je kazaljka na satu skočila na brojku sedam. Jedini puni sat, koji je Christopher doživio u toj sobi, bio je šest i sada se zaprepastio kad je čuo prigušene udarce gonga koji su se razlikovali od onih u šest sati. Vrata na satu su se otvorila otegnuto škripeći i otkrila tamnu udubinu. Christopher se sjetio kako mu je Sylvette, kad je prvi put večerao u toj prostoriji, htjela nešto ispričati o tom satu. Jasno je vidio kako je djevojčica rukom pokazala na sat, otvorila usta, a onda ju je Charlotte grubo ukorila. Otada se više nije razgovaralo o tom velikom satu i Christopher je zaboravio taj događaj. Ali, kako je sada vidio, slučaj bi se mogao riješiti sam od sebe.

Iz crne utrobe sata izašla je sjena na svjetlo koje je dolazilo s hodnika i osvjetljavalo Christopherova ramena. Bila je to nekakva prilika, nekakav kostur veličine čovjeka. Zaustavio se izvan kućišta sata. Christopher je vidio kako objema rukama drži kosu, uspravno uz tijelo. Bila je to smrt, naravno, Christopher je oklijevajući ušao u blagovaonicu kako bi je bolje vidio. Gotovo je prišao kosturu i upravo se čudio njegovu izgledu, kad je iza kostura iz mraka izronila druga prilika, čovjek, koji je izgledao neprirodnije od blijede smrti. Činilo se kao da je umjetnik izrađujući grube crte njegova lica imao na umu lice određene osobe.

Drveni čovjek iza kostura se uspravio, podigao desnu ruku i stavio je na lubanju. Kažiprst i srednji prst mehanički su se preklopili prema naprijed, zabili se u očne udubine na mrtvačkoj glavi te je povukli natrag. Glava se odvojila od tijela — Christopher je doista vidio tamne niti na kojima se držala — i kostur se skljkao. Iz dubine kućišta čulo se nešto poput čegrtanja, smijeh, koji je vjerojatno bio proizveden s pomoću čegrtaljke. Na kraju se ljudsko obličje zujeći povuklo, pobjednički ispruživši ruku s mrtvačkom glavom. Potom su i kosti nestale u satu. Vrata na satu su se zalupila. Kazaljke su se ponovno počele pomicati. Groteskna predstava trajala je samo jednu minutu.

Očaran zanimljivom igračkom Christopher je, odmahujući glavom, izašao iz blagovaonice i zatvorio vrata za sobom. Je li Nestor dao izraditi taj mehanizam da bi pokazao svoju pobjedu nad smrću? S tom pretpostavkom slagala se i činjenica da se neobičan igrokaz mogao vidjeti samo u sedam sati, a broj sedam, kako je doznao u međuvremenu, bio je broj koji je za alkemiju imao veliko značenje.

Još uvijek u čudu uputio se prema Charlottinoj sobi, no odjednom je s druge strane hodnika začuo suzdržan smijeh. I tako je započelo drugo otkriće te večeri.

Christopher je u žurbi otvorio prva vrata na koja je naišao na lijevoj strani i sakrio se u prostoriji iza njih. Malo poslije vidio je kroz odškrinuta vrata kako Charlotte ide niz hodnik, a pokraj nje dobri kućni prijatelj, Friedrich von Vehse. On je vjerojatno doputovao toga dana. Barun je desnu ruku krajnje nepristojno položio na gospodaričinu zadnjicu, što nije izazivalo ni najmanje sumnje u stvarni stupanj njihove prisnosti.

Prvi osjećaj, koji se javio u Christopheru, bilo je zaprepastjenje, a onda je pomislio kako ga se uopće ne tiče što Charlotte radi iza leđa svoje obitelji. Ali onda ga je uhvatila stara znatiželja zajedno sa smionom slutnjom da će mu to, što bi mogao vidjeti, jednoga dana biti od koristi.

Neprimjetno je pošao za njima kroz istočno krilo sve dok nisu stigli do dvokrilnih vrata, ukrašenih križevima. Bio je to ulaz u kapelicu koju je on do sada vidio samo izvana. Par se zaustavio i Friedrich se obazrivo osvrnuo oko sebe. Skoro je opazio Christophera, ali se on brzo sakrio u sjenu nekakvog ormara. Friedrich je otvorio vrata pa su on i Charlotte prošli kroz njih i zatvorili ih za sobom.

Christopherove misli su divljale od uzbuđenja. Pohitao je za njima i prislonio uho na drvena vrata. Čuo je kako se Charlotte smije, a onda je nešto zaškripalo nakon čega su odjeknuli koraci na kamenom podu. Na koncu je zavladao tišina. Više se ništa nije čulo.

Christopher se bojao da bi im mogao zasmetati pri nečemu što bi im svima bilo vrlo neugodno, ali je njegova znatiželja ipak bila jača. Pričekao je pola minute, a onda je pristisnuo tešku mesinganu kvaku prema dolje i kroz maleni otvor radoznalo pogledao u kapelicu.

Kapelica nije bila prevelika, možda dvaput veća od blagovaonice. S desne i lijeve strane nalazile su se prastare drvene klupe, naprijed se na kamenu podnožju uzdizao oltar. Prozori su bili visoki najmanje dva metra. Ukupno ih je bilo četiri. Svi su bili od kristalnoga stakla i prikazivali su prizore iz Biblije.

Christopher je na prvi pogled vidio da je kapelica prazna. Unutra nije bilo nikakvih zaklona, znači da su se Charlotte i Friedrich smjestili na hladnom kamenom podu iza oltara.

Gorjelo je samo jedno svjetlo, uljna svjetiljka. Ona se nalazila dolje kod oltara pokraj jednog četvrtastog otvora u podu. Ispod toga zjapio je crni ponor.

Christopher se oprezno odšuljao do ruba otvora i pogledao dolje. Vidio je strme stube koje su iščezavale u tami. Christopheru je bilo jasno da je to bio trenutak za povratak, ali se ponovno odlučio protiv razuma, a za znatiželju. Podigao je uljnu svjetiljku, koju je vjerojatno Friedrich ostavio da mu posluži kao putokaz pri povratku, i tiho se spustio stubama. Prema njemu je zapuhao studeni vjetar donoseći miris mokroga kamenja. To je zacijelo jedan od dva tajna prolaza ispod mora o kojima mu je Nestor govorio dan prije smrti, podzemni hodnik što su ga gusari koristili za bijeg.

Stube su vodile oko deset metara u dubinu. Postajalo je sve hladnije. Vlaga je svjetlucala na zidovima pod svjetlom uljne svjetiljke. Naslage plijesni prekrivale su stijene na mnogim mjestima. Christopher se u početku nije usudio ni zamisliti kakve bi se sve životinje mogle pojaviti iz kutova podzemnoga hodnika.

Zadnja se stuba nalazila uz okno koje je vodilo dalje u tamu. Strop je bio visok oko dva metra. Na svakih četiri ili pet koraka nalazile su se grede koje su služile kao potpornji.

Prije nego što je Christopher nastavio put, još je jednom osluhnuo, ali se glasovi Charlotte i Friedricha više nisu mogli čuti. Nije čuo ni korake. Dakle, ili su se zaustavili ili je hodnik bio kraći nego što se to činilo u mraku. Dobro, rekao je sam sebi, moraš privesti kraju ono što si započeo. Prstima je grčevito stisnuo svjetiljku kao da mu ona može poslužiti umjesto oružja za obranu protiv nepoznate opasnosti, a onda je krenuo kroz okno, koje je vodilo sve dublje ispod mora. Pri pomisli da se iznad njega nalazi more osjetio je pritisak u plućima. Počeo se znojiti unatoč hladnoći. Sa svakim korakom rastao je u njemu strah i samo ga je činjenica da su Charlotte i Friedrich prošli tim putem odvratila od povratka.

Hodao je oko sedamdeset do osamdeset metara, ravno, a onda je hodnik počeo voditi prema gore. Nakon deset koraka strop više nije bio od kamena, nego od nabijene zemlje. Sada se zacijelo nalazi ispod jednoga od onih pet otoka koji okružuju otok s dvorcem. Trenutak poslije shvatio je pod kojim se otokom nalazi.

Stao je kao ukopan i jedva se suzdržao da ne povikne. Pod svjetlošću uljne svjetiljke koja se njihalala amo-tamo vidio je na stropu neobične oblike. Bili su to lijesovi, neki još netaknuti, drugi već u raspadu. Probili su kroz zemlju, a na mjestima, gdje je drvo već odavno istrunulo, stršale su prastare kosti obložene stvrdnutom prljavštinom. Christopher je u treperavoj tami otkrio lubanje i rebra, ruke i noge koje su visjele sa stropa kao kakav stravični nakit na lusteru. Pauci su ispleli mreže između kostiju; sive krpe su se sablasno njihalale na podzemnom propuhu.

Na otoku su već i stari gusari pokapali svoje mrtve. Očito su stoljeća učinila svoje pa su se posmrtni ostaci probili kroz tlo.

Ništa, čega bi se trebao bojati, neprestano je ponavljao Christopher. Budi bez brige, ovdje nema živih ljudi! Ipak, bila je to slaba utjeha. Sagnuo se prolazeći ispod kostiju očekujući kako će ga svakoga trenutka zgrabiti neka od trulih kostiju i kazniti ga zbog njegove znatiželje. Ne, nije on doista vjerovao u to, ali je drhtao pri samoj pomisli na to. Pretpostavljao je da su Charlotte i Friedrich kroz ovaj labirint od kostura išli obilježenim putem, ali kad je to shvatio, već je otišao tako daleko da se više ne bi isplatilo tražiti taj put.

Prešao je već otprilike pola puta ispod groblja kad je dosta daleko pred sobom ugledao stubište. Stube su vodile prema gore, kroz otvor na stropu. Sada je ponovno čuo tihe glasove, ali nije razumio ni riječ. Odjednom je shvatio da se svjetlost njegove svjetiljke može vidjeti kroz otvor na stropu. To da još nije bio otkriven, imao je zahvaliti samo okolnosti da su Charlotte i Friedrich imali drugoga posla.

Teška srca prekrpio je svjetiljku i nastavio hodati. Tama je sada bila gotovo potpuna, samo se kroz otvor na stropu naziralo blago treperenje svijeće. U tami je naletio na kvrgave kosti, paučina mu je dodirnula obraze i osjećao se tako jadno da je mogao povratiti. Međutim, čak je i to savladao u strahu da će ga otkriti.

Tako je dršćući stigao do stubišta i pričekao osluškujući. Razgovor se pretvorio u snažno disanje, isprekidano Charlottinim nježnim uzdasima. Nekoliko minuta Christopher nije mogao odlučiti Ito će dalje, nego je jednostavno stajao pokušavajući srediti svoje misli. Na koncu se njegov strah pretvorio u uzbuđenje te je prešao nekoliko donjih stuba. Iznad otvora nalazila su se vrata u podu, a iznad vrata prekrivena prostorija, vjerojatno neka vrsta mrtvačnice u sredini otoka-groblja.

Christopher je oprezno pogledao preko ruba vrata. Oko vrata se nalazilo dvanaest postolja, poredanih u obliku zvijezde, na kojima su nekad sahranjivali mrtve. Prostorija je bila kružnoga oblika, a na kraju svakog postolja bila je kamena ploča u zidu. Iza tih ploča počivali su preci obitelji Institoris. Graditelji te grobnice mislili su čak i na udobnost ožalošćenih pa su sazidali otvoren kamin u kojem je treperila vatra. Vjerojatno je Friedrich popodne već bio ovdje i naložio vatru.

Na svakom postolju na prednjem rubu nalazila se svijeća — osim na jednom koje je bilo prekriveno pokrivačima i jastucima. Na njemu su uz svjetlost svijeća ležala dva uzdrhtala tijela. Christophera je oblio vruć znoj kad je ugledao pomajku u Friedrichovu strastvenom zagrljaju, s tihim uzdasima na usnama i zatvorenim očima. Razbludno mu se nudila i s uzdasima primala udarce donjeg dijela njegova tijela. Unatoč vatri u kaminu u grobnici je bilo hladno, ali ljubavnici to nisu osjećali. Odjeća im je bila nemarno razbacana po podu. Nisu trošili vrijeme na nevažne stvari.

Pri svakoj snažnoj ljubavnikovoj kretnji Christopher se spuštao ispod ruba vrata. Bilo mu je jasno da je sada znao nešto što će njegova majka po svaku cijenu htjeti držati u tajnosti. Nedvojbeno, doći će dan kad će moći to iskoristiti. Jer kad bude ovladao Nestoro-vom snagom i neovisnošću, bit će dostojan njegova alkemičarskoga naslijeđa.

Promatrao ih je još nekoliko minuta, ali je njegovo uzbuđenje sad već splasnulo. Pratio je njihov razbludni čin, zapamtio ljubavne zavjete koje su šaputali, skupljao ih i prosuđivao. S izvjesnim je zadovoljstvom pomislio kako će od sada Charlotte pripadati njemu isto koliko i Friedrichu, ne tijelom, nego dušom, a to mu je bilo daleko važnije. Jer onaj tko je imao moć nad Charlottom Institoris, imao je vlast nad dvorcem.

Na kraju je sišao dolje u okno i otkrio plamen na uljnoj svjetiljci. Za nekoliko trenutaka vratio se na stubište ispod kapelice. Bio je ispunjen zanosom.

A tamo je otkrio treću tajne te večeri.

Daniel je klečao pred oltarom i molio se zatvorenih očiju. Christopher se skoro popeo kroz vrata na podu ne

primijetivši ga. U posljednjem je trenutku ugasio svjetiljku i povukao se natrag. Samo je oprezu mogao zahvaliti što ga Daniel nije primijetio. Christopher se tiho penjao stubama, ne zato što je slutio da se u kapelici nalazi njegov pobratim, nego zato što je mislio da bi tu mogla biti sluškinja koja se navečer došla pomoliti. Christopher se strašno iznenadio kad je vidio Daniela kako pobožno kleči pred oltarom.

Nije ni slutio da je Daniel tako pobožan, ali to je bio samo jedan od razloga njegovu čuđenju. Drugi i mnogo važniji razlog bio je taj što je Daniel zacijelo vidio otvorena vrata u podu, a nije sišao u podzemni hodnik. To je opet značilo da je znao što se odigravalo na otoku s grobljem. Je li Charlotte slutila daje njezin prvi posinak znao za njezine noćne pustolovine?

Ako je Daniel bio takav vjernik, zar nije onda Charlotte u njegovim očima bila strahovito poročna zbog grešne ljubavne igre izvan braka? Tada je Christopher shvatio da je baš to moralo biti razlogom Danielovoj molitvi. On se molio Bogu da oprostí pomajci grijeh!

Kako plemenito od njega, pomislio je Christopher s podsmijehom. Njega je brat Markus odgojio u kršćanskoj vjeri, ali još nikad nije osjetio Gospodinovu prisutnost u sebi.

Bez riječi je promatrao Daniela koji je još uvijek bio udubljen u molitve. Daniel je mrmljao riječi zatvorenih očiju i spuštene glave. Na oltaru je gorjelo nekoliko svijeća. Njihovo je treperavo svjetlo padalo na drveni križ u prednjemu dijelu kapelice i na sliku u staklu na prozoru. Na slici je bila Djevica Marija, a iznad nje je lebdio Duh Sveti.

Danielova je košulja bila izvađena iz hlača. Možda je već bio pošao u krevet kad je osjetio potrebu za molitvom. Leđima je bio okrenut vratima, ali Christopher je primijetio kako je odjednom počeo zavrtati rukave na košulji. — Molim te za oprostaj, Gospodine. Šaputanje, promuklo, očajničko.

Iz džepa na hlačama Daniel je izvukao bočicu. Položio je ručni zglob, umotan u zavoj, na rub oltara i natopio zavoj tamnom tekućinom iz bočice.

Đubre jedno!, uzbuđeno je pomislio Christopher. Zbog toga se, dakle, krvarenje nije moglo zaustaviti. Daniel je na umjetan način obnavljao mrlje! Zašto? Nije bilo teško pronaći odgovor: zato da bi Charlotte i dalje suosjećala s njim i brinula za njega i da bi ga svi u dvorcu i dalje sažaljevali zbog njegove »ah-tako-teške« sudbine.

Zar nitko na ovome otoku nije bio onakav kakvim se činio na prvi pogled? Zar su svi ovdje bili bogalji?

Odjednom se Christopher uplašio: Što ako je ovo mjesto pod urokom? Što ako strašna prošlost ovoga otoka sve tjera u ludilo?

U istom je trenutku Daniel ustao, ugasio svijeću i neoprezno prošao pokraj otvora u podu i došao do vrata. Kad je svjetlo s hodnika obasjalo unutrašnjost kapelice, Christopher je primijetio sjaj na Danielovim obrazima. Ali tada se svjetlo ugasio i vrata su se polako zatvorila.

Šesto poglavlje

Bolovi pri skidanju naušnica bili su veći nego kratko peckanje pri stavljanju. Aura ih je u nekoj vrsti mahnitosti zabola u kožu na bedrima, svih trideset osam, a izvlačila ih je jednu po jednu, oprezno, očekujući bol.

Danas je skidala četvrtu naušnicu. Prošao je i četvrti mjesec u internatu. Točnije rečeno, već je zakasnila jedan dan i s užasom je ustanovila kako je već postala ravnodušna — a toga se baš i bojala — i jednostavno zaboravila datum.

Jedna jedina kap krvi otkotrljala se unutrašnjom stranom njezina bedra; zadržala ju je vrhom prsta samo malo prije nego što je pala na bijelu ponjavu. Maramicom je obrisala ranu i navukla pokrivač preko nogu. Na hodniku se ugasio svjetlo. Za najkasnije pola sata morat će se ugasiť svjetla u sobama. Takvo je bilo pravilo u samostanu.

— Zar te to ne boli? — Cosima je s kreveta gledala u pokrivač, na mjesto gdje su se nalazile Aurine noge.

Iskrivila je lice kao da sama osjeća bol.

— Malo — odgovorila je Aura i bacila naušnicu u ladicu noćnog ormarića. Zazvečala je pokraj ostale tri. Još trideset četiri moraju dospjeti u ladicu prije nego Aura ode iz internata. Međutim, Aura nije htjela čekati tako dugo.

Već je dva puta pokušala pobjeći. Prvi put one noći kad je pročitala ono strašno pismo i još jednom dva tjedna poslije toga. Oba puta stigla je do zida oko parka, drugi put je čak prešla preko njega, ali se onda sjetila Cosimina upozorenja. Grad je bio predaleko i postojala je opasnost da zaluta u planinama.

Otada je čekala da u internat dođe kočija koja će je povesti u dolinu. Ali koji kočijaš podržava pokušaje bijega jedne štićenice internata? I tako željeni trenutak još nije došao.

Cosima je nagnula glavu i zamišljeno pogledala Auru. — Zašto se toliko buniš što si ovdje? Neće ti biti ništa bolje ako stalno ponavljaš kako je ovdje strašno.

Aura joj nije ništa rekla o pismu pa je tako izbjegla da joj prijateljica postavlja pitanja. — Kaži mi kako da u toj ludnici sačuvam pamet?

— Potruđi se — rekla je Cosima. — Jednostavno pokušaj izvući ono najbolje iz toga.

— Dobar savjet.

Mlada se Talijanka nasmiješila pokazujući razumijevanje. — To je još uvijek najbolji način. Čini ono za što tvoji

roditelji daju toliko mnogo novca. Čitaj knjige, prati nastavu i nauči se lijepom ponašanju.

— Ti mi to kažeš? — Aura je odmahнула glavom. Cosima je bila sve drugo osim marljive učenice. — Pobjeći ću prvom prilikom.

— Tu priliku druge djevojke čekaju već godinama.

— Doći će ona, samo čekaj.

Cosima je promrmljala nešto nerazumljivo i počela se smijati. Potom se pokrila do brade.

Aura nije bila baš raspoložena. Ali Cosima ju je već više puta oraspoložila kad je bila potištena. Aura joj je bila zahvalna za to, kao i za činjenicu što nikome nije pričala o njezinim naušnicama i o pokušajima bijega.

Vjerojatno su se sve djevojke u samostanu nosile mišlju da jednoga dana potajno nestanu odavde i Aura je znala da se to ponajprije odnosilo na Cosimu, iako to ona nije otvoreno davala do znanja kao ostale.

Ugasile su svjetlo i nakon nekog vremena Aura je zaspala.

Probudila se negdje oko ponoći. Osluškivala je, ali nije ništa čula. Mjesec je osvijetlio zavjese. Vidjela je kako se Cosima umotala u pokrivač te čvrsto i duboko spava. Auru je zacijelo probudio šum. Protegnula se, udobno smjestila u krevetu i pokušala zaspati.

Međutim, ponovno ju je uplašio nekakav šum. U istom je trenutku shvatila da je to onaj glas što ju je i maloprije probudio. I evo, opet isto!

Aura je skočila iz kreveta i prišla prozoru. Oprezno je pomaknula zavjese u stranu i pogledala u predvorje samostana Sveti Jakob.

Nije se prevarila: to što je čula bilo je rzanje konja! Konj boje pepela bio je upregnut u kola pod mjesečinom. Ne, nije to bila kočija, prije bi se moglo reći teretna kola na koja su bile natovarene tamnosmeđe vreće s rubljem. Ali tko, za ime Boga, tovari rublje usred noći?

Jedan je trenutak razmišljala treba li probuditi Cosimu. Sama je bila sasvim budna i zacijelo neće dugo moći zaspati; dakle, mogle bi pokušati doznati čija su to kola i što u ovo doba rade ovdje! I, pomislila je, tko zna postoji li mogućnost... ali ne, ne tako brzo. Već je pružila ruku prema prijateljici, a onda se sjetila nečeg boljeg. Bolje će biti ako bježi sama. Ostavila ju je da spava, na brzinu odjenula haljinu i obula cipele i nakon kratkog oklijevanja stavila na glavu Cosimin crni ogrtač bez rukava. Ogrtač je bio staromodan, ali dobar za prerušavanje.

Poslije nekoliko trenutaka izašla je na hodnik. Dvije sobe dalje čula je šuškanje i tiho šaputanje. I druge su se djevojke probudile. Čekala je trenutak da vidi hoće li još netko izići na hodnik, ali je produžila videći da su sva vrata i dalje zatvorena. Očito nitko nije pridavao značenje onome što se čulo iz dvorišta ili se djevojke nisu usudile ogriješiti o ravnateljčina pravila. Naravno, bilo je zabranjeno noću izlaziti iz soba. Za osobito hitne potrebe ispod svakog kreveta se nalazila noćna posuda, kao u srednjem vijeku.

Ponovno se čulo rzanje i Aura se trgnula. Prišla je najbližem prozoru i, ne vjerujući svojim očima, primijetila da kola i konja više nema. Razočarana je pogledom prelazila preko tmurnoga predvorja, ali tamo nije bilo ničega. Unatoč tome nije se predala. Njezina je znatiželja bila prevelika. Spustila se širokim glavnim stubištem sve do dugačkoga hodnika u prizemlju. Na kraju hodnika nalazila se ulazna dvorana iz koje se ulazilo u ravnateljčine radne sobe ispod unutarnjega dvorišta.

Aura je požurila niz hodnik i stigla do vrata dvorane. Ondje je pažljivo osluškivala, ali kroz debelo drvo nije mogla ništa čuti. Oprezno je pritisnula kvaku i provirila kroz uzak otvor. Ulazna dvorana bila je prazna, ali se iz prostorija madame de Dion čuo prigušen šapat, nekakav udaljen razgovor. Prozor nije bio osvijetljen.

Oklijevala je neko vrijeme, a onda je skupila hrabrost i provukla se kroz otvor u dvoranu. U hodu se umotala u ogrtač kako bi bolje prikrla bijelu haljinu. Osim toga, strašno se smrzavala u hladnim hodnicima među zidinama, a uz to ju je svaki čas obuzimala jeza.

Ne dajući glasa od sebe stigla je na vrh stubišta. Stube su bile široke dobrih deset metara, a malene noćne svjetiljke na zidovima s desne i lijeve strane uspjele su obasjati samo rubove stubišta. Srednja trećina stubišta nalazila se u potpunom mraku. Tu se jednako tako mogao nalaziti i ponor bez dna, nije bilo nikakve razlike.

Aura je uza zid sišla dolje. Učenicama je bilo zabranjeno ulaziti u ravnateljčine radne prostorije, osim ako nisu izričito pozvane. Međutim, to je Auru plašilo manje nego pomisao da će prodrijeti još dublje u unutrašnjost samostana Sveti Jakob. S velikim je trudom savladala strah, koračala je nesigurno i neodlučno.

Ne budi luda, govorila je sama sebi, neće te nitko uhvatiti.

Ali čiji su se glasovi čuli iz podruma?

Jedan glas joj se učinio poznatim. Da, to je bio ravnateljčin glas. Drugi je glas bio hrapaviji, gotovo promukao. Je li madame de Dion noću primala muškarce, ljubavnike u svojim odajama? To bi bilo objašnjenje, ali gaje Aura smatrala apsurdnim. Ako na svijetu postoji žena koja ne pokazuje ni najmanje zanimanje za muškarce, onda je to madame de Dion. Nisu je djevojke uzalud zvale gospodinom. Ipak, Aura nije htjela otkriti što se događa u ravnateljčinoj glavi.

Utonula u maštu nastavila je s prikradanjem. U podnožju stubišta nalazilo se nisko predvorje, uski trak, iza kojega su u zidu bila vrata. Bila su malo otvorena. Iza njih se nalazio kratak hodnik koji se granao u dva dijela. Na drugom su kraju bila još jedna vrata, također otvorena.

A iza njih je stajala madame de Dion, podbočivši ruke o koščate kukove. Leđima je bila okrenuta vratima i nešto govorila nekome koga Aura nije mogla vidjeti.

Aura je jedan trenutak ukočeno stajala, a onda se brzo povukla. Još je vidjela kako je pokraj madame de Dion projurila pognuta prilika. Neznamac je nešto nosio na ramenima, nekakav svežanj.

Ovdje se nešto pretovaruje, nešto što se nalazilo u podrumu ispod unutarnjega dvorišta. Aura je pretpostavljala da je stranac dotjerao konje i kola do stražnjega ulaza u samostan da ne bi pobudio nečiju pozornost.

Popela se stubama u ulaznu dvoranu što je opreznije mogla i pokušala izaći napolje kroz glavna vrata. Bila su zatvorena. Okrenula se prema prozorčiću i otvorila ga. Na prozorima nije bilo rešetaka jer se u tako zabačenom kraju uopće nije moralo misliti na provalnike. A noćnih pokušaja bijega nije bilo otkako su one dvije djevojke zalutale u šumi.

Tiho uzdahnuvši iskočila je van i našla se na tlu pokraj visokoga stupa na ulazu. Ponovno je navukla ogrtač preko ramena i stavila široku kapuljaču na glavu. Potom je pošla oko osmerokutne zgrade sa-ginjući se ispod prozora. Živice i jelke u parku izgledale su u tami poput divova, crne, bezlične mrlje na travnjaku obasjanom mjesečinom.

U vlažnoj travi Aura je opazila tragove kola, vlati su bile ugažene duž dvije staze. Iza zadnje gospodarske zgrade u vrtu, Marekova spremišta za alat, stala je, priljubila se uza zid i uplašeno pogledala iza ugla.

Kao što je pretpostavljala, kola su stajala oko dvadeset metara ispred stražnjega ulaza u internat. Osoba, koja je imala na sebi ogrtač sličan njezinu, staromodan i izlizan na rubovima, upravo je s ramena bacila vreću za rublje na kola, povukla i namjestila ostale zavežljaje i udaljila se u smjeru stražnjih vrata. Lice se nije moglo vidjeti jer je neznamac također imao kapuljaču na glavi. Poslije nekoliko trenutaka ponovno je nestao u unutrašnjosti samostana.

Aura je znala da se u internatu ne peru veći komadi rublja, posteljina i stolnjaci iz blagovaonice pa odvoz rublja sam po sebi nije bio neobičan. Uzimajući u obzir veliku udaljenost između samostana i grada također nije bilo čudno što su kola došla u internat usred noći.

Aura je odbacila sva upozorenja razuma i nije dalje oklijevala. U trenutku je izašla iz sjene spremišta u vrtu i brzo potrčala preko slobodne površine do kola. To je bila prilika, prva u četiri mjeseca i ona nije htjela dugo čekati. Načas je osjetila grižnju savjesti zbog Cosime, ne samo zbog ogrtača, nego zato što ju je ostavila samu.

Ali, opravdavala je samu sebe, ovdje vjerojatno nitko nije imao tako dobar razlog vratiti se kući kao ona.

f Popela se u kola, odgurnula jednu vreću u stranu i smjestila se među rublje. U mraku je ogrtač bio gotovo jednake boje kao i vreće. Oprezno se zavukla još dublje u mekane zavežljaje, skupila se poput nerođena djeteta i navukla dvije vreće na sebe. Nadala se da u mraku nitko neće primijetiti razliku.

Čula je prigušen šapat na stražnjemu ulazu, a potom su se vrata zatvorila. Koraci su se se kroz travu približavali kolima. Aura je vrećama zagrabila pogled pa se morala potpuno osloniti na sluh. Strah joj je stajao u grlu poput oštroga kristala leda i činilo se da će joj pri svakom udisaju prorezati vrat. Nije se usudila disati, čak joj je i razmišljanje odjednom postalo teško. Sve što je osjećala bio je strah. Strah koji se polako pretvarao u paniku.

Kola su se prilično zanjihala kad se čovjek popeo i uzdama udario konja po leđima. Konj je zarzao i krenuo.

Aura još nije mogla vjerovati što je učinila. Ona je bježala, napuštala je internat i njegovu strašnu ravnateljicu! Čekala je da kola počnu klopotati, ali taj zvuk je izostao. Naravno, od toga bi se probudio cio internat! Kola su pošla drugim putem, vjerojatno preko parka.

Na kraju nije mogla izdržati da ne pogleda oko sebe. Polako je izvukla desnu ruku ispod tijela i načinila maleni otvor između dvije vreće koje su joj prekrivale lice. Ali sve što je mogla raspoznati bio je drveni rub kola i sjene drveća na mjesečini.

Nakon kratkoga vremena kola su se zaustavila. Kočijaš je nešto šaputao piskutavim glasom, a netko mu je odgovorio. Nije bilo sumnje, drugi glas pripadao je Mareku, samostanskom poslužitelju. Trenutak poslije čulo se škripanje kad su se otvorila vrata parka. Kola su prošla kroz vrata. U prolazu je Aura ugledala Marekovo upalo lice i na trenutak je bila sigurna da joj je uzvratio pogled, da je gleda pravo u oči. Međutim, prošli su, a starac nije dao znak za uzbunu. Škripanje se čulo još jednom kad su se za njima zatvorila vrata.

Uspjela je! Ipak joj nije bilo do veselja. Neprestano se bojala da će je otkriti, iako su već bili izvan samostana Sveti Jakob.

Vožnja od grada do internata trajala je pola dana, a tada se vozila dvopregom. Aura se pomirila s tim da će ostatak noći provesti među vrećama. Željela je jednostavno prespavati sate koji dolaze, ali je istodobno znala da je spavanje bilo posljednje što si je mogla priuštiti. Ostatak će budna i biti oprezna.

Unatoč tome obuzeo ju je težak umor. Jedva je gledala, a onda je rekla sama sebi da ionako nema što vidjeti osim jelki i livada ispod ledenoga ogrtača noćne svjetlosti. Polako je spustila vjeđe. Samo će se malo odmoriti. Samo će se malo opustiti.

Probudila se kad su kola prešla preko nekakve rupe i odmah ju je spopala panika kao što ptica grabljivica spopada plijen.

Koliko je dugo spavala? Nekoliko minuta? Nekoliko sati? Prva joj je pomisao bila da ustane i pogleda oko sebe, ali ju je instinkt opomenuo u posljednjem trenutku. Ostala je ležati, odagnala san s čiju i očajnički pokušavala prepoznati put kojim su išli. Koliko je još daleko bio Ziirich? Jesu li se već približavali gradu? Jesu li barem stigli u dolinu?

Pomislivši na ovo posljednje na um joj je palo nešto strašno.

Kola voze uzbrdo!

Da, doista, put je vodio gore, visoko u brda!

Ali tamo gore nije bilo ničega, nije bilo ni sela, ni seoskih manja, a pogotovo ne praonice rublja. Kamo su, dakle, putovali?

Još jednom je oprezno opipala vreće oko sebe. Ruka joj je »ila utrnula i prošlo je dosta vremena dok je mogla bilo što osjetiti, iadržaj je vreća bio mekan. To je bilo rublje. Dobro da nisu bili leševi, inično je pomislila. Jedan je trenutak pomislila kako bi bilo najbolje da iskoči iz kola i potrči nizbrdo, što dalje od njih i od njihova strašnog kočijaša. U i onda se opet sjetila strašnih priča o zalutalim djevojkama, a pomi-ao na to kako bi je onako iscrpljenu mogli napasti drvosječe, nije joj e ni najmanje svidjela. Isto tako je mogla ostati na kolima i čekati što e se dalje događati. Možda će na određitu ovoga puta naići na nekoga ko će je odvesti u grad.

Ali ti uopće nemaš novca kod sebe, rekla je sama sebi. Osim oga, zašto bi to netko uopće učinio? Oni će te poslati natrag u internat. Šaš lijepo!

Mogla je urlati od razočaranja i bijesa, ali je potisnula očaj i irisilila se razmišljati. Više nije bila djevojčica koja si ne bi znala omoći. A nije bila ni jedna od onih razmaženih lutkica kakvih je u in-ernatu bilo na desetine. Ne, ništa nije moglo pomoći, morala je donije-i odluku.

Na kraju je odlučila ostati mirna i čekati. Što bi moglo biti ore od susreta s hrpom šumskih radnika koji možda tjednima nisu idjeli žensko biće?

Čitavu vječnost poslije jele su ostale iza njih i Aura je preko grade na kolima ugledala prostranu gorsku livadu. Još uvijek je na oćnom nebu sjao mjesec prekrivajući visoku travu mliječnim velom, 'inilo se da je mjesećina oduzela prirodi sve boje, nije ostalo ništa sim blijedoga sivila.

Na gornjem rubu livade, nedaleko stijene, kočijaš je zausta-io kola. Auri je srce lupalo ubrzano dok je slušala kako kočijaš silazi s ola — tromo, kao da mu nedostaje snage.

Što ako podigne jednu vreću i otkrije mene?, prostrujalo je Auri kroz glavu.

Kočijaš je doista stao pokraj kola, izgledao je kao crni otkos u mrtvaćkom bljedilu livade. Aura je vidjela kako je zakrabuljena prilika podigla ruke. Osjetila je napetost u tijelu, htjela je kriknuti, ali je onda ćovjek uhvatio zavežljaj s prednjega dijela kola, udaljenoga od Aurina skrovišta oko jedan metar. Zavežljaj je bio vidljivo teži od ostalih, također ćvršći. Odjednom su joj se vratili svi strahovi. Ne mijenjajući položaj nije mogla raspoznati o ćemu je rijeć. Ali odjednom joj se učinilo kao da ćuje tih uzdah. Iz zavežljaja!

Uhvatio ju je grć u cijelom tijelu, kao da su joj se i misli zaledile. Moram iskoćiti, pomislila je. Pobjeći što brže mogu.

Ipak nije učinila ništa slično. Jednostavno je i dalje ležala meću vrećama i osluškivala. Zakrabuljeni je prebacio teret preko ramena i odnio ga. Ubrzo potom zaškrípala su nekakva vrata, ali izvan Aurina vidnog polja. Zavežljaj je oćito odnesen u kuću.

Aura nije sumnjala da je to bio upravo onaj zavežljaj koji je nepoznati iznio iz podruma internata. Odjednom se sjetila kako su joj neke ućenice pričale o djevojkama koje su netragom nestale nakon što su pokušale pobjeći. Navodno su ih roditelji odveli noću ili po magli. Da, pomislila je ogorćeno, sasvim sigurno!

Nestrpljivo je pričekala još nekoliko trenutaka dok se nije uvjerala da je zakrabuljeni ušao u zgradu. Tada je odgnurnula vreće u stranu i odahnuvši sišla s kola. Potrćala je nekoliko koraka nizbrdo, ne okrećući se, ali se brzo okrenula i vratila do kola kako bi stavila vreće u prijašnji položaj. Tako se ništa neće primijetiti.

Pritom je pogledala iznad kola. Nekoliko metara od nje bila je koliba. Nalazila se na rubu livade, odmah ispod stijene, okružena visokim jelama. Zidovi i krov bili su od drveta i Aura je pretpostavljala da u njoj nema više od tri ili ćetiri malene prostorije. Cijela je zgrada izgledala iskrivljeno, kao daje nagnuta na desnu stranu. Vjerojatno cijele godine u njoj nije bilo nikoga dok je sadašnji stanar nije izabrao za svoje skrovište. Na jedinom prozoru s prednje strane nalazila se zavjesa, ali su vrata još uvijek bila otvorena. Svjetlost svijeeće tužno se kroz vrata pružala na livadu. Iznutra se ćulo lupanje. Vjerojatno je zakrabuljeni skinuo teret s ramena.

Aurin strah ponovno je dostigao vrhunac, a onda se odjednom izgubio i ona se smirila. Na trenutak je ćak uspjela povezati nekoliko jasnih misli. Prva je bila: moram pobjeći odavde! Druga: što će biti s onom drugom djevojkom?

Sada više nije sumnjala da je u onoj vreći bila djevojka iz internata. Vjerojatno omamljena, u svakom slućaju bespomoćna. Nije znala što je zakrabuljeni namjeravao s njom.

Brzo je obišla oko kola i prišla prozoru prije nego što se zakrabuljeni mogao pojaviti na vratima. Sve što je mogla vidjeti svojim unutarnjim okom bila je djevojka koja se u kolibi pred zakrabuljenim zavukla u kut. U Aurinim mislima imala je njezino lice.

Zavjesa je potpuno zaklanjala prozor, tako da nije mogla vidjeti baš ništa od onoga što se događa u kolibi.

Možda je postojao još koji prozor. Aura je potrćala do sljedećega ugla kolibe i ođšuljala se uza zid na kojemu nije bilo prozora. Ni tamo nije bilo nikakva otvora. Izmeću stražnje strane kolibe i stijene nalazio se prolaz širine dva koraka na sredini kojega je bio nekakav jarak, bezlićna jama iz koje je izlazio odvratan smrad. Ako je htjela obići kuću, Aura bi se morala nekako provući pokraj te jame.

Nerado se odlučila za usku stazu uz stijenu, kao da ju je nešto opominjalo da ne dođe u dodir s kolibom. Mrak koji je vladao u prolazu milostivo je prekrio sadržaj jame. Auri se učinilo da je na nekim mjestima vidjela blijedi

odsaj okružen tamnim muljem. Njezina želja da pobjegne još se više povećala. Na trenutak se uplašila da će se okliznu-ti i pasti u jamu. Smrad joj se uvukao u nos i usta i gotovo joj uništio druge osjete. Tada je konačno zaobišla jamu te velikim koracima pohitala do drugoga ugla. Oprezno se osvrnula oko sebe, ali nije vidjela nikoga. U travi su se vidjeli tragovi kao da je netko više puta nešto dovezio do jame. Ni na zidu sa strane nije bilo prozora. U međuvremenu je Aura postala gotovo sretna zbog toga. Ipak, i dalje je mislila na bespomoćnu djevojku u kolibi i ta ju je pomisao tjerala dalje izazivajući u njoj bijes, gađenje i strah. Kad je ponovno došla do prednje strane vrata kolibe su bila zatvorena. Aura je dršćući pogledala oko sebe, ali nigdje nije vidjela zakrabiljenoga. Kola i konj su i dalje stajali pred vratima, u istom položaju, nijedna vreća više nije bila istovarena. U svim ostalim vrećama doista se moralo nalaziti rublje. U istom je trenutku kroz drvenu fasadu kuće odjeknuo prodoran krik. Odjeknuo je tup udarac, potom još jedan krik, ovaj put slabiji, a onda je zavladao tišina. Aura je prislonila uho uz drveni zid. Iz kuće se čulo kako se nešto vuče po podu, a onda je netko zalupio vratima. Ilije zakrabiljeni zatvorio djevojku u drugu sobu, ili se zajedno sa žrtvom povukao onamo. Dakle, moguće je da je prva prostorija sada bila prazna. Bila je to besmislica, naravno. Ipak, Aura se približila ulazu i lagano se naslonila na vrata. Otvorila su se za širinu prsta. Plašljivo je pogledala unutra i pomolila se. Nije nikoga vidjela. Pred zidanim kaminom, punim hladnoga pepela, nalazila se tamna tkanina — marama u koju je žrtva bila zamotana. Sa stropa su visjele kitice sušenoga bilja koje su bacale groteskne sjene pod svjetlošću svijeće. Sa strane se nalazila drvena klupa, a na njoj zgužvani pokrivač. Tanak trag krvi vodio je od marame pokraj kamina do jednih vrata na stražnjemu zidu. Aura je sve to vidjela, ali je odmah zaboravila. Bila je previše zaokupljena opiranjem želji za bijegom koja je postajala sve jača. Još nije ušla u kolibu, ali je sasvim polako proturila nogu kroz uzak otvor na vratima. Klecajući koljenima stupila je u prostoriju. Unutra je bilo hladno — nije ni čudo, jer u kaminu nije gorjela vatra — a ipak se u zraku osjetio težak, gotovo topao miris. Iza onih drugih vrata ponovno su se čuli glasovi, potom paranje tkanine i udaranje nogama po drvenom podu. Ne misliš valjda ozbiljno? Nećeš se usuditi! Pogledom je potražila nešto što bi joj moglo poslužiti kao oružje. Opazila je dugačak drveni štap s drškom u obliku slova epsilon. Bila je to zapravo štaka koja se nalazila na podu pokraj kreveta. Aura ju je podigla, odvagnula u ruci, ali nije osjetila nikakvu težinu. Pogled joj je bio uprt samo u stražnja vrata, a uši su joj bilježile svaki šum. Odjednom je netko opsovao. Ponovno lupanje, potom ženski krik. Onda je s druge strane nešto udarilo u vrata i ona su se otvorila. U sobu je doteturala djevojka. Aura ju je prepoznala — bila je to jedna od one dvije djevojke koje su zalutale pri bijegu, Marla, godinu dana starija od nje. Njezina duga crvena kosa bila je slijepljena krvlju koja joj je iz rane na čelu curila niz lice. Oči su joj bile širom otvorene. U njima se vidio odsaj ludila, kao žar divljega ognja. Djevojčina bijela spavačica bila je prljava, poderana i natopljena krvlju. Posrtala je idući kroz prostoriju prema vratima. Uopće nije primijetila Auru. Na pragu se spotaknula, pala na trbuh, okrenula se i zagledala Auru u oči. Ispružila je ruku prema njoj, tražeći pomoć. Aura je vidjela da krv na Marlinu licu nije bila prava. Netko joj je na licu naslikao neobičan znak. Hijeroglif. Simbol. Kao oduzeta napravila je dva ukočena koraka prema djevojci koja je ležala na podu. Marlina je ruka još uvijek bila ispružena, otvorila je usta, ali nije ispustila ni glasa. Tada se Aura trgnula iz svoje ukočenosti i shvatila. Marla nije ruku ispružila prema njoj, ona je nešto pokazivala! Nešto iza Auri-nih leđa! Aura se okrenula, sagnula se još u samom okretanju i za dlaku izbjegla ruke koje su je htjele uhvatiti za kosu. Istodobno je instinktivno udarila štakom u pod. Rašljasta ručka na štaki pogodila je njezina protivnika u koljena tolikom snagom da je vrisnuo i poletio prema podu. Čovjek u crnom ogrtaču, suhih, krhkih udova pao je na drveni pod uzaludno pokušavajući održati ravnotežu. Aura je zamahnula štakom i bacila je u crnu priliku koja se bacala na podu, na mjesto gdje je pretpostavljala da se nalazi glava. Na trenutak je vidjela usko, prastaro lice zavijeno u crnu tkaninu i svom snagom ga udarila štakom. Lubanja je uz prasak udarila u grede. Aura se okrenula i htjela pomoći Marli da ustane, ali djevojke nije bilo. Ne osvrćući se i čvrsto držeći štaku u ruci Aura je izjurila napolje. Studeni gorski vjetar i noćni mir malo su joj razbistrili misli, iako je drhtala cijelim tijelom i jedva stajala na nogama. Marla je ležala između vrata i kola, na svjetlu koje je dolazilo iz kolibe. Ležala je na trbuhu i Aura je tek sada primijetila ranu koja joj je zjapila na leđima. Strašni starac ju je vjerojatno pogodio dok je bježala i to sa sjekiricom ili mesarskim nožem. Kad je Aura došla do Marle, ona više nije disala. Još su joj se malo micali prsti i onda je sve bilo gotovo. Aura je Marlinu smrt doživjela kao kakav san. Osjetila je bol, užas, ali i stvarnost koju je bilo teško odrediti. Činilo joj se kao da se svakoga trenutka treba probuditi, na vrhuncu noćne more, u posteljini natopljenoj znojem.

Zateturala je, pogledala prema kolibi. Zakrabuljeni je starac još ležao na podu prekriven crnim ogrtačem. Aura je došla do kola, razmišljala jednu sekundu, a potom uhvatila konja za hamove. Koža mu je bila vlažna, gusti oblaci pare izlazili su mu iz nosnica. Potkove su nemirno gazile travu.

Posljednji pogled. Još uvijek nije bilo nikakvih promjena, samo crna tkanina pod kojom su se nazirali nepomični udovi. Je li moguće da ga je ubila?

Aura se s velikim naporom popela na konja, zajašila ga iako nije bilo sedla, uhvatila ga za uzde koje su bile predugačke. Bilo je to umorno, staro kljuse, ali kad gaje udarila u slabine poskočilo je naprijed. Malo je nedostajalo da ne padne, ali se snašla i u posljednjem trenutku potjerala konja nizbrdo preko livade. Malo poslije stigla je do ruba šume, na zaraslu stazu koja je vodila bogzna kamo. Glavno da je vodila u dolinu, pomislila je, što dalje odavde. Nije ni pogledala za sobom, pognula se prolazeći ispod niskih grana u susret dolini, gradu, svojemu spasenju.

Sedmo poglavlje

Katkad, dok je slušao glazbu, Gillianu se činilo da vidi note kako poput roja obada lebde oko njegove glave. Plesale su točno prema tekstu glazbe, sjetno ili veselo, i svaki put kad ih je vidio, pomislio bi isto: sada je doista došao kraj — konačno si izgubio razum!

Note, koje je sada vidio, bile su iskrivljene i nakrenute, a njihov ples ličio je na zbrku. Kazalištu Grand-Guignol moglo se pripisati mnogo dobroga, moglo se braniti njegove izopačene komade i scenografiju i zagovarati glumce laiike. Međutim, glazba, koja je pratila događaje na pozornici, nedvojbeno je bila grozna, jezovita kao i teme predstava, a k tome još i strašno loša.

Gillian je stajao iza kulisa i čekao svoj nastup. On je bio statist, jedan od malobrojnih, jer ovdje u kazalištu Grand-Guignol nisu se ni glavni glumci ustručavali uzeti sporednu ulogu u odgovarajućoj ma-skeradi. Iako je kazalište Grand-Guignol bilo otvoreno tek prije dvije i pol godine, Gillian nije sumnjao daje njegov utemeljitelj Max Maurey pokupovao polovne rekvizite po kazalištima Pariza. Jer, kao što je bio škrt u pogledu zahtjevnosti za umjetnošću, tako je bio škrt i u pogledu lisnice.

Već točno četiri mjeseca Gillian je živio u Parizu i već je devet tjedana bio član ansambla uličnoga kazališta Grand-Guignol na Mont-martreu, koje je bilo jednako ozloglašeno koliko i uspješno. Da mu je netko prije, za vrijeme njegova iznenadna bijega iz Beča, rekao da će dospjeti u pariško kazalište, on tu primjedbu ne bi smatrao dostojnom ni smiješka. A poslije se pokazalo gotovo začuđujućim što već odavna nije dobio slične ponude za kazalište, u Beču ili u gradovima u kojima je živio. Naravno, Gillian je bio svjestan svoje privlačnosti, znao je da većinu ljudi zbunjuje ili ih privlači, a to mu je dobro došlo na pozornici.

Nije bio dobar govornik, francuski jezik mu nije baš ležao pa mu je Maurey dopuštao da se tijekom predstave najviše jednom ili dva puta pojavi na pozornici. Promjene koje su se tada događale među gledateljima bile su doista neobične. Žamor i smijeh, koji su inače ispunjavali gledalište, odjednom bi nestali. Svi su pogledi bili uprti u her-mafrodita, neovisno je li nepomično stajao u pozadini ili izgovarao ulogu u prednjem dijelu pozornice. Maurey, koji je osobno režirao neke predstave, odmah je primijetio neobičnu reakciju gledateljstva i bio je opčinjen Gillianovim utjecajem na ljude.

Gillian je bio podstanar kod nekog starog majstora, koji je izrađivao oči za lutke, nedaleko ulice Chaptal, uske ulice na kraju koje se nalazilo kazalište Grand-Guignol. Starac se zvao Raymond Piobb i ne samo da je Gillianu iznajmio prašnju sobu u potkrovlju svoje kuće, nego ga je istodobno zaposlio kao pomoćnika. Gillianova je zadaća bila da prije podne polira malene, šuplje kugle od bijeloga emajla. Popodne je čistio Piobbove kistove i posude za boje i lijepio naljepnice na drvene kutijice u kojima su se isporučivale oči.

Piobb se, doduše, nazivao izrađivačem očiju za lutke — posao je preuzeo od oca — ali u međuvremenu je veći dio zarade počeo dolaziti od izrade staklenih očiju za ljude. Odmah je Gillianu održao predavanje o smislu i tijeku njegove djelatnosti.

— Kod mene postoji jedna dobra i jedna loša sezona, kao i u većini drugih poslova — objasnio mu je starac spretno žonglirajući s tri očne jabučice, smeđom, sivom i žarko crvenom. — Od Božića do sredine ožujka poslovi ne idu najbolje, ali poslije toga, do sredine listopada, oči postaju vrlo tražene. Vrag zna zašto. Staklene oči za žene malo su skuplje od onih za muškarce — one su, naime, bolje izrađene. Rado stavljam u njih više sjaja i žara. Počeo se smijati, zagrecao se i pritom ispustio jedno od ona tri staklena oka. Gillian ga je spretno uhvatio prije nego se razbilo o pod. — Odlično, moj mladiću. Sviđaš mi se. Mnogo hvala. Starac je i dalje nesmetano žonglirao. — Dakle, gdje sam stao? Ah, žene... ako, dakle, k meni dođe neka žena ili muškarac s ružnom rupom na licu, moraju mi pozirati kao kod slikara koji slika portrete. Ja tada proučavam boje zdravoga oka i napravim novo, baš za tu osobu. Imam jednu mušteriju, gospođu tu i tu, koja je već pet godina udata, a njezin muž još uvijek ne zna da ona ima umjetno oko! To ima samo kod staroga Piobba, vjeruj mi! Ponovno je zakikotao. Staklene su oči ovaj put ostale u zraku. — Mnoge moje mušterije noću izvade oči i stave ih pod jastuk ili u čašu s vodom na noćnom ormariću. Uglavnom to rade muškarci. Većina žena te stvari uvijek drži u glavi, dan i noć. Jesi li znao da neki ljudi mogu nositi stakleno oko samo upola manje vremena nego drugi? To je zbog suza. Jedni imaju manje suza, drugi više. Suze izjedaju oči poput kiseline. To su mi najdraže mušterije jer mi se

pojavljaju u dućanu već nakon dvije do tri godine, netko prije, a netko poslije. Odat ću ti još jednu tajnu, moj mladiću. Sigurno nije neka tajna kad je već prvi dan pričao Gillianu o tome, ali hermafrodit je ipak pažljivo slušao. — Većinu očiju ne pravim za bogataše nego za služinčad. Naime, kad sluga izgubi oko više ga nitko ne treba. Da, tako je, nađe se na ulici prije nego što se osvrne oko sebe. Međutim, ovdje u Parizu postoji jedna dobrotvorna udruga koja opskrbljuje siromahe umjetnim očima — to jest, mojim umjetnim očima! Prodajem ih njima u pola cijene zato što se radi o velikoj količini. Sve u svemu to je dvije do tri stotine očiju godišnje. Za siromašne, mislim. A onda još stotinu do stotinu i pedeset za bogate. Uz to dolaze narudžbe iz inozemstva. Na sreću, nema mnogo izrađivača umjetnih očiju. Dvojica u Londonu, jedan u Milanu, jedan u Rimu i nitko više. Posao ide, dakle, sasvim dobro, doista, ne mogu se potužiti.

Piobb je Gillianu pričao o Grand-Guignolu, kazalištu krvi, jednoj od najvećih uličnih atrakcija grada. Sa svih strana slijevali su se ljudi u kuću na kraju ulice Chaptal, u četverokatnu zgradu s bijelim pročeljem na ulazu koje su se s lijeve i desne strane nalazili jednostavni stupovi. Pokraj njih su bili drveni stalci s plakatima za predstave. Komadi s naslovima kao što su Docteur Lorde ili Marquis de Sade. Bile su to obične priče s tipovima umjesto karakterima, s prekomjernim masovnim ubojstvima, mučenjima, kupanjem u kiselini i — s najomiljenijim užasima repertoara — kirurškim promašajima.

Jedne nedjelje Gillian je stajao pred kazalištem kad je pred njega iznenada skočila neka osoba i odmjerila ga od glave do pete. Ubrzo se na čovjekovu licu mogao vidjeti poznati trzaj kakav su imali svi koji su ugledali Gillianovo lice. Čovjek se predstavio kao Max Mau-rey osobno, utemeljitelj, ravnatelj i mnogostruki autor kazališta Grand-Guignol.

Maurey je htio zaposliti Gilliana doslovno s ulice, a Gillian je pristao više zbog zadovoljstva nego zbog glumačkih sposobnosti. Tako je hermafrodit, koji je bez novčića izašao iz vlaka u Parizu, u roku od nekoliko tjedana dobio dva namještenja: danju je pomagao Piobbu izrađivati staklene oči, a navečer je bio sporedni glumac u Grand-Guignolu. Kako su gotovo sve njegove uloge bile bez teksta, nije mu bilo teško obavljati oba posla na zadovoljstvo poslodavaca.

Katkad je, dok je navečer ležao u krevetu, razmišljao o tome što je postalo od njega. Sve je primio s humorom, došao do zaključka da mu se Pariz sviđa jednako kao i Beč, možda čak i više i odlučio nastaviti ovako još nekoliko mjeseci, možda i godinu dana. Uživio se u svakodnevicu, prijateljio s Piobbom, ali se držao daleko od glumaca iz kazališta jer su ga mnogi od njih kao neškološana glumca gledali s nepovjerenjem. Njegova je neobična privlačnost svima bila zagonetna, ali nitko nije ni slutio da se ona nalazi u njegovoj dobro skrivenoj dvo-spolnosti.

Te večeri — Gillian je trebao po sto šezdeseti put stati na pozornicu kazališta Grand-Guignol — galama u gledalištu bila je osobito glasna. Na pozornici je nekakav ludi znanstvenik izvodio pokuse na živim djevicama što je pružalo obilne prilike za prikazivanje krvi, golo-ga mesa i lošega ukusa. Gledatelji su pljeskali i galamili tijekom tog stravičnog spektakla. Oni koji su razumjeli autorovo namigivanje, sjajno su se zabavljali, a oni koji su pred očima imali samo užas oskudno odjevenih glumica, negodujući su uzdisali i pokazivali suosjećanje. Gillian je shvatio daje upravo to bila tajna kazališta Grand-Guignol: neka se gledatelji ljute na nitkove, ali i jedni na druge pa će usmena promidžba biti sigurna! Tako se uspjeh kazališta umnožavao svakim novim komadom i nije prošao dan da ono nije bilo spomenuto u novinama.

Gillian se trgnuo iz misli kad mu se Maurey približio s leđa. Još tri minute do njegova nastupa. Nije bilo uobičajeno da ga redatelj ometa u takvom trenutku.

— Netko je pitao za tebe — rekao je Maurey i glavom pokazao u gledalište. — Stari poznanici, rekli su.

— Stari poznanici? — upitao je Gillian i odjednom osjetio kako ga je nešto presjeklo u želucu.

— Neke čudne ptice. Mislim da su blizanci. Budi tako dobar i pitaj ih bi li htjeli glumiti kod mene — čovjek se naježi čim ih vidi.

Potom je je Maurey lupio zbuđenoga Gilliana po stražnjici i time mu dao znak da treba izaći na pozornicu.

Smeten i pritisnut nebrojenim strahovanjima izletio je na svjetlo držeći u jednoj ruci otkinutu voštanu ruku, a u drugoj drvenu mesarsku sjekiru.

U sljedećim minutama trudio se istodobno promatrati igru ludoga znanstvenika i gledatelje. Dok je — kao nijemi sluga — slijedio luđakove upute, skupljao dijelove lesa i od njih sastavljao nova stvorenja, ispod okaje neprestano gledao u gledalište.

Zidovi dugačke dvorane bili su obloženi tamnom tkaninom. Na sredini stropne obloge visjela su dva velika drvena anđela, obojena zlatnom bojom i s blaženim smiješkom na usnama; veće suprotnosti spram događanja na pozornici od toga nije moglo biti. Ali Maurey je volio »Slatkokiseli ugođaj toga prizora«, kako je rekao. Zapravo je crkva već više puta prosvjedovala zbog toga ukrasa na stropu, a također se razvila i zanimljiva diskusija u pariškim dnevnim novinama. Ravnatelj kazališta je za publicitet imao dobar nos.

Gillian je ugledao blizance u jednom od prednjih redova. Stein — ili Bein — ljubazno mu je kimnuo glavom i nasmiješio se. Tek tada je Gillian spoznao da je njegova igra skrivanja završena. Nije se moglo pobjeći od Lysanderova bijesa, a on je to morao znati.

Bio je spreman prekinuti nastup i pobjeći pred Lysandero-vim slugama, ali onda je odustao. Bilo bi pogrešno privlačiti nepotrebnu pozornost. Bein i Stein su mirno sjedili u naslonjačima, promatrali njegovu igru i činilo se

da neizmjerne uživaju, koliko god to bilo ludo.

Konačno, nakon pet ili šest minuta, povukao se s pozornice. Samo što je došao iza kulisa skidajući periku projurio je pokraj zbuñjena Maureyja prema stražnjemu izlazu.

Vani, pod svjetlom osamljene plinske svjetiljke, stajali su Stein i Bein držeći ruke u džepovima. Na usnama im je bio lažni smiješak. Postali su još brži nego što su bili. Njihove sjene su na vlažnom pločniku stražnjega dvorišta stršale prema Gillianu kao oštrice noža i jedan je trenutak bio toliko zbuñjen da se nije mogao ni pomaknuti. Ali dvije sekunde poslije zalupio je iznutra stražnjim vratima, uzalud tražeći zasun te je uz psovku otrčao natrag u gužvu svlačionica i skladišta za rekvizite. Čuo je kako su se za njim vrata otvorila pa je skrenuo u hodnik koji bi ga neizbježno doveo natrag na pozornicu.

Dvije »mrtve« djevice, oblivene krvlju, vraćale su se s pozornice kikoćući se te su začuđeno zastale kad je Gillian kao bez glave protrčao pokraj njih. Kako li su se samo začudile kad su vidjele sablasne blizance! Gillian je iskočio kroz vrata koja su vodila ravno u prostoriju iza kulisa i pogledom potražio Maureyja. Ravnatelja nije nigdje bilo.

Samo su dva scenska radnika pušila naslonivši se na stražnju stranu kulisa i opušteno slušala pokolj koji je s druge strane upravo bio na vrhuncu.

Gillian je prošao pokraj njih, potražio Maureyja na drugoj strani prostorije, ali ga nije našao. Gdje li se samo skrio? Ravnatelj bi mogao pokrenuti dovoljno ljudi i zaustaviti blizance na neko vrijeme, ali, kako se činilo, Gillian je bio prepušten sam sebi.

Uskim stubištem sišao je u prostoriju ispod pozornice. Tu je naišao na sumornu šumu od potpornih stupova i nosača. Gillian se morao sagnuti kako ne bi u nešto udario glavom. Steinu i Beinu, koji su bili viši od njega, ne bi bilo lako slijediti ga ovdje. Odozgo se kroz pod pozornice čula lupa ludog znanstvenika koju je pratio pljesak i užasno vriskanje iz gledališta.

Na drugoj strani podruma ispod pozornice nalazila su se vrata koja su vodila u drugo skladište. U njemu su se čuvali rekviziti koji se nisu koristili u svakoj predstavi: dijelovi kulisa, duplikati sprava za mučenje od laganoga drveta, ali i lošija izdanja knjiga te povijesni kostimi.

Gillian je čuo korake na metalnim stubama i kad se okrenuo opazio je dugačke, mršave noge blizanaca.

Vjerojatno su ih radnici pokušali zaustaviti, ali, kako se činilo, uzaludno. Ili su ih smatrali novim statistima, možda pokretnim leševima.

Došao je do vrata skladišta, otvorio ih, projurio kroz njih i zalupio ih za sobom. Iznutra je pred vrata dovukao kirurški stol na koji je brzo stavio dva teška sanduka. Samo što je odložio drugi sanduk, na vratima su se čuli udarci.

Bez daha je pogledao oko sebe. Ovdje dolje bio je samo jednom, prije nekoliko tjedana kad ga je Maurey proveo kroz cijelo kazalište. Po sjećanju mu se činilo da je skladište maleno, ali sada je bio iznenađen njegovom veličinom. To je nekad vjerojatno bio vinski podrum, miris čepova još se osjetio pod tmurnim svodom.

Bezbrojne police priječile su pogled na drugi kraj. Nekoliko žarulja slabo je osvijetljavalo prostoriju.

Podrum je imao dvije razine, Gillian se nalazio na gornjoj. Donja razina se odvajala u stranu, točno ispod sjedala gledališta. Kroz drveni strop čula se buka.

Jedne stube su vodile u taj donji dio skladišta. I tu je bilo lukova na stropu i golih žarulja, te mnogo polica. Vrata iza Gilliana su popustila pod snažnim udarcima. Već je čuo kako metalne noge kirurškoga stola stružu po podu. Gillian je pronašao prekidač i ugasio svjetlo u gornjem dijelu skladišta. Tada je preko stubišta skočio u donji dio podruma, projurio kao bez glave pokraj stotinu rekvizita i stigao na drugi kraj. Sjećanje ga nije prevarilo. Tu se nalazio kosi otvor za ugalj koji je vodio na ulicu i koji se već godinama nije upotrebljavao. Ipak je još uvijek bio prekriven crnom prašinom; nitko nije mislio da ga treba očistiti.

Gillian je čuo kako su vrata u gornjem dijelu hodnika popustila. Noge su strugale po podu, blizanci su se šutke dali u potragu.

Privukao je do otvora šareni sanduk, popeo se gore namjeravajući izaći kroz otvor za ugalj. Spojevi među kamenjem bili su ispunjeni prašinom pa je postojala opasnost da se oklizne. Crni oblaci su ga opkolili već nakon nekoliko udisaja; pokušao je potisnuti nadražaj na kašalj, ali bez uspjeha. Njegov je kašalj privukao blizance na pravo mjesto.

Sigurno je već prevalio prvih metar i pol uspona kad su ispod njega koraci one dvojice zanijemili. Pogledao je preko ramena i oni su doista bili tu i zurili u njega blijedim mrtvačkim licima.

Ispružili su mršave ruke i počeli ga kao kliještima od kostiju hvatati za stopala, ali ga nisu mogli uhvatiti. On se penjao sve dalje, sada je prešao već pola puta. Nije mogao ništa vidjeti. Smetala mu je vlastita sjena. Na gornjem kraju otvora nalazilo se nešto, možda poklopac ili, u najgorem slučaju, željezna ploča. Nadao se da nije bila učvršćena.

Sada su se blizanci počeli penjati za njim, čuo je kako im pucketaju zglobovi. Ali kad se okrenuo, vidio je samo jednoga. To je bio Stein, ili možda Bein, svedjedno. Onaj drugi je vjerojatno otišao van kako bi ga dočekao na ulici.

Gillianova ruka je u mraku naišla na otpor. Izlaz! Vrhovima prstiju pipao je po drvetu, ali nije mogao pronaći zasun. Naravno da nije mogao — poklopac na otvoru za ugalj otvara se izvana, a ne iznutra. Dakle, morao je

pokušati silom. Penjao se još više sve dok nije glavom i ramenima mogao pogurati drveni poklopac. Poklopac je zaškri-pao, ali nije popustio. Glavom mu je prostrujala neugodna pomisao: što ako su vani stajala neka kola ili su se pred otvorom nalazile vreće? Ali, ne, poklopac je stajao ukoso i na njemu se nije moglo ništa nalaziti.

Blizanac koji ga je slijedio približio mu se na dva metra. Još uvijek nije progovorio ni riječ. U polumraku podruma Gillian je raspoznavao samo njegove uglate obrise. Nehotice se pitao zašto njegov progonitelj nije već pucao u njega. Možda se Lysander predomislio? Možda ga želi živoga? Gillian nije bio siguran je li to dovoljan razlog da sada može odahnuti.

Čulo se glasno škripanje i poklopac je konačno popustio. Gillian je bio iznenađen što je otpor odjednom nestao. Skoro se okliznuo, ali se brzo snašao i jednom rukom gurnuo poklopac prema van. Izvrmuo ga je u stranu. Brzo se podigao držeći se za rub otvora, skoro je zabacio nogu van i onda je shvatio zašto je poklopac popustio. Pred njim je stajao drugi blizanac. Njegove blijede ruke krenule su prema Gillianu i zgrabile ga za ramena. Hermafrodit je viknuo, instinktivno zamahnuo nogama i pritom udario svog progonitelja iz podruma posred lica, sasvim nehotice. Blizanac je vrisnuo i spustio se dobar komad prije nego što je našao za što će se uhvatiti.

U međuvremenu je drugi neprijatelj povukao Gilliana kroz otvor i izvukao ga u mračno stražnje dvorište. Nekoliko prozora bilo je osvijetljeno, ali izgleda da nitko nije čuo njegovo zapomaganje. Ili ga nitko nije htio čuti. Nogama je dodirnuo tlo dok gaje blizanac okretao pokušavajući ga uhvatiti s leđa.

Iako su Lysanderove sluge bile više i snažnije od Gilliana, po spretnosti se nisu mogle mjeriti s njim. U Beču su bili u prednosti s napunjenim pištoljima, ali u tučnjavi jedan sam nije imao nikakva izgleda.

Gillian se bez većega napora otrgnuo iz protivnikovih ruku, okrenuo se i zamahnuo rukom. Htio je blizanca pogoditi u jabučicu, ali se ovaj sagnuo pa ga je udarac pogodio u glavu. Udarac nije bio smrtno, ali ga je ošamutio. Zakašljao se i zateturao unatrag i u tom je trenutku iza Gilliana netko viknuo: — Stein!

Okrenuo se i ugledao drugoga blizanca — očito Beina — koji se već popeo do polovice otvora za ugajl i izvirmo van. Jednim jedinim skokom Gillian se stvorio pokraj njega, izvukao ga i svom snagom udario pod bradu. Blizanac je uz vrisak otvorio usta; Gillian je vidio rupe na mjestima gdje su bili zubi koje mu je on izbio tijekom posljednjega susreta u Beču. Beina je snažan udarac bacio unatrag, pao je preko otvora i zatiljkom udario o suprotan rub otvora. Potom je bučno pao u rupu.

Ali u istom trenutku Stein se uspravio, grotesknim pokretom skočio na Gilliana, nakon čega su obojica pala na tlo. Kotrljali su se teško dišući. Gillian je prvi stao na noge. Nije ništa zaboravio. Odjednom gaje blizanac uhvatio za nogu dugačkom desnom rukom. Gilliano-vo je zadovoljstvo istoga trenutka nestalo, htio se osloboditi, ali mu je Stein kroz hlače snažno zabio nokte u mišiće. Istodobno je iz podruma odjeknula galama — Bein se ponovno penjao kroz otvor za ugajl.

Netko je otvorio prozor, opsovao na francuskom jeziku, a onda se dvorištem razlila smrdljiva tekućina koja je jednako pogodila Gilliana i Steina. To je na trenutak odvratilo blizančevu pozornost pa se Gillian otrgnuo. Popraćen oblakom smrada dotrčao je do vrata koja su vodila na ulicu Chaptal.

Predstava je morala završiti prije nekoliko minuta jer se rijeka gledatelja protezala od kazališta do najbližega raskrižja, gdje su neke ljude čekale njihove kočije.

Gillian se nadao da će se sakriti u mnoštvu, ali se razočarao kad su se ljudi počeli odmicati od njega zbog neopisiva smrada koji je širio oko sebe. Neki su čak u njemu prepoznali nijemoga slugu iz kazališnoga komada, ali to nije bio razlog što su ga se uplašili. Rijeka ljudi se razdvojila, tvoreći uski prolaz za njega. Dok je prolazio pratili su ga pogrđnim povicima.

Gilliana nisu brinuli njihovi povici. Brzo je prošao između njih i došao do raskrižja. Tamo je skrenuo ulijevo, prema jednoj široj i osvijetljenijoj ulici. Počela je sipiti kiša što nije bilo ništa neobično za početak ožujka, ali je ipak bilo vrlo hladno.

Gillian je skočio udesno, do vrata iza kojih se nalazio mračan prolaz do stražnjega dvorišta. S prednje strane nalazila se radnja staroga Piobba. Kroz prozor, zaštićen rešetkama, zurile su u noć desetine očiju.

Nije mu se sviđalo što će ovamo namamiti blizance, ali to je bio jedini način da ih se riješi jednom zauvijek. Znao je da Piobb u svojoj radionici ima pušku, staru, nespretnu stvar koju je prije nekoliko godina kupio od jednog uličnog prodavača, nakon što su neki pijanci provalili u njegovu radnju i pokušali se igrati sa staklenim očima.

Užurbano je u džepovima hlača potražio ključ, ali kad ga je našao i htio staviti u bravu, primijetio je da su vrata samo prislonjena. Oprezno ih je gurnuo i pokušavao nešto razaznati u tami.

— Gospodine Piobb? — povikao je. — Jeste li ovdje?

Napravio je korak naprijed. Pod nogama je osjetio staklo i kad se uplašeno povukao natrag, primijetio je da je zgazio jedno Piob-ovo stakleno oko.

— Gospodine Piobb?

Što je dulje gledao u tamu, to je jasnije vidio mnoštvo očnih jabučica koje su buljile u njega s poda. Bile su širom razasute, mnoge od njih polupane, a još uvijek se njihovim sjajnim zjenicama nazirao nekakav znak života.

Gilliana je obuzeo hladan bijes. Došao je prekasno. Oni su bili ovdje prije nego što su ga potražili u kazalištu. I gle, sada je ponovno čuo njihove korake. Kad se okrenuo, ugledao je mršave obrise blizanaca u vratima koja

vode u dvorište, udaljenim od njega oko dvadeset metara. Pošli su prema njemu, ali ih je mrak progutao dok su prolazili mračnim hodnikom. Samo je zvuk njihovih cipela na pločniku postajao sve bliži.

Puška! Gillian je pošao naprijed gazeći staklene oči. Njegova su ih stopala usitnjavala u stakleni prah. U potpunom mraku pronašao je ladicu. Bila je izvučena vjerojatno zato da se provala smatra djelom nekakvoga razbojnika. Puška je ležala na svojem mjestu. Gillian ju je opipao i zaključio da je nabijena.

U tom je trenutku pogledao u blijedi pravokutnik vrata. Stein i Bein zaustavili su se na ulazu. U mraku nisu mogli vidjeti gdje se Gillian nalazi.

— Gospodar ga želi živoga — rekao je Stein dovoljno glasno da bi Gillian mogao shvatiti kako su riječi upućene Gillianu, a ne njegovu bratu.

— Možda ima novi zadatak za lijepoga dječaka — dodao je Bein.

Stein je dobacio bratu prijekoran pogled. Unatoč svemu što se dogodilo, činilo se da više nije htio izazivati Gilliana. Izgleda da mu je doista stalo Gilliana dovesti Lysanderu živog.

Gillian je čekao u mraku s uperenom puškom. Blizanci su ušli unutra. Pod njihovim nogama pucale su preostale staklene oči. Gdje je, do vraga, Piobb? Što su mu učinile te svinje?

Samo što je to pomislio, pogled mu je pao na dvije noge što su virile ispod radnoga stola. Gillian je čučnuo bez riječi, ispunjen mržnjom i bijesom. Iako je bio mrak, Gillian je vidio da su blizanci prvo mučili Piobba i potom ga ubili.

Nešto se počelo događati s njim. Val mržnje potisnuo je njegovu pribranost. Skočio je, povukao obarač i s nekoliko koraka udaljenosti ispraznio spremnik puške u Beinov trbuh. Nijemo, bez ijednoga krika, blizanac se srušio unatrag, točno u majstorov izlog. Staklene su oči skakale oko njega poput klikera.

Stein je zaurlao, bacio se na brata i shvatio da je Bein nepomičan. Pognuo se poput divlje zvijeri, okrenuo se i pogledao u pravcu odakle je došao pucanj.

— To nije smio učiniti! — izustio je zaplakanim glasom. — Ljepotan to nije smio učiniti!

/ U istom trenutku skočio je naprijed, svojim vretenastim nogama preskočio stol u sredini prostorije i zaustavio se dva metra od Gilliana.

— Ti... djevojko! — bespomoćno je povikao blizanac, a besmislenost te primjedbe gotovo je Gilliana izbacila iz takta.

Stein je prišao bliže, ispružio kandže i razjapio velika usta. Gillian je opalio. Streljivo je napravilo kružnu rupu na blizančevu trbuhu, gotovo ga je prepolovilo. Stein je pao na leđa pokopavši pod sobom desetine staklenih očiju.

Gillian je odbacio praznu pušku osjetivši odvratnost prema tom barbarskom oružju. Još nikad nije upotrijebio tako grubo i strašno oružje.

Krupnim je korakom prešao preko Steinova tijela i prišao izlogu. Bein se još micao i bespomoćno rukama stiskao otvorenu ranu na trbuhu. Bolovi su morali biti strašni, a pogled mu je bio isto onako prazan kao i pogled staklenih očiju oko njega.

Gillian ga je usmrtio brzo i bez uživanja. Toplo meso pod prstima dalo mu je novu snagu. Povukao je mrtvacu iz izloga i on je pao na pod uz veliku buku. Tada je prišao radnom stolu gdje je podigao Piobbov leš i stavio ga na stol kao kakvog poginulog kralja. Zatvorio mu je oči i prekrizio ruke na grudima.

Policija će ubrzo biti ovdje, pomislio je Gillian, ali je još našao vremena da si izabere jedno čitavo stakleno oko i stavi ga u džep. Nadao se da će mu donositi sreću, ali u svakom slučaju će ga imati za uspomenu. Potrčao je u potkrovlje drvenim stubištem i na brzinu natrpao stvari u putnu torbu. Izašao je iz kuće i iz stražnjega dvorišta baš u trenutku kad se na kraju ulice pojavilo svjetlo ručnih svjetiljki.

Suze su rashladile Gillianove obraze. Lysander će platiti za to što je učinio, bez obzira na cijenu. Nakon toliko godina Gillian je konačno ponovno pred sobom imao cilj u ostvarenje kojega je mogao vjerovati.

Međutim, dobro je znao da ga neće moći ostvariti sam. Trebao mu je netko tko će mu pomoći, tko će imati dobar razlog da poželi Lysanderovu smrt, & također i potrebna sredstva za ostvarenje te želje.

I dok je trčao uličicama Montmartrea, onako smrdljiv i uzno-jen, potpuno iscrpljen, odjednom mu je postalo jasno kome se mora obratiti.

Osmo poglavlje

Sve najbolje!

Sylvettine su se oči sve više širile dok je znatiželjno gledala u Christopherovim rukama. Pokušavala gaje oteti, za šalu. Međutim, on se smijao i nekoliko trenutaka ga držao izvan dohvata njezinih ruku, a onda joj ga ipak dao.

— Hvala! — rekla je uzbuđeno i vratila se s praga u svoju sobu. — Mnogo, mnogo hvala!

Christopher je ušao unutra i zatvorio vrata za sobom. U sobi je bilo toplo. Posluga je imala naredbu da u Sylvettinoj sobi stalno održava istu, ugodnu toplinu. Christopher je, naprotiv, redovito zaboravljao peč pa se zbog toga često smrzavao u krevetu. Međutim, bilo je dovoljno što je pazio na jednu peč. Bio je ponosan što se plamen Atha-nora u protekla četiri mjeseca nije nijednom ugasio.

Sylvette je sjela na svoj krevet i nestrpljivo počela kidati šareni omot. Danas joj je bio jedanaesti rođendan, a on je bio prvi član obitelji koji joj je čestitao. Charlotte nije nikad tako rano, prije nastave, bila kod nje.

Christopher se dobroćudno smješkao dok je Sylvette kidala omot na komade i usput prešao pogledom po sobi. Malo je bilo stvari po kojima bi se moglo zaključiti da ovdje živi dijete. Na stolu su stajale četke i kutije s kremom kao kod svake odrasle žene, a samo su dvije krpene životinje ispod baldahina ukazivale na Sylvettine godine. Slika na staklenome prizoru prikazivala je ljestve koje su se strmo uzdizale prema nebu. Velik broj ljudi gurao se na prečkama; dok su oni gore došli do cilja, one dolje su napadali leteći vragovi, skidali ih s ljestava i bacali u ponor. Na slici su prevladavale crvena i žuta boja, a zrake izla-zećeg proljetnog sunca ispunjavale su sobu prividom odsjaja plamena.

Sylvette je konačno uspjela odvojiti i posljednji komad papira. Uljudno — i baš onako kako to čine otmjene gospođe — smiješkom je popratala izraz čuđenja nad onim što je ugledala.

— To je nešto što si oduvijek željela — rekao je Christopher i prišao joj.

— Tako? I dalje se smiješila, ali joj se u glasu osjetio lagan trag razočarenja.

Bila je to staklena bočica, ne veća od Sylvettina dlana, do ruba napunjena prljavosmeđom, gadnom tekućinom.

— Hoću li to popiti? — razdraženo je upitala djevojčica.

— Oh ne, samo to ne — odgovorio je Christopher smiješeći se. — Ne bi ti bilo nimalo ukusno. A osim toga ima odvratn miris, žao mi je.

— Ali Christophere — upitala je otežući riječi i ozbiljno ga gledajući — što ću ja s tim?

Sjeo je pokraj nje na rub kreveta, oprezno joj uzeo bočicu iz ruke i podigao je prema svjetlu. — Sjećaš li se kad si mi pričala o svojoj želji dok smo se vozili u čamcu oko dvorca?

— Naravno — odgovorila je još uvijek ništa ne shvaćajući. Christopher je kimnuo glavom i protresao začepljenu bočicu.

— Ovo je jedna otopina. Rekla si da želiš imati crnu kosu kao što imaju majka i Aura. Evo, to je to! Ili, bolje rečeno, s ovim ćeš imati crnu kosu. Sylvettine modre oči su zablistale. — To je boja za moju kosu?

— Nešto slično. Sam sam je spravio.

— Ti? Zar ti to znaš raditi?

— Zamolio sam kuhinjsku pomoćnicu da mi da pramen svoje svijetle kose. Ovim sam ga obojio i postao je sasvim crn. Točno onakve boje kakve je Aurina i majčina kosa.

— Časna riječ?

— Časna riječ! — podigao je prste u znak prisege.

Činilo se da ju je to uvjerilo jer je odjednom radosno kliknula i pala mu oko vrata. Christopher se prevrnuo na leđa od iznenađenja kad mu je djevojčica utisnula vreo poljubac na obraz. — Ti si divan. Blistajući od sreće uzela je bočicu i odnijela je na toaletni stolić. Sjela je na stolac i promatrala u ogledalu svijetle uvojke. Potom je s mnogo nade pogledala u bočicu.

Christopher je čučnuo uz nju. — Dođi, objasniti ću ti.

Nakon što je bio siguran da će Sylvette pravilno upotrijebiti tekućinu, ustao je i pošao prema vratima. — Vidimo se na nastavi — rekao je i već htio izaći iz sobe kad mu je Sylvette doviknula: — Čekaj malo!

Ustala je sa stolca i ponovno je bila ona ista zaigrana jeda-naestogodišnjakinja. — Želim ti nešto pokazati.

Uхватила gaje za ruku i povukla. — Jednu tajnu!

Pošao je za njom, dobroćudno se smješkajući, do velikoga ormara za odjeću, bogato ukrašenog cvjetnim uzorkom u različitim bojama. Sylvette je otvorila desno krilo, gurnula u stranu svoje čipkaste haljine i pokazala nešto na poleđini što je bilo prekriveno tkaninom. Po obliku i veličini moglo se zaključiti da je iza tkanine bio okvir za slike.

— To je najveća tajna koju imam — ponosno je rekla Sylvette i zavjerenički ga pogledala. — Nitko ne zna za ovo, nitko na cijelome svijetu. Moraš mi obećati da o ovome nećeš nikome govoriti.

Christopher je bio duboko dirnut njezinim djetinjastim povjerenjem. Osim brata Markusa nitko drugi nije pokazivao tako iskrenu naklonost prema njemu. — Obećavam — prošaputao je i privukao je sebi. — Ali — dodao je, kad je htjela skinuti tkaninu — jesi li doista sigurna da mi to želiš pokazati? Mislim, onda više neće biti tajna.

Sylvette je malo oklijevala te se još jednom okrenula prema njemu. — Zar je ne želiš vidjeti?

— Oh, naprotiv — uvjeravao ju je, odjednom osjetivši neku neodređenu tugu — naravno da želim. Ali ne misliš li da se takva čast najprije treba zaslužiti?

— Ti si mi ipak brat. A osim toga donio si mi dar.

— I Daniel će ti darovati nešto. Majka također. Prkosno je namrštila čelo. — Oni mi nisu tako dragi kao ti. Ja sam ti pokopao oca u potkrovlju, pomislio je Christopher, a ti mi kažeš da sam ti drag. Odjednom se sam sebi zgadio i jedino što je želio bilo je izaći iz te sobe, otići što dalje od toga djeteta koje je unatoč svemu imalo toliko povjerenja u njega.

Još jednom ju je zagrlio te rekao: — To više neće biti tajna ako mi pokažeš, pa ni onda ako ne budem nikome pričao o tome. Pričekaj još malo s tim. Jednom ću zaslužiti da mi pokažeš. Razumiješ li što mislim?

Riječi koje je izabrao bile su nespretne i zbrkane pa se bojao da će mu zamjeriti što ne želi da mu otkrije tajnu.

Ali na njegovo iznenađenje na Sylvettinu nježnom, lutkastom licu pojavio se mudri smiješak. — Prisegnut ćemo jedno drugome, hoćeš li? Ti ćeš štiti mene, a ja tebe. Ako ti pomognem, otkrit ćeš mi svoju tajnu, a ako ti meni po-mogneš, ja ću ti otkriti svoju.

Pogladio ju je po dugačkim uvajcima. — Učinit ćemo tako. Kunem ti se.

— Ja također.

Sylvette je uredno navukla haljine na prekriveni okvir i zatvorila ormar. Christopher ju je promatrao, a onda gaje ponovno uhvatila tako jaka griznja savjesti daje morao odvratiti pogled kako ona ne bi vidjela bol u njegovim očima.

Izašao je iz sobe utonuo u misli, svjestan svoje krivnje, ali i potpuno uvjeren daje prekasno da se bilo što promijeni. Put, kojim je pošao, nije dopuštao povratak ni kajanje. Previše se toga dogodilo posljednjih mjeseci. Jedne večeri prije gotovo tri tjedna — zar je već doista prošlo toliko vremena? — potražio je Charlottu u njezinim odajama u zapadnom krilu. Ostali su se u to vrijeme već bili povukli u svoje sobe. Christopher je vodio računa da pomajku zamoli za razgovor kad njezin ljubavnik ne bude u dvorcu. Nije prošao nijedan tjedan, a da barun nije došao na otok i ostao na njemu barem jednu noć. Christopheru je već postala navika pratiti i prisluškiivati njihov razgovor za vrijeme ljubavne igre u obiteljskoj grobnici — ne zbog onoga što su radili, kako je sam sebe uvjeravao, nego da što više sazna o njima i njihovim slabostima.

Te večeri njegova je pomajka otišla rano u krevet pa ga je dočekala u spavaćici i bila je prilično iznenađena kad je oko pola jedanaest pokucao na njezina vrata.

— Christopher! Što se dogodilo? — u očima joj se pojavio blagi strah.

Prva velika pukotina u tvojoj obiteljskoj sreći, gorko je pomislio Christopher. Međutim, samo je upitao: — Smijem li ući na trenutak? Ne brini, nije ništa loše.

— Naravno, uđi — smeteno je odgovorila, požurila pred njim i prebacila tanki svileni ogrtač. Christopher je zatvorio vrata za sobom.

— Sjedi — zamolila ga je pokazavši mu naslonjače ispod šarenoga prozora. Nalazili su se u predsoblju njezine spavaće sobe.

Kroz otvorena vrata Christopher je vidio bijele navlake na njezinu krevetu. Tako čisto, pomislio je, tako pristojno; kako li je samo lažan mali umjetni svijet kojim si se okružila.

Pokućstvo u sobi bilo je zbujujuće. Zidovi su bili obloženi školjkama, a školjke su se nalazile na svakoj komodi, na svakoj polici, čak i na malenim stupovima i u jednoj vitrini između dva prozora. Školjke su većinom bile malene, ništa osobito, ali među njima je bilo nekoliko posebnih, sličnih onima koje joj je Friedrich donosio iz kolonija — velike, čvrste, zavinute i najrazličitijih jarkih boja. Christopher je znao daje njegova pomajka skupljala školjke, ali nikad do tada nije bio u toj sobi, a nije ni slutio razmjere njezine opsjednutosti.

— Lijepe su, zar ne? — rekla je kad je primijetila da ih on razgleda.

— Jesu, u svakom slučaju. Još uvijek je stajao usred sobe dok je Charlotte već sjedila na ležaljci boje crvena vina sa zlatnožutim rubovima.

— Volim slušati šum mora — rekla je i na trenutak joj se na licu pojavio zabrinut izraz sanjarske sjete.

Christopheru je bilo potrebno malo vremena dok nije shvatio da ona misli na šum mora u unutrašnjosti školjke, a ne onaj ispod prozora. — Ali tebi je more pred vratima — nije li ti priroda milija od oponašanja?

— Moram li biti iskrena? Pogledala ga je i počela rukama masirati obraze. — Mrzim more. Bojim se ući u čamac. Čamac nije ništa drugo do tanka stijenka između mene i vode. More me plaši. Beskraj i ta dubina... dragi Bože, vrti mi se u glavi kad samo pomislim na to. Ja sam vjerojatno jedini stanovnik ovoga dvorca koji je sretan zbog prozora od kristalnoga stakla. Ne moram stalno gledati u tu sivu pustoš. Odmahnula je glavom kao da želi otjerati sliku iz svojih misli. — Valovi, valovi, do obzora i još dalje. More je strano nama ljudima. A ipak, ja u svakoj školjci imam dio mora i mogu s njim činiti što želim. Mogu razbiti školjku i tada će nestati i more. Ne gledaj me tako, Christophe-re, istina je sve što ti govorim! U svakoj školjci ima malo mora. Možeš ga čuti. Kad poželim, mogu slušati glasove oceana, ali ih mogu i zauvijek ušutkati. Školjke mi pomažu da izađem na kraj s ovim otokom, s morem koje ga okružuju. Školjke... one mi daju vlast nad morem. I nad strahom! Nasmiješila se, ovaj put malo postiđeno. — Katkad se osjećam potpuno bespomoćnom.

Znao je da trenutak nije pogodan, ali ju je ipak tiho upitao: — I zbog toga odlaziš s Friedrichom na otok na kojemu se nalazi groblje?

Sanjarski i sjetan izraz njezina lica odjednom je nestao, rastopio se kao komad sapuna. Boja je nestala iz njezinih obraza, pogled joj se zamutio i postao ranjiv. — Koliko dugo već znaš za to?

— Dugo. Više od tri mjeseca.

Uzaludno je glasu pokušavala dati strogoću. Umjesto toga glas joj je bio kričav i očajan. — To se tebe ne tiče, Christophe-re. Nikoga se ne tiče.

— Ali bi to moglo nekoga zanimati.

Zašutjela je, nije govorila skoro jednu minutu i za to je vrijeme shvatila što je time htio reći. On nije bio zbuđen zbog onoga što je otkrio, nije bio ni ogorčen, kao što je najprije pomislila.

Za ime Boga, je li to bili moguće? Zar ju je htio ucjenjivati nakon svega što je učinila za njega? Pomisao je bila tako nastrana, tako besmislena, a ipak prisutna. Kako se samo mogla toliko prevariti u njemu?

Christopher joj je čitao misli, u svakom pokretu, u svakom drhtaju njezina lica. Bio je odvratan sam sebi, bio je tako podao. Ipak je osjećao moć koju je time zadobio. Osjetio je snagu, otkrio svoje mogućnosti. Da bi bio kao Nestor, morao je to činiti. To je bio jedini način. Pravi način.

— Gospode Bože, moj dječake, želiš mi prijetiti? Bile su to samo blijede slike riječi kojima je htjela izraziti što osjeća. Negodovanje, ali također i nešto kao iznevjerenu ljubav.

— Ne — odgovorio je. U sebi više nije bio onako samouvjeren. — Neću mu ništa reći. Tu uslugu ti dugujem.

— Tu uslugu? — glas joj je skoro zakazao. — Gospode Bože, ja sam te dovela iz onoga doma, ovamo, u ovaj dvorac, u jednu...

— Obitelj? — prekinuo ju je. — Zar ne vidiš što se događa oko tebe? Tvoj suprug se skriva od cijeloga svijeta, Auru ste poslali od kuće, Daniel je napola lud. A Sylvette... ona voli svakoga tko je iskren prema njoj, a ti to nisi. — Kako to misliš? — Charlotte je sada postala histerična. — Kako to, do vraga, misliš? Je li ti Aura pričala o tome?

I Aura je to znala? To je mogao i misliti. — Ne — rekao je tiho — ali misliš da nije jasno svakome tko zna za tvoj odnos s Friedriehom? Zar Nestor doista vjeruje da je Sylvetin otac? Blagi Bože, dovoljno je da je čovjek pogleda pa da shvati istinu.

Charlotte je skočila. Zgrčila je prste poput kandži. Izgledalo je kao da će se svakog trenutka baciti na njega. — Nestani! Miči mi se s očiju!

Koljena su mu zadrhtala, ali je ostao na mjestu i prodorno je gledao u oči. — Ne namjeravaš me, valjda, poslati natrag? Zacijelo ne želiš da netko sazna istinu?

Na usnama joj se pojavio ružan smiješak. — Misliš da Nestor ne zna za mene i Friedricha? Šališ se?

— Oh, Nestor zna sigurno. Ali što je sa Sylvetom? Što bi ona rekla kad bi saznala da...

Charlotte je zamahnula rukom i udarila ga po licu. Jauknuo je nakon što su njezini nokti ostavili krvavocrvene tragove na njegovu licu.

— Nećeš se usuditi ■— mucala je bez daha. — Ti to nikad ne bi učinio Sylveti! Ne vjerujem ti!

— Volim je kao što stariji brat voli sestru — odgovorio je brišući rukavom rane na licu. Kad je ugledao krv na rukavu košulje, priblijedio je. — Ali možda baš zbog toga zaslužuje saznati istinu o sebi, o podrijetlu i kako je začeta u grobnici!

Charlotte se pognula kao da ju je netko udario. U jednom se trenutku uplašio da će pasti ili izgubiti svijest.

Međutim, došla je k sebi, uspravila se i drsko ga gledala. — Što namjeravaš? — upitala je hladno. — Što želiš postići?

Nakratko je zatvorio oči, a kad ih je ponovno otvorio, vidio je da mu je Charlotte došla sasvim blizu te je jedva potisnuo strah. — Ne znam još točno — priznao je. — Ali znam prvi korak.

— A to je?

— Daniel mora otići odavde.

Charlotte se namrgodila. — Otići odavde? Ti si poludio, Chri-stophere. Je li to bila Nestorova zamisao? Krije li se on iza svega ovoga?

On se odjednom uplašio kako bi ona mogla poći u potkrovlje i potražiti starca pa je zato brzo rekao: — Ne. Otac nema nikakve veze s tim. On uopće ne zna da sam ja ovdje. Christopher je duboko udahnuo. — Ali svejedno ostajem pri tome da Daniel mora otići.

Okrenula se i počela hodati tamo-amo po sobi dok joj je haljina lepršala oko nogu. — Jednostavno bih mogla potjerati tebe umjesto njega.

— I pritom izgubiti Sylvetu — dodao je. — Kao i Auru. Dobacila mu je pogled pun mržnje. — Zašto Daniel? Što ti je učinio?

I sam je dugo razmišljao o tome, a nije pronašao nijedan uvjerljiv odgovor. Nije u pitanju bio udarac koji mu je Daniel zadao na hodniku, niti njihovo otvoreno neprijateljstvo. Ali bilo je nešto u Da-nielovu pogledu, u načinu kako gaje promatrao pri svakom koraku, pri svakoj riječi koju je izustio. Christopher je osjećao pobratimovu prisutnost i onda kad uopće nije bio blizu. Neprestano je imao osjećaj da ga Daniel slijedi, lovi, uhodi. I bez obzira na uzroke, osjećao je da mu prijeti opasnost od Daniela. Njemu samom i njegovu djelu. Nestorovu djelu.

Christopher se okrenuo i pošao prema vratima. — Jednostavno pokreni ono što sam ti rekao — rekao je osorno, ali mu je glas malo podrhtavao. — Daniel mora otići. Nije me briga kamo. Samo što dalje od mojih očiju.

— A onda? — upitala je Charlotte jedva čujnim glasom. — Što ćeš poslije toga zahtijevati?

— Vidjet ćemo.

Izašao je i zatvorio vrata za sobom, vrlo tiho, gotovo brižno, kao da je ne želi povrijediti u bolu.

Otada su prošla tri tjedna. Ali ni danas, na Sylvetin rođendan, nije se osjećao ništa bolje, naprotiv. Još uvijek mu se činilo kao da ga u svakom trenutku netko uhodi. Nakon što je Daniel otišao, bio je uvjeren da je to Nestor. Ili bolje rečeno: Nestorov duh.

Daniel nije potpuno okrenuo leđa dvorcu. Christopheru nitko nije rekao kamo je Daniel otišao, ali nije prošlo mnogo vremena dok se nije istina saznala.

Daniel se smjestio u starom svjetioniku, na najsjevernijem od pet stjenovitih otoka oko dvorca. Christopher je

noću stajao u stakleniku i gledao mutno svjetlo koje je dolazilo kroz vrata svjetionika. Morski orlovi su izbjegavali taj otok otkako se Daniel nastanio na njemu.

Christopher je trebao biti zadovoljan. Bio je sretan što mu se pobratim više nije nalazio na putu. Po Nestorovu je pričanju znao da postoji tajni prolaz ispod mora do svjetionika, sličan onome koji je vodio do otoka s grobljem, ali do sada još nije otkrio gdje se u dvorcu nalazi ulaz. Sylvette također nije znala, posluga je slijegala ramenima, a Charlotte se pravila da nema pojma o čemu govori. Slutio je da mu laže, ali je više nije htio ispitivati.

Njezina mu je tuga smetala pa je počeo priželjkivati da i ona ode odavde kako bi mu se savjest konačno smirila. Nije bio prisutan kad je objašnjavala Danielu zašto mora otići pa je samo mogao zamišljati kako se njegov pobratim ponašao. Zamišljao je kako ga je proklinjao i kako se zakleo da će mu se osvetiti, a ipak mu je bilo jasno da ništa od toga nije bilo u Danielovoj naravi. Čak je onom prilikom i požalio što ga je udario.

Ne, što je Christopher dulje razmišljao o tome, to je bio sigurniji da se njegov pobratim bez riječi pomirio sa sudbinom. Bez riječi i s patničkim izrazom tuge.

Christopher već tjednima nije išao na nastavu. Više nije bilo potrebno izvoditi tu maškaradu. Njegov položaj u dvorcu bio je učvršćen, nitko se ne bi usudio pozvati ga na odgovornost. U stakleniku je bilo važnijih stvari koje je trebalo naučiti. Doduše, nedostajali su mu sati koje je provodio sa Sylvettom, ali to je mogao nadoknaditi popodne. Obično su se popodne igrali, kartali i slično, ili su se vozili čamcem. Jedino nikako nije htio otići s njom u selo, iako ga je molila. Još nije bio spreman vratiti se na kopno, čak ni na nekoliko sati. Pri samoj pomisli na to bilo mu je kao da mu se nekakva željezna ruka spustila na rame, kao da ga je sam Nestor zadržavao i šapćući ga opominjao.

Već otprilike prije mjesec dana iz gredice usred staklenika izrasle su neobične biljke, točno na onome mjestu gdje je bio pokopan Nestor. U početku je Christopher mislio daje to običan korov pa gaje zapustio u korist proučavanja u laboratoriju, ali onda ga je obuzeo nekakav čudan predosjećaj.

Ponovno je donio iz knjižnice knjigu o alkemičarskoj botanici i još jednom je proučio predanje o Gilgamešovoj travi. U tom poglavlju knjige nije bilo slika, čak ni grubih crteža, ali je Nestor na rubu stranice nešto napisao što nije bilo lako odgonetnuti. Spominjali su se nekakvi mačevi života, a kad je Christopher pokušao ubrati jednu biljčicu, porezao se ostrim rubovima listova. Tu je povredu smatrao dokazom da su dugačke, zvonolike biljke doista Gilgamešova trava koju je tražio.

No, ni on nije bio toliko zaslijepjen da bi travu isprobao na svojem tijelu.

»Mačevi života« su mogli biti nekakav prikladan opis, ali to sigurno nije bio konačan dokaz. Tko zna kakvo su djelovanje imale te trave? Osim toga, legenda kaže da trava sazrijeva i postiže punu snagu tek za sedam godina. Što ako su njegove pretpostavke netočne, ako je iz mrtvačeva tijela izrastao otrov? I uopće, zašto bi Gilgamešova trava rasla baš na Nestorovu grobu kad je već toliko naraštaja alkemičara i čudotvoraca uzaludno tragalo za njom?

Ne, to sigurno nije bio Nestor. Ipak, osjećao je tračak sigurnosti, onako instinktivno, daje Nestor riješio zagonetku. Nakratko se pozabavio mislju da stavi travu u jelo nekom od ukućana, ali je brzo odustao od toga. Ako listovi doista mogu čovjeka učiniti besmrtnim, onda ih ne bi dao nikome osim sebi, možda i Sylveti. Za nju je strahovao jednako kao i za sebe. Pomisao da bi joj se nešto moglo dogoditi bila mu je nepodnošljiva.

Christopher je ostatak Sylvettina rođendana proveo u stakleniku pod krovom, nebrojeno je puta stavljao trave pod mikroskop i proćavao ih, uspoređivao građu listova sa svim biljnim dijagramima koje je mogao naći, a ipak nije imao nikakva uspjeha. Samo je jedno bilo sigurno: ta vrsta trave nije bila poznata.

U 17:30 otišao je na večeru. U posljednje vrijeme sve je češće izostajao s večere, ali je danas htio otići zato što je bio Sylvettin rođendan. Znao je da bi mu zamjerila kad se ne bi pojavio.

Charlotte je već sjedila za stolom i nije ga ni pogledala. Kako je Daniel dolazio do hrane Christopher je mogao samo pretpostavljati; netko od posluge morao je poznavati tajni prolaz do otoka sa svjetionikom kako bi mu nosio jelo. Daniel nije sjedio s ostalima za stolom otkako je odselio iz dvorca. Christopher je i sam bio iznenađen kako se Charlotte strogo držala njegovih uputa. Njoj je vjerojatno još više bilo stalo da Sylvette ne sazna da je rođena izvan braka, nego što je Christopher pretpostavljao. A to mu je zapravo odgovaralo.

Od njegova razgovora sa Charlottom zajednički objedi postali su neizdrživi. Gotovo se uopće nije razgovaralo, a ako jest, onda se za to pobrinula Sylvette svojim djetinjastim brbljanjem. Ali te večeri su se kuharica i služinčad posebno potrudili da razvedre tri preostala člana obitelji. Stol je bio svečano ukrašen, čak su papirnati ukrasi visjeli s lustera, a na Sylvettinu mjestu nalazila se visoka torta s jedanaest svijeća.

Christopher i Charlotte šutke su sjedili dok su dvije djevojke donosile jelo. Djevojke su dignule poklopce sa zdjela iz kojih se pušilo i zapalile svijeće na rođendanskoj torti.

Sylvette nije došla na vrijeme. Pripreme za objed bile su već završene prije nekoliko minuta, kad su hodnikom odjeknuli njezini živahni koraci. Žurila se kao što se žure sva djeca na proslavu svojega rođendana. Zato je bilo čudno što je zakasnila.

Još prije nego što je stigla do vrata, jedna je sluškinja zaprepašteno povikala: — Ali, gospođice Sylvette...

Charlotte se trgnula, a i Christopher je znatiželjno pogledao prema vratima. Samo trenutak zatim djevojčica se pojavila na vratima.

— Dragi Bože! — uzviknula je Charlotte. Skočila je tako naglo da se stolica iza nje skoro prevrnula.

Sylvettina kosa bila je crna, čak se malo prelijevala u modro. Uvojci su se malo izravnali i onaj tko bi je površno pogledao mogao bi pomisliti da je to Aura iz mlađih dana. Sylvettino lice blistalo je od sreće.

— Pogledaj, majko! — povikala je. — Moja kosa! Christopher se osjećao vrlo ponosnim. Njegova mješavina nije samo djelovala, nego nije izazvala nikakve nuspojave. Čak joj ni tjele nije bilo obojeno. Christopher se više radovao zbog Sylvette, kojoj se ispunila želja, nego zbog svojega uspjeha.

Međutim, Charlotte je navalila na kćer, uhvatila je za ramena i počela vikati: — Tko ti je to napravio? Reci mi odmah tko ti je to napravio!

— Ali, majko — uplašeno je prozborila — ja...

— Tko?

— Christopher mi je dao na dar...

Charlotte se uzrujano okrenula i kroz plamenove svijeća pogledala Christophera. — Kako si samo mogao to učiniti? Lice joj se iskrivilo od bijesa i mržnje.

— Zašto se tako uzbuđuješ? — upitao je Christopher začuđen njezinim ponašanjem. — To je bila Sylvettina želja.

— Ona sada izgleda kao Aura. I kao ja. Odjednom su joj se oči napunile suzama. Obrisala ih je odlučnom kretnjom ruke. — Syl-vette je bila drukčija. Bila je čista. Charlotte se ponovno okrenula kćeri, sagnula se i privukla je na grudi. — Što je to napravio od tebe, maleni moj anđele...

Potom ju je pustila i izjurila iz sobe.

Djevojčica je ostala stajati sa suzama u očima prateći pogledom Charlottu za kojom je lepršala haljina dok je odlazila niz hodnik. Tada se okrenula, nagnula glavu, zamišljeno se pogladila po crnoj kosi i uputila Christopheru osmijeh od kojega ga je oblio znoj po leđima.

Prilaz oltaru bio je zatvoren, ali to nije bilo nikakvo iznenađenje. Podna vrata bila su na svojem mjestu i kad je Christopher potražio skriveni urez kako bi ih podigao, primijetio je da se s donje strane nalazi brava. Vrata se nisu mogla otvoriti ni za širinu prsta. Friedrich i Charlotte nešto su naučili.

Ljubavnici su se sastali na otoku s grobljem već treći put otkako je Christopher pomajci otkrio da zna za njih. Na prva dva sastanka Christopher se nije usudio početi za njima — Charlotte je zacijelo upozorila Friedricha, a on je bio sve drugo samo ne slabič — ali danas, dan nakon Sylvettina rođendana, jednostavno je morao saznati što pričaju o njemu. Jer, nije bilo sumnje da pričaju o njemu. Barun nije bio glup i bilo je moguće da bi se dosjetio na koji će način obuzdati Charlottina neposlušna posinka.

Nakon što se tajni prolaz pokazao nepristupačnim Christopher je izletio iz dvorca. Noć je bila hladna i ispunjena grmljavinom valova. Blijeda mjesečina obasjavala je divovske oblake na crnome nebu. Iznad Christopherove glave sablasno su šumili čempresi na morskome vjetru. Ubrzao je korake prolazeći kroz mračnu šumicu gonjen sjenama krošnji i vlastitim strahovima. Istom kad je s druge strane stabala zasjao zaljev, priuštio sije predah.

Christopher je s mostića skočio u napuštenu barku, odvezao uže i snažnim se zaveslajima otisnuo na more. Sav uznojen plovio je s istočne strane dvorca sve dok nije ugledao otok s grobljem obasjan mjesečinom. Izdaleka je nalikovao razrovanjaju stijenama, ali Christopher je znao da izgled vara. U središtu otoka nalazila se udubina, poput kratera. U njoj je bila grobnica obitelji Institoris, okružena prastarim gusarskim jamama.

Bilo mu je potrebno pola sata da bi prešao stotinu metara do otoka. Valovi su bili jaki i dok se borio s njima nije se micao s mjesta. Na kraju je ipak stigao do stjenovita otoka, iskočio na obalu i svom snagom povukao čamac iz vode. Postojala je velika mogućnost da će ga voda odnijeti, ali nigdje u blizini nije našao ništa za što bi mogao zavezati uže.

Potpuno mokr od slane vode i znoj popeo se na vrh stijene odakle je mogao promatrati unutrašnjost uvale. Jedva je na mjesečini mogao raspoznati ogromnu obiteljsku grobnicu, okruglu građevinu okruženu stupovima. Iz obronaka, koji su vodili do nasipa, stršali su nadgrobni spomenici i poluraspadnuti križevi. Neki su se grobovi sastojali samo od naslagana kamenja koje se već odavna sleglo. Christopheru se stezalo oko srca dok je gledao staro gusarsko groblje.

Na grobnici nije bilo prozora, ali se ispod vrata nazirala nježna svjetlost svijeće. Christopher je požurio nizbrdo između grobova i kamenja i zaustavio se pred trijemom okrugle građevine. Oprezno se približio vratima i prislonio uho na istrošeno drvo. Imao je sreće: glasovi ljubavnika čuli su se sasvim jasno. Doista, to su bili glasovi, a ne uzdisaji i šuštanje kao inače, ne tajni glasovi strasti. Činilo su da su te noći Charlotte i Friedrich vodili ozbiljan razgovor.

— Ne možeš dopustiti da ti dijete zapovijeda — rekao je Friedrich strogim glasom. Izgledalo je kao da su se već dulje vrijeme svađali.

— Christopher više nije dijete — tiho se usprotivila Charlotte. — To ga i čini opasnim.

— Ne opasnim. Zlobnim možda, i nezahvalnim, ništa drugo.

— Ne znaš ti njega.

— Što nam može učiniti? Nestor zna sve o nama. A Sylvette, misliš li da neće moći preboljeti?

— Ne! Ona to ne smije saznati. Ne želim i nju izgubiti. Odjeknuli su koraci. Vjerojatno se Friedrich šetao tamo-amo

po grobnici. — Želiš li joj tajiti cio život?

— Kakvoga bi imalo smisla kad bi saznala? Nestor možda jest čudovište, ali ga ona ipak smatra ocem. A osim toga, još se nije ozbiljno zabrinula nad njegovim ponašanjem.

— A ako se jednoga dana zabrine? — razdraženo je upitao Friedrich. — Gospode Bože, Charlotte, poslat će je od kuće kao i Auru. On ne podnosi da mu se bilo tko miješa u poslove.

Charlotte je uzrujano uzdahnula. — Baš dobro što bar mene ne ubraja u svoje poslove.

Ponovno su se čuli koraci i potom šuštanje haljine dok su se grlili.

Na kraju je Friedrich rekao: — Christopher mora nestati odavde. Bilo to samo zbog Daniela.

— Jadni Daniel! Zabrinuta sam za njega. On je tako slab i osjećajan. Ne znam ni što radi po cijele dane u svjetioniku.

— Bojiš li se da bi ponovno mogao pokušati oduzeti si život?

— Otkako je Aura otišla, bojim se svaki dan, svaki sat. Ni na što drugo ne mislim. Tiho je zaplakala.

— Utoliko je važnije riješiti se Christophera. Uostalom, što on radi cio dan s Nestorom u potkrovlju?

— Što ja znam! Vjerojatno mu pomaže pri... što ja znam pri čemu. Nisam godinama bila na tavanu. Možda je Nestor već i mrtav.

— Možda je došlo vrijeme da ga posjetimo.

Charlotte se iznenadila: — Želiš li poći k njemu? K Nestoru?

— Zašto ne? Može me samo izgrditi. Možda bi pomoglo kad bih mu pričao o spletkama njegova štićenika.

— Nisam sigurna da se iza njih ne nalazi Nestor.

— A Sylvette?

— Ona mu ništa ne znači, to dobro znaš. On bi riskirao da se ona slomi kad dozna istinu.

Neko je vrijeme vladala tišina. Christopher se nije usudio disati od straha da ga ne primijete.

Tada je Friedrich rekao: — Idem k njemu, odmah sutra ujutro. A Christophera ću srediti.

— Mislim da nema smisla tući ga.

— Tući? Ne, bojim se da više nije u toj dobi. Gorko se nasmiješio. — Zaprijetit ću mu da ću ga udaviti u moru.

— Pričaš gluposti.

— Do koga ti je više stalo? Do njega ili do Sylvette? Charlotte nije dogovorila pa je Friedrich nastavio smirenije:

— Nemamo drugoga izbora, zar ne?

— Da ga bar nisam dovela ovamo!

— Prestani si predbacivati. Sama si rekla da se promijenio. Nije bio takav kad si ga dovela.

— Ne, sigurno nije.

— Nitko nije mogao slutiti da će se promijeniti.

— To je zbog Nestorova utjecaja, vjeruj mi. Nestor je u stanju učiniti to čovjeku. On može promijeniti čovjeka, on...

— Nestor je pustinjač — Friedrich joj je grubo upao u riječ — možda čak i zločinac. Ali nije čarobnjak. Ako se Christopher doista promijenio, kao što ti kažeš, onda uzrok toj promjeni leži u njemu samom, a ne u Nestoru. Prepirali su se još neko vrijeme. Charlotte je neprestano okrivljavala Nestora za svoju nesreću, a Friedrich ju je pokušavao tješiti ili ju je strogo ukorio. Njegov nestalan temperament jasno je pokazivao koliko je zapravo nesiguran.

Christopher se zadovoljno smješкао.

Na kraju je Charlotte rekla daje već kasno i da se želi povući. Friedrich ju je samo jednom pokušao odgovoriti.

— Idi prva — rekao je tada — i ostavi ključ u bravi. Ja ću složiti pokrivače.

Christopher je osluškivao pomajčine korake dok se udaljavala prema tajnome hodniku. Nakon dvije minute bio je siguran da je Friedrich bio sam i da se ona nalazila dovoljno daleko pa nije mogla ništa čuti.

Snažnim udarcem nogom otvorio je vrata. Krilo je udarilo u zid, prašina se uskovitlala.

Friedrich se prepao, ali je brzo došao k sebi. Opušteno je gledao Christophera kroz oblak prašine.

— Naravno — rekao je tiho. — Pretpostavljam da si sve čuo, nije li tako?

— Većinu — suho je odgovorio Christopher. — Ono najvažnije. Ako se dobro sjećam, vi me želite udaviti u moru?

— Dobro je što si to zapamtio. Neću ti morati ponavljati. Prijetnje mogu zvučati tako glupo kad je čovjek uzbuđen. Ne misliš li i ti tako?

Christopher je na trenutak pomislio kako je njegov grub nastup bio greška. Barun je proputovao kolonije i imao posla s urođenicima, a sada ga Christopher želi uplašiti udarcem u vrata. Skoro ga je svladao poriv da pobjegne odatle. A ipak, osjećao je nekakav neodređen bijes, kao da su Friedrichove riječi otvorile netaknut spremnik bijesa u njemu. Sasvim polako iscurile su iz njega prve kapi dok je iza njih nadirala snažna bujica.

Nije ih dijelilo ni pet koraka. Barun je stajao na sredini grobnice, u središtu zvijezde kamenih odara. Christopher je još čekao na vratima. Bilo mu je jasno da mora učiniti sljedeći korak. Ako se sada povuče, morat će još noćas otići iz dvorca.

Nestore, pomislio je neodlučno, zašto mi ne pomogneš? Nitko nije odgovorio, ali mu je cijelo tijelo odjednom napunila nekakva vrućina, kao da mu udovima struji nova snaga.

— Jeste li ono mislili ozbiljno? — upitao je lukavo. — Namjeravate li me doista ubiti?

— Ne bi mi bio prvi. Barun se nakostriješio poput divlje mačke. Široka ramena su mu se zategnula, crte lica uozbiljile. — Ti si ovdje započeo nešto što nisi u stanju izvršiti, zar ne, moj mladiću? A sada stojimo jedan nasuprot drugome kao dva rogata vola i ne znamo što da radimo.

— Želite li doista da Sylvette sazna da ste joj vi otac? Friedrich se glasno nasmijao: — Ja? Sylvettin otac? Tko ti je

napunio uši tim glupostima?

— Sada ste me razočarali. Christopher mu se zlobno nasmiješio. — Ovo je ispod vašega dostojanstva.

Friedrich se ponovno nasmijao i potom naglo skočio do Christophera. Prije nego se ovaj snašao, Friedrich ga je šakom udario u bradu i lijevom ga rukom odbacio unatrag. Christopher je zateturao natraške, omamljen bolom. Leđima je udario u stup, skliznuo i pao na tlo. Oštar kamen zabio mu se u leđa.

Ležao je na tlu i jaukao. Pokušao se podići, ali ga je barun udario nogom u prsa.

— Što misliš, tko si ti? — muškarčev je glas drhtao od bijesa. — Misliš da možeš doći ovamo, napasti me i poslije se ponašati kao da ništa nije bilo? Kao što si učinio i s Charlottom? Ponovno ga je snažno udario nogom, tako daje Christopher izgubio dah. — Bijednice! Gubitnice! Upoznao sam mnogo takvih kao što si ti. Trebao sam to već odavno učiniti. Charlotte se zauzela za tebe. Ona misli da te Nestor nagovara na sve to. Ali mi obojica točno znamo da to nije istina, zar ne? Ti si obično govno. Gamad. S tobom trebam postupati kao s gamadi. Mogao bih te zgaziti kad bih htio, sada i ovdje!

— Zašto... onda... to ne učinite? — protisnuo je Christopher kroz zube. U svakom trenutku njegova su se rebra mogla raspasti pod barunovom nogom.

— Ah, ne glumi junaka! — povikao je Friedrich. — Za tebe izazivanje sudbine može predstavljati posebnu hrabrost, ali vjeruj mi, nije to nikakva hrabrost. Prkos u tvom položaju nije ništa drugo do glupost.

Nakon još jednog snažnog pritiska na Christopherova prsa maknuo je nogu. Podbočio se rukama i prezrivo gledao svoju žrtvu. — Nisi vrijedan da bilo tko brine zbog tebe. Pogledaj se kako tu ležiš i treseš od straha!

— Što ćete... sada učiniti? Svaki udisaj gorio je poput vatre u Christopherovim plućima, svaka riječ bila je pravo mučenje.

— Sutra ujutro moraš otići. Mislim doista otići! Bez oprostaja od Sylvette, bez ikakvih tragova. Jednostavno ćeš nestati sa svim svojim stvarima, kao da te nikad nije ni bilo.

— Jeste li sigurni daje to i Charlottina želja?

— To je moja želja i to je dovoljno.

— Ne možete me ubiti. Sirotište će postavljati pitanja, slu-žinčad...

Friedrich se sagnuo naprijed, oči su mu postale dvije crne udubine. — Tko će u moru tražiti tvoj leš, moj mladiću? Reći ćemo da si pobjegao. Djeca iz sirotišta to često čine. Uhvatio je Christophera za ovratnik, podigao mu gornji dio tijela s tla i potom ga snažno bacio natrag na oštre rubove. — Nemoj se usuditi izazvati me ponovno.

Nakon toga barun se okrenuo i pošao prema vratima grobnice. Christopher je na tlu napipao kamen veličine šake. Podigao ga je bez razmišljanja i bacio za Friedrichom.

Kamen je pogodio baruna u glavu. Friedrich je zateturao tražeći oslonac, pokleknuo jednim koljenom i ramenima i glavom udario u jedan stup. Pao je glasno kriknuvši. Pokušao se još okrenuti i pogledati svojega protivnika. Mjesec je nestao iza oblaka. Odjednom je počela padati kiša. Iz neba se prolomila prava bujica. Christophera je boljelo cijelo tijelo, a najviše prsa i leđa. Ipak se uspio podići na ruke i noge. Nedaleko njega ležala je gornja polovica razbijenoga kamenog križa. Dovukao se do tamo, uhvatio križ s obje ruke. Bio je tako težak da ga je jedva uspio podići.

Friedrich je razrogačio oči kad je vidio kako mu se Christopher približava. Bio je kao oduzet, krv mu je natopila svijetlu kosu. Pokušavao se podići na noge, ali je svaki put pao.

Christopher je došao bliže.

Friedrich je mrmljao nešto što je nalikovalo na riječi. Pogled mu je bio zamagljen, tijelo savijeno postrance. Podigao je ruku, molećivo je ispružio prema noćnome nebu.

Christopher je već bio pokraj njega, podigao ruke i kamenim ga križem svom snagom udario u lice. Odjeknuo je prasak, a onda se barunovo tijelo konačno smirilo. Samo mu je ruka ostala ispružena poput osamljene zastave nakon izgubljene bitke.

Christopher je znao da u njegovu protivniku više nema života, ali ga je ludilo tjeralo da ga i dalje bjesomučno udara. Na kraju se odmaknuo od lesa, bacio križ u stranu i pao na koljena.

Klečao je tako više od sat vremena dok je Friedrichova krv curila niz kamen. Nakon toga je konačno ustao, uhvatio mrtvacu za noge i dovukao ga uzbrdo do vrha stijene, prebacio preko ruba na drugu stranu, prema moru. Tada se vratio natrag, dovukao kameni križ i otkopčao barunov kaput i košulju. Položio mu je križ na grudi, zakopčao je dugmad koliko je mogao i stegnuo opasačem. Odvukao je leš do čamca, utovario ga i odveslao nekoliko desetaka metara na otvoreno more te ga prebacio preko ograde. Barka se opasno nagnula u stranu, već su je zaplahnuli prvi valovi, ali onda je leš skliznuo u vodu. Kameni križ ga je neumoljivo odvukao u dubinu i nekoliko trenutaka poslije toga više mu nije bilo traga.

Christopher se nerado vratio na otok kako bi se uvjerio daje kiša sprala krv s kamena. Potom je pospremio

Ljubavno gnijezdo u grobnici. Htio je da izgleda kako je Friedrich napravio posao do kraja, a onda bestraga nestao. Christopher je čak otišao tajnim hodnikom do kapelice, zatvorio vrata s donje strane i vratio se u obiteljsku grobnicu. Ondje je ugasio sve svijeće i kad je izlazio, uvidio je svoj najveći problem: kad je udario u vrata slomio je bravu. Nije mu preostalo ništa drugo nego privući vrata, iako je bio siguran da će ih vjetar prije ili poslije ponovno otvoriti. Ali ako ih i otvori, to neće ništa dokazivati.

Na kraju je ponovno gurnuo barku u vodu i odvezao se do dvorca. Svi prozori su bili mračni. Čak daje netko i gledao kroz prozor, ne bi mogao vidjeti barku na potpuno crnome moru.

154

ALKEMICARKA

Christopher je neprimjetno stigao u dvorac, pohitao gore u laboratorij i spalio svoju odjeću u plamenu Athanora. Onda je legao u stari Nestorov krevet na drugoj strani staklenika, pogledao kroz stakla u noć i pokušao srediti misli. Ali iz zbrke strahova, obzira i sumnji u svoje djelo postupno se iskristalizirala jedna jedina jasna misao: Nestor bi bio ponosan na mene.

Deveto poglavlje

Dok je u predgrađima Ziiricha tražila policijsku postaju, Aura je na jednom oglasnom stupu ugledala svježe nalijepljen plakat. Na njemu su bile naslikane tri djevojke, jedna od četrnaest, a druge dvije od šesnaest godina. Sve tri su nestale bez traga — djevojke iz Ziiricha! Sada je mogla biti sigurna da će je ovdje ispitivati. Vjerojatno će poslati ljude u brda i neće je spriječiti da otputuje kući na oporavak.

Međutim, bila je strašno pogođena kad je shvatila da joj policajci uopće ništa ne vjeruju. Službenik koji je zapisao njezinu izjavu rekao joj je da je glupa kokoš koja je pobjegla iz internata i sada još hoće prevariti ravnateljicu. Uopće nije tajio što misli, naprotiv, sve joj je otvoreno rekao u lice.

Točno je, složio se, da su proteklih tjedana nestale neke djevojke iz Ziiricha. Ali do sada nijedan od mnogobrojnih tragova nije vodio izvan grada pa tako ni u brda. Osim toga, samostan Sveti Jakob bio je na besprijekornu glasu i imao dugu tradiciju u odgoju dokonih djevojaka koje su bile sklone izmišljanju.

Aura je skočila i viknula na njega, a kad to nije pomoglo, počela ga je preklinjati. I konačno, kad se počela ponašati onako kako se u očima tog policajca žene moraju ponašati, ponizno, molećivo, i kad je počela plakati, popustio je i obećao joj da će poslati ljude gore u brda. Međutim, ogradio se rekavši da ona ne može od njega zahtijevati da dosađuje madame de Dion s takvim stvarima. Njegovi će ljudi najprije pregledati kolibu i samo u slučaju da pronađu kakve dokaze — u što on ne vjeruje — tražit će da osobno razgovara s poštovanom ravnateljicom.

Na Aurinu molbu da joj dopusti otputovati u domovinu samo se nasmiješio. Naravno, to uopće ne dolazi u obzir, objasnio je, jer ona kao učenica toga internata podliježe isključivo odlukama madame de Dion i on se ne želi miješati u to. Aura je sve više očajavala pa joj je dopustio da ostane u postaji i pričeka što će pokazati istraga. Tako je Aura od ranoga jutra do kasno u noć sjedila na drvenoj klupi ne osvrćući se na časopise koje joj je policajac donio i pohlepno pojela sve voće i sva peciva koja su joj činovnici ponudili iz svojih kutija za hranu. Bilo je oko pola dvanaest u noći kad su se ljudi vratili, tri muškarca izduljenih lica, potpuno iscrpljeni i ljuti na »malo đubre« koje im je to smjestilo. Da, kolibu su doista pronašli, ona tamo očito već godinama stoji prazna. Kamin je bio hladan kao led, navodnoga mrtvacu nisu nigdje primijetili. Nisu našli ni starca ni mladu djevojku nigdje u okolici. Bilo je nekih tragova konjskih potkova i kotača, ali to nije ništa neobično jer seljaci povremeno tjeraju svoja stada na gorske livade i provedu po nekoliko sati u kolibi, možda čak i cijelu noć.

Policajca, koji je ujutro ispitivao Auru, pozvali su od kuće pa je sada divljao po postaji sve dok nije smjestio Auru u kočiju i poslao je natrag u samostan u pratnji dvojice svojih ljudi. Ni galama ni plakanje, ni molbe ni prijetnje nisu uspjeli umilostiviti ljutite policajce. Jedan mrzovoljni činovnik koji je bio određen pratiti je zaprijetio je da će joj staviti lisice ako se ne bude ponašala kao civiliziran čovjek.

Konačno, nakon tri neuspjela pokušaja bijega, Aura nije imala drugoga izbora nego pokoriti se sudbini.

Kočija je stigla do internata oko pola šest ujutro, dan i pol nakon Aurina noćnog bijega. Gospođica Braun se pretvarala da je gotovo bolesna od brige i neugodnosti zbog toga događaja i uvjeravala policajca kako će obaviti iscrpan razgovor s Aurom. Madame de Dion pokazala se tek kad je kočija otišla. Pogledala je Auru ne pomaknuvši se s mjesta, mirno saslušala optužbe i pogrde, a onda u nekoliko riječi naredila da Auru zatvore u njezinu sobu.

Dvije su učiteljice i stari Marek morali zapovijed sprovesti u djelo. Nisu se obazirali na Aurinu viku ni na njezino udaranje u zaključana vrata. Cosimine stvari nisu bile tamo, nije bilo ni krevetnine; ravnateljica je mladu Talijanku premjestila u drugu sobu.

Prošlo je nekoliko sati dok se netko nije pojavio u Aurinoj sobi. Marek i jedna kuharica su je čvrsto držali dok je gospođica Braun kao posljednja stupila u sobu držeći u ruci krpu koja je imala slatkast miris. Udaranje nogama i vrištanje nije imalo nikakvu svrhu. Učiteljica je stavila Auru na lice krpu natopljenu kloroformom i za nekoliko trenutaka Aura je izgubila svijest na dulje vrijeme.

Osjetila je kako joj nešto gmiže po desnoj potkoljenici, malo jače od povjetarca. To se proširilo i na natkoljenicu

i sada je bila sigurna da nije riječ o vjetriću.

Aura je htjela ustati, ali je bila privezana za krevet. Ležala je na leđima, a madrac pod njom bio je isto tako gol kao i ona sama. Krevet nije bio presvučen, pokrivač i jastuk su nestali. Auri nije bilo hladno, iako nije imala ništa na sebi. Noge i ruke su joj bile teške kao komadi željeza. Nije bila privezana, vlastita ju je težina pritiskala na madrac.

Kriknula je, ali nije ništa čula. Činilo joj se kao da leži pod vodom. Misli su joj tekle sporo, sve oko nje bilo je zamagljeno. Pitala se sanja li i na trenutak je vjerovala da je to rješenje: bila je uhvaćena u noćnu moru. Ali trenutak poslije više nije bila sigurna u to i stari strah joj se vratio. A s njim i pomisao na ose.

Sada je bila sigurna da ih je bilo više iako ih nije mogla vidjeti. Osjetila je na koži nježne dodire, ne više samo na jednoj nozi nego i na drugoj. I na desnoj ruci nešto se micalo.

Aura je naglo podigla glavu. Osim prsnoga koša to joj je bio jedini dio tijela koji je mogla pomicati. Sve drugo bilo je ukočeno. Puna straha pogledala je niz napete grudi i ravan trbuh. Crna točka prelazila joj je preko desnoga koljena. Osa nije hodala brzo. Znala je da je njezina žrtva bespomoćna.

Zašto žrtva!, pomislila je Aura. Ose joj neće ništa učiniti ako bude mirna. Ali, sve skupa je bilo nekako nestvarno, nestvarne su bile i ose. Čak i uzbuđeno očekivanje da će je ubosti bilo je dovoljno da joj se cijelo tijelo naježi. Sada se ipak tresla, ali ne od hladnoće.

Dok je prva osa prelazila preko desne natkoljenice, dvije druge su se gurale na njezinu boku. Na svijetloj koži crni su se kukci činili još opasnijima. Aurine grudi su se sve brže podizale i spuštale, obuzimao ju je sve veći strah. Ponovno je otvorila usta, ali njezin se krik ni ovaj put nije čuo. Kao daje sumaglica oko nje gutala svaki šum. Međutim, nije uopće bilo u pitanju okruženje. Aura je izgubila glas. Bila je nijema!

Bilo joj je teško držati glavu uspravno. Nevidljiva ruka na njezinu čelu neprestano ju je pokušavala gurnuti natrag na madrac. Uhvatio ju je grč u vratu i boljeli su je vratni mišići. Znoj straha probijao je iz svake bore na njezinu licu. Nije mogla vidjeti dlanove jer su joj ruke bile ispružene iznad glave, ali je osjećala kako joj ose prolaze kroz prste i skupljaju se na dlanovima. Uzaludno je pokušavala stisnuti šake, nije joj nijednom uspjelo. U međuvremenu su joj se ose preko ruku počele približavati glavi, ušima, licu.

Osa koja je bila na desnoj nozi i koju je prvu opazila, nezaustavljivo se približavala tamnom trokutu njezinih stidnih dlačica. Dvije ose s boka dovukle su se na trbuh. Aura je sve jasnije osjećala lagani dodir kukaca koji su za sobom ostavljali fine tragove koji su u početku bili hladni, gotovo omamljujući, ali su poslije izazivali oštru bol, kao da je pri svakom koraku iz dlakavih tijela osa izlazio otrov.

Sada su puzale s obje strane gornjega dijela njezina tijela, gurale se na zategnutu kožu na njezinim rebrima i penjale se na nježne izbočine njezinih grudi. Smeđe su joj se bradavice skupile pri prvom dodiru osa. Aura se odjednom sjetila strašnih bolova koje joj je jednom prije zadala osa na istom mjestu. Više nije bila sigurna je li to bio san ili stvarnost.

Usta su joj bila širom otvorena jer je i dalje pokušavala vikati. Odjednom je s gađenjem osjetila ose na kutovima usana. Gotovo luda od gađenja i užasa stisnula je usne. Shvatila je kamo su se ose uputile. Dragi Bože, sada je znala!

Grozničavo je gledala niz tijelo. Vrhovi njezinih stidnih dlačica su se micali. Ne, to nisu bile dlačice, to su bila ticala koja su virila iz njih i podrhtavala. Ose su si krčile put kroz crne dlake, puzale prema toploj pukotini između njezinih bedara, a onda ih je Aura osjetila u najosjetljivijem dijelu tijela. Pokušala je stisnuti noge, ali ih nije mogla ni pomaknuti. Konopci su je sve više stezali dok je bespomoćno gledala kako sve više osa kreće prema dolje. Cijela rijeka kukaca slijevala se s obje strane preko njezinih udova. Malena su krila treperila, ali se nije čulo ni zujanje ni bilo kakav drugi šum.

Vojska osa se podijelila. Jedna se polovina poput kakva pokrivača smjestila na njezinu trbuhu, a druga se raširila po vratu i slje-poočicama. Ubrzo su joj ose začepile nos. Aura nije mogla više disati pa je morala otvoriti usta. Rijeka dlakavih tijela potekla je preko zubnoga

mesa, jezika, dolje u grlo. Istodobno su i one druge pronašle ulaz u Au-rin donji dio tijela.

Bilo ih je svuda, gušile su je vrveći u njoj. I kao po zapovijedi u istom su trenutku zbole svoje žalce u vlažno drhtavo meso.

Slika oko nje ponovno se složila, kao šareni kristali u kaleidoskopima koje je Aura kao dijete toliko voljela. Nastalo je nešto, nekakav oblik, nekakva slika. Lice.

Oči su blistale iako su obrve bile skupljene od briga. Koža, čista i glatka, a ispod nje su se izdizale jagodice pravilna oblika. Jamice na obrazima, iako se muškarac nije smiješio. I svaki put kad je Aura pomislila kako je pronašla nekakvu grešku, nekakvu manu, nešto, što nije savršeno, lice se pred njezinim očima zamaglilo kao da se iznova oblikuje prema njezinim zamislima.

Ruke su je uhvatile za ramena i snažno je protresle. Njezino je sanjarsko raspoloženje nestalo i pojavilo se nešto što je počelo nalikovati na stvarnost. Zašto nije jednostavno mogla samo ležati i uživati u ljepoti tog prekrasnog lica?

— Aura!

Glas joj je ispunio cijelu glavu. Čula je svoje ime s nekoliko trenutaka zakašnjenja. Ali tada je shvatila da čovjek govori nekim neobičnim tonom. Ne nježno, ne uljudno, prije bi se moglo reci nestrpljivo, uz to još i šapuće.

Užurbano.

— Što... je? — smeteno je promucala.

U istom trenutku ga je prepoznala. Prije nego što je mogla viknuti, stavio joj je ruku na usta i spriječio je u tome.

— Aura — ponovno je prošaputao i sad je to zvučalo nekako prisno — ne smiješ vikati. Ne smiješ uopće ništa reći. Oni svaki čas mogu primijetiti da sam ja ovdje. Dali su ti nekakvo opojno sredstvo, nešto što te smirilo. Ali sada moraš ustati!

S užasom je shvatila da je gola i da leži na nepresvučenom sivom madracu. Jesu li ose sada bile u njezinu tijelu? Možda zbog toga ne vidi dobro?

Ali, ne, bio je to samo san. Priviđenje!

— Sada ću maknuti ruku s tvojih usta — prošaputao je čovjek. — Nećeš vikati, jesi li razumjela?

Kimnula je glavom, ali nije bila sigurna da će se pridržavati obećanja. Čovjek je maknuo ruku i ona je ponovno mogla udahnuti. Udahnuvši dva ili tri puta promatrala gaje razrogačenim očima, a njegovo joj se lice učinilo još ljepšim, još savršenijim, unatoč svemu onom što joj je učinio. Ne, ne njoj, njezinu ocu! Međutim, je li mogla biti sigurna u to. U protekla četiri mjeseca nije imala nikakvih vijesti od kuće, osim nekoliko kratkih pisama iz Sylvetinog djetinjasta pera. Nije bilo vijesti o Nestorovoj smrti. Pogotovo ne o ubojstvu.

— Nemamo vremena za bilo kakva objašnjenja — odlučno je šaputao Gillian. Iako joj je zapovjedio da šuti, činilo se da je bio začuđen što se ona toga doista pridržavala. Nije vikala, nije zvala u pomoć. U pogledu mu je zasjala iskra divljenja. — Hrabra si, Aura. Ali morat ćeš biti još mnogo hrabrija ako želimo neprimjetno izaći odavde.

Sjecanja su joj preplavila mozak. Internat. Ravnateljica. Starac u kolibi. Umorena djevojka. I na kraju njezino zarobljeništvo.

— Evo, odjeni ovo! — Gillian joj je bacio zavežljaj odjevnih predmeta na goli trbuh. — Požuri se! Žena koja mi je odala gdje ću te naći može svaki čas doći k sebi. Nisam znao da će mi trebati toliko vremena da te probudim.

— Jeste li me došli ubiti? — tiho je upitala kao u snu dok je navlačila haljinu. Bila je to ista ona odjeća koju je nosila bježeći iz samostana, čak je Cosimin ogrtač bio tu.

— Naravno — kratko je odgovorio. Stajao je pokraj zatvorenih vrata i osluškivao ima li koga na hodniku. —

Zbog toga i činim sve ovo. Zar misliš da te nisam mogao ubiti dok si ovdje ležala gola?

Obrazi su joj se zažarili od vrućine i to ju je još više zbunilo. Nešto je bilo pogrešno u njezinu ponašanju. Morala ga se bojati, bez obzira kako se ponašao prema njoj. Prije nekoliko mjeseci gonio ju je po vlaklu i imao je nalog ubiti i nju i njezina oca.

Ali on to nije učinio, čula je unutarnji glas. Pustio te da pob-jegneš. I dao ti je ono pismo.

Čudna vrsta ubojice, taj Gillian! Odlučila je povjerovati mu makar na trenutak. Kao da je uopće imala drugoga izbora.

Malo je otvorio vrata i provirio na hodnik. Aura je vidjela da je brava slomljena. — Dođi — prošapće dok je ona pokušavala prstima, koji kao da nisu bili njezini, zavezati cipele.

Kad je on oprezno izašao na hodnik pošla je za njim. Svaki zvuk, osim njegova glasa, dolazio je do njezinih ušiju kao kroz vatu. Zavrtjelo joj se u glavi, a u želucu je osjetila mučninu i glad. Međutim, vjerojatno je morala biti sretna što je otrov nije zauvijek učinio ludom.

U njezinoj sobi — njezinu zatvoru! — zavjese su bile navučene, ali sada je kroz prozore na hodniku vidjela da je vani mrak. Nehotice se upitala koliko je dugo bila bez svijesti. Po njoj je to moglo biti jedan dan, ali i tjedan.

Gillian je lakim korakom išao ispred nje i vukao je za ruku za sobom. Njegovi koraci nisu se uopće čuli, ali su joj zato njezini odjekivali u ušima kao udarci u bubanj. Plinske svjetiljke na zidovima mutno su treperile, a iz soba sa strane nije se ništa čulo. Sigurno je već bila duboka noć.

Došli su do vrata ulazne dvorane. Gillian se prvi provukao kroz otvor, Aura je onako omamljena teturala za njim. Nitko ih nije zaustavio dok su prolazili kroz dvoranu, pokraj stubišta koje vodi u ravnateljčine podrumске odaje.

Dočakao ih je hladan noćni zrak kad je Gillian otvorio glavna vrata i povukao Auru van.

Među stupovima natkrivenoga ulaza nepomično je ležao crni pas sa zavrnutim vratom.

— Jesi li to ti učinio? — tiho je upitala. Ti, vi, sasvim svejedno — formalnosti su među njima već odavno postale suvišne.

Gillian je samo kimnuo glavom kad su pošli kroz mračni park. — Na vratima parka nalazi se još jedan.

— Ovdje prije nije bilo pasa. Aura je disala ubrzano, bila je iscrpljena i hladni joj je zrak sledio pluća.

— Netko se vjerojatno opametio — hladno je primijetio Gillian i ubrzao korake. Aura ga je jedva mogla pratiti.

Psi su moja krivnja, pomislila je s neobičnom bistrinom. Oni su trebali spriječiti da još koja djevojka noću zaluta u parku.

Auru ne bi začudilo kad bi se ovdje u tami događalo još više toga što nije bilo prikladno za djevojačke oči. Na trenutak se sjetila Cosime, svoje prijateljice, i onda ju je počela peći savjest. Može li je samo tako ostaviti? Ali ni onda nije imala drugoga izbora. Gillian je pokazao vrlo malo razumijevanja kad je Aura glasno izrekla svoja razmišljanja.

Pokraj željeznih ulaznih vrata parka ležao je drugi pas. Crvenkasta pjena izlazila mu je na usta.

— Ugrizao te je — rekla je Aura. Pod djelovanjem opojnoga sredstva počela je bolje uočavati sporedne stvari.

Njoj samoj su takve pojedinosti u jednom trenutku bile strašno važne da bi već u sljedećem, nakon što ih je izgovorila, nestale iz njezina sjećanja.

S rukom u ruci protrčali su kroz otvorena vrata i čuli kako iza njih s osmerokutnoga tornja samostana Sveti Jakob odjekuje zvono. Netko je primijetio da je Aura pobjegla.

— Što ćete sada učiniti? — upitala je zadihano dok ju je Gillian skrećući s puta vukao u šumu. Bez zaustavljanja su se provlačili kroz grmlje, nizbrdo, prema dolini.

— Ne vjerujem da idu za nama. Gillian uopće nije bio zadihan. — A tko? Učiteljice? Ili stari sluga? Gillian je vjerojatno dulje vrijeme promatrao internat kad je tako dobro poznao njegove stanare.

Grane su je udarale po licu, ali se nije žalila. Bijeg je bio tisuću puta važniji od bolova.

— Ovdje nema telefona, zar ne? — upitao je. — Nisam vidio ni stupove ni žice.

— Mislim da nema.

Nakon beskrajno dugačkih minuta u kojima je Aura jedva imala vremena udahnuti, upitala je: — Kamo me vodiš? Naravno, nije htjela da je odvede bilo kamo i zato je mislila da joj ne bi škodio uvid u njegove planove.

— U Ziirich.

— A onda?

— O tome ćemo pričati kad dodemo u grad.

— K Lysanderu?

Okrenuo se prema njoj u hodu i dobacio joj pogled koji nije bilo lako protumačiti. — Zašto bih to učinio?

— On je tvoj nadležnik.

— Kad bi to bio, ja ti ne bih ostavio ono pismo.

Aura je odjednom zastala. Misli su joj se polako razbistrile, a droga je prestala djelovati. Ali sada je dolazio napor koji je imao svoju cijenu. Bijesno ga je pogledala.

— Može biti da si me upravo spasio — puhala je. — I može biti da ti zato nešto dugujem. Ali nemoj misliti da sam ja kakva ograničena ženturača koja će slijepo trčati za tobom.

Čak je u tami primijetila smiješak na njegovu licu. — Da to mislim, ne bih bio ovdje.

— Zašto?

— Nisam znao što oni u internatu namjeravaju učiniti s tobom. Ne znam još ni sada. Zapravo sam te želio posjetiti i malo razgovarati s tobom. Onako kulturno, u miru i bez svih tih... komplikacija.

Gledala ga je s nevjericom i rukama uklanjala pramenove kose s uznojena lica. — Nisi znao ništa o tome?

— Ne, došao sam ovamo zamoliti te za pomoć.

Nakon toga nije joj ništa padalo na pamet. Baš ništa.

Primijetio je njezinu zbunjenost pa se ponovno nasmijao.

Protiv svoje volje morala je priznati da je izgledao prekrasno, čak i na blijedoj mjeseci. — Istina je. Trebam tvoju pomoć, Aura. I, moram biti iskren, tvoj novac.

— Moj... novac? Osjetila nešto čudno u sebi, nešto što ju je nagnalo na smijeh. — Izgledam lija kao netko tko ima novca kod sebe? Dragi Bože! Prekrenula je očima i nije znala što bi još mogla reći. Jednostavno joj je bilo preglupo.

— Ne — priznao je s blagim razočaranjem u glasu. Prestala se smijati kad je nešto shvatila. — Ti si me unatoč svemu oslobodio — rekla je s nevjericom. — Iako si znao da nemam ništa.

Gillian se nije obazirao na njezine riječi. U mislima je već bio mnogo dalje. — Postoji li ikakva mogućnost da u Ziirichu dođeš do gotovine? Imaš li kakve papire na temelju kojih bi u banci mogla dobiti gotovinu? Ili rođake koje bi mogla zamoliti za posudbu?

— Nemam.

On ju je spasio iako je bio gotovo siguran da mu ne može dati novac. Zašto, do vraga? Ali, umjesto da ga i dalje time opterećuje, upitala je: — Za što ti uopće treba novac? I zašto si pretpostavljao da bih ti ga ja mogla dati, pod bilo kojim okolnostima? Nadam se da to nije bilo zbog onoga pisma koje si mi ostavio. Gorko se nasmijala. — Da budem iskrena, za mene bi bilo bolje da nisi to učinio.

— Žao mi je — rekao je nježno. Gotovo prenježno za nju. Ako je postojalo nešto što ju je osobito dirnulo u toj prividnoj savršenosti, onda je to zacijelo bila njegova prekomjerna osjećajnost. Upravo to joj se sviđalo i kod Daniela, ali neusporedivo više kod Gilliana.

Prekrasno, pomislila je, maloprije si bila gotovo mrtva, a sad si već na putu da se zaljubiš. Oh, dragi Bože!

— Dođi — rekao je — moramo...

Topot konjskih kopita vrlo blizu njih presjekao mu je riječ. Gillian se okrenuo gipko poput mačke provjeravajući uokolo.

— To se čuje sa staze — prošaputala je Aura, a Gillian je već krenuo prema šumi. Pošla je za njim što je brže mogla. Rub njezine haljine svakih je nekoliko koraka zapinjao za trnje pa je ljutito podigla haljinu do bokova i golih nogu potrčala dalje. Naušnice na njezinim bedrima tiho su zvonile pri svakom koraku.

Stigla je Gilliana baš kad se skrio iza jednoga grma kako bi iz zaklona promatrao stazu obasjanu mjesecom.

Topot se približavao. Jahač je dolazio iz smjera internata i za nekoliko trenutaka trebao je proći pokraj njih.

— Ne namjeravaš li valjda...

Prekinuo ju je mračnim pogledom. — Tišina!

Ušutjela je. Bila je uzrujana i beskrajno napeta.

Konj i jahač pojavili su se iza stabala. Aura je odmah prepoznala staroga Mareka. Udarcima u slabine tjerao je konja u galop, što gaje skoro došlo glave kad je Gillian uz prodoran zvižduk iskočio pred njega. Konj se uplašio, podigao se na stražnje noge, ali je starac sjedio u sedlu čvršće nego što se činilo. Očito da je znao postupati s konjima. Udarac i oštra zapovijed i konj je nastavio juriti dalje, ravno na zaprepaštenoga Gilliana koji se u zadnji trenutak bacio u stranu. Slavodobitno se nasmijavši, Marek je projurio pokraj njih. Samo trenutak poslije nestao je iza prvoga zavoja. Topot kopita stravično je odzvanjao u mračnoj gustoj šumu.

Aura se zabrinuto nagnula nad Gilliana, ali je odmah vidjela da nije ozlijeđen.

— Veoma dobro, doista — sarkastično je primijetila. Gillian joj je uputio ljutit pogled, a potom je ustao gundajući.

— Nije izgledao kao da zna jahati.

— Ni ti ne izgledaš kao da možeš ubijati ljude.

Jedan trenutak je vjerovao da mu je uputila kompliment, ali tada je prozreo njezin cinizam. — Konj bi nam dobro došao — opravdavao se prije nego što je shvatio da uopće nije bilo povoda za opravdavanje.

Ja ga zbunjujem, zadovoljno je zaključila Aura.

Gillian je opet izašao na stazu i pozorno osluškivao uokolo.

— Dolazi li još tko? — upitala je Aura koja nije baš ništa čula.

— Ne. Ali bojim se da je dovoljan i ovaj jedan.

— Što li namjerava?

— Sto bi ti učinila na njegovu mjestu?

Razmišljala je vrlo kratko. — Odjahala bih u grad i obavijestila policiju. Prijavila odbjegliu učenicu ili, možda bi bilo bolje: otetu učenicu. Tako bi jednim udarcem ubila dvije muhe.

Gillian je kimnuo glavom. — Upravo će to učiniti. Morat ćemo biti oprezni kad dođemo u Ziirich.

— Zar ne postoji neki drugi put?

— Sretan sam da sam mogao zapamtiti i ovaj.

Nastavili su žurno hodati kroz noć. — Još uvijek mi nisi rekao za što ti je potreban novac — rekla je Aura nakon nekog vremena.

Gillianovo lice, obasjano mjesečinom, prekrilo je bolan osmijeh. — Kad me Lvsander zamolio — iskrivio je lice dok je izgovarao posljednju riječ — da uklonim tebe i tvajega oca, morao sam otkazati mnogo drugih poslova.

— Također ubojstava?

— Ne — odlučno je odgovorio — ne ubojstava. To već odavno ne radim. Bilo je važnih poruka koje sam morao prenijeti, nabavki i nekoliko krađa. A ljudi, za koje sam to trebao obaviti, ne vole baš previše kad ih netko iznevjeri. Bojim se da sada imam mnoštvo neprijatelja u Beču. A ipak se moram vratiti onamo.

Aura je smrkнула čelo. — Potreban ti je novac za putnu kartu?

— Ne za putovanje. Nasmiješio se poput školarca. — Moram potkupiti ljude i nabaviti oružje.

— Oružje? — upitala je.

Gillian je podigao ramena. — Bez oružja će nam biti teško savladati Lvsandera.

— Nama?

Sljedeće popodne stigli su na željeznički kolodvor u Ziirichu i tamo su počele prave poteškoće. Gillian ju je odveo u grad ne oklijevajući ni na jednom raskrižju ni na skretanju. Njegova sposobnost da se čak noću snalazi na putu, kojim je prošao samo jednom, sve je više povećavala zagonetno divljenje koje je Aura osjećala u njegovoj prisutnosti. Ali ono što je tada učinio u ženskom zahodu na kolodvoru, sasvim ju je zbunilo.

Još kad su stigli, upao im je u oči velik broj policajaca koji su se umiješali među putnike i nadgledali ih. Aura i Gillian su vjerovali da je to bilo zbog njih. Većina činovnika zacijelo nije imala pojma kako izgledaju osobe koje traže, ali je ipak postojala opasnost da je među njima bilo i onih koji su vidjeli Auru kad je bila u policijskoj postaji. Osim toga, zacijelo su imali tjeralicu na kojoj je bilo dosta podataka o njoj, više nego o Gillianu jer njega nije vidio nitko osim Mareka i jedne učiteljice u internatu, i to samo nakratko i po mraku.

Prisluškivali su kako je jedan policajac nekoj znatiželjnoj putnici pripovijedao o opasnim otmičarima djevojaka i o njihovim žrtvama i tada su se i njihove posljednje nade raspršile. Gillian je donio neobičnu odluku.

— Dođi sa mnom — rekao je pokazavši javni zahod u kolodvorskoj čekaonici.

Auri se nije svidjelo što ju je uhvatio za ruku i vukao za sobom, ne samo zato što je postupao s njom kao s djetetom, nego zato što je na taj način mogao svratiti pozornost na njih. — Znaš li zašto ovaj lik na vratima ima suknju? — pitala je ljutito. — Žene nose suknje.

— Čekaj — kratko je odgovorio, došao do vrata, odškrinuo ih i oprezno provirio unutra. Aura je dala sve od sebe da ga zaštiti od pogleda iz čekaonice.

— Jesi li poludio? — prositkala je zbunjeno, ali on je već ušao unutra. Pošla je za njim bijesno otpuhujući.

Iza vrata je strašno smrdjelo. Prljave barice stajale su na golom kamenom podu, ogledalo je bilo prekriveno mrežom pukotina i ogrebotina. Vrata na obje kabine bila su otvorena. Aura i Gillian bili su jedini u toj prostoriji.

— Uđi unutra! — naredio joj je Gillian i pokazao na desnu kabinu.

— Zašto?

— Napravi kako sam rekao.

— Što misliš sa mnom...

— Aura, molim te!

Mrzovoljno se povukla u kabinu i čekala što će on sljedeće poduzeti. Na njezino zaprepaštenje i on je ušao za njom.

— Što to...

— Tišina!

Ušutjela je i napravila mu mjesta protiv svoje volje. Gillian je prislonio vrata. Kroz maleni otvor virio je van, u predvorje. Veličanstveno, pomislila je smrknuo, dotle je, dakle, došlo. S očevim ubojicom skrivaš se u ženskom zahodu na željezničkom kolodvoru. Sigurno si izgubila razum.

Istodobno se sjetila kako ga još uvijek nije pitala je li izvršio nalog. Je li doista ubio njezina oca?

Naravno da jest!, odgovorila je sama sebi. Čudno, uopće nije osjetila nikakvu tugu pri toj pomisli, čak ni gađenje. Strahote iz pisma, u čiju vjerodostojnost više nije sumnjala, preduboko su je se dojmile.

Prednja vrata su zaškripala kad je netko ušao u predvorje. Koraci su klopotali po mokrom kamenom podu. Aura je stala na vrhove prstiju kako bi preko Gillianovih ramena mogla pogledati van. Nakratko je vidjela široki obris kako prolazi pokraj kabine.

Gillian se nije ni pomaknuo. Aura gaje kažiprstom dodirnula po leđima.

— Što sada? — nestrpljivo je prošaputala.

— Još ništa — odgovorio je ne okrenuvši se.

Čuli su kako je žena ušla u susjednu kabinu. Nedugo potom izašla je iz zahoda i Aura je ponovno bila sama s Gillianom.

Upravo ga je htjela uhvatiti za rame i prisiliti da se okrene i konačno joj objasni svoje ponašanje kad je ponovno netko ušao u predvorje. Aura je tiho uzdahnula i povukla ruku natrag.

Ono što se potom dogodilo, bilo je tako brzo daje nestalo prije nego što je Aura mogla shvatiti o čemu je riječ.

Gillian je iskočio iz kabine, bacio se na ženu, omamio je udarcem u vrat i odvuкао je u susjednu kabinu. Kroz drveni pregradni zid Aura je čula kako Gillian nešto radi s bespomoćnom žrtvom. Što li je, do vraga, radio?

To je saznala dvije minute poslije kad je izašao iz kabine i kad gaje ugledala pred sobom u žutoj svjetlosti zahoda.

Na trenutak je ostala bez riječi. Vjerojatno je izgledala glupo dok je tako stajala, otvorila usta i razrogačila oči, ali ipak ni upola glupo kao Gillian. Međutim, smiješno je bilo samo na prvi pogled i samo tako dugo koliko joj je trebalo da se sjeti kako je Gillian prije izgledao. Sada je to bila nepoznata žena. Žena s Gillianovim crtama lica, ali ipak vrlo ženstvena.

Uopće nije izgledao kao muškarac koji je odjenuo ženske haljine. Ispod šešira ukrašenog perjem njegovo je lice zračilo čudesnom ženstvenošću, ženstvenošću koja je cijelo vrijeme morala biti u njemu, ali je istom sada došla do izražaja. Imao je na sebi dugačku modru haljinu, jednostavan crni ogrtač i krzno oko vrata koje je moglo biti kako pravo tako i umjetno, isto kao i on sam: nitko ne bi primijetio razliku.

— Kako si to učinio? — upitala je pogledavši u izrez na njegovim grudima. Grudi nisu bile raskošne, ali ipak pune. I uopće se nije primijetilo da ih je nečim ispunio!

— Darovitost — rekao je mirno i uhvatio Auru za ruku. Čak mu je i glas bio nekako viši. — Moramo nestati odavde.

— Što si... Mislim, što si učinio sa ženom?

— Ona spava. Spavat će najmanje jedan sat. Pod uvjetom da je nitko ne pronađe. Ali vrata su zatvorena iznutra.

Nije ga pitala kako je to izveo. Muškarac koji se može bez šminke preobraziti u ženu, može bez ikakvih poteškoća izaći na kraj i s običnom zahodskom bravom, pretpostavljala je Aura.

Dok su se vraćali u čekaonicu, Aura je pomislila da izraz preobrazba nije dobar. Ono što je Gillian učinio nije bilo nikakvo čarobnjaštvo. Čini se daje stvar ipak bila u odjeći. U hlačama i košulji izgledao je kao muškarac, a u haljini kao žena, sasvim jednostavno. Da se Aura tome nasmijala, sadašnji položaj ne bi bio tako ozbiljan.

Gillian je onesviješćenoj ženi zajedno s odjećom otuđio i novčanik pa mu je njegov sadržaj omogućio da na blagajni kupi dvije putne karte za Beč. Na peronu je od jednog prodavača kupio šest sendviča koje su brzo pojeli. Istom kad je utajila glad, Aura je upitala nekoga starca koji je dan. Tako je saznala da je tri dana ležala u umjetnom snu. Uplašeno je sjela na klupu, rukama prekrila lice i očajnički se potrudila dovesti misli u red.

Dogodilo se tako mnogo stvari za koje je mislila da se nikad ne bi mogle dogoditi. Ubojica ju je gonio po brdima; madame de Dion pokazala se trgovcem djevojkama; čovjek koji ju je prije nekoliko mjeseci htio ubiti spasio joj je život i na kraju se pretvorio u ženu.

To je bilo previše za nju. I kao vrhunac svega, Gillian je zahtijevao da otputuje s njim u Beč, kako bi nekog starog očevog neprijatelja... zapravo, što? Što je Gillian mislio kad je rekao da će srediti Ly-sandera? I kakvog je udjela ona trebala imati u svemu tome?

Pitala gaje o tome šapćući, daje nitko drugi ne čuje, ali joj je Gillian skrenuo pozornost na putovanje. Ako budu sami u odjeljku, on će joj odgovoriti na sva pitanja. — Obećavam — dodao je ozbiljno, ali mu ona nije vjerovala

ni riječ. Uzdahnula je i predala se sudbini.

Dva sata poslije Gillian je uspio istjerati iz odjeljka jedinoga suputnika tako što mu je dobacivao nepristojne poglede i bezobrazno ga dodirivao. Poslije toga su konačno bili sami,

Vlak je dahtao obavijen oblakom dima kroz sjeverni dio pred-alpskoga područja, kroz slikovit zeleni brežuljkasti kraj u kojem se rađalo proljeće. Nebo je bilo ažurno modro, samo je na pojedinim mjestima lebdio koji bijeli oblačak. Ogromna jata ptica veličanstveno su dolazila s juga prelijetajući oštre stijene i malene brežuljke.

Aura gotovo nije ni pogledala ljepote okolice. Zbrka u njezinoj glavi polako se smirivala, ali joj je srce uzbuđeno kucalo, kao da sa zakašnjenjem odgovara na protekle događaje.

Ali prije nego što je mogla reći bilo što, Gillian ju je pretekao. Još uvijek je imao modru haljinu i neukusan šešir s perjem koji je sakrivao njegovu kratku kosu.

— Dužan sam ti nekoliko objašnjenja — počeo je, a glas mu je odavao da se ni u kojem slučaju ne osjeća udobno. — Najbolje mi kaži čime da počnem.

— Kako bi bilo s Lysanderom? — predložila je i pritom pomislila: čudno kako to ime zvuči nježno, a iza njega se krije tako velika opasnost.

— On je alkemičar, kao što je bio i tvoj otac. Nitko ne zna pravu istinu o njemu. Posljednjih desetljeća stanovao je u svakakvim skro-vištima, a većinu od njih kupio je za vrlo mnogo novca. Kažu da raspolaže neiscrpnim bogatstvom. On se ne razmeće njime niti ga rasipa. Novac koristi za dobivanje utjecaja — kako na kralja tako i na najsitnije ulične lopove. On ima neprijatelja preko svake mjere, ali među njima nema nijednoga koji bi doista navalio na njega. Ne postoji nitko tko je čuo za Lysandera, a da ga se ne boji. Uz jednu iznimku, možda.

— Moj otac — tiho je dodala Aura.

Gillian je kimnuo glavom i duboko udahnuo zrak kao da time može otjerati sjene prošlosti. — Bilo je vrijeme kad sam mnogo surađivao s Lysanderom. Primao sam njegove naloge, prije deset i više godina.

Aura je procijenila da Gillian ima trideset godina, ne više. Ako je prije deset godina počeo raditi s Lysanderom, onda je bio vrlo mlad kad je počeo ubijati ljude. Osjetila je sažaljenje, ne strah.

— Više od toga ne znam — rekao je Gillian. — On je živa tajna, a za mnoge je legenda. Čuo sam nešto o pokusima koje je navodno izvodio — ti zacijelo ne bi htjela čuti ništa o tome — ali ne znam koliko ima istine u svemu tome. Nisam nikad bio prisutan kad je radio te stvari. Sve što još znam o njemu jest da ima ukusa. Voli slikarstvo, a i sam je nadaren. Napravio je stanku, a onda je brzo dodao: — Oh, da, i ako želi, njegove će naredbe slušati cijelo bečko podzemlje, a vjerojatno i veći dio onih iznad zemlje.

— Iznad zemlje? — upitala je uzrujano.

— Trenutačno boravi u podrumima Hofburga. Nitko se ne može tamo nastaniti, a da ga stražari ne primijete. Vidio sam kako se njegove sluge voze u carskoj kočiji. Izvjesna gospoda u najvišim službama za takve usluge zacijelo primaju pristojne iznose/Dovoljno da bi mu pružili potporu u svakom položaju koji može zamisliti. Gorki se smiješak poigravao oko Gillianovih usana. — Lysander nije ugodan neprijatelj.

Aura je odmahнула glavom ništa ne shvaćajući. — Ne mogu vjerovati da ti ozbiljno misliš doći do njega.

— Oh — odgovorio je Gillian smješeći se — imam ja dobre saveznike.

— Izbij si to iz glave. Ja mislim ozbiljno, Gilliane. Na sljedećem kolodvoru silazim s vlaka.

— Sumnjam u to.

— Sto ćeš učiniti? Hoćeš li me svezati?

— Ako tako mora biti...

Njezin je smijeh zvučao previše živčano. — Zašto baš ja?

— Tebe taj sukob prati od rođenja, Aura. Lysander se bojao tvojega oca, inače me ne bi poslao da ga ubijem. Nadam se da se boji i tebe.

— Samo zbog onoga što je otac namjeravao učiniti sa mnom?

— Lysander se boji da je to već učinjeno, da već nosiš u sebi dijete tvojega oca.

Ponovno se počela smijati i ponovno je zvučalo živčano. — On ozbiljno misli da sam trudna?

— Sama si čitala pismo. Nije siguran u to.

— Alija sam sigurna. Osim toga, u pismu je stajalo da alkemičarova kći mora biti punoljetna da bi mogla roditi kamen mudrosti. Čak i kad bih bila trudna, to ne bi ništa značilo.

Gillian je smrknuo čelo i kimnuo glavom. — Lysander zacijelo iz nekog razloga sumnja u to pravilo. Možda zbog toga što su spisi, iz kojih izvlači te obavijesti, stari nekoliko stoljeća. Danas čovjek postaje punoljetan s dvadeset jednom godinom života, ali kako je bilo onda, kad ljudi nisu živjeli više od četrdeset godina? Djeca su se ženila s jedanaest ili dvanaest godina, a djevojčice su u tim godinama već postajale majke. Može biti da je to, što se tada smatralo punoljetnošću, nastupalo mnogo prije.

— Ali otac nije nikad...

— Moguće da je imao na raspolaganju druge izvore nego Lysander. Ili nije htio riskirati.

Aura se stresla od jeze koja joj je prošla leđima.

— Možda otac doista nije imao namjeru... Možda... Odjednom je brznula u plač ne izrekavši rečenicu do kraja.

— Kako možemo znati što je doista namjeravao?

Gillian ju je utješno uhvatio za ruku. — Ljudi kao on i Lysander cio su život proveli tražeći nešto što svijet smatra glupošću. Drugi su ih ismijavali i rugali im se pa su morali pobjeći, sakriti se. Ipak su nastavili tražiti. Vjeruj mi, Aura, oni ne biraju sredstva da bi došli do cilja.

Sjetila se Danielove navodne nesreće i neprimjetno kimnula glavom. U njezinoj glavi vrtjele su se slike i prizori poput jesenjeg lišća na vjetru. Više nije znala što da misli, a ako bi joj se koji put i javila kakva jasna misao, bujica osjećaja bi je odmah raznijela.

Gillian, koji je do tada sjedio nasuprot, sada je sjeo na klupu pokraj nje. — Moram ti reći još nešto — počeo je polako. — Nije tako jednostavno i ne znam je li sada baš pravi trenutak za to, ali mislim da što prije ti...

— Pa kaži već jednom — povikala je odjednom puna bijesa i prkosa, kao da je on kriv za sve.

Gillianu je bilo neugodno. Još je držao Auru za ruku. — Slučajno sam to saznao prije nekoliko godina kad mi je Lysander pričao o tvojem ocu. Poslije više nisam mislio na to sve do trenutka kad sam putujući k vama pročitao Lysanderovo pismo. Tada mi je odjednom mnogo toga postalo jasno.

— Što misliš?

— Tvoja sestra nije kćer tvojega oca. Nestor je to oduvijek znao.

Osjetila je veliko olakšanje. — Je li to sve? — upitala je sa smiješkom.

— Ti si to znala?

— Majka to nije nikad previše uvjerljivo poricala.

— Ali onda... — promućao je, još uvijek zbunjen time što je Aura sve znala — onda ti mora biti jasno da će njezin otac polagati pravo na nju. Danas više nego ikad.

Aura je odmahнула glavom. — Friedrich nije nikad poduzeo bilo što u tom smislu.

— Friedrich? — Gillian ju je začuđeno pogledao.

— Baron von Vehse. Ljubavnik moje majke.

Gillian je uzdahnuo i naslonio se. Šešir je udario u naslon i skliznuo mu s glave, ali ga to uopće nije brinulo. Ponovno se nagnuo naprijed i prodorno pogledao Auru u oči. — U zabludi si — rekao je, a kad ga je Aura upitno pogledala, još je dodao: — Postoji još netko.

— Još netko?

Kimnuo je glavom. — Lysander je Sylvetin pravi otac. Bojim se da je već poslao svoje ljude da mu je dovedu.

Deseto poglavlje

Jednoga četvrtka navečer Charlotte se nakon mnogo godina ponovno pokušala probiti do potkrovlja i razgovarati s Nestorom. Šakama je udarala po izrezbarenom pelikanu na tavanskim vratima pa je Christopher bio prisiljen iznutra zatvoriti vrata, i to tako što je dogurao ormar do njih, iz straha da ona uz pomoć posluge ne provali unutra. Ali nakon pola sata utihnulo je njezino plakanje i udaranje i on je čuo kako se njezini koraci udaljavaju drvenim stubama koje su škripale. Dva sata je proveo u uzbuđenju i strahu da će se vratiti sa slugama i silom provaliti. Međutim, poslije, kad je smislio barem deset dobrih planova kako će sačuvati tajnu, koje je, uostalom, odmah i odbacio, polako se smirio. Činilo se da se i Charlotte smirila. Možda je namjeravala obustaviti odnošenje obroka Nestoru i na taj ga način prisiliti da side dolje. Ta zamisao ispunila je Christophera nekakvim mračnim zadovoljstvom.

Ne, po svemu sudeći, bio je siguran, barem za neko vrijeme. Ipak, slutio je da se bliži kraj njegovim tajnim poslovima. Danas je njegova majka još i mogla izvući kraći kraj, ali tko zna koliko će velik biti njezin očaj sljedeći tjedan.

A očajna je bila sigurno, pogotovo otkako je njezin ljubavnik prestao dolaziti. Otkako nije bilo Friedricha, kod Charlotte su se pojavili znakovi smetenosti koju je dugo potiskivala s ne uvijek istim uspjehom i koja je sve više dolazila do izražaja. Neki ljudi u dvorcu, kao na primjer Christopher, mogli su je osjetiti češće, a drugi, kao na primjer Sylvette, samo povremeno. Ipak, nije bilo sumnje da se Charlotte nalazi na najboljem putu da izgubi razum.

Počelo je tako što je povremeno propuštala zajedničke objede. Sve češće su Christopher i Sylvette sjedili sami za stolom, dok se začuđena posluга trudila znatizelju sakriti iza maske ravnodušnosti.

Ti objedi učvrstili su Christopherov odnos sa Sylvetom, koja je bila svaki put sve dalje od majke i u pobratimu tražila zaštitu i naklonost. Bilo je začuđujuće kako se ona kao jedanaestogodišnjakinja razumno odnosila prema promjenama. Nakon nekog vremena sasvim je prestala govoriti o Charlottinu izostanku s objeda. Kad je na kraju postalo pravilo da se njezina majka više ne pojavljuje, malena si je čak dala truda i preuzela neke zadaće gospodarice kuće. Išlo je tako daleko da se kuharica sa Sylvetom dogovarala o jelovniku, da je tražila od nje odobrenje za kupovinu u selu ili kod seljaka i oslovljavala djevojčicu s »gospođica Institoris«, a ne više imenom, kao do tada.

Činilo se da Sylvette na sve to gleda kao na vrstu igre u kojoj je sudjelovala ozbiljnošću odrasle osobe. I zato je sve više rasla u Chri-stopherovim očima, sve više je u njoj gledao ravnopravnu osobu, a ne dijete. Katkad je zbog toga začuđeno odmahivao glavom, ali je to još više učvršćivalo njegovu ljubav prema njoj.

Charlotte danima nije izlazila iz svojih odaja i tako je njezin pokušaj ulaska u vrt u potkrovlju bio dvostruko

iznenađenje. Ostalo je vrijeme provodila zavaljena u gnijezdo od školjaka i tko je strpljivo prisluškivao kod vrata mogao je čuti kako je u nejednakim razmacima razbijala fine kućice. Pobjeda nad morem bilo je jedino što joj je ostalo.

Sljedećega dana rano ujutro Christophera je iz sna probudila nekakva grmljavina. U trenutku se razbudio, skočio iz kreveta i navukao hlače. Uplašio se. Oni su došli! Charlotte, Daniel, vjerojatno i netko od posluge. Došli su razotkriti tajne vrta u potkrovlju. Nije ni malo sumnjao da je grmljavina dolazila od udaraca u tavana vrata. Udarci su se ponovili.

Christopher se ukočio. Nešto nije bilo u redu. Buka je dolazila izdaleka. Nije bilo moguće da je itko udarao u vrata.

Navukao je košulju i pulover, obuio cipele. Glasovi su dolazili odozdo iz dvorca.

Kad se treći put začula grmljavina, shvatio je da je riječ o pucnjevima. Sigurno su to bili pucnjevi. Još nikad nije čuo pucanj, ali što bi osim puške ili pištolja moglo proizvesti takav zvuk?

Izjurio je van na stubište, ali nije zaboravio zatvoriti vrata za sobom. Sišao je u prizemlje. Čuo je povike, čak krikove, a onda još jedan pucanj. Instinktivno je pošao prema predvorju.

Buka je postajala sve glasnija. Netko je plakao. Žena. Muškarac je vikao nešto što Christopher u svojem uzbudjenju nije mogao razumjeti. Potom je prošao kroz posljednja vrata i zaustavio se u predvorju.

Konrad, najstariji od onih sluga koji su u dvorcu imali vlastite sobe, stajao je u jutarnjem ogrtaču na ulazu i mahao puškom. Bio je okrenut prema dvorištu. Puška je vjerojatno potjecala iz lovačke sobe u zapadnome krilu; čudo da se njome uopće moglo pucati. Jedna djevojka u spavaćici i ogrtaču koji je lepršao oko nje hodala je tamo-amo po predvorju kao da se ne može odlučiti što bi prvo trebala učiniti. Druga djevojka ukočeno je stajala u kutu držeći stisnute šake na ustima.

U sredini dvorane, gotovo točno ispod lusteru, na podu je ležala nepokretna osoba. Bio je to muškarac u crnoj odjeći koji je tiho uzdisao. Istom kad je prišao bliže, Christopher je primijetio da je crni kaput bio natopljen krvlju. Jedan od Konradovih hitaca sigurno ga je pogodio u grudi. Čudo da je uopće još živ.

— Provalnik! — povikala je sluškinja u spavaćici kad je prepoznala Christophera. — Otmičar! Oh, dragi Bože... Pošla je prema muškarcu na podu i jedan trenutak se činilo kao da ga želi udariti nogom. U posljednji se trenutak sabrala, pala na koljena i rubom ogrtača nesporno počela brisati krv koja je curila iz rane.

Konrad je stavio još dvije patrone u pušku i ispalio jedan hitac u svitanje.

Čempresi su se uzdizali pred otvorenim ulaznim vratima poput čete neprijateljske vojske. Hrabri sluga nije se usudio otići tamo gdje su ostali provalnici vjerojatno potražili zaklon među drvećem.

— Što se dogodilo? — povikao je Christopher prema starcu, koji je dršćući mahao puškom te ju je na trenutak uperio u Christophera dok nije shvatio da on nije provalnik. Prišao mu je svojim tankim nogama i pokazao rukom na teško ranjena muškarca pred Christophe-rovim nogama. Bio je toliko uzbuden da se gotovo ništa nije razumjelo što je govorio.

— Mala gospođica... ovaj nečovjek i njegovi pomoćnici su...

— Sylvette? — Christopher je uhvatio slugu za ramena i snažno ga protresao. — Gdje je ona? Govori već jednom!

— Odukli su je napolje. Oni... upravo su otišli! Christopher je bez razmišljanja otrgnuo pušku od starca. Još je bila nabijena. Držeći pušku rukama — prvi put u životu naoružan — izletio je van, trčao kroz tamnu sjenu čempresa i zaustavio se na rubu uvale. Iza dva kamena lava na ulazu u malenu luku ugledao je čamac i u njemu dva muškarca koji su snažnim zamasa veslali prema obali. Treći je držao u naručju nepokretan zavežljaj — Sylvettu!

— Svinje! — povikao je Christopher za njima. — Vratite je! Onako bespomoćan opalio je posljednji hitac u tmurno nebo dok ga je trzaj puške skoro oborio na tlo. Čamac se polako udaljavao. Više se nisu mogle razaznati pojedine osobe. Za trenutak je Christopher pomislio kako bi trebao barkom poći za njima. Ali onda su mu se misli razbistrile pa je uvidio besmislenost takva pothvata. Ljutito se okrenuo i ugledao Danielovo lice. Njegov mu je pobratim neprimjetno prišao. Zaustavio se između dva čempresa.

— Ti? — povikao je Christopher sav izvan sebe od bijesa. — Što želiš?

Na Danielovu licu pojavio se trzaj. Potisnuo je osjećaje i rekao: — Čovjek u predvorju je mrtav. Dok si ti ovdje divljao, ja sam doznao kamo žele odvesti Sylvettu.

— On ti je rekao? — izletilo je zbunjenome Christopheru.

— Samo nekoliko trenutaka prije nego što je umro.

— I?

Trzaji na Danielovu licu su nestali. — U Austriju. U Beč, rekao je.

— U Beč? — Christopher se zapitao nakratko laže li Daniel. — Što će, do vraga, u Beču s njom?

— Čovjek je trabunjao nešto o Hofburgu — ništa drugo. Daniel je izašao iz sjene drveća i pošao prema Christopheru.

Bio je potpuno odjeven kao i njegov pobratim, iako je izvrnut ovratnik odavao žurbu. Lice mu je bilo blijedo i mršavo, a na gležnjevima više nije bilo zavoja. — Umjesto da tu stojimo, trebali smo poći za njima.

— Oni su naoružani. Ne bismo im mogli ništa učiniti

— Samo jedan ima pištolj, kaže Konrad. Očito nisu računali da će netko pružiti otpor. Christopher je razmišljao. — Oni sigurno neće putovati kočijom. To znači da moraju doći na željeznički kolodvor.

— Malo preupadljivo za otmicu.

— Onaj tko ovako ušeta u dvorac i odvede dijete, očito ne drži do povjerljivosti! Sylvettu su sigurno uspavali. Ako budu rekli konduktoru da je bolesna i da joj je potreban mir, nitko neće posumnjati.

— Dakle? — upitao je Daniel upućujući Christopheru pogled pun nepovjerenja i brige. — Sto predlažeš? Christopher se okrenuo i još jednom pogledao prema obali. Jutarnja magla je progutala brod. — Ne znam...

— Radi što hoćeš — hladno je odgovorio Daniel. — Ja ću svakako poći za njima.

Prošao je pokraj Christophera, potrčao mostićem i skočio u čamac.

Samo što je odvezao uže, Christopher je uskočio za njim. Barka se zanjihala, valovi su udarali u drvo. Poslije nekoliko trenutaka sjedili su jedan pokraj drugoga i zaronili vesla u vodu.

Za njima su došli Konrad i dvije djevojke. Jedino nigdje nije bilo Charlotte.

— Evo! — povikao je stari sluga.

Nešto je doletjelo do njih. Christopher je ispustio veslo jednom rukom i uhvatio pošiljku. Bio je to neotvoren paketić sa šest patrona.

— Za svaki slučaj! Konradov glas je još uvijek drhtao. t

— Dobro pazite na sebe, moja gospodo! — povikala je jedna djevojka, ali Christopher i Daniel to više nisu mogli čuti.

Šutke i ujedinjenim snagama mladići su veslali prema kopnu.

Gillian je mnogo govorio te noći, a Aura je uglavnom slušala, nijemo i zbunjeno. I kad su rano ujutro stigli u Beč, naklonost koju je osjećala prema neobičnom pratitelju bila je zasjenjena mržnjom prema Lysan-deru.

Neposredno prije dolaska Gillian se presvukao u zahodu u vlaku; kad se vratio u odjeljak, ponovno je postao muškarac. Lice mu je bilo isto kao prije i nije više ni pomišljala daje još samo prije nekoliko minuta pripadalo ženi. Što ga je dulje gledala u hlačama i košulji, to je brže blijedilo sjećanje na njega kao ženu. Bilo joj je kao da se pred njezinim očima dva spola stapaju u jednu osobu koja samo snagom volje određuje koje će lice pokazati drugima. Samo je ljepota Gil-lianova lica, koju je bilo teško odrediti, ostala pošteđena te promjene.

Aura više nije pitala što mu daje tu moć. Sigurno bi opet skromno odgovorio kako je to dar i ona je znala da bi je to razljutilo. Dakle, odustala je od toga i odlučila pričekati dok ne bude sam htio govoriti o tome, ako uopće ikad bude htio.

U jednom pretincu na zapadnom željezničkom kolodvoru Gillian je pohranio omotnicu s nekoliko šilinga, ne mnogo, ali koji će im zajedno s onim što je ukrao ženi u Ziirichu pomoći da prežive nekoliko dana.

Unajmili su kočiju koja ih je, uz Gillianove upute odvezla do maloga hotela u blizini dvorskoga vrta, jedinog prenoćišta u blizini Hofburga koje su si mogli priuštiti s ono malo novca što su imali. S prozora sobe imali su pogled na park i zidine dvorca. Aura još nije imala pojma kako će proći kroz njih, ali ju je Gillian umirio rekavši joj da postoje ljudi koji se mogu potplatiti s nekoliko novčića.

Na kraju ju je ostavio više od četiri sata u hotelu kako bi obavio neke stvari. Što je htio napraviti bez novca kojemu se nadao od Aure, nije rekao, a ona ga nije ni pitala. Unatoč tome što joj se sviđao on je ipak bio lopov i ubojica i ona je pretpostavljala da je znao kako će nabaviti potreban novac. To joj se nije baš sviđalo, ali nije imala grižnju savjesti. I bez zabrinutosti za Gillianov moral i čistoću duše bilo je dovoljno stvari koje su joj zadavale glavobolju.

S rukama ispod glave ležala je najednom od dva kreveta, gledala kroz prozor oblačno nebo i pokušavala se smiriti. Nije uspjela, ali ne zbog buke koja je s ulice prodirala u sobu kroz tanke prozore.

Protekle noći, u zagušljivom mraku odjeljka u vlaku Gillian joj je pripovijedao što je prije nekoliko godina doznao od Lysandera, u vrijeme kad je alkemičar ubojicu još smatrao jednim od svojih najvjernijih slugu. Vjerojatno ne bez razloga, kako je Aura poslije utvrdila.

Ne navodeći pobliže razloge svoje prisnosti s Lysanderom Gillian je, prvo oklijevajući i oprezno, a poslije sve otvorenije i na kraju čak opširno, ispričao Auri kako je alkemičar uspio na najstrašnji način poraziti svojega najvećeg neprijatelja.

— Bilo je to u ono vrijeme Lysanderova života kad su mu dosadile igre skrivača u propalim palačama i podrumima, na udaljenim dvorovima i na otocima Sredozemnoga mora. Odlučio je putovati Europom računajući i na opasnost da će sresti nekoga od svojih starih neprijatelja, a ponajprije, naravno, svojega oca, Nestora Nepomuka In-stitorisa. Moraš znati da je Lysander slutio da je Nestor živ, ali nije mogao biti sasvim siguran u to. Napad, koji je tvoj otac izvršio na njega, dogodio se poslije, vjerojatno kao odgovor na Lysanderov izazov i tako nijedan nije znao gdje se nalazi onaj drugi.

Lysander je tada vjerojatno dulje vrijeme putovao zemljama južne Europe, Egejskim morem, Sicilijom, južnom Francuskom i Portugalom. Pretpostavljam da je tamo tražio nešto, kao što alkemičari uvijek nešto traže; može biti da je i našao, može biti da je putovanje bilo bezuspješno. Nakon što je vidio jug kontinenta, odlučio je posjetiti i sjeverne krajeve. Na putu se dulje vrijeme zadržao na Pirinejima. Ondje je živio u starome zamku, visoko gore u brdima, i mislim da je tamo naišao na prve podatke o tvojemu ocu.

— U Španjolskoj? — začuđeno je upitala Aura.

— U Andori.

— Ali moj otac nije nikad tamo...

— Zašto si tako sigurna? Tvoj otac bio je star čovjek i u svojem životu vidio mnogo toga i živio na mnogim mjestima. Taj zamak u Pirinejima bio je zabačen, zaboravljen, star mnogo, mnogo stoljeća. Kažu da se nalazi na brdu na kojemu je nekad Sveti Duh boravio u krošnji jednoga bora.

— Glupost.

— Nije riječ o tome. Ne o tome što je doista bilo, nego o tome u što ljudi vjeruju da je nekad bilo. Alkemija nije znanost kao kemija, Aura, iako mnogi tako misle. Neki kažu da alkemija ima veze s magijom, ili barem s onim što se prije smatralo magijom. Ali s njom je uvijek povezano praznovjerje. Praznovjerje u prošlim stoljećima nije samo ljudima pripisivalo neku moć nego i određenim mjestima. I ako su gorštaci vjerovali da se gore u krošnji nalazi Sveti Duh, onda je to mjesto imalo izvjesnu moć.

Gillian je primijetio da ga Aura ne sluša pa je brzo rekao: — Ali ja sam se udaljio od onoga što sam ti zapravo htio ispričati. U tom je, dakle, zamku, Lysander naišao na tragove tvoga oca. Ne znam o čemu je tada bila riječ, ali, tragovi su ga odveli na sjever. Gore, u vaš dvorac, Aura. To je moralo biti prije jedanaest godina.

— On je bio u dvorcu? — upitala je neraspoloženo. — Onda ga se moram sjećati. Ja sam, doduše, još bila dijete, ali...

— Je li doista bio u vašem dvorcu, ne znam. Ali reci, možeš li se sjetiti odnosa tvoje majke prema ocu u to vrijeme?

— Otac je već tada stanovao u potkrovlju. Gotovo se nisu ni viđali. Prema meni je uvijek bio ljubazan, iako malo čudan, ali mislim da je za majku već tada bio mrtav i ona se ponašala kao udovica.

Gillian je zadovoljno kimnuo glavom. — Koliko se, dakle, Ly-sander morao truditi da je zavede? Aura je oklijevala s odgovorom. Gillian je vrhovima prstiju dodirnuo njezinu ruku. — Tvoj je otac hladan čovjek, zar ne?

— Da — tiho je odgovorila. — Takav je.

— Ne vjerujem da je odnos između Lysandera i tvoje majke trajao dugo. Naprotiv: čudilo bi me da je trajao dulje od jedne zajednički provedene noći. Na koncu, Lysanderu nije bilo stalo do ljubavi. Sve što je htio, bio je udarac u lice tvom ocu. Sigurno mu se sviđalo što je zaveo baš onu ženu koju je njegov protivnik jednom volio. A sigurno je bio sretan kad je devet mjeseci poslije toga Nestor saznao da je Lysander otac male Sylvette. U Aurinu sjećanju pojavile su se neke slike iz toga vremena. Vidjela je pred sobom majku, nesretnu, usamljenu ženu na pustom otoku u moru, a zamišljala je i Lysandera, iako ga nikad nije vidjela. Gillian je bio u pravu, alkemičaru nije bilo teško osvojiti Charlottu s ljubavnim obećanjima ili pak samo s nagovještajem topline. Ali bilo je tu još nešto čega je postala svjesna, i slika privlačnoga ljubavnika i hrabrog zavođenja odjednom je nestala. — Misliš li da Lysander želi doći do Sylvette da bi joj učinio isto ono što je moj otac namjeravao meni učiniti?

Gillian je primijetio preklinjanje u Aurinu pogledu, a ipak je zabrinuto kimnuo glavom. — Ona je njegova kći. I ona će kad-tad biti punoljetna. Teorijski, njegovim planovima ništa ne stoji na putu. Kao kukavica stavio ju je u gnijezdo vaše obitelji i sada, kad je već postala starija, traži svoje pravo.

Gillian je zastao na trenutak, duboko udahnuo i onda rekao: — Nema sumnjb, Aura, Lysander će pokušati sa Sylvettom proizvesti kamen mudraca.

Navečer se Gillian vratio u hotel i ukratko objasnio Auri da je, doduše, uspio stupiti u vezu s pravim ljudima, ali da oni žele još malo razmisliti. Nije izgledao uzrujan zbog toga, ali se bojao da vijest o njegovu povratku u Beč, i što je još gore, o njegovim planovima, neće do sljedeće večeri naći put do Lysandera. Kad joj je otkrio svoje strahove, Auru je ponovno obuzela sumnja. Ali onda se sjetila Sylvette i rekla sama sebi da se nešto mora dogoditi bez obzira na cijenu.

Naravno, razgovarali su o tome da obavijeste policiju, ali je onda Gillian uvjerljivo obrazložio da netko tko ima utjecaja na vlast u Hofburgu, sigurno može vući konce i u policijskoj upravi. Odlazak u policiju samo bi ubrzao njihov poraz.

Gillian je Auri dao do znanja da namjerava sljedeće večeri s ili bez njezine pomoći prodrijeti u Lysanderove odaje i konačno se obračunati s alkemičarom. Dao joj je mogućnost izbora — hoće li sudjelovati u njegovom pothvatu ili će ostati u konačištu. Oklijevala je neko vrijeme, ali kad joj je rekao da može otputovati i prepustiti njemu Sylvettino spašavanje, razbjesnjela se i više iz inata nego na temelju razumnoga razmišljanja rekla da u svakom slučaju želi poći s njim. Već nekoliko trenutaka poslije pokajala se zbog preuranjene odluke, ali kad je pogledala Gilliana u oči, više nije htjela povući riječ. Pomislila je kako je izdržala susret s onim starcem u gorskoj kolibi i kako ovo ne može biti strasnije.

Na kraju noći, u kojoj nisu sklopili oka i nakon doručka, čija je kakvoća otkrila razlog zašto je ovaj hotel bio jeftiniji od svih drugih, Aura je izašla iz sobe kako bi zamolila vratara za dnevne novine. Mrzovoljni momak na recepciji spremno joj je ispunio želju, iako su novine bile njegove. Na Aurino iznenadenje činilo se da ga je na to potakao njezin izgled. Bilo je to prvi put daje ljepotu, iako nesvjesno, iskoristila kao sredstvo za postizanje cilja, a uspjeh ju je zbunio. Možda bi bilo pametnije da se u policiji u Zurichu nije onako odbojno ponašala. Vjerojatno

bi bila pošteđena mnogih stvari.

Dok se vraćala u sobu listala je novine i tada je uslijedilo drugo iznenađenje toga dana: u jednom kratkom tekstu pod masnim naslovom upozoravaju se čitatelji na otmičara djevojaka koji je sa svojom žrtvom iz Švicarske pobjegao u Beč ili u mađarska područja na istoku Austrije.

Autor članka pokazao se izrazito začuđenim činjenicom što je prijestupnik pobjegao ziiriškoj policiji očito preodjeven u ženu i iskoristio priliku da na zajedljiv način posumnja u sposobnost policije da razlikuje muškarca od žene. Pronašli su ženu u zahodu, a trag njezine odjeće vodio je do činovnika koji prodaje karte. On je rekao kako je gospođa u takvoj odjeći kupila dvije karte za Austriju, za Beč, ako se dobro sjeća. Prvi je put policija dopustila mogućnost da se u brdima oko Zuricha dogodio niz ubojstava mladih žena, a počinitelj je vjerojatno isti onaj koji je sada otputovao iz zemlje. Očito je policijska potraga još jednom otišla u brda i otkrila jamu iza kolibe. Jamu i ono što je bilo u njoj. Članak je završavao opisom dviju osoba: opis Gilliana bio je neodređen, dijelom čak i pogrešan, ali su Aurina obilježja bila navedena začuđujućom točnošću — crna, dugačka kosa, svijetloplave oči, tamne obrve. Sve je odgovaralo, a povrh svega naveli su i njezino ime.

Samo što je pročitala članak do kraja, osjetila je da je netko promatra. Kosa joj je bila skupljena i na sreću podignuta, haljina za nuždu očišćena. Rekla je sama sebi da se nema čega bojati. Nitko nije imao razloga dovesti je u vezu s novinskim člankom. A ipak nije mogla potisnuti zabrinutost. Osjećala je kako joj se sa svih strana tuđi pogledi zabadaju u tijelo poput igala. Još nije došla na vrh stubišta, okrenula se i uvjerala da je osjećaji ne varaju. Netko ju je promatrao.

— Aura? — nesigurno je upitao netko s podnožja stubišta. Onda još jednom, ali ovaj je put zvučalo radosno: — Aura!

Od straha je ispustila novine iz ruke. Prepoznala ga je i nije mogla vjerovati svojim očima.

— Daniel!

Pojurio je prema njoj preskačući po tri stube odjednom. Potom su se zagrlili i Daniel ju je strastveno poljubio — prvi put nakon toliko vremena. Aura još nije mogla vjerovati, činilo joj se kao da se sve oko nje okreće. Zagrlila ga je ne uzvrativši mu poljupce. Na kraju je otvorila oči i uz Danielov obraz pogledala niz stube. Dolje je stajao još netko i promatrao ih.

Aura se nježno odvojila od pobratima, ponosno poravnala haljinu i hladno rekla:

— Dobro jutro, Christopher.

To što su se Aura i njezini smjestili u istom konačištu manje je trebalo zahvaliti slučaju nego nužnosti. Kad su Christopher i Daniel došli na seoski željeznički kolodvor, otmičari su već nestali sa Sylvettom. Do sljedećega vlaka nisu imali dovoljno vremena da se vrate u dvorac, pre-odjenu i uzmu novac. Skupili su ono malo novca što su imali u džepovima i to im je bilo dovoljno za dvije putne karte i za sobu u najjeftinijem konačištu u blizini Hofburga. Čak i ovdje njihova gotovina bi dostajala samo za dvije noći.

Upravo su stigli toga jutra i da nije došlo do neočekivanoga susreta s Aurom, oni bi sigurno otišli u policiju.

Tako je barem htio Da-niel. Međutim, Christopher se svom snagom opirao obratiti se vlastima. Bojao se da će se na taj način sam dovesti pred nož, što bi bilo protiv svakog razuma. Doduše, Nestorov zakopani leš i ubojstvo baruna bili su tisuću kilometara daleko, ali ga je nečista savjest zbog zločina pratila pri svakom koraku. Još je k tome počeo osjećati kako ga napušta čvrsto uvjerenje u neizbježnost njegovih postupaka. Što se više udaljavao od dvorca i puste obale to je manje osjećao moć koju je nad njim imalo sjećanje na Nestora. Bilo je kao da se sjena Christo-pherove duše povlačila.

Mržnja prema Danielu bila je nesmanjena i za vrijeme putovanja nekoliko puta je došlo do oštre svađe, samo što se Christopher više gotovo i nije sjećao što je uzrok toj mržnji. Katkad mu se činilo da ono, zbog čega je Daniel zaslužio njegovu nenaklonost, nije bilo upućeno njemu, Christopheru, nego nekom drugom. Sada je prvi put njegova glava bila dovoljno bistra da bi se pitao je li s Nestorovom al-kemičarskom ostavštinom naslijedio i njegovu mržnju prema posinku. Ta gaje pomisao plašila pa ju je odagnao od sebe.

Ali ni Daniel nije pokazivao nikakvu spremnost da Christopheru oprostí progonstvo u svjetionik i ponašanje prema Charlotti. Tako je njihova uzajamna odbojnost neprestano nalazila novu hranu i postala gorak krvotok koji nijedan od njih nije mogao prekinuti. Ili možda nije htio.

A onda je došlo jutro kad su sreli Auru i stvari su se promijenile. S njom je dospjela nova nit u složeno tkanje njihova odnosa, a stvari se nisu popravile ni kad ih je Aura odvela u svoju sobu i upoznala s neobičnim strancem. Njegovo ime bilo je Gillian i Christopher gaje odmah prepoznao.

To je bio Nestorov ubojica.

Iz obližnje ulice Opernring čulo se prodorno zvono tramvaja. Kotači kočije, okovani željezom, drndali su po neravnom pločniku, konji su rzali, a kočijaši psovali. Nad svim tim lebdio je jednoličan žamor ljudi koji su prolazili ulicom ispod prozora i slijevali se u lijepo uređeni dvorski vrt.

Aura je sjedila na krevetu podvinutih nogu i naizmjenice ih promatrala. Rub haljine navukla je preko koljena.

Samo ugrijanom ozračju mogla je zahvaliti da se nije smrzla u hladnoj sobi.

Za dužinu ruke dalje, na kraju kreveta, sjedio je Daniel i jednom si rukom trljao vrat dok mu je druga, stisnuta, počivala na pokrivaču. Nitko nije znao što je time htio izraziti.

Christopher je stajao pokraj vrata i nije skidao pogleda s Gilliana, koji se naslonio na prozor ne skrivajući kako

mu se taj obiteljski sastanak uopće ne sviđa. Gillianovo čelo bilo je naborano, pogled mu je bio usmjeren sad u Daniela, sad u Christophera. Povremeno je pogledao i Auru, a ona je u izrazu njegova lica jasno prepoznala nijemu pred-bacivanje. Ali što je trebala učiniti? I sama je bila zatečena, a nije mogla ostaviti braću na stubištu. Naravno, nije bila sretna što se Christopher nalazio u njezinoj blizini. Proteklih mjeseci nije se ništa promijenilo u njezinoj instinktivnoj odbojnosti prema njemu. Nastojala ga je promatrati što ne-primjetnije. Zbunjivala ju je neobična ukočenost koja ga je obuzela dok je gledao u Gilliana. On je nešto skrivao od ostalih i to ju je duboko uznemirilo.

Još i gore: na Gillianovu se licu pojavio strah kad je Christopher ušao u sobu, ali samo nakratko. Gillian je bolje vladao svojim osjećajima nego njezin pobratim. Auri se učinilo kao da mu je Christopher bio odnekud poznat. Shvaćala je Gillianovu ljutnju, čak ju je i dje-lila s njim, a ipak je htjela znati što je bilo to što se, neizgovoreno, nalazilo među njima u sobi.

— Mislim da netko mora početi — Daniel je uzeo riječ i redom pogledao ostale. Kako nitko nije odgovorio, nastavio je — Christopher i ja smo ovdje zbog Sylvette.

Auri je stalo srce.

Uhvatila je Gillianov upozoravajući pogled, ali se nije obazirala na njega.

— Što je s njom? — upitala je zabrinuto.

Oteli su je — odgovorio je Daniel. — Možda su je doveli ovamo.

Prije nego što je Aura mogla bilo što reći, dočekao ih je Gillianov podrugljiv smijeh. — I vas dvojica vjerujete da možete doći u Beč i osloboditi je? Samo tako?

Daniel je pogledao Auru tražeći pomoć, a onda je ukočeno odgovorio: — Ja ne znam tko ste vi, kakve imate veze s mojom sestrom i zašto stanujete u istoj sobi.

Dobro je da nije čitao novine, pomislila je Aura s olakšanjem. Daniel je nastavio: — Ali ja bih vam bio zahvalan kad bi se moglo izbjeći da nam se rugate.

— Vi nemate nimalo izgleda protiv Lvsandera — ravnodušno je rekao Gillian.

Tada se po prvi put umiješao Christopher. — A tko je taj Lysander?

— On je poslao ljude da otmu malenu.

Daniel gaje pogledao s nepovjerenjem. — Vi ga poznajete?

Aura je priskočila Gillianu u pomoć. — Otac i Lysander su stari poznanici. Ili bolje rečeno suparnici. Kako se čini, Lysander je dao oteti Sylvetu kako bi prevario oca.

Svjesno je pojednostavnila stvar, ne zbog stida, nego zato što joj je bilo dosadno objašnjavati.

Christopher se okrenuo prema Gillianu. Zagonetan smiješak poigravao se oko njegovih usana. — Vi dobro poznajete toga Lysande-ra, zar ne?

— Poznao sam ga — kratko je odgovorio Gillian.

— Trebali bismo otići u policiju — rekao je Daniel — i to odmah.

— To ne bi baš bilo pametno — pripomenuo je Gillian.

— Lysander je jedan od najmoćnijih ljudi u Beču — objasnila je Aura. — Policija mu ne može ništa. Možda je čak na njegovoj strani.

Daniel ju je zaprepašteno pogledao. — Odakle znaš sve to?

Aura mu je ispričala skraćenu verziju događaja i pritom začuđeno ustanovila kako odjednom može biti neiskrena prema Danie-lu. Još prije nekoliko mjeseci to je bilo nemoguće. Među njima se nešto temeljito promijenilo; i ona sama se promijenila. Prešutjela je Gillianov napad u vlaku i događaje u planinskoj kolibi. Jedino je spomenula činjenicu da joj je Gillian pomogao pobjeći iz internata i da će to isto učiniti i za Sylvetu.

Dok je Christopher šutio ne pokazujući vjeruje li joj, Daniel je i dalje uporno postavljao pitanja, ponajprije o Gillianovim motivima. Aura više nije bila tako nepovjerljiva, a na kraju je Gillian bio taj koji je rekao: — Čini mi se da sam ja ovdje jedini koji dovoljno zna o Lysanderu da bi mogao osloboditi Sylvetu.

Aura ga nije morala ni pogledati da bi znala da nije bio ni upola toliko siguran kakvim se pravio. — Svejedno nije vjerujete li mi ili ne — nastavio je Gillian — ali morat ćete se pomiriti s tim da ovisite o mojoj pomoći.

— Kakva sreća za nas — primijetio je Christopher i tajanstveno se nasmiješio.

Aura je skočila i stala na Gillianovu stranu. Napadno je gledala u pobratime.

— Postoji samo jedan način na koji se Sylvette može osloboditi. A Gillian zna koji je to način.

To je bio prilično smion korak, jer joj Gillian do tada nije pričao gotovo ništa o svojim planovima, osim nekoliko neodređenih napomena. Međutim, sada se nadala da ga je izazvala riječima i da će joj otkriti ostatak. Unutarnji glas joj je šaputao: Aura, otkad si sposobna za takve stvari?

Gillian je primijetio izazov u njezinim riječima, još više u očima. Na licu mu se pojavio smiješak kojim joj je odavao priznanje. Činjenica daje postojalo nešto što su samo njih dvoje razumjeli ispunila je Auru neobičnim osjećajem sreće. Nešto se događalo između nje i Gilliana i to ju je zbunilo.

— Aura misli — počeo je Gillian — da možda postoji netko tko nam može pomoći da dođemo do, recimo tako, Lysanderove razbojničke spilje. Ispod površine Beča nalazi se neka vrsta drugoga grada, ogroman labirint kanala i hodnika. Tamo dolje žive muškarci i žene koji sami sebe nazivaju skupljačima masti. Molio sam ih da mi pomognu. Jednom su već bili spremni za to i nadam se da će biti i ovaj put.

— Sto su zapravo ti skupljači masti? — upitao je Christopher.

— Beskućnici, luralice. Za mnoge društveni otpad, ali za nas jedina mogućnost da spasimo Sylvettu. Nadao sam se da ću moći unajmiti ljude, ljude s opremom, oružjem i s iskustvom u tim stvarima. Ali bez potrebnoga novca morat ćemo se pomoći onim što možemo dobiti.

A skupljači masti nisu zahtjevni. S nekoliko bismo ih šilinga trebali pridobiti za sebe.

— Trebali? — sumnjičavo je upitao Daniel.

Gillian ga je oštro pogledao. — Skupljači masti mogu u tvojim očima biti otpad, moj mladiću, ali oni su svoji gospodari. Oni su najbolje što možemo dobiti. Ako nam oni ne pomognu, neće nitko.

— Kad ćeš saznati što su odlučili? — upitala je Aura.

— Danas popodne. Rupert, jedan od njihovih vođa, očekuje nas. On će nam priopćiti svoju odluku.

— Znači, mi moramo sići u kanale, samo tako, na sreću? — rekao je Daniel s nevjericom. — Što ako su se odlučili protiv nas?

Gillian je pomalo pretjerano opušteno slegnuo ramenima, ali je Aura primijetila zabrinutost u njegovu pogledau.

— Onda će nas Ly-sanderovi ljudi sigurno već čekati.

Christopher je iskrivio lice. — Zvuči obećavajuće.

— To je glupost! — oštro je rekao Daniel.

— U svakom slučaju je glupost napasti Lysandera u njegovu domu — razdraženo je potvrdio Gillian. — Spreman sam poslušati bolje zamisli.

Daniel je zapao u ljutitu šutnju. Nitko od njih nije imao plan koji bi mogao zamijeniti Gillianov.

— Što će se dogoditi ako nam skupljači masti doista žele pomoći? — upitala je Aura. — U slučaju da uspijemo doći do podruma Hofburga, što ćemo dalje?

Tu se Gillian počeo smijati, ali je izgledalo kao da ga pritom muči duboka bol. — Tada ćete osloboditi Sylvettu, a ja ću ubiti Lysan-dera.

— To je sve? — sarkastično je primijetio Christopher, ali ga je Gillian samo mrko pogledao ne dajući mu nikakva odgovora.

Poslije toga se više nisu imali oko čega dogovarati pa je Aura predložila da se svi odmore do popodne. Na Danielu se primijetilo kako mu se ne sviđa što ostavlja Auru samu u sobi s Gillianom, ali nije rekao ni riječ.

Sigurno je slutio da je izgubio Auru, i kao po običaju, sam je sebe okrivljavao za to.

— Tvoja me braća baš ne vole — primijetio je Gillian dok su on i Aura ležali na odvojenim krevetima i zamišljeno gledali u strop.

— Christopher i ti — vi se poznajete, zar ne?

Aura je smatrala da je došlo vrijeme da joj kaže istinu.

— Kako si došla na to? Ovo nije zvučalo uvjerljivo. Aura je imala osjećaj kao da ga nešto tjera da joj konačno sve prizna. Plaćeni ubojica s griznjom savjesti, postoji li to? Tada je shvatila. Sve stoji do nje. Samo do nje.

— On te iznenadio u dvorcu — rekla je Aura i po njegovoj šutnji zaključila da je u pravu. — Prije četiri mjeseca, kad si ubio mojega oca. Tako je bilo, zar ne?

U njezinu glasu nije bilo predbacivanja, nije bilo žalosti.

— Zao mi je — rekao je tiho, ali ona je znala da mu nije žao zbog smrti njezina oca. Vjerojatno si Gillian ni sam nije mogao objasniti zašto se ispričavao. Bila je to isprika koja je vrijedila za sve što je Aura doživjela od njihova susreta u vlaku. I ta je isprika bila nepotrebna.

— Nisi ti ni za što kriv. Mi smo ovdje zato što su otac i Lysan-der bili zavađeni, a ne zbog nečega što smo ti ili ja, ili netko treći, učinili.

Okrenuo je glavu u stranu i pogledao ju je. — Ja sam ti ubio oca, Aura, a ti se uopće ne ljutiš na mene. Kako je to moguće?

— Ne znam. Govorila je tiho, nježno. — Doista ne znam.

— Nadam se samo da me nikad nećeš mrziti — tiho je odvratio. — Ako mrziš jednakom snagom kao što praštaš, onda neka se Bog smiluje tvojim neprijateljima.

Smijala se prvi put u svih ovih nekoliko dana. Uplašila se vlastita smijeha, tako joj se učinio neprikladnim u tom trenutku. Ipak, nije mogla drukčije. — Ti mi se rugaš.

— Ne, divim ti se. Ti si nekoliko puta jača od svoje braće, iako to ni sama ne znaš. Jednom ćeš shvatiti.

Zbunilo ju je to što je rekao. Polako je ustala i prebacila noge preko ruba kreveta. Pozorno je promatrao svaki njezin pokret.

— Ti se bojiš onoga što je pred nama, zar ne? — u njezinu glasu osjetilo se poštovanje, čak i malo zavisti. — Brineš se, ali ne za sebe. Zašto to radiš?

— Ravnodušnost nisam nikad smatrao nečim prema čemu bi trebalo težiti.

— Ovog trenutka bila bih sretna da sam bar malo ravnodušna.

Nasmiješio se nesigurno. — Ovog trenutka uopće nisam ravnodušan.

— Ne. Ustala je, prišla njegovu krevetu i sagnula se nad njim. Zaprepastio se kad ga je poljubila, ali samo nekoliko trenutaka poslije obavio je ruke oko njezinih bokova i povukao je k sebi na krevet.

Na trenutak se upitala ljubi li u Gillianu muškarca ili ženu, ali onda joj je postalo svejedno te se potpuno predala

dodiru njegovih usana. Nerado se na trenutak odvojila od njih kako bi legla uz njega, potom joj je obuhvatio lice rukama, zagladio crne pramenove kose i ponovno je počeo ljubiti. Ovaj put to je trajalo cijelu vječnost. Desna mu se ruka odšetala do njezinih leđa gdje je pronašao zatvarač na haljini. Auri je zastao dah dok su se dodirivali jezicima koji kao da su imali svoj vlastiti zaigrani život. Prstima je otvorio prvu kopču, potom drugu, pa treću i četvrtu. Nije se žurio, polako se smirio vrtlog omamljene zbunjenosti, došla je k sebi i vratila se svojim pravim osjećajima. Desnom mu je rukom gladila kratku kosu, htjela mu je nešto šapnuti, ali on joj je poljupcem zatvorio usta pa je ušutjela i bila sretna zbog toga. Prebacila je nogu preko njegova boka i osjetila kako njegova ženstvenost prestaje među bedrima. Na usnama joj se pojavio smiješak dok je znatiželjno promatrala kako joj rukama skida naramenice te kako prstima prelazi preko njezinih rebara kao po ljestvama i gotovo sa strahom dodiruje grudi. Učinilo joj se da za sve ove godine nije bila svjesna da je lijepa i poželjna i odmah je znala da je on probudio u njoj te osjećaje.

Gillian se podigao i usnama dodirnuo prvo vrh jedne pa onda druge dojke. Naježila se od glave do pete, a onda ga pritisnula natrag na jastuke, legla na njega nestrpljivo čekajući da joj svuče haljinu i podsuknju preko bokova. Ostalo je obavila sama s nogama i na kraju je ležala na njemu potpuno gola. Gillian je još uvijek imao na sebi košulju i hlače i ona je htjela da tako i ostane. Počeo je sve brže disati, isto kao i ona, položio je ruke na njezina bedra i masirao ih. Spustila se niže i priljubila lice na njegove grudi. Na njezino iznenađenje, bile su mekše nego što je očekivala, a kad se znatiželjno podigla i otkopčala dugmad na njegovoj košulji, ugledala je široki zavoj oko njegovih grudi. Gillian joj je dopustio da ga odveže na leđima i otkrije mu grudi. Grudi su mu bile dvije blage izbočine, malo manje od njezinih. Bradavice su mu se uvukle kad ih je Aura dodirнула vrhovima prstiju. — Iznenađena? — tiho ju je upitao, ali se Aura sagnula i poljubila obje bradavice kao što je i on njoj učinio. Imala je neobičan osjećaj na usnama, osjetila je nešto mekano i puno i neočekivano, ali je uživala jednako kao i on.

Kad mu je otkopčala hlače i polako ih svukla, začudila se bujnim dlakama jer je to bila čista suprotnost gornjem dijelu tijela. Gurnula je prste u crne kovrče, nježno ih gladila i igrala se s njima. Onda se na trenutak odvojila od njega i skinula mu preostalu odjeću, nježno mu milujući noge te ponovno legla na njega. Ponovno su im se usne spojile, ovaj put još strastvenije. Gillian joj je cijelo lice obasuo poljupcima. Prstima se igrao njezinom kosom, vadio kopče i raspletao čvorove dok se njezino lice nije izdiglo iz crne bujice kose kao otok od bjelokosti.

Što si ti zapravo, Gilliane?, pomislila je ne izgovorivši ni riječ. Njegove su je usne ljubile sve niže, po ravnome truhlu, pupku i još uvijek nisu stigle na cilj. Kad je ugledao zlatne naušnice na njezinim nogama, na trenutak ju je pogledao u oči, ali nije ništa rekao. Bilo joj je kao da mu čita misli, kao da se sjedinila s njegovom srećom i s njegovom ljubavi, sjedinila s njegovom ljepotom.

Poslije je sjela na njega, stisnula donji dio njegova tijela svojim bedrima i osjetila kako nestaju i posljednje sumnje. Njihova su se tijela priljubila prožeta vrućom strasti, igrala, iznosila skrivene misli i zahvalno primala međusobnu naklonost. Gillian se podizao pod njom, a ona ga je još snažnije pritiskala dolje dok nije znala što osjeća, primila ga i pustila da je nose valovi njihove zajedničke požude.

Jedanaesto poglavlje

Bilo je hladno i mirno u hodniku kojim je Gillian vodio Auru, Daniela i Christophera.

Njihov je silazak u podzemni Beč započeo kroz otvor kanalizacije u nekom dvorištu, na prvi pogled izabran nasumce. Međutim, Aura je znala daje Gillian pomno izabrao baš taj prilaz. Objasnio im je da se pred njima nalazi prilično dugačak put, premda je zračna linija do Hofburga iznosila samo nekoliko stotina metara. Ovdje dolje vladali su sasvim drukčiji zakoni o smjeru, početku i kraju nego na površini. Sporedni putevi ovdje se moraju tražiti, a ne izbjegavati, najkraći put često se mora zaobilaziti. Daniel je gundao, ali su se Aura i Christopher šutke složili i potpuno prepustili Gillianovu vodstvu.

Aura je neprestano promatrala Christophera ispod oka. Pitala se što li osjeća. Sada je znala daje gledao ubojstvo njezina oca, kao i to da je na prvi pogled prepoznao Gilliana. Ipak nije ništa rekao i uopće je malo govorio. Da u njegovim očima nije bilo razbuktane taštine i oporog cinizma, rekla bi daje ravnodušan. Ovako se bojala da je Christopher slijedio neke svoje ciljeve i to ju je plašilo.

— To je tamo naprijed — rekao je Gillian i kao da su njegove riječi bile rješenje nekakve tajne, tama oko njih odjednom se počela kretati. Gillian je oborio svjetiljku koju je do tada nosio pred njima i dao ostalima znak da budu što mirniji.

Nalazili su se li dvorani s trostrukim svodom koja je izgledala kao unutrašnjost željezničkih kola, koja su poredana jedna do drugih. Stupovi od okruglih kamenih ploča držali su strop, a iza svakog stupa pojavila se sada po jedna prilika. Većinom su to bili muškarci, ali bilo je među njima i nekoliko žena, čak i dvoje djece. Svi su bili u prljavim prnjama, a u tami su izgledali kao duhovi. Neki od njih su prišli bliže, među njima i ono dvoje koje je Aura smatrala djecom. Zapravo su to bili patuljci, muškarac i žena. I mnogi od ostalih bili su bogalji ili nakaze. Bio je tu i jedan koji nije imao ruke, drugi je bio bez nogu. Nekima su lica bila prekrivena čirevima, jedan je imao napuhane prste kao mesarske kobasice, a drugome je istrunuo nos.

Iza patuljaka pojavio se netko iz mraka, položio im ruke na ramena i polako ih razdvojio. Uspravno i ponosno prošao je između njih i stao pred Gilliana.

— Ruperte — pozdravio je hermafrodit kimnuvši glavom — ovo su moji prijatelji.

— Ti si spomenuo samo jednu ženu. U Rupertovu glasu osjetila se ljutnja. Alkohol ili bolest oštetili su mu grlo, govorio je promuklo, gotovo nerazumljivo. Lijevo oko mu je bilo prekriveno hrđavim cjedilom za čaj.

— To su njezina braća — objasnio mu je Gillian. — Svi imamo isti cilj.

— Ali to nije i naš cilj — promrmljao je vođa skupljača masti.

— Jeste li donijeli odluku?

— Ja sam odlučio. Naglasio je prvu riječ kako bi svima bilo jasno da je on taj koji donosi odluke.

— Kakvu si odluku donio? — upitao je Gillian odlučnim glasom. Ništa nije ukazivalo na to koliko mu je stalo do Rupertova pristanka.

— Pomoći ćemo vam da uđete u Lysanderove odaje — odgovorio je skupljač masti. — Ništa više od toga. Neće biti nikakve borbe. Neće biti svađe s Lysanderom.

Gillian ga je odmjerio smrknutim pogledom. — Dobro znaš da je nemoguće oduprijeti se Lysanderovim slugama.

On je Auri pričao o blizancima Steinu i Beinu i o tome kako ih je ubio u Parizu. Unatoč tome, nije bilo sumnje da je alkemičar našao nove sluge. — On će opasne blizance zamijeniti velikim brojem ljudi — rekao joj je Gillian. — Ne bi me čudilo kad bih tamo dolje sreo cijelu jednu vojsku.

— To je vaša stvar — promuklo je zakriještao Rupert. Usljedio je hrapavi kašalj. Podigao je prst, gurnuo ga ispod cjedila za čaj i počeo se grepsti po očnoj šupljini. — Pomoći ćemo vam da neprimjetno uđete unutra. To je sve.

Gillian je uzdahnio i rekao: — Onda neka bude tako.

Rupert mu je pružio ruku. — Dogovoreno! — rekao je.

— Dogovoreno! — ponovio je Gillian za njim i prodrmao mu prljavu pandžu.

Malo poslije krenuli su u pratnji skupine skupljača masti. Rupert je za taj zadatak izabrao dvanesticu svojih ljudi, a predvodio ih je sam. Išao je na čelu povorke zajedno s Gillianom. Aura, Daniel i Christopher bili su okruženi prljavim prilikama. Nitko nije govorio, samo su Gillian i Rupert tu i tamo prošaptali pokoju riječ. Aura se ljutila što nije mogla razumjeti njihove riječi pa je ubrzala korak i dodir-nula straga Gilliana za rame.

— Nema tajni — rekla je prijekornim glasom. Gillian se nasmiješio i propustio je između sebe i Ruperta.

Skupljač masti ju je pogledao jednim okom ne mogavši vjerovati da žena ima pravo glasa. Uloge spolova bile su ovdje dolje strože podijeljene nego na površini.

— Rupert mi je objasnio da ćemo se uskoro naći ispod podruma Hofburga. Daniel i Christopher također su načulili uši. — Popet ćemo se gore kroz mrežu cijevi koje služe za oticanje podzemnih voda. Moglo bi, dakle, biti malo vlažno.

— Zar Lysander ne zna za te cijevi? — začuđeno je upitala Aura.

— Za njih ne zna nitko osim skupljača masti — promrmljao je Rupert.

Aura ga je promatrala jedan trenutak, a onda se približila Gillianovu uhu i prošaputala: — Ti si rekao da se svi ljudi u Beču boje Lysandera. Sto te čini tako sigurnim da možeš imati povjerenje u ove ljude?

Gillian je odgovorio glasno tako da ga je i Rupert mogao čuti: — Rupert je častan čovjek. Osim toga, zna cijeniti ono što mu nudim.

To je zvučalo zavjerenički, kao da se poziva na predvodnikov ponos.

Na Rupertovu prljavom licu pojavio se bezubi osmijeh. — Zapravo, dobra cijena. Potom je pokazao na strop i promrmljao: — Stigli smo!

Iznad njih, pod svjetlošću Gillianove ručne svjetiljke pojavio se okrugao otvor s rešetkama. Rupert ih je gurnuo natrag, a jedan drugi skupljač masti stupio je naprijed. Držao je u ruci bič koji je bio omotan oko drške. Brzim pokretom ga je odmotao, udario njime i tada se kraj kožnoga užeta omotao oko rešetke. Snažno je povukao i željezna se rešetka odvojila od truloga drveta. Skupljač masti ga je spretno uhvatio i bez riječi stavio na pod. Usljedio je i drugi udarac bičem kojim je iz mračnoga otvora povukao dolje ljestve od užeta.

Aura je čula kako iza nje Daniel šapuće: — Volio bih da imamo i pušku.

— Da smo je imali, uhitili bi nas još u vlaku — razdražljivo je odgovorio Christopher.

— Tišina! — prosiktao je Gillian preko ramena. Na Aurino iznenađenje obojica su zašutjeli.

Skupljač masti je u međuvremenu dovukao ljestve do poda i provjerio njihovu izdržljivost. Napravio je jedan korak u stranu i pustio Ruperta naprijed. Predvodnik se začuđujućom brzinom popeo uz ljestve koje su se njihale, a onda je za njim pošao Gillian.

On je poviknuo odozgo: — Sada ti, Aura!

Christopher ju je gurnuo u stranu. Njegov smijeh nije bio ni malo radostan. — Nadam se da nemaš namjeru ostaviti mene i Daniela ovdje dolje. Ili možda baš to namjeravaš? Nakon tih riječi uhvatio je ljestve i počeo se penjati.

Gillian mu je uputio ljutit pogled, ali nije ništa rekao. Na kraju je pružio ruku Christopheru i povukao ga gore. Poslije nekoliko minuta Rupert, Gillian, Aura, Christopher i Daniel nalazili su se u strmoj cijevi u kojoj su se nalazile metalne ljestve koje su vodile prema gore. Odozdo su dolazili ostali skupljači masti tako da su bili prisiljeni penjati se što brže. Prečke su bile vlažne i skliske, posljednji uspon podzemne vode vjerojatno nije bio tako davno.

Odjednom su ugledali svjetlost iz suprotnoga smjera. Rupert je prošaptao:
— Tamo gore počinje Lysanderovo carstvo.
Svi su to shvatili kao poziv da budu još tiši. Aura se gotovo nije usudila disati.
Došli su do još jedne željezne rešetke koja je bila osigurana starom bravom. Rupert je izvadio otpirač i nakon nekoliko trenutaka rešetka je poletjela prema gore.
— Moji će nas ljudi ovdje čekati — rekao je Rupert nakon što se cijela skupina ljudi provukla kroz rešetku u uski hodnik.
— Baš su nam bili od velike pomoći — zajedljivo je prosiktao Christopher.
Rupert je čuo njegove riječi. — Ti nemaš pojma što se ovdje događa, mladiću — ljutito je odgovorio. — Da Lysander ima doista onoliko ljudi koliko pretpostavlja naš prijatelj Gillian, onda bismo na putu dovdje već sigurno sreli nekoliko njih.
Gillian je nevoljko kimnuo glavom. — Doista se čini da u podrumima nema toliko straže koliko sam mislio.
Razlog više da ne vjerujemo skupljačima masti, pomislila je Aura, ali nije ništa rekla. Nadala se da Gillian zna što radi.
Kad su pošli dalje u Rupertovoj pratnji — dvanaest muškaraca s licima poput maske ostalo je — Gillian je šapnuo Auri: — Između skupljača masti i Lysandera postoji sporazum. Oni neće zakoračiti na njegovo područje, a on će ih zato ostaviti na miru. Mogu razumjeti da se Rupert trudi ne povrijediti to pravilo sve dok ne bude morao.
— Ali on nam ipak pokazuje put do Lysandera, zar i to nije dovoljno velika povreda dogovora?
Gillian nije odgovorio, ali je dao znak Auri da zaostanu za predvodnikom nekoliko koraka. — Rupert nije toliko glup kako izgleda. On točno zna što radi.
— Onda će nas u svakom slučaju izdati — ironično je odgovorila Aura.
Na njezino iznenađenje Gillian je potvrdno kimnuo glavom. — Moguće.
Pogledala ga je. — Ne misliš valjda ozbiljno!
Gillian se zagonetno nasmiješio. — Rupert će danas počinuti dvostruku izdaju. Pričekaj...
Aura se zaustavila. — Uopće ne mislim na to!
Uhvatio ju je za rame i povukao dalje. — Imaj povjerenja u mene, molim te! Ja znam što radim.
— Nadam se da znaš.
Christopher je išao s Danielom nekoliko koraka iza njih, zacijelo se nadajući da će se brže moći dati u bijeg ako ih napadnu. Međutim, sada se požurio naprijed. — Nešto se dogodilo? — upitao je sumnjičavo.
Hermafrodit ga je veselo pogledao. — Možda ćemo svi biti mrtvi.
— Vrlo duhovito, doista.
Gillian se ponovno priključio skupljaču masti. — Idemo li slučajno zaobilaznim putovima kako bismo se uvjerali da ne mogu zapamtiti put?
Rupert je istisnuo nekakav hrapavi smijeh. — Ti me sigurno smatraš lošim poslovnim partnerom.
— Samo takvim koji ide na sigurno.
— Vjerojatno si u pravu.
Prošlo je još nekoliko minuta, a nitko nije izgovorio ni riječ. Tada su došli do zida od teških hrastovih stupaca. Zid je djelovao jednako čvrsto kao i onaj od opeke koji ih je okruživao sa svih strana.
— Iza ovoga se nalazi hodnik koji vodi pravo u Lysanderove odaje — rekao je Rupert.
Na Gillianovu se licu pojavio osmijeh. — Nećeš nas valjda već ovdje napustiti?
— Doveo sam vas ovamo kako smo se dogovorili — rekao je Rupert. — Dakle, sada mi moraš platiti.
— Dogovor glasi da nas trebaš dovesti do Lysandera. Gillian je i dalje bio uljudan. — Ja ga još nigdje ne vidim.
— Znači li to da ne želiš platiti?
— Čim dođemo pred Lysandera.
Rupert je nešto progundao, ali se nije htio upuštati u svađu. Umjesto toga okrenuo se prema zidu od hrastovine, odbrojio s lijeve strane pet stupaca i dlanom pritisnuo šesti. Stupac je zaškripao i popustio, a istodobno su se ostali stupci pomakli u desnu stranu, poput pomičnih vrata. Napravio se uzak otvor, dovoljan da mogu proći kroza nj jedan za drugim.
— Ti ideš prvi — rekao je Gillian Rupertu.
Skupljač masti je opsovao, namjestio cjedilo za čaj na slijepom oku i prošao kroz otvor. Za njim su pošli Gillian i Aura, a na kraju Daniel i Christopher.
— U ovom smjeru — rekao je Rupert i pokazao desno. Na kraju hodnika, iznad niskih drvenih vrata svijetlila je usamljena uljna svjetiljka. — Odmah iza ovih vrata nalazi se glavna dvorana Lysanderovih odaja. Vrata su iznutra obložena drvetom, ali Lysander, naravno, zna za njih.
— Naravno — složio se Gillian i ponovno nasmiješio. Auri se sve manje sviđala njegova tajnovitost. Nadala se da je svjestan da se igra sa životima svih njih.
— Mogu li sada ići? — upitao je Rupert.
— Znaš odgovor — odvratio je Gillian.
Skupljač masti uputio mu je iz svojeg jedinog oka pogled ispunjen mržnjom i produžio naprijed. Zaustavili su se

pod svjetlom uljne svjetiljke. Na vratima je bila okrugla metalna ručka prekrivena zelenom hrđom. Auri se stislo srce. Pogled u lica pobratima govorio joj je da se ni oni ne osjećaju bolje. Čak je i Christopherova samouvjerenost nestala.

Svi su bili nenaoružani, čak ni Rupert nije imao ništa kod sebe. Samo se Gillian znao braniti goloruk, Aura u to nije sumnjala.

Obrana je, dakle, bila prepuštena njemu, a on je to i htio. Bio je upravo opsjednut time da ubije Lvsandera vlastitim rukama.

— Otvaraj! — zapovijedio je Gillian skupljaču masti, vidno otresitije nego prije.

Rupert je polako stavio ruku na ručku i okrenuo je u lijevi stranu. Mehanizam je škljocnuo. Skupljač masti ih je sve redom još jednom pogledao i onda jednim jedinim pokretom širom otvorio vrata.

Pred njima se ukazala široka dvorana. Na zidovima obloženim drvetom nalazila se slika do slike; čak je i s unutarnje strane vrata visjela jedna, a u istom trenutku kad je Rupert privukao vrata, Aura je prepoznala motiv. Bio je to njihov otok, na kojemu se nalazio dvorac Institoris. Ipak, slika se po nečemu razlikovala od poznatoga prizora: čempresi su bili spaljeni, građevina je bila srušena. Crni dimnjak uzdizao se prema nebu.

Gillian je prošao pokraj slike ne obazirući se na nju i pogledom tražio nešto u prostranoj podzemnoj dvorani.

Aura i njezina braća oprezno su pošli za njim.

Rupert je protrčao pokraj njih, napravio nekoliko koraka u dvoranu i zazviždao. Kroz otvorena glavna vrata dvorane nasrnulo je više od dvadeset skupljača masti, tako prirodno, kao da to nije bio Lysanderov dom, nego njihov. Christopher je glasno opsovao, i Daniel je nešto povikao, a kad se Aura okrenula i pogledala natrag u hodnik kojim su došli, vidjela je da su im se priključili i oni skupljači masti koji su ostali kod željezne rešetke. Upravo su posljednji od njih ulazili kroz hrastova vrata i nijemo im se približavali straga.

— Izdajice! — Daniel je pljunuo prema Rupertu. U očima mu se vidjelo da se to odnosilo i na Gilliana.

Skupljači masti su u dvorani opkolili u polukrugu svojega vođu tvoreći zid poderanih, prljavih prilika koje su usred raskoši skupocjenih slika i egzotičnih sagova djelovali potpuno neprikladno.

Aura je očekivala da će na Rupertovu licu vidjeti pobjedonosan osmijeh, ali kad ga je pogledala, nije otkrila na njemu ništa osim brige i nečega što bi se moglo nazvati lakomošću.

Skupljač masti je ispružio otvorenu ruku prema njima. — Moju plaću! — zatražio je. Pokret rukom bio je simboličan; nalazio se predaleko od njih da bi mu doista mogli nešto staviti u ruku.

Aura se od straha nije mogla ni pomaknuti i još se više iznenadila kad je vidjela da je Gillian sasvim opušten. — Moram li te još jednom podsjećati na naš dogovor, Ruperte? Plaću ćeš dobiti čim dođemo pred Lysandera — i, da budem iskren, baš se pitam ne govore li okolnosti protiv isplate.

U njegovu je glasu bilo toliko sarkazma, toliko humora da Aura nije mogla vjerovati svojim ušima.

— Ti si pas! — povikao je Rupert. — Odmah ćeš mi...

— Molim, molim — rekao je netko promuklim glasom. Glas je dolazio s povišenog mjesta na prednjoj strani dvorane do kojega se moglo doći samo preko nekoliko stuba. — Nećemo se valjda služiti jezikom ulice ili, ako želite, jezikom kanala.

Aura nije morala vidjeti tko je izgovorio te riječi da bi znala da su stigli na cilj. Na sredini galerije nalazila se velika slika naslonjena na drvene nosače. Bio je to portret cara Franje Josipa u prirodnoj veličini, u bijelom kaputu i crvenim hlačama, s gustom bradom. Glas je dolazio s druge strane slike.

— Što to znači, Lysandere? — povikao je Gillian. — Zašto se skrivaš od nas?

Alkemičar nije odmah odgovorio. Umjesto odgovora čuo se dubok uzdisaj.

— Napravio si jednu grešku, Gilliane. Kako si mogao pomisliti da ću te čekati bez ikakve zaštite? Osim toga, moram priznati da sam još uvijek pomalo neraspoložen zbog toga što među nama nema Steina i Beina. Njihova je izobrazba bila... pa, recimo, dugotrajna.

— Vjerojatno sam te podcijenio — rekao je Gillian, ali Aura mu nije vjerovala ni riječ. Nije bio toliko glup.

— Vi ste, moja gospođice — rekao je naslikani vladar Lysanderovim glasom — sigurno Aura Institoris.

Nestorova kći. Molim vas da mi oprostite, ali vam moram reći da ste od majke naslijedili crte lica, draga moja.

Aura u prvi mah nije od bijesa mogla ništa odgovoriti. Potom je upitala:

— Gdje mi je sestra?

— Ona je na sigurnom. Lysander se tiho nasmijao. — Dobro je čuvamo, kako vidite.

— Ako doista imate namjeru da je...

— Ah, draga moja — prekinuo ju je Lysander otegnutim glasom. — Slatkoj Sylveti neće se ništa dogoditi.

Pretpostavljam da vam je Gillian objasnio neke stvari. Onda sigurno znate da trenutak njezine zrelosti nastupa s punoljetnošću. Nisam siguran kako je Nestor gledao na to — načinio je naglašenu stanku da bi iskušao djelovanje njegove sramotne aluzije — ali ne namjeravam svojim nestrpljenjem pokvariti malu Sylvetu. Dok ne napuni dvadeset jednu godinu, treba proći još deset godina. A dotle će spavati. Duboko i čvrsto spavati.

— Što ste učinili s njom? — povikala je Aura sva izvan sebe od gnušanja, a Christopher je odjednom skočio i bijesno poletio prema galeriji. Napravio je točno pet koraka, a onda su se četiri skupljača masti bacila na njega i svalila ga na pod.

— Ti bijednice! — zagrmio je Christopher i pokušao se osloboditi. — Kako se usuđuješ učiniti tako nešto

jednom djetetu?

— Pogledaj — rekao je Lysander glumeći zaprepaštenje. — Dolazi li ovo ružno predbacivanje iz usta istog onog mladog čovjeka koji je tako sramotno zloupotrijebio dobrotu jedne milostive žene? Isti onaj mladi čovjek bez skrupula. Prešutjeti Nestorovu smrt i nastaviti njegovo djelo na svoju ruku? Isti onaj mladi čovjek koji je ne trepnuvši ubio čovjeka koji je njegovoj pomajci značio sve u životu?

Christopheru je preostalo samo još toliko vremena da se začuđeno upita otkuda Lysanderu sve te obavijesti prije nego se srušio na pod nakon što ga je udario jedan od skupljača masti. Aura i Daniel su ga gledali zaprepašteno, ne znajući trebaju li vjerovati Lysanderovim riječima. Ipak, kakve veze imaju te osude s njihovim neprijateljem? Sada nije bila riječ o Christopherovoj krivnji nego o Sylvettinu spašavanju.

— Što ste mislili kad ste rekli da će spavati? — nesigurno je upitala Aura.

Gillian je bio taj koji joj je odgovorio. — Hipnoza. Uspavao ju je. Učinio je to s mnogima prije nje.

— Vrlo lako, doista — potvrdio je Lysander. — Vaš otac, gospođice Aura, učinio je isto. Sylvette se nalazi u stanju prividne smrti. Potpuno bezopasno, ako smijem dodati.

Gillian se zlobno nasmijao. — Zar doista misliš da ćeš moći čekati deset godina? Imaš li još uopće toliko vremena?

— Ako me okolnosti ne pouče boljemu.

— Okolnosti? — upitala je Aura, ali nije očekivala objašnjenje. Ponovno se Gillian javio za riječ. Dobacio je vragolasti pogled

namrgođenom Rupertu. — Lysanderu, napravio si dobar potez time što si skupljače masti zaposlio kao stražu.

— Iz nužde je nastala vrlina — odgovorio je glas iza slike. — Utoliko me više raduje što si se baš njima obratio da dovedu ovamo tebe i tvoje prijatelje.

Gillian je kimnuo glavom u znak odobravanja, ali Aura je osjećala da tu nešto nije bilo u redu. Gillian je igrao ulogu ponosnoga gubitnika, ali joj je nešto govorilo da se on nije doista osjećao tako. Činilo joj se kao da je u rukavu skrivao još jedan adut.

— Trebao sam znati — priznao je Gillian — da ćeš Rupertu ponuditi posao. Premda moram reći da mi se više sviđao ukus blizanaca što se tiče odjeće i mirisnih vodica.

Rupert je ljutito udarao nogama u pod. Izgledalo je kao da se želi baciti na hermafrodita. — Ti mi još duguješ plaću — zagundao je ogorčeno.

— Sigurno ne veću od one koju ćeš dobiti od Lysandera — hladnokrvno je odgovorio Gillian.

— Ti dobro znaš na koju plaću ja mislim — skupljač masti nije popuštao.

Lysander se ponovno javio za riječ. — Zar me nećete uputiti u vaš mali posao? Siguran sam da ćemo naći rješenje kao što dolikuje gospodi.

Daniel, koji je cijelo vrijeme šutio, nije mogao vjerovati onome što je čuo. — To ne može biti istina — tiho je promućao.

Aura je stala pokraj njega i uhvatila ga za ruku. Nije ga mogla smiriti jer se i sama tresla od straha.

— Daj ovamo! — Rupert, koji se još uvijek brinuo za svoju plaću, krenuo je na Gilliana, ali se ipak zaustavio tri koraka pred njim. Gillian je bio na glasu po tome što mu se skupljač masti, bez obzira na premoć njegove pratnje, nije smio približiti na manje od tri koraka.

— Molim vas, moja gospodo, bez napada — zamolio ih je Lysander neskrivenom vedrinom. Njegova upadica nije djelovala previše uvjerljivo, prije se činilo daje znatizeljan što će se dalje dogoditi.

Gillian je polako stavio ruku u džep na kaputu, a Lysanderovi ljudi odmah su pošli prema njemu. Međutim, hermafrodit se samo nasmiješio i umjesto oružja izvadio šaku kovanica. Još uvijek se smijao te s prezirom bacio kovanice pred Rupertove noge.

Skupljač masti je ljutito pogledao u pod, a onda u Gilliana. Lice mu je bilo tamnocrveno od bijesa. Na čelu mu je nabrekla žila kucavica. — To nije ono što ja želim.

— Znam — mirno je odvratio Gillian. — Ali to je ono na što imaš pravo.

Pokazao je kovanice koje su svjetlucale na sagu. Nekoliko pohlepnih skupljača masti htjelo se sagnuti, ali ih je Rupert zadržao oštrim pokretom ruke.

Lysander je šutio i čekao. Četiri skupljača masti još su uvijek držala Christophera na podu, dok je Daniel stajao kao ukočen. Samo je Aura polako počela shvaćati.

— Dobro znaš da ti mogu oduzeti silom — zaprijetio je Rupert reskim glasom.

— Pokušaj — rekao je Gillian opušteno. — Međutim, bojim se da onda nećeš imati nikakve koristi.

Pogledao je Auru preko ramena. — Aura, hoćeš li, molim te, doći ovamo?

Pustila je Danielovu ruku i stala uz Gilliana.

Odmah su je pogledali svi skupljači masti. Pohota i žudnja u njihovim očima utjerala joj je strah u kosti.

Gillian je ponovno stavio ruku u džep. Kad ju je izvukao, u prstima je držao nešto što Aura nije mogla raspoznati.

— Što je to? — odjeknuo je Lysanderov glas. Sada je u njegovu glasu bilo i pomalo nepovjerenja.

Gillian se nasmiješio i ispružio stisnutu šaku prema Rupertu. — To je ono što želiš, zar ne?

Skupljač masti ga je nestrpljivo pogledao. — Ovamo s tim!

Hermafrodit je stisnuo prste kao da će zdrobiti ono što drži u njima.
Lysanderov glas sada je bio srdit. — Daj mu, Gilliane. Ova mi igra već postaje dosadna.
— Ne tako brzo — odgovorio je Gillian odlučnim glasom. Alkemičar je uzdahnua iza slike. — Ruperte, bez obzira što je to, ja ću ti kupiti deset komada, ali te molim da privedeš kraju ovu farsu.
Skupljač masti je stajao kao ukopan. Promrmljao je: — Vi to ne možete kupiti. Čak ni vi.
— Oh, on bi sigurno mogao — odgovorio je Gillian široko se osmjehnuvši. — Ali ne danas. Ni sljedeći tjedan. Potrajalo bi neko vrijeme. Morao bi naručiti iz Milana ili čak iz Londona jer u Beču nema nikoga tko bi to mogao napraviti. Vjeruješ li, doista, Ruperte, da si vrijedan tolikoga truda?
Činilo se da je i skupljač masti počeo sumnjati u to.
— Gotovo — povikao je Lysander — dosta je! Ruperte, ubij djevojku!
Gillian se okrenuo i privukao Auru lijevom rukom. Istodobno je stavio drugu ruku na usta.
Skupljači masti su pošli prema njima, ali ih je vođa zaustavio pokretom ruke.
•— Ruperte! — odjeknuo je Lysanderov glas. — Nešto sam ti zapovjedio!
Aura je dobacila Gillianu pogled pun nerazumijevanja. Međutim, on se nasmiješio, otvorio usta i stavio unutra ono što je držao u ruci. Kad je maknuo ruku, nešto je virilo između njegovih usana. Oko.
Čuo se šapat među skupljačima masti. Rupertovo lice iskrivilo se od bijesa. — Ako to učiniš...
Gillian gaje podrugljivo pogledao, a Aura je shvatila daje na njoj red da ih sve spasi.
— On će ga zgristi — prijeteći je povikala skupljaču masti. — Znaš da će to učiniti!
— Ruperte! — zagrmio je Lysander. Sa svojega mjesta on nije mogao vidjeti o čemu se radilo i zašto je skupljač masti odjednom počeo zdvajati u svojoj odanosti. — Ubij je! Odmah! Ubij sve četvero!
— Neće to učiniti — povikala je Aura uspješno savladavši strah. — Ruperte, kaži svojim ljudima da se povuku. Ili ne, bolje im zapovjedi da dovedu Lysandera!
— Ne! — zakriještao je alkemičar. — Ti imaš obvezu prema meni.
Aura se htjela glasno nasmijati kad je shvatila da se iza Gillianove podmuklosti krije mudrost. On je doista sve to predvidio.
— Ruperte — rekla je još jednom i ovaj put je zvučalo povjerljivo. — Gillian će razbiti oko, ako ti i tvoji ljudi ne učinite što vam ja kažem.
Pokazala je na sliku. — Dovedi mi Lysandera!
Mržnja u skupljačevu pogledu progonit će je cio život. A ipak se dogodilo nešto nevjerojatno. Rupert je pozvao šesticu svojih ljudi i pokazao rukom na galeriju. — Radite što ona kaže! — istisnuo je kroz blijede usne.
Gillianova usta su se zatvorila kao da želi progutati oko.
— Brzo, požurite! — Rupert je potjerao svoje ljude.
Skupljači masti su ga poslušali. Užurbano su pojurili uza stube. Jedan je uhvatio sliku i povukao je naprijed.
Slika je pala na stube, skliznula dolje i zaustavila se na sagu.
Iza slike nije bilo ničega. Samo lijevak od mesinga na dugačkoj cijevi koja je stršala iz stropa. Poput ukočene zmijske, s glavom prema dolje i otvorenim ustima.
Nekoliko trenutaka vladala je tišina. Onda je odjednom iz cijevi odjeknuo kriješćeći smijeh. — Niste valjda mislili da se krijem — ponovno smijeh — iza careve slike?
Skupljači masti neodlučno su stajali i naizmjenice gledali u cijev i u svojega vođu. Aura je brzo pogledala Gillianu, ali hermafrodit nije djelovao iznenađeno. Glavom je pokazao na vrata kroz koja su došli.
— Ne! — odlučno je povikala Aura. — Ne bez Sylvette!
Okrenula se prema Rupertu i ljutito ga upitala: — Gdje je moja sestra?
On se zlobno okesio. — Koliko ti ona znači, zlato?
Gillian se nakašljao kao da ne može više držati oko u ustima. Rupert se trgnuo i brzo rekao: — Ja ne znam gdje je.
— Ali sigurno je čuvaju tvoji ljudi!
— Ne. Čula si gospodara, ona spava. Tko spava, ne treba čuvara.
Christopher se pridigao i uputio ubitačan pogled skupljaču masti koji ga je srušio na pod. — Ja ne idem odavde bez Sylvette — rekao je drhtavim glasom.
Iz cijevi se ponovno začuo Lysanderov duboki glas: — Bojim se da o tome još moramo pregovarati.
Opet se smijao i ovaj put je zvučalo mnogo kruće nego prije.
— Želi nas zadržati — ustvrdio je Daniel pun straha. — Sigurno nešto namjerava učiniti.
— Christopher je u pravu — Aura nije popuštala. — Ne možemo otići bez Sylvette.
— Moja plaća! — lakomo je povikao Rupert, ali se nitko nije obazirao na njega. Ostali skupljači masti čekali su daljnje zapovijedi.
Odjednom je jedan, koji je stajao blizu glavnoga ulaza u dvoranu, povikao: — Netko dolazi!
U istom trenutku to su čuli i drugi. Divlji topot nogama približavao se velikom brzinom.
— Dvorska kapetanija! — povikao je netko, a onda se sasvim blizu začuo ćurlik policijske zviždaljke.
Iz cijevi je neprekidno odjekivao Lysanderov smijeh.

— Gilliane, Gilliane! Kako si mogao misliti da ćeš me pobijediti? A što se tebe tiče, Ruperte, tebe i tvojih ljudi, vi ste otpušteni!

Hermafrodit je ispljunuo stakleno oko u ruku, ali gaje čvrsto držao prstima, spreman da ga u svakom trenutku zgnječi. — Moramo se izgubiti!

— A Sylvette? — povikala je Aura u strahu.

— U ovom trenutku ne možemo za nju ništa učiniti. Odjednom se Christopher stvorio iza Gilliana, povukao ga za rame i, onako bijesan, zagledao mu se u lice. — To je sve bio vaš plan! Sad vidite kamo nas je to dovelo! Gillian ga je gledao mrko jedan trenutak, a onda je otesao njegovu ruku s ramena. Nije odgovorio na optužbu, nego se umjesto toga brzo obratio Auri. — Ovi će uhiti sve koji su u dvorani! Moramo ići odavde! Christopher je odlučno odmahnuo glavom i potrčao prema glavnom ulazu. — Ne idem bez Sylvette! — povikao je još jednom, a potom nestao u tamnom pravokutniku vrata.

Gillian je počeo prezirno puhati. — On ide pravo u ruke dvorskoj straži. Želite li i vi to isto učiniti?

Daniel je bio neodlučan, dok se Aura složila s Gillianom. Nije imalo smisla slijepo se predati Lysanderovim pandurima.

Polovina skupljača masti pojurila je prema sporednim vratima kroz koja su i ušli. Gurali su se i pritom zakrčili prolaz. Među njima je bio i Rupert koji je uzalud izvikivao zapovijedi. Više ga nitko nije slušao, svi su mislili samo na spas.

Prvi stražari u odorama pojavili su se na glavnom ulazu i palicama navalili na skupljače masti. Iza njih dolazili su drugi. Gillian je iznenađenoj Auri dobacio stakleno oko pa se potom počeo boriti. Uhvatio je jednoga stražara, onesposobio ga proračunatim udarcem i oduzeo mu palicu i pištolj. Još nitko nije zapucao, ali se moglo zaključiti da će dvorska straža ubrzo otvoriti vatru.

Borba na glavnom ulazu pretvorila se u pravu bitku jer su skupljači masti pružali žilav otpor. Ruperta nije bilo nigdje, sigurno je već bio otišao iz dvorane.

Gillian se odjednom ponovno stvorio pokraj Aure i Daniela, dok je Christopher nestao. Aura mu je u sebi poželjela sreću, morala mu se diviti zbog hrabrosti. Gillian, koji je čitao njezine misli, povikao je: — To nije bila hrabrost nego samoubojstvo! On nije imao nikakve mogućnosti!

Pogurao je Auru i Daniela prema sporednim vratima i opalio iz pištolja u strop kako bi rastjerao skupljače masti koji su se gurali. Odmah se napravio prolaz kroz koji su njih troje poletjeli prema vratima. Međutim, straža je zbog pucnja obratila pozornost na bjegunce. Lysanderov glas je zagrmio iz cijevi, ali su se njegove riječi izgubile u galami i zvuku policijske zviždaljke.

Gillian je prvi stigao do vrata, zastao i propustio Auru. Daniel je htio poći za njom, ali je u istom trenutku odjeknuo drugi pucanj iz pištolja. Gillianov pucanj je probio led: stražari su se uplašili oružane obrane pa su počeli pucati. Međutim, kugla koja je bila upućena Gillianu, promašila je cilj i umjesto njega pogodila Daniela u leđa, između lopatica. Odbacilo gaje naprijed pa je kriknuvši izletio na hodnik i pao na pod. Gillian je požurio za njim, uzvratilo je jednim pucnjem i izašao kroz vrata dok se iza njega ponovno napravio zid od skupljača masti. U trenutku se izlaz zatvorio tijelima koja su se gurala i tukla. Više od dvanaest skupljača masti moralo je još biti u dvorani, ne računajući one koji su već bili uhićeni.

Daniel je ležao na podu i tiho jaukao. Kaput mu je na leđima bio natopljen krvlju. Aura je klečala pokraj njega i očajavala zato što mu nije mogla pomoći. Pokušala je podići pobratima, ali on nije imao snage stajati na vlastitim nogama. Gillian joj je pomogao pa im je konačno uspjelo postaviti ga na noge. Obavili su ruke oko njegovih ramena i odvucli ga niz hodnik.

Skupljači masti, koji su se probili kroz vrata, prestigli su ih ne obazirući se na njih. Izašli su kroz otvor na hrastovoj stijeni, nijedan nije nastavio mračnim hodnikom.

— Stražari će ići za njima u kanale — prošaputao je Gillian. — Mi idemo drugim putem.

Aura skoro nije mogla govoriti jer je bila očajna zbog Danie-lova ranjavanja. — Kamo vodi ovaj hodnik? — izustila je ostavši bez daha.

— Još dublje u podrume Hofburga. Nadam se da će nas na kraju tamo tražiti.

Odvukli su Daniela pokraj otvorene hrastove stijene dalje u hodnik. Galama je ostala iza njih. Još uvijek se nijedan stražar nije uspio probiti iz dvorane kroz skupljače masti. Ali to je bilo samo još pitanje sekunde.

Odjeknuli su novi pucnji s one strane hodnika, netko je kriknuo.

Došli su do jednoga križanja. Hodnik je vodio ravno na stubište; Danielova će ih težina previše zadržati ako pođu tim putem. Dakle, okrenuli su se na desnu stranu.

Buka iza njih postala je glasnija kad su posljednji skupljači masti sa stražarima za leđima izašli iz dvorane. Činilo se da su se Gillianove nade obistinile; nitko nije krenuo putem kojim su oni pošli, svi su bježali kroz hrastovu stijenu u labirint kanala i otvora za odvod.

Hodali su još dvije-tri minute kad se Gillian odjednom zaustavio i rekao: — Čekaj.

Aura uopće nije mislila na to, iako gotovo više nije imala snage stajati na nogama zbog Danielove težine.

Zadihano ga je vukla dalje. — Ne — rekla je. — Moramo ići dalje, moramo...

— Aura! — rekao je Gillian još jednom i zadržao je. — Nema više smisla.

Ljutito gaje pogledala. — Daniel će umrijeti, ako ga mi...

Gillianov glas bio je vrlo nježan kad ju je ponovno prekinuo. — Daniel je mrtav, Aura.

Teret na njezinim leđima odjednom se udvostručio. Sasvim polako okrenula je glavu u stranu tako da je mogla vidjeti Danielovo lice. Izgledao je kao da spava. Prije ga je često gledala kako spava, sasvim blizu, lice uz lice. Gillian je podigao nepomičnoga Daniela s njezinih leđa i nježno ga spustio na pod. Desnom rukom je pridržavao Danielovu glavu, a lijevom ručni zglob. Nakon nekog vremena nijemo je odmahnuo glavom.

Aura je stajala kao skamenjena i gledala ih obojicu. Daniel mrtav? Pogledala ga je u lice i pričekala da joj suze navru na oči. Suze se nisu pojavile. Još se nisu pojavile.

Odjednom joj je Gillian prišao i obuhvatio je oko bokova. — Moramo ići dalje. Molim te.

— Ti... nećeš ga valjda samo tako ostaviti ovdje?

— Zadržao bi nas. A njemu je ionako svejedno.

Aura se ljutito otrgnula od njega i sijevnula očima. — Zadržao bi nas? To je činio cijelo vrijeme, zar ne? To si mislio?

— Molim te, Aura — još jednom je rekao Gillian. — Ne možemo mu više pomoći.

Nije se obazirala na njegove riječi, nego se spustila na koljena pokraj Danielova tijela. Uхватила ga je za ruku. Prsti su mu još bili topli kao da uopće nije...

Pomislila je nešto. Sto ako je Gillian samo tvrdio daje Daniel mrtav kako bi ga mogli ostaviti? Ako je rekao tako strašnu stvar samo zato da bi spasio vlastitu kožu?

Hermafrodit joj je nježno položio ruku na rame. — Dođi sad, molim te. Oni će brzo biti ovdje.

Odmahnula je glavom, njezin gaje pogled pogodio poput uboda nožem. — On nije mrtav.

— Ali...

— Lažeš. Želiš samo spasiti svoj život.

— Aura, doista je tužno što je on...

— Tužno? — povikala je na njega. — Nisi ga ni poznao. Nemoj mi reći da žališ za njim!

— Uхватit će nas, ako ne pođemo dalje.

— Onda idi! Postala je histerična, pa što? Imala je i razloga za to!

Jedan trenutak se činilo kao daje želi otrgnuti od Daniela, ali on je zacijelo znao da bi je tada zauvijek izgubio.

— Posljednji put — rekao je, ali u njegovu glasu nije bilo prijetnje — pođi sa mnom. Daniel je mrtav, a neće ni tebi ni njemu biti od pomoći ako padneš u ruke neprijateljima.

Podigla je gornji dio Danielova tijela i nekoliko ga trenutaka njihala u krilu. Potom ga je nježno položila na tlo i ustala. — Možda imaš pravo — prošaputala je tiho, gotovo za sebe. — On...

— ...je mrtav — odjednom je netko iz mraka rekao grubim glasom. — Isto kao i vi.

— Rupert! — ogorčeno je povikao Gillian.

Aura se okrenula i ugledala vođu skupljača masti kako im prilazi pod svjetlošću uljne svjetiljke. Bio je sam, ali to nije bilo važno: imao je pištolj u ruci. Cijev je bila uperena u Gillianove grudi.

— Hoću svoju plaću! — zatražio je. — Dajte mi oko. Gillian je uzdahnuo, a potom se okrenuo prema Auri. — Daj mu. On smatra da ga je zaslužio.

Aura je stavila ruku u džep na haljini u kojem se nalazilo stakleno oko otkako su počeli bježati iz dvorane. Međutim, vrhovima prstiju osjetila je male krhotine. Dok je vukla Daniela, oko se razbilo.

Podigla je glavu i pogledala u otvor cijevi Rupertova pištolja.

— Onda? — upitao je skupljač masti lukavo. — Gdje je oko? Aura je dobacila Gillianu bespomoćan pogled, ali se činilo da je i on čekao. Potom je Aura rekla odlučnim glasom: — Možeš dobiti oko samo ako mi prije toga daš svoje oružje.

Skupljač masti se prezirno osmjehnuo. — Dosta mi je te igre, djevojko.

Nakon tih riječi podigao je pištolj, naciljao u Gilliana i opalio.

Pucanj je strahovito odjeknuo podzemnim hodnicima.

Gillian je kriknuo i bacio se u stranu. Ipak ga je kugla pogodila nesmanjenom snagom. Na lijevoj strani grudi pojavila se crvena mrlja.

Rupert se pobjedonosno nasmijao i ponovno se pripremio za pucanje, ali se Aura u tom trenutku bacila na njega. Svom snagom ga je udarila u ruku. Snagu joj je dao vlastiti bijes kao i nepodnošljiv smrad koji se širio od skupljača masti. Odjeknuo je još jedan pucanj, zazviždao je u tami kao tane koje se odbilo o nešto.

Aura se nije imala čime suprotstaviti snazi svojega protivnika. U trenutku ju je bacio na pod, stao iznad nje i uperio joj pištolj u lice. Povukao je obarač.

Tada su ga drhtave ruke uhvatile za koljena i povukle natrag. Ranjeni hermafrodit uhvatio je Ruperta za noge. Pištolj mu je ispaо iz ruke, otkotrljao se po podu do Danielova lesa gdje se zaustavio. Počeli su se udarati rukama i vikati.

Aura je osjetila mučninu. Nagnula se u stranu i povratila. Za trenutak joj se zacrnilo pred očima. Međutim, poslije toga ju je ponovno uhvatila panika. Htjela je pohitati Gillianu u pomoć.

Kad ga je ugledala kao da ju je netko sjekirom pogodio u srce. Gillian je sav u krvi ležao ispod Rupertova tijela i

nije se micao. Rupert je klečao na njegovim grudima i davio ga objema rukama, pritom psovao i smijao se kao luđak.

— Ruperte — odjeknuo je Aurin oštar glas iza leđa skupljača masti. On se odvojio od hermafrodita i okrenuo.

— Je li to što želiš? — upitala je.

Umjesto staklenoga oka Rupert je ugledao nešto drugo. Cijev svojega pištolja. Potom bljesak.

Poslije toga više ništa. Kugla mu je razmrskala mozak.

Aura je držala pištolj drhtavim rukama. Polako ga je spustila. Počela je brzo disati i činilo joj se da će joj se glava raspuknuti svakoga časa. Žalost i strah su je gotovo svladali. Međutim, nije se smjela sada slomiti. Nije se smjela predati. Ne sada!

Otrgnula je mrtvoga skupljača masti od Gillianova tijela. Hermafrodit se nije micao. Jecajući je stavila ruku na njegove grudi, ali je toliko drhtala da nije mogla osjetiti diše li još. Oči su mu bile zatvorene, a i usta. Na vratu su mu se pojavile modrice, na mjestu gdje ga je Rupert pritisnuo svojim pandžama.

— Gilliane! — povikala je.

Onda se sjetila njegovih riječi. Dođi, rekao je, moramo otići odavde! Aura se uspravila, bez snage, ugašena u nutрини. Tri muškarca ostala su iza nje kad je oteturala odande. Trojica mrtvih. Umrli su da bi ona mogla nastaviti živjeti.

Na trenutak ju je obuzela neka čudna razumnost, nekakav potpuno nepoznat osjećaj. Okrenula se i prešla preko tri tijela ne pogledavši ih. Tada je otrčala natrag do posljednjega raskrižja odakle je krenula gore uz visoko, strmo stubište.

Nije mislila ni na što, čak ni na to kako će se spasiti. Osjećala je samo kako trči, svejedno kamo, nije osjećala ni žalost, ni bol, ni strah.

Strankinja se penjala stubištem, a prema njezinoj sudbini Aura je bila ravnodušna.

Nakon nekog vremena stigla je u nekakvu dvoranu pretrpanu stvarima. Podrum kazališta u Hofburgu. Pronašla je još jedne stube, izlaz.

A onda svjetlost dana.

Christopher je stigao dalje nego što su se nadali, ali su ga na kraju ipak uhvatili.

On još uvijek nije znao gdje bi mogao naći Sylvettu, a činilo se da neće nikad ni saznati. Njegova je potraga bila uzaludna, slutio je to od samoga početka, ali nije htio priznati. Samo ju je on pokušao spasiti. Nitko drugi. Samo on.

Labirint od hodnika bez vrata, dvorana, praznih soba. A onda skladište puno sanduka s knjigama iz carske knjižnice.

Ljudi su ga stigli dok se grčio na podu. Nije imao zraka, oči su mu natekle, lice mu je bilo crveno. Unatoč tome bacili su se na njega. Nije se branio dok su ga izvlačili iz prostorije na hodnik.

Tamo su ga šestorica pritislula na pod i počela snažno udarati u lice. Na trenutak je izgubio svijest.

Prvo što je vidio kad je došao k sebi, bio je čovjek u policijskoj odori koji ga je pomno promatrao. Druga dvojica u odorama za-vrnula su mu ruke iza leđa.

Čovjek nasuprot njemu odmotao je nekakav papir, preletio pogledom preko njega i onda ga pokazao drugima.

Christopher je kroz veo suza bacio pogled na papir. Bio je to crtež. Njegovo lice, dosta dobro naslikano.

Tjeralica. Lysander ju je dao izraditi.

— Prljavi ubojice djevojaka — dobacio mu je netko straga. Potom su ga udarcima potjerali uza stube, kroz vrata s lukom, van, u unutarnje dvorište Hofburga. Konačno svjež zrak.

Čekala su ga zaprežna kola s rešetkama na prozorima. Chri-stophera su ugorali u kola i za njim zatvorili vrata zasunom. Kola su krenula.

Rukama se uhvatio za rešetke i podigao uvis gledajući van kao da je omamljen. Kroz željezne rešetke gledao je van, u dalek i slobodan svijet.

DRUGA KNJIGA

Sedam godina poslije 1904.

Prvo poglavlje

U ranu zoru probudio se grad iz sna i ispružio svoje udove. Postao je veći, tornjevi su postali viši, grad se protezao, sve više zgrada i ulica izlazilo je iz mraka. Pojedinačne svjetlosne točke zasjale su u sveopćoj tami: prozori, prvi vjesnici dana. Poput vatre koja se širi rana je sunčana svjetlost obasjavala pojedine dijelove grada, zlatna iskra koja je skakala s prozora na prozor, s kuće na kuću. S Dunava se dizala magla i nestajala. Dim je lebdio prema nebu, u početku samo na nekim mjestima, a poslije se proširio i nat-krio cio grad. Ljudi su izlazili iz kuća i priključivali se na ulicama povorkama kao brojevni nizovi u matematičkoj jednadžbi.

Krajolik bečkih krovova proširio se u osvit dana poput okamenjene slike orijentalnoga bazara koji vrvi od raznolikosti. Šiljati za-bati i zaobljene kupole, čađavi dimnjaci i ljupki kamini, nazupčani vijenci i ravni, odvrtni

krovovi baraka — izgledali su u jutarnjoj magli kao da se miču tamo-amo, guranje crvenih opeka i sivih krovova od škrljavca. Ispod njih budile su se vile i palače u nov život; kolibe, po-tleušice i ogromne stambene zgrade lupanjem vratima pozdravljale su novo jutro.

Aurino sjećanje.

Konduktjer je upravo pokucao na vrata njezina odjeljka u spavaćim kolima — Beč za dvadeset minuta! — ali ona je već sat vremena bila na nogama. Dok je vlak prolazio kroz predgrađa, ona je sjedila uz prozor i gledala napolje. Pred njom, na malenom stolu ispod prozora, nalazilo se nešto što je izgledalo kao cigara i kotrljalo se tamo-amo. Aura bi to zaustavila vrhom prsta čim bi došlo do ruba stola.

Zamišljeno je gledala u krovove i pročelja, zabate i balkone. Što se vlak više približavao središnjim okruzima, to joj se grad činio raskošnijim. Aura je postala svjesna kako uopće nije razgledala Beč kad je prije sedam godina boravila u njemu. Ljepota i čar staroga carskog grada tada je se uopće nisu dojmili.

Cigara se ponovno kotrljala i Aura ju je pridržavala da ne padne. Zadubljena u misli pogledala je u taj predmet dužine prsta. Bio je nespretno smotan i nije imao naljepnicu. Još jednom gaje pogurala prstom natrag, a on se ponovno zbog drmanja vlaka vratio k njoj. Slično kao i njezina prošlost koju je već mnogo puta pokušavala odgurnuti od sebe, svaki put uzaludno.

Kad god su joj se misli vratile u ta vremena, naišle su na jednu drugu, drukčiju Auru. Čak i izvana. Crna kosa joj je sada bila kraća, samo do lopatica i u rijetkim trenucima koje je provodila s drugim ljudima, potpuno ju je sakrila ispod širokog crnog šešira. Kad su je vidjeli u crnim haljinama i dugačkim ogrtačima, mnogi su na prvi pogled pomislili da žali za nekim, a možda je u toj pretpostavci bilo više istine nego što je i sama Aura priznavala.

Nisu ju proganjali svi utisci iz tih vremena, ni svaki trenutak užasa, ni svaka riječ, ni svaki pogled. Mnogo toga je izbljედjelo. Ne baš potpuno, ali jačina dojmova se smanjila. Još uvijek je osjećala bol zbog gubitaka, a katkad je ponovno proživljavala nekadašnji očaj. Ipak, neki dijelovi tih osjećanja postali su joj strani. Govorila je sama sebi, možda malo prerano i vjerojatno samo zbog toga da se zaštiti, da su to sjećanja jedne djevojke, a ne žene u koju se razvila.

Ipak je znala koliko su tanka bila ta objašnjenja. Ona više nije bila dijete, to je bilo sigurno, a u proteklih sedam godina mnogo se toga promijenilo.

Sada je imala dvadeset pet godina, ali je u sebi nosila znanje mnogih stoljeća.

Vrata s rešetkama zazvečala su poput razbijenoga posuđa kad ih je čuvar otvorio i gurnuo unutra. Taj je pokret došao kao sam od sebe, bez prethodnoga razgledanja, i on je nakon svih tih godina zbog toga bio posebno ponosan, barem je uvjeravao Auru u to dok ju je vodio u zidane zatvorske spilje.

Koračali su širokim hodnikom u zidovima kojega su se na razmaku od nekoliko metara nalazila vrata. U sredini svakih vrata nalazio se rešetkast otvor veličine glave i prošlo je neko vrijeme dok se Aurine oči nisu privikle na tamu i iza svake rešetke otkrile po jedan par očiju divljega pogleda.

— To su sve samice — objasnio joj je čuvar skidajući s pojasa uglačanu palicu. Kad su se iza pojedinih vrata začuli glasni povici, brzo im je prišao i počeo udarati po rešetkama na otvoru. Galama je bila za-glušujuća i Aura je poželjela da čovjek prestane s tim. Nije marila za uvredljive povike zatvorenika, ali joj se prodoran zvuk nastao zbog udaranja palicom u rešetke probijao do utrobe.

Odjednom se počela osjećati loše u svojoj do poda dugoj haljini i ogrtačem s podignutom kapom, ne zato što je danas takav ogrtač bio staromodan (još više nego onaj što ga je ukrala jednoj Cosimi), nego zato što je u izričito muškom okruženju još jače naglašavao njezinu ženstvenost. Ženstvenost je ovdje očito predstavljala slabost. Čak je i u čuvarovim očima otkrila iskru nadmoćnosti, kad god ju je pogledao, iako mu inače nije manjkalo uljudnosti, ali za to je iznos koji mu je Aura dala na ulazu bio prevelik.

Zidovi su bili od crvenih opeka, a na podu su se nalazile grube pločice. Barice vode nalazile su se na sredini hodnika i Aura je mrzila činjenicu što je povremeno morala malo podignuti rub haljine da je ne bi smočila. U jednom se trenutku upitala je li čuvar namjerno izabrao baš taj put.

Zapravo, bilo joj je svejedno dok god ju je vodio prema cilju.

— Ako želite, možete s vašim prijateljem razgovarati u ćeliji — predložio joj je čuvar. — Vrata mogu biti zatvorena, ako želite.

Dvosmisleno se nasmiješio i to je nedvojbeno bilo jedino što je ovdje mogla dobiti na dar.

— Koliko? — hladno je upitala.

Rekao je iznos i ispružio ruku. Aura je s naglašenom ravnodušnošću izvukla iz džepa svežanj novčanica i odbrojila odgovarajući iznos. Čuvar se radosno nasmiješio i bez riječi spremio novčanice u odoru. — Nitko vam neće smetati — obećao joj je.

Aura mu nije vjerovala ni riječ. — Nije li vam to prevelik rizik? — upitala je dok su se uspinjali željeznim stubama. Stube su vodile na balkon koji se protezao s obje strane hodnika. Ovdje je bilo isto onoliko samica kao i u prizemlju.

— Rizik? Čuvar je zadovoljno odmahnuo glavom. — Vi ulazite u samicu jednoga ubojice, ne ja.

Aura je prezirno namrgodila nos. — To je moj brat.

— Vaš je brat ubio dvanaest mladih djevojaka. Oteo i zaklao. Momci poput njih ovdje su omiljeni, znate.

Zaustavili su se pred vratima ćelije koja je bila označena crvenim križem veličine tanjurića. Aura se uzalud trudila neprimjetno baciti pogled iza rešetaka. U unutrašnjosti prostorije vladala je tama.

— Što znači ovaj križ? — upitala je i pritom pomislila na noćne zapovijedi.

Čuvar je iskrivio lice. — To su oni od naših gostiju koji žele da ih redovito posjećuje svećenik.

— Vjeronauk? — upitala je zbunjeno.

Čuvar je kimnuo glavom i prišao rešetki. — Hej, prijatelju, imaš posjet! Vrati se do zida ako želiš da otvorim vrata.

U tami ćelije ništa se nije pomaklo.

Čuvar je istisnuo nekakav preziran glas i okrenuo ključ u bravi.

— Molim — rekao je — uđite unutra.

Aura je oklijevala trenutak. — Zašto unutra ne gori svjetlo?

— Vaš je brat razbio žarulju.

Nešto se pomaklo u mraku, sasvim straga uza zid. — Svjetlo je nešto što se nosi u srcu, a ne nalazi se na stropu u sobi — rekao je netko. Riječi su mogle zvučati ironično, ali način na koji su bile izgovorene bio je miran i blag.

Aura se trgnula kad je prepoznala Christopherov glas. Strah je trajao samo sekundu i pojavio se samo da bi je ozbiljno zbnurio, ali ju je ipak obuzela blaga sumnja. Postojali su i drugi načini.

Ne, opomenula je samu sebe, to je tvoja vlastita odluka. Sada gledaj i učini najbolje što možeš.

Podignute glave prošla je pokraj čuvara i uronila u tamu. Na pragu se još jednom okrenula prema njemu. — Možda imate jednu svijeću za mene?

— Pa — rekao je otegnuto — zatvorenici imaju mogućnost kupiti jednu svijeću tjedno, ali prodaja je bila jučer.

Naravno, pod određenim okolnostima moglo bi se...

Prekinula ga je stavivši mu još jednu novčanicu u ruku. Tada ga je jednostavno ostavila pred vratima.

— Svijeća odmah stiže — rekao je uslužno i zalupio vrata za njom. Po laganom zveckanju ključeva Aura je zaključila da čuvar odlazi.

Pred njom nije bilo ničeg drugog do tame. Ćelija nije imala prozora, a jedini izvor svjetlosti, rešetkast otvor na vratima, Aura je zaklonila leđima. Primijetila je to pa se pomakla u stranu za pola koraka. Svjetlost je ipak dopirala samo do pola prostorije. Stražnji dio se i dalje nalazio u potpunom mraku.

— Lijepo ti je ovdje — hladno je primijetila.

Odjeća je zašuštalala. — Poslije sedam godina mogu pretpostaviti da nisi baš žudjela za tim da se ponovno vidimo.

— Postojali su razlozi za to — rekla je.

— Ah, sigurno dobri razlozi. Od samoga početka nisi me voljela, zar ne? Nisi imala povjerenja u mene.

— S punim pravom. Oboje znamo da je tako. Christopher se suho nakašljao u tami. — Otada je prošlo mnogo vremena.

Gdje li je svijeća, pomislila je nestrpljivo. Htjela mu je već jednom vidjeti lice.

— Nisam mogla prije doći — rekla je odlučno. Ona mu nije bila ništa dužna. Nije mu se morala ni za što ispričavati.

Christopher se tiho nasmijao. — Ako si došla zato da mi pro-krijumčariš pilu u ćeliju, moram te razočarati. Kao što vidiš, ovdje je to suvišno.

Njegova ogorčenost bila je opravdana, ali Aura ipak nije suosjećala s njim. On je zaslužio svaki dan u ovoj rupi, svaki prokleti dan. S ubojstvima djevojaka nije imao nikakve veze, Aura je to najbolje znala, ali ono što je učinio njezinoj majci, bio je dovoljno velik zločin. A da se i ne govori o Priedrichovu ubojstvu.

Kao da joj je čitao misli, upitao ju je: — Kako je majka?

— Nije dobro. Svih ovih godina gotovo nije izlazila iz sobe. Posljednji put na dan prijelaza u novo stoljeće.

— Prije četiri godine — zamišljeno je prošaputao. — Žao mi je Aura. Ne moraš vjerovati, ali meni je doista strašno žao.

— Je li ti možda svećenik pripovijedao nešto o grijehu i pokajanju? — hladno ga je upitala.

— Svećenik... — ponovio je i uzdahnuo. — Da, on povremeno priča o takvim stvarima. Ali Bog nam ne daje da spoznajemo naše grijeha, on ih jednostavno oprašta.

— I tebi je oprostio, zar ne? Jednostavno je to učinio.

— Ako si došla poučavati me, onda će biti najbolje da se odmah vratiš.

Ne, pomislila je u sebi, došla sam te ubiti. A možda čak to znaš i sam.

Međutim, umjesto toga je rekla: — Do danas nismo još ništa čuli o Sylveti.

Šutnja koja je uslijedila trajala je nekoliko minuta i upravo kad ju je Aura htjela prekinuti, na hodniku su se začuli čuvarovi koraci. Kroz rešetku joj je pružio malenu svijeću i kutiju sa šibicama.

— Šibice su odbrojane — rekao je. — Donesite ih sve natrag, i one izgorjele.

Nakon posljednjeg znatizeljnog pogleda kroz rešetku povukao se. Zveckanje ključeva polako je utihnulo.

Aura je upalila svijeću, napravila dva koraka naprijed i učvrstila je voskom na podu točno na sredini ćelije.

Kad je podigla pogled s plamena i kad su joj se oči prilagodile polumraku, ugledala je drvenu klupu koja se nalazila uza stražnji zid. Na njoj je netko sjedio prekrivenih nogu.

Pod treperavim žutim svjetlom svijeće on joj se nasmiješio. Bio je mršav, ne samo vitak ili tanak, nego doista podhranjen. Oči su mu duboko upale, kao da su u tami počele kržljati, neka vrsta obratne evolucije koja je odlučila preskočiti tisuće naraštaja. Obrazi su mu bili tamne udubine, prekrivene raščupanom bradom. Kad je progovorio, iza blijedih usana pokazali su se pokvareni zubi. Christopher je imao na sebi sivo zatvorsko odijelo koje mu je bilo preveliko čak i kad je sjedio. Glava mu je bila obrijana, ruke tanke i koščate.

— Gospode Bože — prošaputala je Aura. Sada je prvi put počela suosjećati s njim, gotovo se uplašila, kao da je stupila pred mrtvaca koji se nakon mnogo godina digao iz groba.

— Muškarci, koji komadaju mlade djevojke, uživaju u zatvoru posebna prava — rekao je mirno.

— Ja bih došla da me je majka uputila.

Aura je osjetila velik stid. Ona je bila jedina koja je na suđenju mogla svjedočiti u Christopherovu korist. Međutim, bila je istina da ju je nakon povratka u obiteljski dvorac Charlotte dala zatvoriti u sobu na nekoliko tjedana. — Prošlo je sedam godina dok su liječnici proglasili majku neuračunljivom — rekla je tužno. — Tek prije dva tjedna imanje je prepisano na moje ime. I sada sam ovdje.

Christopher je i dalje bio miran. — Pred sudom je saslušan policajac kojemu si pripovijedala o starcu u kolibi. Tužitelj gaje prema svim pravilima zanata tako isprespakao daje na kraju ispao pijana budala. S tobom bi učinili isto.

— Lysanderov utjecaj.

— On ima nadzor nad svime. Čak i nad onima koji su me svaki dan tukli. Međutim, mislim da ga je sve u jednom trenutku prestalo zanimati. Batine su postale rijetke posljednjih godina.

— Policija u Ziirichu ima moje podatke. Trebali su me pozvati i...

— Sama si već odgovorila na to: Lysanderov utjecaj. Rasprava je bila kratka i bezbolna. Nekoliko svjedoka se zaklelo da su me vidjeli kako odvodim djevojke — to je bilo sve.

Podigao je ramena i naslonio se leđima na zid. — Ali to više ne igra nikakvu ulogu.

Potisnuo je temu s takvom ravnodušnošću kao da su na doživotni zatvor osudili nekoga drugog, a ne njega. — Kažeš da još uvijek ne znate što je sa Sylvettom?

— Prije dvije godine službeno je proglašena mrtvom.

— Vjeruješ li u to? Vjeruješ li da je mrtva?

— Ne. Ona je sigurno još kod Lysandera.

Boljela ju je pomisao na to, boljela ju je više nego bilo što drugo. Deset godina, rekao je Lysander. Još tri.

Sada se Christopherovo lice po prvi put iskrivilo pokazujući njegove prave osjećaje. Bijes se ocrtavao u crtama njegova lica. — Trebali smo je onda osloboditi. Bilo kako...

— Daniel i Gillian su tada poginuli. Ne bismo mogli izvući živu glavu.

On je potom ušutio. Aura je pomislila kako je Christopher sigurno veoma volio Sylvettu.

— Što je bilo s vrtom u potkrovlju? — odjednom ju je upitao i ona se ponovno začudila prividnoj samovolji kojom je mijenjao predmet razgovora. — Pretpostavljam da si sve napustila.

— Ne. Naravno da nisam.

Činilo se da se Christopher veoma iznenadio, međutim, samo ju je upitno pogledao.

Aura se uspravila. — Imala sam više vremena od tebe. Za sedam godina čovjek može pročitati mnogo knjiga.

— Athanor još gori? — upitao je zbunjeno.

— Gori. Jače nego ikad prije.

— Ti si...

— Da.

Ništa više. Samo ta jedna riječ. Nije došla ovamo da mu bilo što objašnjava. Vrt u potkrovlju, laboratorij njezina oca, to su bile stvari koje su se ticale samo nje. Christopher je imao svoju priliku. Za razliku od njega ona je svoju iskoristila.

— I? — oči su mu zablistale otkrivajući sjaj prijašnjega života i jedne stare želje. — Jesi li ga pronašla?

— Kamen?

Pitala se je li ravnodušnost u njezinu glasu uopće bila uvjerljiva. Ne previše, priznala je sama sebi. — Ne, nisam ga pronašla.

Promatrao ju je sumnjičavo jedan trenutak. Pomislila je: on misli da lažem.

Christopher više nije govorio o tome, nego ju je upitao: — Zašto si došla, Aura? Zašto baš sada?

Nakon kratke stanke dodao je: — I nemoj mi, molim te, ponovno pričati o nasljedstvu i o tome kako nisi imala novac za putovanje.

— Ne — odgovorila je — bez novca se ne može putovati, ako baš hoćeš.

Napravila je nekoliko koraka po ćeliji. Plamen svijeće bacao je sablasne sjene na zid. — Nakon mojega povratka pronašli su Prie-drichov leš. Zapravo ono što su ribe učinile od njega. Glava mu je bila smrskana. Što misliš, je li sedam godina dovoljno za ubojstvo?

— On me napao.

— Nužna obrana?

Odmah je požalila zbog pakosti u glasu.

— Branio sam se, to je istina. Na kraju je on ležao na podu. Nisam ga morao ubiti. To je bio grijeh i ja se kajem. Bog će mi kad-tad podnijeti račun za to.

— Misliš da su posjeti svećenika i vjeronauk dobri?

— Vjera olakšava čovjeku mnoge stvari.

— Koliko iskrena može biti vjera u Boga ako služi samo vlastitoj koristi?

Izraz njegova lica ostao je i dalje blag, gotovo pun razumijevanja. — Uvijek postoje okolnosti koje nas vode u Božje naručje. A koje bi okolnosti bile bolje od ovih?

Umjesto da odgovori na to pitanje, rekla je nakon kraćega oklijevanja: — Ja ću sada otići, ali mi ćemo se opet vidjeti.

— U što će se to pretvoriti, Aura? U lijepu naviku? Hvala, nije potrebno.

Nije se obazirala na njegov sarkazam. Nešto je izvadila iz džepa. — Ovo je za tebe.

Sagnuo se naprijed ne ustajući. Aura mu je morala prići na dužinu ruke kako bi mogao to uzeti.

— Cigara? — upitao je začuđeno i okrenuo među prstima. — Ja nikad nisam pušio.

— Htjela bih da sada počneš pušiti.

U očima mu se vidjela smetenost i sumnja kad su im se pogledi sreli. — Što namjeravaš učiniti?

— Moraš povući dim duboko u pluća.

— I onda? — nesigurno se nasmiješio, a onda je Aura bez imalo suosjećanja rekla: — Onda ćeš umrijeti. Je li ti to problem?

Na grobovima je raslo toliko različitog povrća da se njime mogla nahraniti cijela jedna obitelj. Ispod posivjeloga mramornog poprsja neke pokojnice rasle su rajčice, grah se savijao oko udova kamenoga Serafi-ma, a mnogi nadgrobni spomenici i ploče stršali su između glavica salate, peršinova i mrkvina lišća.

Sva u crnom Aura je poput zaboravljenoga člana sprovoda hodala između grobova zaraslih u povrće. Sunce je već zašlo, sumrak je poput obojenoga staklenog zvona lebdio iznad morbidnoga prizora. Obično je groblje u ovo vrijeme bilo zatvoreno. Aura je bila sigurna da je nitko neće primijetiti.

Nije se obazirala na neobičnu okolicu. Izvana je izgledala opušteno, ali je zato iznutra sve bilo uzburkano, iako se svim snagama borila protiv toga. Naučila je ponos i otresitost nositi poput maske, koju je mogla po želji stavljati i skidati. Ispod maske krili su se ožiljci koje joj je usjekao Lysander.

Nije voljela groblja. S bolom u srcu prisjećala se ono dvoje ljudi koji su bili mrtvi, ali vjerojatno ne i pokopani — kao da je to njihovu smrt učinilo podnošljivijom.

Grobar je stanovao u kolibi na rubu Božje njive. Poput drugoga krova nad njom su se nadvile grane dviju žalosnih vrba. Jedan od zidova opasno se nagnuo u stranu, ali se činilo da stanaru to uopće ne smeta.

— Tu ste — prošaputao je mrgodno kad je provirio kroz vrata i prepoznao Auru. — Mislio sam da ćete doći ranije.

Hladno mu je uzvratila pogled. — Zato što se žene boje hodati grobljem po mraku?

— Ah, ne, ah, ne — gundao je starac. — Htio sam dulje ostati vani i brati povrće. Ja to činim uvijek noću, onda je mirnije. Jeste li vidjeli cvjetaču? Sjajna stvar, doista.

Aura nije odgovorila, nego je prošla pokraj njega i ušla u kolibu. Koliba se sastojala od samo jedne prostorije u kojoj su se nalazili krevet i stara komoda. Ispod malenoga prozora vrtlar je naložio vatru, zacijelo se nadajući da će dim izlaziti kroz prozor. Iako toga trenutka nije gorjela vatra, unutra je sve smrdjelo po dimu. Aura se hladnim izrazom lica okrenula prema starcu. — Gdje je? — oštro je upitala.

Nacerio se. — Ne mislite li valjda da sam ga jednostavno ostavio da ovdje leži?

— Gdje je? — ponovila je pitanje.

Čovjek joj je dao znak i izašao van. — Dođite sa mnom. Pokazat ću vam.

Sumrak je polako nestao, noć se spuštala na grad. Vrtlar je usput upalio ručnu svjetiljku. — Otkako je ovo postalo groblje za siromahe, više nema rasvjete kao na drugim grobljima. Meni to odgovara, ako razumijete što mislim.

Odveo ju je do suprotnoga zida groblja. U spletu grmlja i bršljana, dobro zaklonjen od znatizeljnih pogleda, ležao je leš, nemarno istovaren poput hrpe smeća.

U Aurinim očima sijevnuo je bijes kad je pogledala vrtlara: — Jednostavno ste ga bacili tamo?

Starac je ravnodušno slegnuo ramenima. — Mrtav je, zar ne?

Nije mu odgovorila, nego se probila kroz visoki korov i brzo se nagnula nad Christopherovo tijelo. Malu torbu, koju je imala kod sebe, bacila je na tlo pokraj njega. Christopher je doista izgledao kao da je mrtav, ali nije bilo nikakve razlike u odnosu na njegov izgled dok je bio u ćeliji. Bio je mršav i blijed, hladan poput ledene stijene, a srce mu nije kucalo. Zatvorski liječnik nije obavio sekciju, nego je dopustio da ga pokopaju. Aura je odmah računala s malo sreće u svemu tome, a, na njezino iznenađenje, i Christopher. On je već prije nekoliko godina napustio nadu u život.

— Dođite ovamo — rekla je vrtlaru.

Stavila je džepni sat pod snop svjetlosti njegove svjetiljke. Točno dvadeset devet sati otkako je otišla iz ćelije. Ako je Christopher odmah popušio cigaretu, onda će u ovom stanju ostati još tri do četiri sata. Do tada će morati biti s njim na ovome groblju.

— Sad možete ići brati svoje povrće — rekla je vrtlaru.

— A što će biti s ovim ovdje? — mrzovoljno je upitao starac.

— Preпустите to meni. Ja sam vas dovoljno dobro platila da bih mogla zahtijevati da činite što vam kažem.

— Oh, sigurno — uzvratilo je i podigao ruke u znak obrane. — Radite s njim što vam je volja. Ja neću gledati. Pratila je starca pogledom dok nije oteturao i mogla je odahnuti tek kad je svjetlost nestala iza drvoreda. Možda ga je trebala zamoliti da joj ostavi svjetiljku.

Ali ne, to nije bilo potrebno.

Molim te, ovo više nećemo raditi — rekao je Christopher teško dišući dok je Aura za njim zatvarala vrata hotelske sobe. — Osjećam se kao dami je netko...

— Razbio glavu — završila je njegovu rečenicu. — Znam. Aura je u njegovim zamagljenim očima opazila divljenje. —

Jesi li to pronašla u kojoj od Nestorovih knjiga?

— Ne — odgovorila je i bacila šešir u kut. — Iskušala sam na sebi.

— To si sebi učinila? — upitao je s nevjericom.

Skinula je ogrtač i objesila ga na vješalicu. — Zar doista misliš da bih ti to dala, a da nisam znala kako djeluje? Da mi nisu bili poznati svi učinci, dodala je u mislima.

Naravno, to nije bila cijela istina i ona je vidjela da joj Christopher ne vjeruje. Međutim, bio je preslab da bi postavljao daljnja pitanja. Bez snage se spustio na krevet. Nova odjeća, koju mu je kupila, bila je prevelika za njegovo mršavo tijelo — ona je izabrala veličinu po sjećanju, ne računajući da će ga zateći u tako lošem stanju. Dok je dolazila gore dala je narudžbu sobnom konobaru, ali kad je malo poslije jelo stiglo, Christopher je već duboko i čvrsto spavao.

Aura ga je nijemo promatrala. I dalje je osjećala odbojnost prema njemu, ali je bila sretna, gotovo presretna što joj je plan uspio bez poteškoća. Dobila je saveznika, jedinoga čovjeka na kojega se bezuvjetno može osloniti bez obzira što misli o njemu. Kad je Sylvette u pitanju, bila je sigurna, Christopher će bezuvjetno biti na njezinoj strani. A bilo kad će shvatiti da mu je dala više od samo jedne prilike.

Bile su joj potrebne godine da bi otkrila neke tajne vrta u potkrovlju. Jedna od prvih tajni jest mjesto na kojem je Nestor pokopan. Kad je Christopher navrat-nanos otišao iz dvorca u potjeri za Syl-vettinim otmičarima, ostavio je za sobom nedovršene pokuse i nekoliko knjiga s obilježenim stranicama, poslaganih u prednjemu dijelu knjižnice. Tako je Aura naišla i na legendu o Gilgamešovoj travi i na mnoge priručnike iz botanike s pomoću kojih je Christopher uzalud pokušavao odgonetnuti kakve to biljke rastu na Nestorovu grobu. Nije više bilo potrebno mnogo istraživanja da bi se otkrilo o čemu je riječ. Aura je tijekom vremena pronašla u drugim knjigama mjesta koja su u najmanju ruku potvrđivala Christopherove pretpostavke. Dakako, imala je dvojbe, zapravo previše dvojba da bi se nabrajale. I, naravno, ostalo je neriješeno zbog čega ta trava raste baš na grobu onoga čovjeka koji je s najvećim žarom tragao za njom. Iza toga se krilo nešto više od cinizma prirode. Daleko više.

Aura je legla na ležaljku presvučenu brokatom i duboko udahnula. Polako se počela opuštati. Osjećala je kako joj popušta napetost u udovima i kako joj se sređuje zbrka u glavi. Još prije dva tjedna iz dvorca je unajmila više privatnih detektiva da u Beču sakupe obavijesti za nju — o Lysanderu, njegovu trenutačnom položaju na dvoru i u podzemnom svijetu. Naravno, bila je svjesna da će alkemičar saznati za to; zapravo, to joj je bila i namjera. Samo iz toga razloga unajmila je više detektiva. Htjela je biti sigurna da će je bar jedan izdati Lysanderu. Bila je to hrabra igra i ona je predviđjela sve moguće protu-poteze svojega neprijatelja. S jednom iznimkom: da se neće ništa dogoditi.

I baš to se dogodilo. Nije bilo prijetnji, nije bilo naloga za ubojstva. Ništa sličnoga. Pozvala je skupinu stražara iz Berlina da danonoćno drže na oku dvorac na otoku, međutim, uzaludno. Nije bilo ni traga Lysanderu, nije bilo ni vijesti da joj on zamjera što je toliko znatiželjna.

Ali to nije bilo sve. I izvještaji detektiva bili su puni iznenađenja. Prvi dan kad je stigla u Beč pozvala ih je k sebi neposredno prije nego što je pošla posjetiti Christophera u zatvor. Svi su imali istu vijest za nju: Lysanderova moć je nestala. Govorilo se da se još prije pet godina povukao iz svih poslova u podzemlju. Nitko nije znao razloge. Ostali moćnici odmah su podijelili Lysanderove poslove između sebe. Pritom se nisu ni najmanje bunili ni osvećivali. Sve je govorilo da se Lysanderovo carstvo rasplinulo za samo jedan dan.

Jedan od detektiva, koji je imao prisne odnose s Hofburgom, doznao je da u podrumima još uvijek netko stanuje. Da, on je bio prilično siguran, rekao je, da Lysander još uvijek tamo živi, troši svoje neizmjereno bogatstvo i očito nešto čeka.

Ne skidajući odjeću Aura je pokušala preostale noćne sate provesti u spavanju na ležaljki. Sljedeći dan će se sve riješiti. Već sedam godina iščekuje taj trenutak pa se od uzbuđenja nije mogla opustiti.

Ipak, u jednom je trenutku zaspala. Jer, kad se probudila, Christopher je već bio na nogama, nepomično stajao pokraj prozora i promatrao svitanje iznad krovova. Aura se još nekoliko minuta pravila da spava i pritom ga kriomice promatrala. Crveni odsjaj izlazećega sunca pao je na njegovo koščato lice i obrijanu glavu. Aura je vidjela kako mu u očima blistaju suze. Christopher je plakao zbog slobode, u sebi, i ona ga nije htjela ometati. Onda je u jednom rekao: — Znam da si budna.

Osjećala se nadmudrenom pa se brzo uspravila na ležaljci. — Tebi je, nadam se, jasno zašto sam te izvela iz zatvora? — upitala ga je grubo kako bi se oslobodila zbrke u vlastitim mislima. Usne su mu se iskrivile, ali je nije ni pogledao. Pogled mu je i dalje bio usmjeren prema gradu koji se budio. — Ti nikome ne ostavljaš iluzije?

— Bojim se da nam one ne mogu pomoći.

— Ali možda čine život podnošljivijim.

— Mislila sam da si tu zadaću ostavio Bogu.

— Katkad je važno da i ljudi opraštaju jedni drugima, a ne samo on.

Ustala je i prišla mu. Slika Beča pod jutarnjim svjetlom bila je očaravajuća.

— Ti me doista moliš za oprostaj?

— Ne bi mi ga dala?

— Ne.

Okrenuo se prema njoj. Jutarnje sunce bljesnulo je u njegovim očima. — Unatoč tome, molim te za oprostaj. Možda ćeš jednoga dana promijeniti mišljenje.

Nije se osjećala ugodno zbog njegovih riječi i opet nije znala što bi trebala odgovoriti. Naglo se okrenula i uputila u kupaonicu. Kad je osjetila njegov pogled na leđima, zastala je pred vratima.

— Danas nam predstoji nešto, bojim se.

— Da — odgovorio je — to sam si mislio.

Nije odgovorila pa je dodao: — Što točno namjeravaš učiniti?

— Učinit ćemo ono što je Gillian htio učiniti još prije sedam godina. Tada nismo imali sredstava.

— Želiš upasti u Lysanderov glavni stan? Nije uopće bio iznenađen.

— To je jedina mogućnost.

— Je li razumno napasti ga vlastitim oružjem?

— Razumno? Ništa od ovoga što ovdje radimo nije razumno. Kad je htjela ući u kupaonicu, po vikao je: — Aura? Zastala je, ali se nije okrenula.

U Christopherovu glasu bilo je neke čudne suosjećajnosti kad je upitao: — Za koga to, zapravo, radiš? Za Sylvettu ili za Gilliana?

Nekoliko trenutaka samo je stajala, prazne glave, a onda je bez odgovora zatvorila vrata za sobom.

Prvu kanalizaciju u Beču postavili su još Rimljani kad su vojnici trinaeste legije odvodnim kanalima spojili svoj garnizon Vindibona s Dunavom. Legionari su napravili i prve zahode s ispiranjem što su ljudi iz srednjega vijeka smatrali sasvim nepotrebnim. Kanal i sanitarni uređaji pali su u zaborav, higijena je izgubila značenje. Tek nakon druge opsade Turaka u 17. stoljeću Bečani su počeli spajati svoje nove zgrade na javne ulične kanale. Ali kad je 1830. godine Dunav prešao preko obale, danima je plavio cio grad. Sadržaj jama i kanala razlio se po kućama i ulicama što je dovelo do pojave kolere. Umrlo je na tisuće ljudi. Zbog toga su građani položili kamen temeljac za labirint bečke kanalizacije koja je i danas ista kao što je bila prije sedamdeset godina: mračna, smrdljiva mreža umjetnih spilja i hodnika s čijih je stropova od opeke curila voda u kristalnim nitima. Pomisao na koleru jasno se ocrtavala na licima nekolicine od desetak ljudi dok su Aura i Christopher u njihovoj pratnji prolazili kroz tunel. Bili su to plaćenici koji su se borili na Balkanu i u afričkim kolonijama. Bilo ih je teže pridobiti nego što je Aura mislila. Kad je prije dva tjedna smišljala prve planove u vezi s tim, među papirima svojega oca naišla je na adresu čovjeka koji je posredovao u pronalaženju vojnika i oružja. Kako se ispostavilo, Nestor se već prije koristio njegovim uslugama. Aura je telefonski razgovarala s posrednikom, a telefonski broj je također pronašla u Nestorovim spisima. Trgovac začinima po zanimanju, razriješeni časnik po zvanju, ubrzo je digao na noge skupinu snažnih ljudi koji su Auru koštali pravo bogatstvo. Nadala se da vrijede toliko.

Međutim sada, na putu do Lysanderova stana, obuzela ju je sumnja. Ovo je 20. stoljeće, a ona najozbiljnije namjerava izvršiti nasilni prepad na nekadašnjega bečkoga kralja zločinaca — namjera, koja je prema njezinu mišljenju prije spadala u srednji vijek nego u doba rentgenskih zraka i kvanta.

Ali ne vrijedi li to i za alkemiju? Auri je bilo jasno da je za Ly-sandera i njezina oca vrijeme prividno stalo. Za njih nisu važila pravila novoga vremena i tko je želio s njima imati posla, morao se prilagoditi tome.

Detektiv, koji je za Auru skupio većinu informacija, nacrtao joj je na starim planovima kanalizacije put koji vodi u srce hof-burškoga podruma. Odbio je osobno je voditi kroz labirint tunela, ali to nije igralo nikakvu ulogu, kako se poslije uspostavilo. Vođa plaćenika, Mađar imenom Balassy, samo je bacio pogled na planove i odmah je bio u stanju u glavi rekonstruirati cio put. On se borio u grčko-turskom ratu u stjenovitim zaljevima Tesalije, hladno je rekao, i u usporedbi s tim ova mala pustolovina u Beču je doista samo dječja igra. Aura je osjećala odvratnost prema Balassiju, kao i prema njegovim ljudima, ali nije zaboravila da je bila upućena na njihovu pomoć.

Gotovo nakon tri sata, navečer, došli su do širokoga kanala u kojem se nalazila voda. Aura se više puta potajno pitala kako to da se Christopher nije već srušio od slabosti.

— Prema nacrtu ovdje bismo trebali naići na prvu stražu — rekao je Balassy i sumnjičavo se okrenuo. Kao i ostali plaćenici i on je držao spremnu pušku s dugačkom bajunetom. Mađar nije bio viši od Auru, imao je kratko

podšišanu crnu kosu i ufrkane brkove. Odora, koju je nosio, djelovala je nekako istočnjački premda su s nje bili uklonjeni svi znakovi. Imao je neku čudnu crtu oko usana u kojoj je Aura vidjela čas lukavost, čas odvažnost. Balassy je bio opasan čovjek, zadojen militarizmom.

Christopher je dobio Auri sumnjičav pogled, ali nije ništa rekao. I ona se uzdržala od bilo kakve primjedbe. Malo-pomalo sama je sebi počela biti smiješna, unatoč strahu.

Nastavili su hodati dok Balassy nije rekao da se nalaze ispod Hofburga.

— Što će se dogoditi ako straža otkrije da skupina vojnika korača pravo na njihovu svetinju? — Christopher je šapnuo Auri na uho.

I sama je o tome razmišljala već danima. Najvjerojatnije bi ih po kratkom postupku pogubili kao izdajnike.

Činilo se da je i sam Balassy zabrinut zbog toga. — U slučaju da nas uhvate i dokažu da vi, gospođice Institoris, imate veze s njemačkom vladom, to će biti objava rata. Je li vam to, zapravo, jasno?

Dah mu je mirisao po kamilici.

— Nemam nikakve — iskrivila je lice oponašajući njegov glas — veze s njemačkom vladom. Mislila sam da sam to objasnila vašem nadređenom.

Mislila je na trgovca povrcem; znala je da će izraz »nadređeni« povrijediti Mađara.

Balassy joj je uputio mrk pogled, ali nije ništa odgovorio. Umjesto toga počeo je izdavati nove zapovijedi svojim ljudima. Skupili su se u obliku potkove u sredini koje su se nalazili Aura i Christopher.

Nitko im se nije suprotstavio. Nije bilo ni straža ni ophodnja. Sve je to Auru bolno podsjećalo na njezin prvi dolazak na Lysanderovo područje. I tada su bez ikakvih prepreka stigli do središta, samo što su doživjeli napad iz vlastitih redova. Po stoti put se pitala može li se doista vjerovati ljudima koji se prodaju kao plaćenici? I kao po običaju, odgovor je bio ne.

— Jeste li sigurni da ovdje dolje još ima nekoga? — upitao je Balassy šapćući.

Aura gotovo nije mogla govoriti od napetosti. Sasvim je jasno osjećala prijetnju koja ih je okruživala i to se osjećanje nije moglo izraziti riječima. Muškarci bi je ionako ismijali.

— Prema onome što znam, ima. Lysander bi morao još biti ovdje.

Balassy je bio previše vojnik da bi posumnjao u riječi svoje nalogodavateljice. Opomenuo je ljude da još bolje paze na moguće zamke i onda su pošli dalje.

Odjednom se Christopher zaustavio. — Meni je ovaj hodnik poznat — prošaputao je. — Ja sam već bio ovdje.

Naprezo se gledajući u mrak pred sobom. — Tamo negdje naprijed nalazi se velika dvorana.

— Čuli ste — rekao je Balassy plaćenicima. — Sad će biti ozbiljno.

Doista su već nakon dvadeset metara stigli do neosvijetljena ulaza. Dvostruka vrata bila su zatvorena, a iznutra se nije ništa čulo.

Balassy je rasporedio ljude s desne i lijeve strane vrata i dao znak Auri i Christopheru da stanu iza njih. Potom je naredio da otvore vrata — nisu bila zaključana. Prvi su vojnici uletjeli u dvoranu s uperenim bajunetima.

Unutra je gorjelo svjetlo. Nije više bilo nijedne od onih slika koje su nekad visjele na zidovima. Dvorana je bila potpuno prazna, samo je iznad stuba na galeriji bilo nekoliko šarenih kocaka veličine šake. Na tom se mjestu nekad nalazio carev portret. Nije više bilo ni cijevi u stropu.

Plaćenici su se rasporedili brzinom vjetra i osigurali dvoranu. Na kraju je ušao Balassy, a za njim Aura i Christopher.

— Čini se kao da je ptica odletjela — primijetio je Mađar.

— Doista — nevoljko je dodao Christopher. Aura je prišla galeriji. — Čekajte.

Plaćenički vođa joj je prišao i vidio da ona gleda u šarene kocke. — Ne dirajte to — opomenuo ju je. — Moglo bi se...

Aura se nije obazirala na njegove riječi nego je čučnula.

— Molim vas, gospođice Institoris, nemojte!

Uzela je jednu kocku u ruku i pružila je Balassyju. On je dobro vladao sobom; unatoč strahovanju nije ni trepnuo.

— Zna li što je to? — upitala je.

— Vi ćete mi reći, pretpostavljam.

Nekoliko se plaćenika znatiželjno nagnulo naprijed. Aura se nasmiješila. — Kockice.

— Mislite... igračke?

U istom trenutku jedan je vojnik povikao: — Kapetane!

Balassy se okrenuo. Aura je spustila kocku i pogledala prema vojniku koji je vikao. Svi vojnici su se okrenuli i s nevjericom gledali prema ulazu.

Ispod visokoga luka na ulaznim vratima stajala je malena djevojčica, sama i nezaštićena. Imala je najviše pet ili šest godina i nosila je bijelu košulju do koljena. Dugačka svijetla kosa dosegala joj je do bokova. U jednoj ruci malena je držala krpenu lutku.

Velikim plavim očima gledala je u dvoranu, ravno prema galeriji i razbacanim kockama. Činilo se daje vojnici sa svojim puškama i odorama uopće ne zamjećuju. Kad je djevojčica počela koračati i uspinjati se stubama, izgledala je kao mjesečarka.

— Pogledajte ima li koga pred vratima! — povikao je Balassy ljudima koji su bili najbliže ulazu. — Želim znati odakle dolazi ovo dijete!

Manja skupina vojnika odmah se odvojila od ostalih i pojurila van s uperenim oružjem.

Mađar je izvukao pištolj i htio poći djevojčici u susret, ali Aura je skočila i prestigla ga. — Pustite me da ja to učinim.

Balassy ju je uhvatio za nadlakticu. — Prije nekoliko godina doživio sam nešto slično u Sudanu, u Kašgilu. Jedne noći Mahdisti su poslali dječake i djevojčice u naš logor. Oni su nosili lutke, slične ovoj ovdje. Lutke su bile napunjene eksplozivom. Fitolji su bili pričvršćeni za dječje ruke, sve do ramena. Duljina je bila točno izračunata. Prve su eksplodirale kad su djeca došla do naših rovova.

Aura je s gađenjem otrešla njegovu ruku. — I što ste učinili?

Plaćenik je jedva izdržao njezin pogled. — Ubili smo ostale prije nego što su nas mogli ugroziti.

Djevojčica je prešla pola puta. Auru je razljutila pomisao da bi Balassy mogao ubiti djevojčicu. Opsovala je i ostavila Balassyja te potrčala u susret djetetu. Stigla ju je u nekoliko koraka, čučnula pred nju i oprezno je uhvatila za rame.

— Zdravo — rekla je ljubazno. — Ja sam Aura, a tko si ti?

— Tess — odgovorila je malena piskutavim glasićem. Pritom je uporno gledala u kockice.

Balassy im je htio priči, ali ga je Christopher zadržao. — Čekajte. Aura zna što radi. Osim toga — dodao je podrugljivo se smješkajući — ovo nije Sudan. U Beču djeca eksplodiraju samo na Novu godinu. Možda ni tada. Mađar ga je bijesno pogledao, ali se ipak nije pomaknuo s mjesta. Na kraju je skinuo pogled s Christophera. Pozorno je promatrao Auru i djevojčicu.

— Što radiš ovdje? — tiho je upitala Aura.

Malena, Tess, gledala ju je kao da ne razumije zašto je to pita. — Hoću moje kockice.

— Da, sigurno — odgovorila je Aura i maknula ruku s njezina ramena.

Na njihovo iznenađenje Tess je zastala. Po prvi put pogledala je Auru ravno u oči. Uхватила ju je za ruku. Nije ju ni pogledala kad je rekla: — Grizeš nokte.

Aura se nasmiješila. — Sad si me uhvatila!

U sebi se pitala kako je Tess to primijetila, a uopće joj nije pogledala u prste.

Djevojčica joj je pustila ruku i pošla dalje. Ne obraćajući pozornost na Balassyja, Christophera i ostale ljude, popela se gore i čučnula pokraj kockica. Pritom je svima okrenula leđa.

Jedan trenutak Aura je uživala u Balassyjevu pogledu koji je tražio pomoć. Četa naoružanih neprijatelja bila bi mu milija od ove djevojčice. Nije znao što bi započeo s njom.

— Tražite dalje — zapovijedila je Aura. — Ja ću se pobrinuti za djevojčicu.

Samo što je to izgovorila, pred vratima su se začuli koraci. Dva vojnika su se okrenula.

— Pronašli smo nešto — rekao je jedan od njih.

Balassy je pohitao k njima. — Što to? — upitao je nestrpljivo i vidno razdraženo što nije čuo nikakvu buku.

Aura je dobila dojam da je plaćenički vođa žalio što je ovaj pothvat prošao sasvim drukčije, bez krvi — bar zasad — nego što je očekivao.

Plaćenici su mu nešto došapnuli. Potom je izašao s njima na hodnik. Christopher je jedan trenutak razmišljao hoće li poći za njima, ali je onda odlučio s Aurom se popeti na galeriju.

— I ti si primijetila, zar ne? — upitao je.

— Da.

Aura je pogledala malenu koja je nesmetano slagala kockice. — Izgleda kao Sylvette.

Aura je kleknula pokraj djevojčice. — Tess? — upitala je oprezno.

Malena nije obraćala pozornost na nju.

— Tess? — ovaj put je bila malo glasnija.

— Stoje?

Zvonki glas zvučao je prkosno.

— Zašto si ovdje?

— A gdje bih trebala biti?

Aura je bespomoćno pogledala u Christophera koji se počeo smiješiti.

— Slušaj — pokušala je Aura još jednom. — Veoma je važno. Moraš mi reći zašto si ovdje dolje, u ovom podrumu. Gdje su ti roditelji?

Tess nije odgovorila. Napravila je visoki toranj od kockica. Potom je gurnula donju kockicu. Cijela se građevina srušila.

— Gospođice Institoris? — povikao je Balassy s vrata.

Kad su se Aura i Christopher okrenuli, rekao je: — Pronašli smo nekoga.

— Lysandera?

— Vi ćete to bolje znati.

Aura je nerado ostavila djevojčicu. Ipak, brzo je sišla niza stube i potrčala prema vratima. — Pazite na dijete — povikala je u prolazu dvojici plaćenika. Obojica su neodlučno pogledali prema Balassyju. On je samo kimnuo

glavom.

Malo poslije Aura i Christopher slijedili su Balassyja skrećući iza nekoliko uglova. Došli su u neku drugu dvoranu, upola manju od one prve. Ni u njoj nije bilo nikakvih ukrasa. Zidovi su bili crvene boje, strop u obliku svoda. Neravan kameni pod kojem ne bi smetalo nekoliko sagova.

U sredini se nalazio krevet s baldahinom s otrcanim zavjesama od gaze. Na njemu je netko ležao. Oko kreveta stajalo je nekoliko plaćenika s uperenim puškama.

— Je li to on? — upitao je Balassy.

Aura je prošla između vojnika i stala uz rub kreveta. Čovjek koji je ležao na madracu imao je dugačku sijedu kosu i nos poput ptice grabljivice. Aura je jednom vidjela fotografiju mumije; ovaj čovjek je izgledao kao i ona, s tom razlikom što su mu oči bile otvorene i što je nepomično gledao u strop. Do iznad grudi starac je bio pokriven tankom ponjavom, ruke su mu nemoćno mirovale uz tijelo. Noge su mu stršale ispod ponjave kao kvrgave grane koje je netko proizvoljno nabacao. Aura je morala potisnuti poriv da svuču pokrivač i pogleda tijelo. Još nikad nije vidjela tako starog čovjeka. Izazivao je gađenje kod nje.

Balassy joj je dotaknuo ruku. — Je li to čovjek kojeg tražite? — upitao je još jednom.

— Ne znam.

Ne pogledavši Mađara sjela je na rub kreveta i nagnula se naprijed tako da je mogla starca pogledati ravno u oči. Nije ni sama znala što je tražila u njima. Možda nekakav znak. Nekakav dokaz.

Do tada čovjek nije progovorio ni riječi, ali sada su mu se usne malo otvorile kao u trbuhozborca. Iz grla se začuo tihi šapat.

— Što kaže? — Christopher se između vojnika probio do Aure. U glasu mu se osjetilo gađenje.

— Sve... uzalud — zakriještao je starac s kreveta. Aura je osjetila mučninu. Christopher je iskrivio lice.

— Uzalud... — ponovio je starac.

Aura se jedva savladala. — Gdje je moja sestra?

Starčevi su kapci zatreperili. — Sylvette?

Christopher se sagnuo i htio zgrabiti starca za ramena. Međutim, povukao se pri prvom dodiru kao da je dotaknuo užareni ugaj. Više nije mogao ispružiti ruke prema starcu.

— Gdje je Sylvette? — upitao je prijeteći.

— Otišla je — istisnuo je starac.

Aurin glas je podrhtavao. — Vi ste Lysander, zar ne?

Oštar krik prešao je preko starčevih usana. Potom smijeh. — Sylvettu... probudio.

Glas mu je postajao sve tiši. Aura se unatoč svemu približila njegovim ustima.

— Prije pet godina — šaputao je starac. — Nisam mogao čekati. Staro sam... sve više. Morao sam zaustaviti proces.

— Što ste učinili Sylvetti?

Christopherov glas bio je promukao. — Ono dijete vani, je li to Sylvettina kći?

— Moja kći — rekao je starac. — Moja kći i Sylvettina kći! Slatka, draga, mala Tess. Nije li ista kao majka?

— Što se dogodilo sa Sylvettom? — uzbuđeno je upitala Aura. — Kamo ste je odveli?

— Dalje odavde... što dalje odavde.

— Kamo?

— Pobjegla je. Od mene.

Dragi Bože, jesu li to bile suze u njegovim očima?

— Napustila me. Isto kao i sve ostale.

— Nećete mi valjda reći da ste sve ove godine živjeli sami s malenim djetetom u podzemlju?

— Sam. Pomoć... odozgo. Hrana, njega, iz dvorca. Christopher je pljunuo na krevet. Pljuvačka se poput otopljenog snijega uvukla u ponjavu.

Iza njih su se čuli koraci, tihi, dječji koraci. Odjednom se Tess stvorila pokraj Aure još uvijek držeći lutku u ruci. Nepomično se zagledala u umirućega starca.

— Tess — je li to tvoj otac? Djevojčica nije odgovorila.

Balassy je prošaputao u pozadini: — Mala nije sasvim čista u glavi.

Vojnici su se šapćući složili s njim.

Aura je plaćeničkom vođi dobacila ljutit pogled. Međutim, u sebi se složila s njim. Tessini roditelji bili su otac i kći. Možda je to bilo dovoljno da joj pomuti duh. Uz to i sve ove godine provedene u podrumu uz Lysandera.

Auru je uhvatila goruća želja da zagrlji Tess. Međutim, djevojčica je i dalje bila kruta i ravnodušna.

To je, dakle, bio učinak ludila: dijete, pomućena duha, posljedica strašne zloupotrebe. Označena još prije rođenja.

Aura je donijela odluku. — Ti ideš sa mnom — šapnula je malenoj na uho. — Ima netko tko bi te sigurno rado želio upoznati.

Starac je čuo te riječi. — Ne! — prosiktao je i pridigao se kao da ga je udarila struja. — Tess je moja kći. Moja kći! Nitko mi je ne smije uzeti.

Spustio se na krevet, lagano otvorenih ustiju dok mu je ruka bila zgrčena oko Aurine podlaktice.

Aura se gotovo u panici oslobodila njegove ruke. Na mjestu gdje ju je uhvatio nestalo je dlačica s njezine kože. Zaprepaštena i očarana istodobno podigla je podlakticu do usana i blago otpuhнула prema njoj. Otpale dlačice su odletjele. Mjesto, na kojem više nije bilo dlačica, imalo je oštre obrise.

— Je li mrtav? — upitao je Christopher.

Plaćenički vođa istupio je naprijed i popipao mu bilo. — Ne, još je živ.

Aura je začuđeno pogledala Balassyja. — Ali on ne diše. Zar ne vidite? Doista se činilo da se starčeve grudi ne miču.

— Umrijet će — rekao je Mađar. — Najkasnije sutra ujutro bit će gotovo s njim. Ne možete preduhitriti sudbinu.

Aura na trenutak nije znala što bi rekla. Godinama je sanjala o tome kako će ubiti Lysandera, završiti s njim jednom za svagda. Poriv poput tmurne hladne rijeke u koju je iz noći u noć uranjala kako bi ujutro s novom snagom išla u susret svojem cilju. Ali sada, kad je Ly-sander ležao pred njom, zapravo samo vreća u kojoj nije preostalo ništa od vražjega razuma jednoga alkemičara, sada joj se gadilo staviti ruku na njega.

Međutim, je li to uopće bilo potrebno? Na koncu, ona je platila da ne mora to sama uraditi.

Rekla je isprekidanim glasom: — Ubijte ga.

Vrhovi bajuneta pojurili su prema tijelu umirućega alkemičara.

Tada je Christopher povikao: — Ne! Čekajte!

Plaćenici su zaustavili napad, ali su se oštrice nadvile nad istrošeno tijelo poput Damoklova mača koji je podrhtavao.

— Zar sada vi izdajete zapovijedi? — hladno je upitao Balassy.

— Ne možemo ga ubiti. To bi bio grijeh.

— Grijeh? — Aurine su se oči skupile dok je s nevjericom gledala u Christophera. — Ti dobro znaš što je ovaj čovjek učinio. Zaslužio je smrt tisuću puta.

— Bog će ga kazniti.

Christopherov glas je podrhtavao kao da ni sam nije uvjeren u ono što je rekao. Međutim, njegova vjera bila je jača od mržnje.

— Što predlažeš? — Aura se isprsilala pred njim i stavila ruke na bokove. Osjećala je kako i njezina želja da ubije starca pomalo blijedi.

— Možda bismo ga trebali povesti sa sobom — predložio je Christopher ne osvrćući se na podrugljive poglede plaćenika. — Izručiti ga policiji.

— Policiji? I ti to kažeš?

— Svejedno — usprotivio se s naporom kao da govori protiv svojega uvjerenja. — Ne smijemo ga ubiti. Previše je već ljudi platilo životom. Daniel, Gillian... Friedrich. Sada je dosta.

Aura je ipak namjeravala ne obazirati se na Christophera i zapovijediti Balassyju da konačno ubije Lysandera. Međutim, tada je shvatila da bi time samo prebacila krivnju na nekoga drugoga. Zapravo, uvijek bi ona bila ta koja je izazvala njegovu smrt.

— Netko će ga spasiti — rekla je kao da govori sama sebi. — Tu sigurno ima još ljudi. Netko se morao brinuti za dijete. Oni će ga odnijeti čim mi odemo. Njegovat će ga i on će ozdraviti.

— Taj više nikad neće ozdraviti — promrmljao je Balassy — vjerujte mi. To je starost. Protiv toga ne pomaže ni najbolji lijek.

Christopher je uhvatio Auru za ruku. Ona je oklijevala još trenutak, a onda je odmahнула glavom, tako lagano kao da traži nekakvu moć koja će je zadržati. — Spustite oružje — rekla je na kraju. — Svi ste čuli da će umrijeti. Ne moramo prljati ruke.

Rekla je »mi«, ali je zapravo govorila samo u svoje ime. Jedno je bilo nekome poželjeti smrt, a drugo je bilo ubiti ga. Na trenutak se sjetila starca u kolibi, ali je brzo potisnula te slike.

Ubrzo potom stigla je Christophera na hodniku. Vodila je Tess za ruku. Aura je nije mogla pustiti. Pustiti Tess značilo je izgubiti nadu da će pronaći Sylvetu.

Christopher je pogledao prema njima. Naslonio se na zid, oči su mu bile crvene. — Zašto si me oslobodila, Aura? Zašto si htjela da dođem ovamo?

— Da se sve završi — rekla je blago. — Da se konačno sve ovo završi.

Zabacio je glavu unazad i ogorčeno rekao: — I, jesi li zadovoljna?

Aura je pogledala u Tess koja je bezvoljno zurila u tamu.

— Ne — odgovorila je. — Ali to nije bio jedini razlog.

Nakrenuo je glavu. Na trenutak je pomislila kako će joj odgovoriti s puno prezira, nešto što će je povrijediti. Ali Christopher je šutio. Čekao je što će ona reći.

— Potreban mi je netko — tiho je rekla Aura gledajući u pod. — Potreban mi je prijatelj koji će mi pomoći da izdržim sve ovo.

— Prijatelj? — odmahnuo je glavom. — Ne, ti trebaš nekoga tko će ti reći daje to što radiš dobro. Netko, tko će na sebe preuzeti odgovornost. Ali pogledaj me! Jesam li ja taj? Ja sam slab, Aura. Za mene nije odgovornost. I ja ću biti zadnji koji će ti reći: »Dobro si postupila.«

Zaprepastila se lakoći kojom ju je pročitao. — Pobjedili smo Lysandera — odgovorila je. — Ti također.

— Ali ti želiš mnogo više od toga, zar ne? Ti želiš zamesti njegov trag. Zbog toga si me izvukla iz zatvora. Da izbrišeš sve što je skrivio.

— Je li to pogrešno? — Aura je sve jače stiskala Tessinu malenu ruku. Ona se uhvatila za dijete, a ne dijete za nju.

— Pogrešno? Ne — Christopher je naslonio glavu na zid. — Ali što je s njom? Tess je Lysanderova kći. I ako baš hoćeš: njegov najdublji trag.

— Ona je i Sylvettina kći, tvoja nećakinja, Christophere. Pogledao ih je obje, prvo Auru pa onda Tess, i potom je sasvim lagano kimnuo glavom. Međutim, činilo se da ga nešto boli.

Drugo poglavlje

U nekim godinama, osobito u rujnu, obalni vjetar mijenjao je smjer i danima puhao s kopna na more. Tada se činilo kao da se čempresi naginju prema prozorima dvorca kako bi nešto došapnuli ljudima koji žive u njemu. Možda kakva upozorenja, ili tajne. Prastaru mudrost drveća.

Aura nije mogla otrgnuti pogled od savijenih vrhova. Čula je tihi šum grana i vidjela da je skoro sve drveće prekriveno paučinom. To se događalo svake jeseni. Pauca s križem na leđima, velikim poput nokta na palcu, izlazili su iz dubina tamnoga granja i obavijali čemprese svojom predom.

Stabla su oko Aure i Tess rasla u nebo poput stupova hrama iz staroga vijeka. Christopher je išao dva koraka iza njih.

— Pitala sam se kako ćeš se osjećati kad se vratiš ovamo — rekla je Aura ne pogledavši pobratima.

— Što si očekivala? Da ću se stidjeti? Ili bojati? Ili imati grižnju savjesti?

Po njegovu glasu zaključila je da ga povratak u dvorac nije ostavio ravnodušnim, kao što je on htio da ona misli. Došli su do ruba čempresova šumarka i stali na uski trak trave između drveća i zida kojim je dvorac bio opasan. Dvoje sluga dočekalo ih je pred otvorenim vratima. Christopher nije poznao nijednoga.

— Gdje je Konrad? — upitao je. — Je li otišao ili...

— Umro — odgovorila je Aura. — Prije tri godine.

U istom trenutku netko se iz mraka progurao između slugu i izašao na danje svjetlo.

— Mama!

Maleni dječak potrčao je prema Auri. Ona je čučnula, i dalje držeći Tess za ruku, i drugom rukom privila dječaka na grudi. — Lijepo je što sam opet s tobom.

Dječak ju je sretno gledao u lice. — Uopće nisi bila odsutna tako dugo kao što si rekla da ćeš biti.

Odjednom je primijetio mlađu djevojčicu koju je majka držala za ruku.

Aura je ustala. — Ovo je Tess. Ona će od sada živjeti kod nas.

— Zdravo — rekao je dječak malo oklijevajući i pristojno pružio ruku djevojčici. — Ja sam Gian. Koliko imaš godina?

Tess nije odgovorila. Samo ga je pažljivo promatrala. Gian je nesigurno pogledao u Auru koja je slegnula ramenima. Gian je uzdahnuo i rekao Tess: — Ja imam sedam godina.

Christopher se nakašljao. — Nisi mi rekla da imaš sina.

— Bi li to što promijenilo?

— Je li on...

— Gillianov sin, da.

Christopher se nasmiješio i pogladio malenoga Giana po glavi. — Sličan si majci — rekao je s neakvim olakšanjem. Gian je doista imao crnu kosu kao Aura, a i guste obrve je naslijedio od nje.

— Jesi li ti moj ujak? — znatiželjno je upitao Gian.

— Kako bi bilo kad biste se lijepo pozdravili? — Aura je pogledala jednoga pa onda drugoga. — Giane, ovo je tvoj ujak Christopher. Mislim da će on neko vrijeme ostati kod nas.

Pritom je upitno pogledala Christophera. On je samo podigao ramena.

— Možda, da.

Rukovao se s Gianom koji više nije pokazivao zanimanje za njega. Umjesto toga ponovno je pogledao u Tess koja je stajala pokraj njega.

— Je li ona bolesna? — upitao je izravno.

— Tess je samo umorna — brzo je rekla Aura. — Putovanje je bilo dugo i prilično naporno.

— Mogu li idući put poći s vama?

— Vidjet ćemo.

Aura ga je za šalu udarila po ramenu. — Ako do tada naučiš da se gosti ne ostavljaju pred vratima.

Gian je potrčao natrag u dvorac, a oni su pošli za njim. Nakon što su se pozdravili sa poslugom koja ih je dočekala u dvorani, Aura, Christopher i dvoje djece sjeli su za stol.

Aura je primijetila kako Christopher, udubljen u misli, promatra veliki sat između prozora. Kazaljke su pokazivale nekoliko minuta do pet sati.

— Radi li još ovaj sat? — upitao je.

— Misliš li na mehanizam sedam sati! — Aura je uzdahnula. — Više nego dobro.

— Baš je dobar, zar ne? — upitao je Gian. Christopher je zamišljeno kimnuo glavom. — Dobar, da. Aura je sinu dobacila prijekoran pogled. — Možda ne bi imao strašne snove kad bi se manje oduševljavao tim glupim satom.

Međutim, Aura je znala da Gianove noćne more nemaju veze sa satom, a znao je to i Gian.

— Ja nikad ne sanjam o satu — podsjetio ju je mrko je pogledavši.

Kad su poslužitelji donijeli jelo, Tess je neodlučno pogledala u svoj tanjur. Za večeru su bili riblji fileti, krumpir s peršinovim listom i različite salate.

— Ne voliš ribu? — upitala je Aura. Za vrijeme dugotrajne vožnje vlakom Tess je samo pila vodu i jela sendviče.

— Vruća je... — rekla je kao da joj govor pravi poteškoće. Naravno, pomislila je Aura. Toliko su mogli izvući iz Tess: u Lysanderovim podrumima bilo je samo hladnih jela, nikad toplih.

Aura je pozvala slugu. — Donesite nam, molim vas, kriške kruha, najbolje s marmeladom.

Odmah se Gian javio za riječ. — Smijem li i ja, mama?

— Da, sigurno — uzdahnula je.

Christopher se počeo smijati. — Nikad ne bih ni pomislio da znaš tako dobro postupati s djecom.

Za vrijeme objeda Gian je neprestano postavljao pitanja o putovanju. Vjerovao je da je Aura išla u Beč samo zato da vidi svojega pobratima. Do prije nekoliko tjedana nije znao ništa o ujaku, kao ni o ocu. Auri je još uvijek bilo teško govoriti o Gillianu, premda je prošlo već toliko godina. Jedan od razloga mogao je biti i taj što ga ni sama nije baš dobro poznavala.

Nije li čudno, pitala se katkad, kako nam čovjek, kojeg smo sreli samo jednom, može promijeniti cio život? Međutim, istodobno joj je bilo jasno da nije pravedna prema Gillianu. Tu i tamo bilo joj je jednostavnije razmišljanja o sebi svesti na formule i fraze; tada se osjećala kao sasvim normalna žena, kćerka normalnoga oca. Ali laganje samoj sebi nije joj bila trajna nadarenost.

Stigli su do poslastice kad su se na hodniku pred blagovaonicom začuli koraci. Vrata su se otvorila. Vrtlog široke tkanine i nakita od školjaka ušao je unutra.

— Kako se usuđuješ dovesti njega u moju kuću?

Jedino se Charlottin glas nije promijenio na njoj. Napadno šarene haljine otprije nekoliko godina zamijenile su haljine boje noći, naborane i omotane oko njezina tijela. Lice joj je bilo podbuhlo i na prvi pogled se činilo kao da je bilo previše napudrano, zapravo, takva joj je bila koža, bijela poput snijega. Na glavi je imala šešir koji je izgledao poput hrpe školjaka koje su valovi izbacili na obalu. Oko vrata imala je teške ogrlice, naravno od školjaka, kao i narukvice. Oči i usta bili su veoma namazani, crvene i crne crte koje se nisu mogle opravdati nedostatkom vježbe.

Charlotte je izašla iz svoje sobe prvi put nakon četiri godine.

Gian, koji je sjedio za stolom uz Tess okrenut prema vratima, skočio je, ali je unatoč tome što se uplašio bio dovoljno pribran da bi uhvatio Tess za ruku. — Dođi! — šapnuo joj je i trenutak poslije djeca su nestala ispod stola.

I Christopher je ustao. Podbočio se šakama o rub stola.

— Majko! — rekla je Aura s naglašenim mirom iako je iznutra bila vrlo uzbuđena; znala je da protiv Charlottina ludila može nastupiti samo opuštenošću. — Majko, molim te! Zar ne želiš sjesti s nama?

Katkad je uljudnošću pokušavala sputati majčino ludilo.

Međutim, Charlotte se ovaj put nije mogla smekšati. Još uvijek je stajala na vratima i prstom pokazivala na Christophera. Preko njezinih crvenih usana nije pritom prešla nijedna riječ.

— Zdravo, majko — tiho je rekao Christopher.

Djeca su u najvećoj tišini čučala pod stolom, stisnuvši se jedno uz drugo. Jedva su se usudila disati od straha da ih visoka crna žena ne primijeti. I za Giana je Charlotte bila strankinja. Još više nego Christopher djelovala je na djecu poput utjelovljenoga anđela osvetnika.

Aurine misli su se pomutile. Sukob se mogao očekivati, ali je Aura htjela sve još malo odgoditi dok se ona i Christopher ne dogovore kako će nastaviti tražiti Sylvettu. Osim toga, nije bilo sigurno koliko će Christopher još uopće ostati ovdje.

Upravo je htjela još nešto reći majci, kad se Charlotte odjednom okrenula i bez riječi izašla iz sobe. Njezini oštri koraci odjekivali su hodnikom.

Tišina je ispunila sobu. Svi su bili zbunjeni, brodolomci na otvorenome moru koji su za dlaku izbjegli nevrjeme. Djeca su se bojažljivo izvukla ispod stola i sjela na svoja mjesta. Tess je prekinula šutnju. Svojim velikim očima pogledala je Christophera i rekla nešto što je sve potreslo:

— Zašto si ubio bakina prijatelja?

Kako je to mogla znati?

Koža na naslonjaču boje crvenoga vina zaškripala je kad se Christopher naslonio. Pogled mu je bio prikovan za plamen u kaminu, kao da je pod hipnozom. — Misliš li da joj je Lysander pripovijedao o tome?

— Jednom tako malenom djetetu?

Aura je zamišljeno odmahнула glavom. — Zašto bi to učinio?

— Zato da bi pojačao mržnju prema obitelji ili da bi... Odjednom je zanijemio i nakon kraće stanke nastavio: — Ah,

što ja znam...

Aura i Christopher sjedili su u dvorcu, u staroj sobi za gospodu. Tu sobu godinama nitko nije koristio sve dok Aura nije otkrila njezinu udobnost. Prošlih godina redovito se povlačila u nju kad bi joj dosadio rad u laboratoriju. Ovdje, u vanjskom krilu, kat iznad obiteljske knjižnice, nalazila je mir i razmišljala o sebi. Iza kristalnih prozora spustila se noć. Stari luster visio je sa stropa, ali jedini izvor svjetlosti u sobi bio je žar u kaminu.

Vatra je širila ugodnu toplinu. Dok su razgovarali, Aura i Christopher su neprestano gledali u plamen. Aura se sjetila nečega što je jednom pročitala: Zaljubljeni gledaju jedno u drugo, prijatelji gledaju u istom smjeru. Pitala se znači li to da su Christopher i ona sklopili prijateljstvo.

Možda bi ipak prava riječ za to bila mir.

— Tess spava u Gianovoj sobi — rekla je Aura. — Barem dok se ne privikne na dvorac. Imam osjećaj da joj je ugodno u njegovoj blizini..

— Onda on zacijelo djeluje na žene isto kao i njegov otac.

— Jesi li ljubomoran?

Vjerovala je da se šalio, ali je njegov odgovor zvučao vrlo ozbiljno.

— Više nisam.

Trenutak poslije nastavio je: — Je li Gian...?

— Dvospolac kao i njegov otac? Ne, on nema ženskih obilježja. Barem ne vidljivih.

— Ako si se pozabavila knjigama tvojega oca, onda ti je zacijelo poznato značenje hermafrodita u alkemiji.

— On simbolizira alkemičarovo traganje za savršenošću — rekla je.

— Djelovanje ženskih i muških načela određuje tijek događanja u svijetu. Začeće je jedan od mnogih primjera. Oba načela sadržana su u svakom čovjeku, i na putu do savršenstva alkemičar mora u sebi otkriti oba dijela i iskoristiti ih.

Sjaj plamena pao je na Christopherovo mršavo lice dok je citirao Bibliju. — I reče gospodin Bog: Nije dobro da čovjek bude sam; ja ću mu dati pomoćnicu koja će biti s njim. I gospodin Bog napravi ženu od rebra koje je uzeo od čovjeka.

Aura je kimnula glavom u znak slaganja. — Čak i kršćanstvo prihvaća udio žene u Adamovu tijelu.

— Tako je prvi čovjek bio i prvi hermafrodit. I posljednji, savršeni čovjek bit će hermafrodit.

Odjednom je shvatila što on hoće reći. Pogodilo ju je poput udarca. — Misliš li daje Lysander toliko držao do Gilliana zato što...

— Zato što ga je na neki način stvorio, da — tiho ju je prekinuo Christopher. — Lysander ili bilo koji drugi alkemičar.

— Ali mi govorimo o simbolima, o filozofskoj teoriji! Nitko ne može stvoriti drugoga čovjeka — ne u smislu alkemije!

— Cilj alkemičara je sjedinjenje muškoga i ženskoga načela.

— U duhu, možda — ustrajno se suprotstavljala Aura. — Ali ne i u stvarnosti.

— A da je to nekom doista uspjelo?

— Gillian je bio čovjek, a ne alkemičarski pokus! Nekoliko trenutaka morala se prisiljavati da sredi misli. —

Čak i kad bi bilo tako kao što kažeš, nema nikakva značenja. Gillian je mrtav.

— Ali njegov sin je živ. Tvoj sin, Aura! Možda bismo si morali postaviti pitanje može li biće stvoreno alkemijom imati normalnu djecu.

— Želiš li reći — ljutito je rekla — da Gian nije normalno dijete?

— Ti me želiš pogrešno shvatiti, nije li tako? Zar ti ništa nije palo na pamet?

Na trenutak je gotovo poželjela da je Gian sin neke druge žene, možda bi tada mogla biti objektivnija prema onome što joj je Christopher htio reći. Međutim, ovako je instinktivno štitila dječaka.

— Objasni mi — zatražila je s laganom prijetnjom u glasom. Christopher je uzdahnuo. — Koliko smo dana bili zajedno s

Tess? Tri?

Aura je nijemo kimnula glavom.

— U ta tri dana gotovo da nije izgovorila ni riječ — nastavio je. — Kao da uopće nije znala govoriti. A sada odjednom rekla je takve stvari koje bi joj morale biti potpuno strane. Nešto ju je zacijelo navelo na to.

— Majčin nastup?

— Ne — odgovorio je Christopher. — Gian.

— Ti ozbiljno vjeruješ da je on razlog promjeni Tessina ponašanja?

— Sjedili su zajedno pod stolom — objasnio joj je Christopher. — Pritom su se dodirivali. Pretpostavimo da je Gian po ocu alke-mičarsko stvorenje — to zvuči strašno, znam, ali uzmimo da je tako.

Aura ga je šutke pogledala.

Christopher je nastavio: — I Tess je na neki način proizvod hermetičkoga pokusa. Dijete alkemičara i njegove vlastite kćeri. Možemo poći od toga da ona nije identična s kamenom mudraca, kao što se Lysander nadao, ali ipak ima u sebi alkemičarskoga naslijeđa.

Zastao je kao da prvo mora sebe uvjeriti u tu teoriju. — Dakle, imamo dva alkemičarska stvorenja, Giana i Tess, muško i žensko.

Siguran sam da nikad nije ni bilo slične povezanosti, barem ništa nije zapisano.

— I? — Aura je sada znala na što on cilja, ali se još uvijek protivila tome.

— Nešto će nastati iz njihova susreta — rekao je Christopher dok su mu oči blistale. — Nešto prekrasno, nešto nepredvidivo. Neka potpuno nova snaga.

Nagnuo se naprijed i pogledao Auru u oči. — A počelo je tako što Tess odjednom zna nešto što po zakonima razuma ne bi nikako trebala znati.

Mnogo poslije, kad se ugasila vatra u kaminu, izašli su iz sobe za gospodu da bi u satima koji su preostali do jutra našli još malo sna. Aura nije vjerovala Christopherovu bulažnjenju i odbijala je prihvatiti njegove riječi, makar i kao mogućnost. Ali duboko u sebi osjećala je kako se rađa sumnja da su slutnje njezina pobratima utemeljene.

Dok su se uspinjali mramornim stubama istočnoga krila, Aura je rekla: — Gian katkad ima noćne more. I po danu. Kao da ima nekakve vizije.

— Vizije? O čemu? — upitao je Christopher.

— O nečemu što ima veze s dvorcem. Sjećáš li se slike u Lysanderovoj dvorani?

— One na vratima? Ruševine dvorca Institoris?

Aura je kimnula glavom. — Gian je vidio slične slike, u svojoj glavi. Ali ja mislim da to što on vidi nisu ruševine nego neka vrsta gradilišta. On vidi kako se taj dvorac gradió na temeljima gusarske tvrđave.

— Dječaci često sanjaju o gusarima.

— Ne — odlučno je uzvratila. Njezini su koraci odjekivali kamenim stubištem. — To nisu gusari, to su naši preci. Preci obitelji Institoris. Ali to još nije sve: katkad vidi vitezove u staroj tvrđavi, u bijeloj odjeći s našivenim crvenim križevima.

— Križare?

— Templare. A u njihovoj je tvrđavi vidio nešto što smatra kuhinjom, ali ja mislim daje to zapravo...

— Alkemičarski laboratorij — dovršio je njezinu rečenicu.

— Da.

— Ali to baš potvrđuje ono što sam rekao!

Zastali su na odmorištu prvoga kata. — Čini se da Gian ono što se dogodilo drugim ljudima. Njegovim precima. I to bi odgovaralo onome što je rekla Tess. Njezina baka još uvijek samo naslu što se dogodilo Friedrichu, a Lysander je to točno znao.

Pogledi su im se sreli i u njima se ocrtavala ista luda slut — Misliš li — upitao je Christopher — da je moguće da Tess vidi određene stvari, znaju nešto što su naslijedili od svojih pred kao što su, na primjer, naslijedili boju kose ili oblik nosa?

— Naslijedeno znanje?

— Ima znanstvenika koji tvrde da su određene sli! sjećanja usađena u ljudske gene i da se prenose s naraštaja naraštaj. Određene okolnosti mogu dovesti do toga da se čovjek od nom sjeti nečega što uopće nije doživio. Christopher se naslonio na kamenu ogradu na stubištu Mnogi smatraju ta sjećanja dokazom za prijašnji život, za ponc rođenje. Ali kad bi to bila zabluda, kad to ne bi bila njihova vlas sjećanja, nego sjećanja njihovih predaka... Aura ga je pogledala kao da je poludio. — Misliš li i da je sret s Gianom na neki način kod Tess oslobodio to znanje?

Christopher je prešao rukom po zarasloj kosi na zatiljku Moramo pričekati da vidimo što će uraditi Gian i hoće li njegove vi postati snažnije.

Aurina usta bila su suha i od umora više nije mogla jasno sliti. — Nastavit ćemo sutra s razgovorom. Možeš spavati u svojoj roj sobi. To je sada soba za goste, ali se nije mnogo promijenila.

Stidljivo se nasmiješio i kimnuo glavom. — Hvala.

— Za sobu?

— Ne, za sve. Za tvoje prijateljstvo.

Kad je otišao, morala je ponovno misliti o onome što jo Gillian rekao, onda u maloj hotelskoj sobi u Beču: Ako mrziš is\ snagom kojom opraštaš, onda neka se Bog smiluje tvojim neprij llima. Kad se popela na drugi kat i skrenula u dugački hodnik kot vodio do njezine sobe, odjednom joj je postalo jasno da nakon sec godina nije bilo više nikoga koga bi mogla mrziti. Lysander je mrtav, a Christopher ju je smatrao prijateljicom, što je čak može bila. Za samo jedan dan njezina se slika svijeta postavila naglavce.

Kad je Aura već bila u svojoj sobi, Christopher je razgledao prostoriju u kojoj je nekad spavao. Aura je bila u pravu: ovdje se gotovo ništa nije promijenilo otkako je otišao s otoka. Možda zato što je i tada bio samo gost. To je bio njegov izbor. Dan i noć provodio je u potkrovlju.

Na trenutak je osjetio želju da se popne gore, razgleda laboratorij i biljke. Je li Aura što poduzela? Ipak je obuzdao znatiželju i umjesto toga odlučio sutradan zamoliti Auru za dopuštenje. To više nije bilo njegovo potkrovlje. Christopher je ponovno bio stranac u dvorcu, ali nije zbog toga osjećao nikakvo žaljenje.

Na stolici pokraj kreveta nalazila se odjeća. Netko od posluge morao je sačuvati njegove stare stvari. Hlače i košulje sigurno će mu biti preširoke. Ipak je bio zahvalan zbog svega.

Htio se presvući i leći u krevet kad ga odjednom obuze sjećanje na Sylvettu: na radost na njezinu licu kad joj je za rođendan darovao boju za kosu; na sate koje su zajedno proveli na veslanju oko otoka ili u razgovoru koje su vodili kao da su brat i sestra istih godina. Slike iz tih vremena pogodile su ga kao vrhovi strijela otrovani tugom i osjećajima krivnje. Ti osjećaji nisu bili ništa novo za njega, tisuću puta ih je proživio u zatvoru, ali ovdje, na ovome mjestu, bili su mnogo snažniji.

Drhtavim prstima zapalio je svijeće na kaminu. Prvo je malo oklijevao, a zatim je potpuno sigurno izašao na hodnik i otišao do vrata nekadašnje Sylvettine sobe.

Otvori vrata i ona će biti ovdje. Kao i onda. Nasmiješit će ti se i sve će biti dobro.

Bile su to lude misli, naravno. Stavio je ruku na kvaku. Vrata nisu bila zatvorena. Lako ih je gurnuo unutra i ona su pritom zastrugala.

Još uvijek je to bila soba mlade djevojke. Na stolu su se nalazile iste kreme i mirisne vodice. Bili su tu i češljevi i četke, kao da je njihova vlasnica izašla samo na trenutak. I dvije plišane životinje sjedile su na krevetu gledajući Christophera crnim očima načinjenim od dugmadi.

Stajao je neko vrijeme u vratima i borio se protiv suza. Sjećanje je ispunilo sobu poput kakva nevidljivog zida. Bilo je teško proći kroza nj. Teškim, nesigurnim koracima Christopher je prišao velikom ormaru za odjeću.

Otvorio je vrata ukrašena cvjetnim uzorkom, odgurnuo u stranu vješalice sa čipkastim haljinama i potražio ono što ga je sve ove godine čekalo u tami. Sylvettinu tajnu.

Kao i prije mnogo vremena bila je zaklonjena crnom maramom. Pod treperavom svjetlošću svijeće nabori su djelovali kao iskrivljena lica gotičkih glava iz kojih je tekla voda. Christopher je spustio svijećnjak na pod, a onda je polako povukao maramu s ravnoga predmeta veličine slike. Sylvette mu je htjela otkriti tajnu, ali je on odbio. Danas je znao: ako je bude vidio, više ga ništa neće moći odvratiti od potrage za njom. Zakleo se da će je naći. Po svaku cijenu.

Marama je pala i Christopher je ugledao zrcalo. Okvir je bio bogato ukrašen i obojen zlatnom bojom. Izgledao je kao nov. Za razliku od okvira, staklo zrcala bilo je puno tamnih pukotina. Poput crnih munja dijelile su staklo na stotine izbrušenih ploha, na paukovu mrežu od kristala oštrog poput britve.

Christopherovo lice u ogledalu bilo je ispucano i iskrivljeno kao da se sastojalo od nazupčanih, oštrih komadića. Skamenio se kad je ugledao to lice. Žuta, sablasna svjetlost svijeće odozdo mu je obasjavala lice, upale obraze i očne duplje činila još dubljima, isticala kosti i čelo. Mrtvačka glava iskrivljena u zrcalu kao da se cerila. Izdržao je samo nekoliko sekundi, a onda je zalupio vratima ormara i drhtavom rukom ugasio svijeće. Požurio je polumračnim hodnikom do svoje sobe, zaključao vrata i držeći se predao milosti Božjoj i snovima.

U noćnoj tami Gian je sanjao Tess.

Nisu to bili oni snovi koji su ga inače progonili ni slike iz prošlosti otoka.

Sve što je vidio bilo je Tessino lice, veliko i blistavo. Njezine nježne crte lica, previše fine da bi djelovale djetinjasto, uokvirene svi-jetloplavim uvojcima. Plavetnilo njezinih očiju, bistrih poput mora .. danima ljeta i barem isto toliko dubokih.

Dugo gaje samo gledala. Onda, odjednom, njezine su se us:-otvorile i ona je progovorila: — Mornar ima novi kotač.

Gian se probudio. Tess je ležala na drugoj strani sobe u krv vetu što su ga sluge donijele za nju. U mraku nije mogao dobro raža. nati njezinu zlatnu kosu između jastuka i pokrivača. Nije se mical;- nije dala glasa od sebe. Međutim, Gian je u svojoj glavi još uvijek čuo njezin glas, sada, nakon što se probudio, malo slabiji, slično kao kad oluja zamete trube s brodova.

Mornar ima novi kotač.

Za doručkom je pripovijedao Auri i Christopheru o tome što je usnuo. Oni su se upitno pogledali, potom su pogledali u Tess koja je nesmetano srkala vruću čokoladu.

— Nije mi prvi put da čujem te riječi — rekao je Christopher na kraju. Bilo je očito da nije bio siguran treba li pred djecom govoriti o tome. Aurin nestrpljiv pogled dao mu je do znanja da nastavi.

— Bilo je to u ono vrijeme — rekao je — kad je Nestor umro. Gillian mu je tada rekao to isto.

Gian je znatiželjno skrenuo pogled s Christophera na Auru. — Zašto je tata bio prisutan kad je djed umro?

— Htio mu je pomoći — brzo je rekla Aura.

Dječak se nije zadovoljio time. — Moram li sada i ja umrijeti zato što sam čuo te riječi?

— Dragi Bože, naravno da ne moraš!

Možda je trebala ustati i zagrliti ga, ali se nije mogla pomaknuti, bila je kao prikovana za stolicu. — To je bio samo san, zlato moje, samo san.

Tada je Tess podigla pogled sa svoje šalice. Usta su joj bila obrubljena čokoladom. — Ja sam sanjala to isto.

— Je li to istina? — upitao je Christopher s nevjericom.

— Sanjala sam to, doista — ustrajala je svojim djetinjim prkosom. — Ali Gian je bio taj koji je izgovorio te riječi, a ne ja.

Pokušala je oponašati Gianov glas i pritom se smijala. — Mornar ima novi kotač.

Kad je malena ponovila riječi, Aura je odjednom probljedila.

— Sto je? — zabrinuto je upitao Christopher.

— Mislim — počela je govoriti, ali nije završila rečenicu. Umjesto toga je ustala i pošla prema vratima. — Dodi. Gian i Tess su također skočili sa svojih stolica, ali im je Christopher doviknuo kad je izlazio: — Vi ostajete ovdje. Brzo ćemo se vratiti.

Aura je čula kako djeca negoduju, ali u tom trenutku mogla je misliti samo na dvije riječi: mornar i kotač.

— Hoćeš li mi reci što se događa? — osorno je upitao Christopher kad ju je dostigao.

-h— Gore — rekla je kratko — u očevoj knjižnici.

Popeli su se na prvi kat, a onda pošli hodnikom do uskih stuba koje su vodile do vrata s reljefom pelikana.

Christopher je bio zbunjen, ali je Aura u tom trenutku imala sasvim druge brige. Ako je bilo točno ono što je pretpostavljala — što je onda sve trebalo značiti?

Otvorila je vrata. Zapljusnuo ih je vlažan i topao zrak.

— Ovdje se nije mnogo toga promijenilo.

Christopher je prešao pogledom preko opreme za pokuse u laboratoriju. Neke tropske biljke u potkrovlju su narasle, ali to je bilo sve.

— Ocu su bila potrebna desetljeća da bi sve uredio onako kako je mislio da je najbolje — rekla je Aura. — Zašto bih ja to onda mijenjala?

Potrčala je naprijed kroz laboratorij do malenih vrata koja su vodila u Nestorovu knjižnicu.

— Čekaj! — povikao je Christopher oklijevajući. — Ovdje je prije bila nekakva kaciga od stakla.

Mahao je rukama objašnjavajući.

Aura je prišla jednom ormaru i počela nešto tražiti u njemu. Na kraju je izvadila staklenu kacigu. — Misliš li ovu ovdje?'

Christopher je potvrdno kimnuo glavom. Nije se osjećao ugodno kad je navukao na glavu proziran cilindar i zavezao kožne vrpce na vratu. Glas mu je zvučao čudno. — Prilično šašavo, zar ne? Kad se sjetim kako sam prije svaki dan išao u knjižnicu s ovim na glavi...

Aura je bila nestrpljiva. — Ideš li sa mnom?

Nije čekala odgovor, nego je otvorila vrata. Sagnula se i provukla kroz vrata. Christopher je pošao za njom.

Prošla je uz police s knjigama i zaustavila se pred jednim od dva prozora.

— I? — upitao je. Tada je pogledao u istom smjeru kao i ona.

Na kristalnim oknima nalazila su se slova, a ne prizor ili znakovi kao na ostalim prozorima u dvorcu.

Christopher je to vidio i prije, ali nije nikad razmišljao o značenju tih slova. Od šarenih komadića stakla bilo je sastavljeno pet redova sa po pet slova:

S	A	T	O	R
A	R	E	P	O
T	E	N	E	T
O	P	E	R	A
R	O	T	A	S

— Anagramski kvadrat! — objasnila je Aura. — Svejedno iz kojega smjera čitaš, od gore ili od dolje, okomito ili vodoravno, uvijek dobiješ iste riječi.

Svih ovih godina u zatvoru Christopher nije pročitao nijednu latinsku rečenicu. Uznojio se pokušavajući prevesti anagram. Staklena kaciga se zamaglila.

Aura mu je sa smiješkom priskočila u pomoć: Sijač Arepo s mukom drži kotače.

Pogledao ju je iznenađeno. — Misliš li da nismo dobro shvatili? Uopće nije bila riječ o mornaru nego o sijaču?

Aura je potvrdno kimnula glavom. — Onaj koji sije usjev.

Prišla je prozoru i vrhom prstiju prešla preko staklenih slova. — Ja sam prije mnogo godina tražila značenje ovih riječi u jednoj od očevih knjiga. Postoji ime za tu rečenicu: Satorova formula. U prošlosti ona se više puta pojavila na različitim mjestima. Prvi put, mislim, na kovanici iz starih Pompeja. Ali, anagramski kvadrati u načelu nisu ništa posebno. Otkriveni su na mnogim građevinama i predmetima: na Bibliji na latinskom jeziku iz 9. stoljeća, na rukopisu Fausta u arhivima vojvoda od Coburga, čak i na austrijskim kovanicama iz 16. stoljeća. Ima ih u crkvama Santiago de Compostela i Rochemaure, i Cremoni u Italiji i na dvorcu Jarnac u Francuskoj. Otišla je do susjednoga zabata i pokazala drugi prozor knjižnice. — Ovdje je još jedan, ali bez sijača i bez kotača.

Preletjeli su pogledom preko slova, ali nisu razumjeli njihov smisao:

S A T A N A D A M A T A B A T A M A D A

N A T A S

— Ovo zvuči latinski — razdražljivo je rekao Christopher — ali nije, zar ne?

— Nije. Ali ipak u nekim knjigama piše nešto o tome. Naime, te riječi potječu iz vremena... — naglo je ušutjela jer joj je nešto postalo jasno.

Christopher ju je pogledao: — Što je?

— Iz vremena templara — Aura je zamuckujući dovršila rečenicu. Prošlo je nekoliko godina otkako su je ta dva prozora počela zanimati i čini se da nije bilo slučajno što je istom sinoč pripovijedala Christopheru o templarima iz Gianovih snova. Sada se prenerazila zbog toga podudaranja.

— To je zacijelo samo slučajnost — rekao je Christopher brzo. Međutim, nije zvučalo uvjerljivo.

Aura se nasmiješila bez imalo humora. — Malo-pomalo nagomilalo se prilično slučajnosti, ne misliš li tako?

Riječi su trebale zvučati zajedljivo, ali su zapravo djelovale samo umorno i zbunjeno.

Christopher je prišao stolu između polica na kojem je ležalo nešto pribora za pisanje. S papirom i olovkom vratio se natrag do prozora i pomno precrtao oba kvadrata.

— Hajdemo odavde — rekao je pokazavši na staklenu kacigu. — Inače ću dobiti toplotni udar.

Aura je bez riječi pošla za njim dok su joj se misli vrtjele u krug. Sijač i njegovi kotači, Satan i templari, snovi Giana i Tess, Giano-ve vizije — sve joj se pomiješalo u glavi u divlji vrtlog koji je u svoj ponor bez dna odvlačio nagovještaj svake jasne misli.

Vani su sjeli na prašnjave naslonjače ispod staklenoga krova gdje je Nestor jednom upućivao svojega novog učenika u tajne alkemije.

Christopher je skinuo kacigu s glave, više puta duboko udahnuo i obrisao znoj s čela. Vlažni tropski zrak u potkrovlju učinio mu se hladnim i osvježavajućim nakon trenutaka provedenih pod kacigom.

Aura se naslonila i kroz staklo promatrala kako se njišu vrhovi čempresa. Vrhovi su se savijali kao da žele čuti što njih dvoje razgovaraju.

— Čini se da je od svega najvažnija Satorova formula. Christopher je namrštio čelo. — Ona se razlikuje od rečenice

koju su djeca sanjala.

— Sijač Arepo s mukom drži kotače — ponovila je Aura. — Ali ono što su djeca sanjala i što je Gillian rekao mojemu ocu, bilo je: — Sijač ima novi kotač. Tako je bilo, zar ne?

Christopher je potvrdno kimnuo glavom. — Bez obzira tko je bio taj sijač, nešto je dobio. Imao je stare kotače, a onda je dobio i jedan novi.

— Pođimo od toga da Gillianovu i dječju rečenicu shvatimo kao zagonetku, neku vrstu tajne šifre. Tada će se nametnuti dva pitanja. Prvo: Tko ili što je sijač? I drugo: Što je to »njegov novi kotač«?

— Je li Gillian poznao tvojega oca prije nego što je došao ovamo?

— Ne — odgovorila je Aura — ne vjerujem. Ta rečenica je sigurno bila Lysanderova poruka. Ocu je sigurno bilo poznato njezino značenje.

— Ti misliš da je Lysander sijač?

— Moguće. Čime bi Lysander mogao više napakostiti mojemu ocu u trenutku smrti nego viješću daje pronašao nešto do čega otac neće stići nikad?

Christopher se sagnuo naprijed. Dah mu je zastao. — Misliš na kamen?

— Blizu smo, zar ne?

— Ne znam. Zbog čega bi onda oteo Sylvettu? Zašto bi s njom htio imati dijete ako je tada već posjedovao kamen, a time i vječnu mladost? Bez obzira što smo svojim očima vidjeli kako je Ly-sander umro od staračke iscrpljenosti. Da je imao kamen, sigurno bi ga upotrijebio.

— Ali Gillian to ne bi nikad rekao mojemu ocu sam od sebe! To je zacijelo bila Lysanderova poruka. Neka vrsta posljednje pobjede i uživanja u njoj.

Pročitala je u Christopherovim očima što joj je htio odgovoriti: Jedva si poznavala Gilliana, ne zaboravi. Ipak nije izgovorio te riječi i Aura mu je zbog toga bila zahvalna.

— Nema smisla — rekao je nakon kraćega oklijevanja.

Aura je ustala. — Kako bi bilo da siđeš dolje i ponovno razgovaraš s djecom. Podrobno ih ispitaj o tome što su sanjali. Ako hoćeš, neka ti Gian pripovijeda o svojim vizijama. U međuvremenu ja ću pokušati pronaći u knjižnici nešto o značenju poruke.

— Nećeš napraviti ništa prije nego što razgovaraš sa mnom?

— Neću.

Ni sama nije znala hoće li održati obećanje.

Trave na grobu njezina oca nakon nicanja rasle su nepodnošljivo sporo. Neke su joj dosezale do gležnjeva, a one najveće do ispod koljena. Zapravo ih se moglo smatrati korovom poput onoga koji je rastao na mnogim mjestima u potkrovlju.

Aura je čučala na rubu gredice i mislila kako tu negdje leže kosti njezina oca. Čudno, nije bilo ničeg zastrašujućeg u toj predodžbi. Sjećanje na Nestora postalo je vrlo mutno. Više nije osjećala ni obiteljsku bliskost prema njemu, a kamoli ljubav. Nije znala je li to imalo kakve veze s onim što je namjeravao učiniti. U njezinim je mislima nestala slika oca kao čovjeka. On je postao neka neodređiva moć, duhovna mogućnost.

Često je čučala uz njegov grob i razmišljala o svojim osjećajima prema njemu. Ne, ljubav nije osjećala, ali ni

mržnju. Umjesto toga otac joj se činio potpunim strancem kojega je s Aurom povezivala jedna jedina okolnost — zajedničko neprijateljstvo prema Lysanderu.

Otkinula je jedan list u obliku mača i smrvila ga između palca i kažiprsta. Pitala se je li bilo dobro što nikad nije rekla Christopheru što je pušio u zatvoru. Naravno, on ju je pitao. Ona se izvukla rekavši da je to tvar koja može izazvati prividnu smrt, ali je prešutjela da je to trava s Nestorova groba.

Nekoliko tjedana prije provjerila je na sebi djelovanje trave. Pritom je nije privlačila pomisao na besmrtnost. Ne nakon svih onih godina koje je provela u razmišljanju, u odmjeravanju prednosti i nedostataka, u strahu od samoće. Stvar je bila jednako zamršena koliko i besmislena — Aura nije željela besmrtnost, a ipak ju je možda već odavno posjedovala. Nakon dugog vremena Aura je o tome razmišljala kao što ostale žene njezina staleža razmišljaju o večernjim haljinamk i poznanstvima s muškarcima. Golicanje je nestalo, draž je postala navika. U početku je to bilo drukčije. Prve mjesece u laboratoriju provela je u grozničavom proučavanju starih spisa i pokusima njezinih prethodnika. Ali onda, nakon nepunih godinu dana njezina vruća znatiželja uzmakla je pred stvarnim zanimanjem. Poriv za proširenjem znanja i njegovom primjenom u alkemiji naslijedila je od oca — ali je otkrila da je prilazila stvarima na čisto znanstveni način, bez ikakvih strasti. Možda je to bio razlog zbog kojega je osjećala daje u prednosti u odnosu na Lysandera. Koliko je on bio moćniji i imao više iskustva, toliko je ona bila proračunata i spremnija za učenje.

Samo protiv jedne stvari nije imala oružje: protiv njegove umišljenosti. Nije ga shvaćala, nije mogla slijediti njegove misli. To je bio jedan od razloga zašto je mislila da joj Christopher može pomoći. Njemu je žudnja za moći bila poznata iz prve ruke i Aura je gotovo bila razočarana kad se ispostavilo da je u zatvoru izgubio tu osobinu.

Ustala je i otišla u knjižnicu. Na putu do tamo prošla je pokraj Athanora. Iako ga već tjednima nitko nije koristio, oko čeličnoga dna kotla neumorno je gorio plamen. Aura je odavno spoznala da alkemijska vatra ima svoj vlastiti život. Ako je nitko nije respirirao, zahvalila je na tome skromnošću i odrekla se hrane. Tako je vatra bila pravi učitelj alkemičaru: iz skromnosti je proizlazila korist, iz koristi vječni život.

Christophere!

Pola pet sljedećega jutra. Njezin brat sklupčao se na krevetu i navukao jastuk na lice kao da se noću njime htio obraniti od nečega.

— Christophere, probudi se već jednom!

Otvorio je oči, trepnuo i u slabom svjetlu stropne svjetiljke ugledao Auru kako sjedi na rubu njegova kreveta.

Uzbuđeno je mahala nekakvim papirima.

— Što... što je?

Smijala se pobjedonosno. — Rješenje! Pronašla sam ga. U trenutku se razbudio. — Sanjao sam.

— Zar i ti?

— Sanjao sam tebe.

Na trenutak je nakrivila glavu, a onda je odlučila da se neće upuštati u to.

— Dakle? — upitao je i uspravio se. Bio je nag do pola tijela. Ožiljci su se protezali uzduž i poprijeko njegovih mršavih grudi.

— To si zaradio u zatvoru? — upitala je Aura.

— Da — odgovorio je usiljeno. — Kažeš da imaš rješenje?

— Jesi li budan?

— Zar je toliko složeno?

— Kako se uzme.

Ispružio se. — Pusti me prvo da ustanem.

Pola sata poslije sjedili su u sobi za gospodu. Mirisalo je po hladnome pepelu, iako je služavka dan prije očistila kamin. Aura je smatrala glupim gledati u prazno ložište pa je privukla kožni naslonjač tako da su Christopher i ona sjedili točno jedno nasuprot drugome. Njegovo lijevo koljeno nestrpljivo je poigravalo gore-dolje.

— Objasni mi — zamolio ju je pokazavši na papire u njezinoj ruci.

Počela je s pitanjem: — Od koliko se slova sastoji Satorova formula?

— Od dvadest pet. Pet redova po pet slova.

Aura je kimnula glavom. — Prije, u Pitagorino vrijeme, matematika nije brojevima pripisivala samo kvantitativna nego i kvalitativna svojstva. Danas je većina tih značenja pala u zaborav osim značenja broja trinaest. Broj trinaest donosi nesreću. U to vrijeme stari su Grci počeli od brojeva sastavljati takozvane magične kvadrate koje ne smijemo zamijeniti s anagramskim kvadratima, sastavljenim od slova. Magični kvadrati su poredak brojevnih nizova — od jedan do devet — u poljima kvadrata. Brojevi su poredani tako da zbroj okomitih, vodoravnih i dijagonalnih polja uvijek daje isti rezultat. Vještija tablica množenja u Goetheovu Faustu vjerojatno se temelji na jednom takvom kvadratu.

Christopher je podigao ramena; nikad nije čitao Fausta, a nije se baš previše razumio ni u matematiku.

Aura se toliko uživjela da nije ništa primijetila. — Naša Satorova formula sastoji se od pet puta pet slova. Jesi li znao da se broj pe* pripisuje planetu Marsu i njegovom ezoteričnom simbolu? Evo, pogledaj.

Izvukla je papir i pružila mu ga. Na njemu je bio popis pojedinih planeta. Iza svakoga imena nalazio se

odgovarajući znak koji 5

još davno odredili ezoteričan i okultisti. Iza znaka nalazila se odgovarajuća brojeva vrijednost.

Saturn	—	3	—	3
Jupiter	—	Ih	—	4
Mars	—	đ	—	5
Sunce	—	O	—	6
Venera	—	?	—	7
Merkur	—		—	8
Mjesec	—		—	9

— Shvaćaš li sada što mislim? — upitala je uzbuđeno. Christopher je zamišljeno pogledao u papir. — Da budem iskren...

Uzdahnula je, ustala i prišla njegovu naslonjaču. Svojim tankim kažiprstom lupkala je po papiru. — Ovdje, pokraj Marsa nalazi se znak, krug sa strelicom. To je znak za koplje i štit. Ovaj znak ima još dva druga značenja. Jedno u ovom trenutku ne igra nikakvu ulogu, naime, označava muški spol. Drugo značenje je prvi ključ za odgonetanje Lysanderove poruke. Jer svi ti znakovi u kemiji i alkemiji označavaju različite metale. Simbol Marsa predstavlja željezo.

Upitno ju je pogledao u oči. — I?

Dragi Bože, pomislila je, je li moguće da on još uvijek ne shvaća o čemu je riječ? Potom si je priznala da je i sama više od dvanaest sati razmišljala o planetima, brojevima i znakovima. Nije čudo što nije odmah shvatio.

— Gledaj — rekla je, uzela mu papir iz ruke i još jednom podvukla prstom. — Pet znači Mars, a marš znači željezo. Je li to jasno?

Christopher se nasmiješio. — Potpuno. Nakratko se upitala pokušava li se to on šaliti s njom. — Vjeruješ li da govorim ozbiljno?

— Naravno.

Čelo joj se naboralo. Ponovno je počela mahati papirom. — Sljedeće je Sunce. Njegov je broj šest, jedan više od pet. Sunce predstavlja zlato. Evo, opisi mi njegov znak!

Bacio je pogled na papir i rekao: — Krug. Ili...

— Kotač! — povikala je. — Shvaćaš li konačno?

— Da vidim — rekao je oklijevajući. — Satorova formula je kvadrat broja pet. Ako se u prenesenom smislu, kao što je to u Lysanderovoj poruci, doda još jedan kotač, dolazimo do šest. A kotač i šest predstavlja Sunce, koje je opet...

— Znak za zlato! — prekinula ga je ostavši bez daha.

— A kamen mudraca pretvara neplemenite metale kao što su olovo, željezo i živa u zlato.

— To je to, sasvim točno!

Aura je ustala i počela se nemirno šetati gore-dolje ispred kamina. Imala je osjećaj da joj srce preskače od uzbuđenja. — Lysander je načinio zagonetku jer nije htio da Gillian, koji je prenosio poruku, sazna istinu. »Novi kotač« nije ništa drugo nego znak za Sunce. Znak za zlato i za kamen mudraca!

Christopher se nagnuo naprijed. Odjednom više uopće nije bio umoran. — Lysander je doista pronašao kamen!

Dragi Bože, istina je! Imao ga je još onda, prije sedam godina!

Odmahnuo je glavom kao da još uvijek ne može vjerovati. — Ali kako to da smo ga vidjeli u Beču kako umire od starosti?

Aura je zastala. Gorak smiješak poigravao se oko njezinih usana. — Pod pretpostavkom daje starac kojega smo tada vidjeli...

— ...doista bio Lysander.

Christopher je skočio s naslonjača. Njegove hlače su na kožnom naslonjaču načinile zvuk kao kad netko kida stranicu iz knjige. — To si htjela reći, zar ne?

— Starac u Beču nije bio Lysander — potvrdila je Aura. Naslonila se na zid kojim je kamin bio ograđen kao da se mora oporaviti od udarca šakom. — Lysander je još na životu. Mogu se kladiti da su kamen i Sylvette kod njega.

Treće poglavlje

Ima trenutaka kad su nade tako velike, a razum tako površan da je nemoguće utvrditi gdje završava istina, a gdje započinje mašta.

Kad su Aura i Christopher pozvali djecu gore u staklenik, oboje su znali koliko su neodređene bile njihove pretpostavke i koliko je malo bilo izgleda za uspjeh. Oni su pretpostavljali da je to bilo vrijedno truda, nadali su se da su u pravu, a Christopher se potajno molio za uspjeh njihova pokusa. Vjera je zamijenila razumno razmišljanje, čvrsta nada sumnju.

Iznenadili su se kad su vidjeli da su ipak bili u pravu.

Cim su Gian i Tess ušli u staklenik, njihovi koraci su se usporili, a pogledi smrkнули. Aura je išla između njih držeći ih za ruke dok je Christopher stajao pokraj Athanora i gledao ih uzrujano, ali ipak pažljivo.

Aura je osjetila kako joj djeca sve snažnije stiskaju ruke. Za doručkom su se djeca međusobno šalila i Aura je tada prvi put vidjela kako se Tess smije. Pitala se hoće li ovo što sada rade naškoditi razvoju njihovih odnosa. Sve što su imali bila su puka nagađanja, prilično luda k tome, a ipak je to izgleda bio jedini način da se Lysanderu uđe u trag.

Aurina je bila zamisao da pokušaju to učiniti pomoću djece, a Christopher je predložio da ih dovedu tamo gdje je ozračje bilo naj snažnije. Hoće li to imati kakva utjecaja na konačni ishod, bilo je neizvjesno, dapače dvojbeno. Sivo nebo je visjelo nad staklenim krovom, no ipak su se na jednom mjestu na istoku oblaci malo razmaknuli. Usred te rane od oblaka nalazilo se sunce poput užarena srca i spuštalo svoje zrake na obalu i na nemirno more. Njegova je svjetlost prodrła i u potkrovlje, obasjala tropske biljke i lomila se u očima djece. To je sigurno bila slučajnost, a ipak se činilo kao da i priroda želi naglasiti neobičnost onoga što se događa.

— Giane — obratila se Aura sinu puštajući ruke djece — voljela bih kad bi se pokušao nečega sjetiti.

Zapravo, Tess je bila ta od koje je htjela nešto saznati, ali Gian je bio stariji i činilo joj se sigurnijim da prvo pokuša s njim.

Djeca su stajala kao u transu i gledala u sunce. Gian je lagano nakrivio glavu. — Da, mama?

— Sjećaš li se svojega djeda? — upitala je. U grlu je imala knedlu, glas joj je zvučao nekako čudno.

— Naravno da se sjećam.

Nestor je bio već odavna mrtav kad se Gian rodio, ali nitko nije dovodio u pitanje dječakov odgovor.

Aura je čučnula ispred djece i ponovno ih uzela za ruke. Kako ih je na taj način ponovno spojila, osjetila je na trenutak nešto kao lagani strujni udar.

— Možeš li se sjetiti vremena kad je djed bio mladić?

— Mislim da mogu — muklo je odgovorio Gian. Christopher im se polako približio odostrag. — Uspjelo je — začuđeno je prošaptao. Nitko od njih nije doista računao na uspjeh, barem ne tako brzo.

— Pričaj mi čega se točno sjećaš — zamolila ga je Aura. — Znaš li kako su izgledali njegovi roditelji?

— Ne — riječ je odzvanjala potkrovljem, oštro i razočarava-juće. Ali prije nego što je Aura postavila drugo pitanje, Gian je nastavio: — Djed je tada nosio smiješne stvari. Noćnu košulju.

Aura i Christopher su se upitno pogledali.

— Sjedio je na konju — nastavio je Gian. — Točno se sjećam daje djed bio dobar jahač. Jednom je s konjem preskočio preko ponora između dvije stijene u brdima. Ponor je bio vrlo širok i dubok.

— Sjećaš li se kakav je bio kad je išao u školu?

— Nije išao u školu.

Gianovo je lice još uvijek bilo okrenuto prema suncu kao da mu ono omogućuje da vidi slike. — Ili ipak...

Postojalo je nešto slično školi. Velika tamna kuća.

— Možeš li se sjetiti gdje se nalazila?

— Unaokolo je bila šuma. I planine. Visoke planine.

Auri se javila jedna pomisao, ali ju je brzo odagnala. Nemoguće!

Ipak, slutnja je ostala. Samostan Sveti Jakob sigurno nije uvijek bio internat za djevojke. Možda je prije tamo bilo i dječaka.

Htjela je nastaviti s pitanjima kad se iznenada Tess javila za riječ. Njezin svijetli glasić sada je zvučao promuklo, kao da se istom probudila. — Ja se sjećam te kuće. Otac je odlazio tamo.

Jesu li se Nestor i Lysander upoznali u samostanu Sveti Jakob?

— Tamo je bio jedan starac koji je poučavao oca — nastavila je djevojčica. — Oca i još jednoga dječaka.

— Morgantus — rekao je Gian čudnim glasom, kao da je to ime u njemu probudilo cijelu bujicu ružnih uspomena.

— Što? — oštro je upitao Christopher. — Što si rekao?

— Starac se zvao Morgantus — ponovio je Gian. Bilo je istodobno zastrašujuće i očaravajuće kako su se riječi dva djeteta slagale u jednu sliku.

— Je li Morgantus bio učitelj? — upitala je Aura.

— Da — rekao je Gian.

— Ne — usprotivila se Tess.

— Pokušajte se točno sjetiti — neobično oštro zahtijevao je Christopher.

Aura ga je mrko pogledala. — Pusti ih. Oni će se već sjetiti.

Uzrujano je kimnui glavom i promrmljao nekakvu ispriku.

Aura se ponovno okrenula djeci. — Tko je bio taj Morgantus?

Sjena se špfistila na Gianovo lice. — Stanovao je u velikoj kući. On i još mnogi o drugih muškaraca. Svi su imali te košulje, bijele, dugačke košulje.

— Poput onih koje si prije vidio? — upitala je Aura drhtavim glasom. — One s crvenim križem?

— Da, baš takve. Morgantus je voju nosio samo kad je s djedom i drugim dječakom išao na jahanje kako kL.

Tess je otvorila usta i zavrištala.

— Što je? — uplašen«/ kufthrikala Aura i povukla djevojčicu za ruku. Vrisak je utihnuo^{li i&^&5} drhtala cijelim tijelom. — Dobro je — nježno je šaputala AP^{tel}

Drugom je rukom još držala Giana. Unatoč Tessinoj reakciji nije se usudila prekinuti vezu među njima strahujući da bi njihova sjećanja mogla nepovratno izbljedjeti. Pritom je imala griznju savjesti, ali nije mogla drukčije postupiti. Morala je doznati sve.

Činilo se da Gian uopće nije čuo Tessin vrisak. — Hvatali su djevojke — rekao je mirno. — Potom su ih ubijali. Morgantus je djedu i onom drugom dječaku pokazivao što treba činiti s krvlju djevojaka.

Christopher je mirno upitao: — A što je trebalo činiti?

— Ispustili bi krv u kadu. U veliku kadu u velikoj kući. Onda je Morgantus sjeo u kadu. U krv. Objasnjavao je djedu kako to može pomladiti čovjeka. Međutim, to nije bilo točno. Morgantus se nikad nije pomladio. Uvijek je bio star. Jednostavno, stvar nije uspjela. Krv...

Prekinuo je sav zadihan kao da više nije mogao doći do zraka.

Aura je i njega privukla sebi i sada ih je oboje držala u naručju. Kakav je stvor bio taj Morgantus? Odjednom je pomislila kako je to morao biti isti onaj čovjek kojemu je za dlaku izmakla kad je bila u planinskoj kolibi.

— Prekidamo.

— Ne — odvratio je Christopher odlučno. — Ne sada. Moram saznati još mnogo toga.

— Oni neće to izdržati — izderala se Aura na njega, preglasno i prejako. Gian i Tess stresli su se u njezinu naručju.

— Aura — rekao je Christopher preklinjući — ne možemo sada prestati.

— Možemo poslije još jednom pokušati.

— Bolje da to sada privedemo kraju, dokle bude išlo. Poslije toga je sve gotovo. Samo ovaj put i onda nikad više.

Aura se u sebi opirala, ali je na kraju pristala. Uplašila se kad je shvatila kako je očevo naslijeđe prevladalo njezine majčinske osjećaje.

Oprezno se odvojila od djece i počela ih ohrabrivati. Gian i Tess su se uhvatili za ruke. Djevojčica je bila blijeda kao kreda i drhtala je cijelim tijelom. Gian je bio pribraniji, kao daje shvaćao što odrasli žele od njih.

— Morgantus je na kraju otišao iz kuće — nastavio je. Tess je potvrdno kimnula glavom. Oči su joj bile širom otvorene. — Mnogi su muškarci otišli s njima — rekao je Gian — mislim, svi koji su tamo živjeli.

— Imali su bojnu opremu i jahali su na konjima — dodala je Tess.

Christopher je odmahnuo glavom. — To je nemoguće.

— Pusti je neka nastavi — otesito je naredila Aura.

— Odjahali su daleko i čak su putovali brodovima, velikim, starim jedrenjacima. Plovili su danima uz dugu obalu.

— Kamo su putovali?

— U Svanetiju — rekao je Gian. — Tako se zvalo mjesto kamo su putovali.

— Svanetija — Aura je duboko udahнула. — Možemo pogledati na zemljovidu gdje se to nalazi. Što su radili ondje?

— Tamo je bila još jedna kuća, zapravo nekakva utvrda — rekla je Tess i odjednom izgubila svoj nježni glasić.

— Tamo su također bila brda, ali su izgledala sasvim drukčije. Bila su gola. Nije bilo šuma.

— S mora su krenuli kroz brda u kojima gotovo nije bilo ljudi — rekao je Gian. — Tek tada su došli do utvrde. Bila je slična onoj prvoj, samo je bila mnogo veća. Imala je smiješan oblik.

— Osmerokutan?

— Da, možda.

Aura je pogledala Christophera. — Taj način gradnje tipičan je za templare. Oni su podigli mnogo takvih građevina.

Okrenula se djeci i rekla zamuckujući: — Dobro je. Više ne morate misliti na to.

Činilo se da se Christopher namjerava pobuniti, ali Aura je ostrim pogledom ugušila njegov pokušaj.

— Sad idemo dolje — rekla je odlučno i brzo pogurala Giana i Tess prema vratima potkrovlja. Htjela je što prije otići iz ove prostorije koja je nevine dječje misli proždirala svojom prastarom jezovitošću.

Christopher ih je neko vrijeme pratio pogledom, a onda je zamišljeno prišao staklenome krovu. Pogled mu je preko valova odlu-tao na obalu, a potom još dalje, na zlatnožute nanose pijeska. Oblaci su na južnoj strani izgledali poput crne tinte koja kaplje u bistru vodu.

Povijest templara zapravo počinje jednadžbom — rekla je Aura dok su ona i Christopher navečer sjedili pokraj vatre koja je gorjela u kaminu. Sluga im je donio vrč sa šerijem i kako ih je vatra iz kamina grijala izvana, tako ih je alkohol grijao iznutra. Oboje su to smatrali potrebnim.

— Kažu da su u Svetoj Zemlji jednom živjela dva brata. Oni su imali samo jedno polje. Urod su dijelili na dva jednaka dijela i ostavljali su ga do sljedećega jutra na rubu polja. Stariji je imao veliku obitelj koju je morao prehraniti, mlađi je živio sam. Mlađi brat je preko noći rekao sam sebi: Moj brat mora brinuti za toliko mnogo ljudi i zato mu pripada veći dio uroda. Odšuljao se na polje i premjestio nekoliko svojih vreća na bratovu stranu.

Međutim, iste noći stariji brat je razmišljao ovako: Moj brat sam obavlja isto onoliko posla koliko i ja s mojom obitelji — bilo bi pravedno kad bi dobio veći dio uroda. Tako se i on noću vratio u polje i premjestio nekoliko vreća na stranu mlađega brata. Sljedećega jutra obojica su došla na njivu, utovarila urod i primijetila da su oba dijela bila jednako velika kao i prethodne večeri.

Aura je zastala na trenutak, a potom dodala: — Njihova se njiva nalazila na gori Morija i tu je kralj Salomon dao izgraditi hram. Oko njega nastao je grad Jeruzalem.

Christopher je sipao seri u grlo kao da je riječ o jeftinoj rakiji. Navika iz zatvora, sažaljivo je pomislila Aura. — Godine 1099. kad su prvi križari stigli na obale Palestine, Salomonov hram bio je samo ruševina. Devetnaest godina poslije toga ostaci hrama pripali su francuskim osvajačima. Oni su osnovali stražu od osam vitezova kojima je zapovijedao Hugues de Payen. Tih devet vitezova sami su si dali ime 'Red siromašnih Kristovih vitezova'. Svijet im je, međutim, dao ime templari.

Odmorila se na trenutak promatrajući kako Christopher toči još jednu čašu.

— I meni, molim te — rekla je i potom nastavila. — Templari su bili poznati po siromaštvu, skromnosti i poslušnosti, ali ponajprije po zaštiti svih koji su hodočastili u Svetu Zemlju. Salomonov hram im je pet godina bio glavni stan, živjeli su pod šatorima i u sobama ruševine, uživajući velik ugled, ali u oskudnim životnim uvjetima. Prvih devet, Hugues de Payen i njegovih osam vitezova bili su bogobojažni ljudi, heroji po mišljenju Crkve; oni, međutim, koji su se okupljali oko njih, dolazili su iz redova pustolova koje je u Palestinu dovela želja za slavom i čašću, drugorođeni plemićki sinovi i odbačeni koji nisu imali pravo na dvorove u svojoj domovini.

— Ako su templari bili tako bogobojažni kako ti kažeš, zašto su onda došli na loš glas?

— Čekaj. Desetljeće poslije toga, oko 1130., broj templara popeo se na tri stotine. Pod njihovom zapovijedi nalazilo se više od tri tisuće boraca koji su htjeli ući u viteški stalež poput njihovih gospodara. Na kraju, na vrhuncu moći, Crkveni koncil je proglasio njihov red službenom vojskom Vatikana.

— Djeluje prilično unosno.

— Možeš se kladiti u to. S pomoću darovanih posjeda i na temelju ovlasti za utjerivanje poreza, red je stekao prilično bogatstvo. Neko vrijeme templari su neslužbeno bili europski vladari na Istoku. Međutim, kad su Saraceni 1291. osvojili Akkon, završilo je razdoblje križarskih pohoda, i templari su bili prisiljeni povući se sa svojih posjeda u Svetoj Zemlji. U međuvremenu ih je bilo više stotina. Vratili su se u Europu, bez cilja, bez zadaće i obeshrabreni se zavukli u svoje utvrde i samostane, gdje su odsječeni od izvanjskoga svijeta uživali u neizmjernome bogatstvu reda.

Christopher je podigao čašu i bez riječi nazdravio gledajući u strop kao da želi iskazati poštovanje nevidljivom duhu templara. Aura je primijetila da je on prilično pijan. I samoj joj je bilo sve teže prisjećati se pojedinosti iz templarske drame. Prije dvije ili tri godine čitala je nešto o tome, a danas popodne je u knjižnici samo osvježila znanje.

— Tada je počela propast templara. Kad su Filipu Lijepom, kralju Francuske, uskratili pristup kao počasnom članu, on je počeo smišljati osvetu. Kralj je brzo smislio planove s pomoću kojih će doći do vlasti nad templarima. Zajedno sa svojim pristalicama javno je optužio templare zbog krivovjerstva, idolopoklonstva i sotonizma. Godine 1307. Filip je uspio nagovoriti papu Klemensa da pokrene postupak protiv templarskoga reda. Samo nekoliko mjeseci poslije toga dao je bez papina znanja pohvatati i mučiti mnoge vitezove templare. Više od stotinu vitezova priznali su da su krivi za što ih se optužuje. Međutim, svi oni koji se nisu pokajali zbog bogohulnih čina bili su osuđeni na doživotni zatvor.

Uz tiho zveckanje, Christopher je podigao stakleni čep boce i htio doliti piće, ali je samo nekoliko kapi nacurilo u čašu. — Prazna je — promrmljao je i opsovao.

— 18. ožujka 1314. kralj Filip je kroz prozore Louvrea gledao kako se na lomači spaljuju tri posljednja redovnika, Veliki majstor Jac-ques de Molay, njegov povjerenik Geoffroy de Charney i još jedan nepoznati. Dva stoljeća nakon osnutka u Salomonovom hramu red vitezova templara završio je na lomači. Unatoč tome otada kruže priče da red još uvijek postoji, ali u tajnosti.

Christopherove ruke mlitavo su visjele preko naslona naslonjača. Jedva je gledao. Svaki put kad je primijetio da će zaspati, trgnuo se i uspravio, ali bi samo sekundu poslije toga opet utonuo u san. — Vjeruješ li u to? — upitao je tromim glasom. — Mislim u to da red templara još postoji?

— Ako je ono što kažu djeca istina, onda vjerujem.

— Ima li dokaza?

— Postoje samo bezbrojne legende. Neki tvrde da je svaka nesreća, koja je snašla francusko prijestolje ili Crkvu, zapravo bila osveta templara. Mnogo toga je besmisleno. Ali neke stvari, tko zna...

Kad je vidjela da su se Christopherove oči konačno zatvorile, zvonom je pozvala slugu i zamolila ga da joj pomogne staviti brata u krevet.

Kad su muškarci otišli iz sobe, raširila je na sagu ispred kamina velik zemljovid kojije donijela iz obiteljske knjižnice. Na zemljovidu se nalazio velik dio Europe i prednje Azije.

Poslije podne se dobro pomučila dok nije pronašla mjesto o kojemu su djeca govorila. Stari zemljovidi nisu imali popise mjesta kakve su imali moderni atlas koji je vidjela u internatu. Aura je pretpostavljala da je Svanetija neka malena, ali samostalna država i imala je samo dva uporišta: kao prvo, Gianovu izjavu da su templari na

putu do toga mjesta plovili morem, a kao drugo, podatak koji je pronašla u literaturi o tom redu. Prema tom podatku jedna od bezbrojnih glasina o postojanju templara je glasila da su se oni povukli na neko skrovito mjesto na Kavkazu.

Na kraju je Aura ipak našla što je tražila. Svanetija nije bila samostalna država, nego samo regija na sjeverozapadu Gruzije, istočno od Crnoga mora. Smjestila se na južnim padinama Kavkaza na jednoj visoravni. Gorje ju je sa svih strana štitilo od osvajača tvoreći pravu utvrdu koju nije bilo moguće zauzeti.

U obiteljskoj knjižnici u prizemlju Aura nije pronašla ništa o Kavkazu i o narodima koji tamo žive pa je nastavila tražiti među Nestorovim knjigama u potkrovlju. I premda su se tamo nalazile samo knjige koje su imale veze s Nestorovim istraživanjima, ona je ipak nešto našla.

Na njezino iznenađenje, djelo u dva sveska, koje je tamo otkrila, nije bilo čudno za Nestorovu knjižnicu samo po temi koju je obrađivalo, nego je bilo i neobično novo. Aura je oba teška, u kožu uvezana sveska dovukla u sobu za gospodu zato da ih pokaže Christophe-ru. Autor je bio neki Gottfried Merzbacher, njemački istraživač Kavkaza koji je putovao po Svanetiji i okolnim gorskim područjima 1891. i 1892. godine. Merzbacher je svoje doživljaje zapisao u dnevnik na više od dvije tisuće stranica. Na svakom svesku bio je utisnut naslov Iz gorskih područja Kavkaza. Činjenica da se Nestor zanimao za to govorila je Auri da se nalazi na pravom putu.

I dok je sada zurila u zemljovid, grubo određivala udaljenosti, zamišljala puteve kojima bi došla do tamo te ih ponovno odbacivala, shvatila je da će joj opet djeca morati pomoći. Samo još jednom.

Prošlo je jedanaest sati kad je ušla u Gianovu sobu. Djeca su nepomično ležala u krevetima. Svjetlost koja je dolazila s hodnika pala je na Gianov krevet i probudila ga.

— Mama? — upitao je otvoriivši oči.

Aura je tiho prišla njegovu krevetu i nježno mu stavila prst na usne. — Pst! — prošaptala je.

Zaprepastila ju je brzina kojom je Gian shvatio što namjerava učiniti. — Pokušat ćeš još jednom, zar ne?

— Htjeli bismo pronaći Tessinu majku.

— To bi je sigurno usrećilo.

— Vidiš.

Došla je do Tessina krevetića, a Gian je pošao za njom. Aura se okrenula k njemu. — Ostani u krevetu. Tess će mi sama pomoći.

Bez riječi je odmahnuo glavom i sjeo na rub kreveta. Tess se u snu okrenula na drugu stranu. Stavila je desni palac u usta. Auru je preplavio nježan osjećaj prisnosti kad je ugledala malenu. Blago je stavila ruku na njezino rame. Tess je otvorila oči kao daje samo čekala taj dodir. Aura je čak i u mraku mogla vidjeti kako joj svijetle oči.

Tess je bez riječi pružila ruku prema Gianu, ali Aura je odmahнула glavom. — Nije potrebno — rekla je blago.

— Ono što želim doznati samo ti znaš.

Aura je sjela na rub kreveta. Tess joj je stavila ruku u krilo i Aura ju je ohrabrila stiskom.

— Onaj starac u Beču nije bio tvoj otac, zar ne?

— Ne — iskreno je odgovorila malena. Nije djelovalo kao da je priznala nekakvu laž, nego kao da se istom sada sjetila istine. Činilo se kao da ju je starac urekao i kao da je taj urok prestao djelovati istom ovdje, u dvorcu, nakon susreta s Gianom.

— A tko je on bio? — upitala je Aura.

Na to pitanje odgovorio je Gian. — Morgantus — prošaputao je kao da se boji da bi ga starac mogao čuti iako se nalazi tisućama kilometara odavde.

— Kako ti to znaš?

Sada se prvi put nelagodno osjećala zbog toga što se znanje djece tako neobično preklapa.

Tess je pretekla Giana. — Mi mnogo znamo jedno o drugome. y Dok je to govorila, nije više zvučala kao dijete, uopće ne kao petogodišnje dijete, nego kao odrasla osoba.

— Je li Morgantus doista mrtav?

— To ne znam.

— Tvoj otac je otputovao s tvojom majkom, zar ne?

— Oni su otišli. Međutim, ja ne znam kamo.

— Zar ti nisu rekli?

— Samo su mi rekli da ćeš uskoro doći ti i povesti me kući. Aura se morala savladati kako ne bi skočila i uzbuđeno se šetala gore-dolje po sobi. Lysander je znao! Znao je da će ona doći k njemu! Ona je poput djeteta nasjela na njegove smicalice.

Skupila je svu snagu kako bi izgledala što je moguće opuštenije. — Kad su tvoji roditelji otputovali? Mnogo prije nego što sam ja došla?

Tessini plavi uvojci zašuštali su na jastuku kad je odmahнула glavom. — Isti dan.

Od bijesa i razočaranja Aura je gotovo ostala bez daha. Ly-sander joj je izmakao samo za nekoliko sati! Sylvette je bila tako blizu, na dohvata ruke. Daje samo dan prije..., ali ne, sada je lagala sama sebi. Lysander je predvidio svaki njezin korak i zacijelo bi znao i da je promijenila planove. Nije bilo trenutka u kojem on nije bio moćniji od nje. Pitanje je bilo samo zašto je nije ubio. Zašto sva ta komedija s Morgantusom koji je zauzeo Lysanderovo

mjesto? Također se pitala što bi se dogodilo kad bi ozbiljno pokušala ubiti starca.

— Tess — rekla je odlučnim glasom — htjela bih da se još jednom pokušas svega točno sjetiti. Zar tvoj otac doista nije nijednom spomenuo kamo će odvesti majku?

— Ne, nije nikad.

Aura je dobacila pogled Gianu, ali on je samo bez riječi odmahnuo glavom.

Lysander se htio riješiti Tess. To što je nije ubio, nego prepustio Auri, nedvojbeno je bila Sylvettina zasluga. To je opet značilo daje Aurina sestra imala utjecaja na Lysandera. Vjerojatno je ona bila ta koja se pobrinula da Aura i Christopher ostanu na životu. Činjenica da se Lysander upustio u to, odavala je da nije znao za Tessine sposobnosti. Čak ni on nije mogao predvidjeti kakvo će djelovanje na djevojčicu imati susret s Gianom, koji je također dijete alkemije.

Postojao je samo jedan način na koji su mogli pokušati tu prednost iskoristiti za sebe. Bila je to igra na sreću, ali to je bila ujedno i njihova jedina prilika.

Aura je pokrila djecu i poljubila ih u čelo. Tada je izašla iz sobe i pozvonila slugama.

Vrijeme je bilo pogodno za rastanak. Sipila je hladna kiša koja je dolazila s mora, a nebo je bilo tmurno i teško. Nije bilo morskih orlova, nego su crne vrane kružile nad otokom i kriješteći slijetale na krovove dvorca.

Lysanderove uhode, pomislila je Aura i počela se smijati sama sebi. Strah je dovodio do gluposti; nije bila prva koja je to otkrila.

Sluge su složile posljednju prtljagu u brod i sada su ponovno izronile iz mraka čempresa. Bez riječi su se pridružili malenoj skupini na ulazu u dvorac.

Gian i Tess stajali su jedno pokraj drugoga na donjoj stubi. Nisu se držali za ruke, možda zato što su se sramili, ali Aura je vidjela po njima da bi rado to učinili. Oboje su bili potišteni i Aura je mogla samo pretpostavljati kako se osjećaju. Nije bilo tako davno kad je Gia-na ostavila samog. Samo što se vratila kući ponovno se rastajala od njega.

Tessina tuga je nedvojbeno imala sličan razlog kao i Gianova potištenost, a ipak, činilo se da je bila sretna što smije ostati u dvorcu i da joj je to malo popravilo raspoloženje.

Nitko se nije čudio što se Charlotte nije pojavila da se pozdravi s kćerkom i posvojenim sinom. Aura je pogledala u majčine prozore na istočnome krilu, iznad čempresa. Kroz šareno kristalno staklo nije mogla vidjeti ima li koga iza njih.

Aura se nije osjećala dobro što tako dugo ostavlja Charlotte bez nadzora pa je zamolila najstarijega slugu, Jakoba da pođe s njom još nekoliko koraka.

— Molim, madame? — upitao je kad su zastali u sjeni čempresa. Jakob je došao na to mjesto poslije Konradove smrti.

— Željela bih — počela je oklijevajući — da zaključate moju majku u njezinu sobu. Za njezino dobro, i za dobro ono dvoje djece.

Jakobova se lijeva obrva podigla kao da mu se ne sviđa ta naredba. Međutim, ubrzo se uslužno nasmiješio. — Ne brinite za djecu, madame. Djevojke iz kuhinje očarane su njima, a i mi ostali ćemo se brinuti o njima kako najbolje znamo. A što se tiče vaše gospođe majke, možete biti sasvim mirni. Ja sam već tako dugo u dvorcu, da sam vašu majku upoznao kao gospodaricu kuće. Ja i mnogi drugi imamo joj mnogo toga zahvaliti. Ako je za nju najbolje da ostane u svojoj sobi, onda ću se osobno pobrinuti za to.

— Moja je majka vrlo bolesna. Ona ima napade, to znate, Ja-kobe. Ne bih htjela da se Gian i Tess uplaše.

— To se neće dogoditi, madame.

Htjela ga je upozoriti na još nekoliko stvari, ali je znala da bi ga time povrijedila. On nije nikad ništa učinio što bi moglo opravdati njezinu sumnju. Kao Konradovu nasljedniku nije mu nedostajalo brižnosti i uvijek je ispunjavao sve svoje obveze.

Aura mu je pružila ruku. Uzvratio joj je stisak kao da su sklopili kakav ugovor.

— Pazite na sebe, madame — zamolio ju je. — Mi svi želimo da se što prije vratite. Najviše Gian i Tess.

— Da, i ja to želim.

Christopher je bio nestrpljiv kad se vratila k ostalima. Pijanstvo prethodne večeri nije ostavilo nikakva traga na njemu. Kad mu je Aura ispričala sve o svojim planovima, on se odmah zapalio. Christopher bi dao život da spasi Sylvettu.

Kad mu je prišla, on se već pozdravio s djecom. Sada je ona bila na redu.

— Vрати se brzo, mama — šapnuo joj je Gian u uho dok ga je grlila. Osjećala je da će zaplakati ako još bude odugovlačila s odlaskom.

Tess joj se radosno nasmiješila. Još nešto što ne pristaje djetetu. Tess i Gian su se promijenili posljednjih dana. Netko tko ih ne poznaje zacijelo bi ih smatrao starmalim, ali Aura je slutila daje to bilo nešto više. Djeca su za svoje godine bila začuđujuće razumna, što je Auru jednako veselilo i uznemiravalo.

Na kraju se čamac otisnuo i djeca su ostala na rubu zaljeva. Aura je vidjela kako Tess traži Gianovu ruku. Ili je možda bilo obratno? Zajedno su mahali prema čamcu koji se udaljavao.

— Ovdje su na sigurnom — tiho je rekao Christopher koji je stajao pokraj Aure uz ogradu i gledao u djecu. — Bog će ih čuvati.

Nije odgovorila. Čamac se polako udaljavao od otoka. Aura je gledala kako djeca nestaju u mračnim čempresima.

Četvrto poglavlje

Put ih je ponovno vodio preko Beča, ali ovaj put od grada nisu vidjeli ništa osim praznoga kolodvora u noći. Aura i Christo-pher su zbog toga bili sretni. Previše je uspomena bilo pod krovovima kuća i palača, previše boli, bijesa i rezignacije. Bila je mrkla noć kad su stigli u grad na Dunavu, a kad su tri sata poslije toga ulazili u vlak za Budimpeštu, sunce je još uvijek drijemalo iza obzora.

I Budimpešta se pokazala kao maglom obavijena nakupina vrhova tornjeva i zabata. Ovdje su jednu noć odsjeli u hotelu nedaleko kolodvora, ali su se morali odreći doručka kako ne bi propustili vezu za Bukurešt. Granica između Austro-Ugarske i Rumunjske pružala se duž Karpata, s druge strane Sedmogradske (Erdelja). Stanovnici su to područje nazivali Transilvanija; samo ime je u Auri pobuđivalo romantične i bajkovite misli. Gledajući prirodu kroz prozor njihova odjeljka u vlaku utvrdila je da njezine predodžbe doista odgovaraju istini.

Transilvanija — zemlja iz šuma. Suncem obasjane visoravni i vrletni, strmi gorski lanci izmjenjivali su se s dubokim klancima u koje su se obrušavali bučni slapovi. Iznad neprohodnih dolina uzdizale su se tvrđave kakve se mogu vidjeti u dječjim slikovnicama, usamljeno i ponosno osmatrajući skrivena sela. Srednjovjekovni gradovi pružali su svoje crkvene tornjeve visoko iznad zelenih brežuljaka. Mjestimice su se uz željezničku prugu mogli vidjeti risovi, srne pa čak i medvjedi, a na nebu su kriješćali suri orlovi i jastrebovi.

Aura je nakratko zaboravila razlog putovanja, kao i strahote koje je možda čekaju na cilju. Sva očarana promatrala je stara seoska imanja nalik onima s Durerovih bakroreza, promatrala je volovske i konjske zaprege, velika stada ovaca i čudne pastire u krznenim ogrtačima. Po seoskim cestama sitna se stoka slobodno kretala, staze su bile nepopločene, a voda se kao u stara vremena grabila iz bunara i potoka.

Po ljudima koji su ulazili i izlazili na malim postajama mogla je zaključiti koliko se već daleko nalazi od zavičaja. Gotovo svi muškarci i žene, čak i oni najsiromašniji, nosili su narodne nošnje koje su djelovale skupo i egzotično. Činilo se da su bijela i crna boja bile najomiljenije, ali je svaki dio odjeće bio bogato izvezen šarenim koncima. Od mladih djevojaka do starica sve su žene nosile marame na glavi koje su im dopirale do ispod ramena. Auru, koja je kosu samo nemarno podigla, gledali su s podcjenjivanjem; čak se ni muškarcima njezina očigledna ljepota nije sviđala. Na kraju se Christopher zabrinuo te joj savjetovao da stavi maramu na glavu što je ona bez pogovora i učinila.

Službenici na rumunjskoj granici, šutljivi, brkati muškarci crne kose i mrka pogleda, pregledali su ponajprije Christopherove papire, i to s otvorenim nepovjerenjem. On je još kod kuće u gradskoj vijećnici izvadio isprave; vijest da je navodno umro u Beču još nije došla do tamo. Sada se bojao da će ga rumunjski carinici prozrijeti jer je na njihovim licima bilo tako mnogo nepovjerenja. Na kraju su mu vratili papire i otišli u sljedeći odjeljak.

S druge strane pograničnoga grada Sinaja tračnice su se s karpatskih visina spuštale u rumunjsku udolinu. Nakon pola dana stigli su u Bukurešt. Odatle je postojala samo jedna veza kojom se moglo doći na istok, u Konstancu, lučki grad na zapadnoj obali Crnoga mora. Vlak za Konstancu vozio je svaka dva dana tako da su ponovno morali tražiti prenoćište. Aura je promijenila nešto novca u rumunjski novac, ali se ispostavilo da je iznos bio premalen. Vlasnik ju je sa smiješkom upitao nosi li novac sa sobom. Kad je Aura potvrdila, odmah je postao ljubazniji te joj objasnio kako oko Crnoga mora više vole njemačku, britansku i američku valutu nego domaću. Poslije toga su se Aura i Christopher bojali da će ih vjerojatno po noći pokušati opljačkati. Ipak, njihovi su se strahovi pokazali bezrazložnima i kad su se ujutro pozdravljali s vlasnikom hotela i njegovom ženom, Aura je dobila grižnju savjesti.

Vlak koji ih je vozio prema moru zaustavljao se svakih nekoliko minuta na seoskim kolodvorima pa im je za tih dvjesto kilometara do obale bio potreban cio dan. Vlasnik hotela bio je posljednji čovjek koji je razumio njihov jezik, dalje prema istoku nitko nije govorio njemački te su mislili kako svako šaputanje i svaki smijeh ostalih putnika idu na njihov račun. Neprestano su se osjećali izloženi tisućama pogleda i smatrali su se predmetom tuđih šala i uvreda. Istom su navečer shvatili kako su izazvali mnogo manje pozornosti nego što su mislili jer je Konstanca nadaleko i naširoko bila najvažnija luka i stranci su bili uobičajeni u slici grada.

Kočijom su se dovezli do luke, do šume od visokih, tankih jarbola i dimnjaka na parobrodima, do šume od drveta i željeza. Još iz Bukurešta Aura je telegrafski rezervirala dva mjesta na brodu. Dakako, nije ozbiljno računala da će biti sve u redu s ukrcavanjem. Utoliko se više iznenadila kad joj je kapetan pružio ruku na pozdrav i na bespriječnom njemačkom izrazio nadu da će vrijeme biti lijepo.

Brod se zvao Vojvodina. Kabina u koju su bili smješteni bila je malena, ali čista. Kako se poslije pokazalo, kapetan ih je već očekivao te odgodio polazak broda za nekoliko sati. Iste večeri Vojvodina je isplovila. Bila je to šesta noć otkako su pošli na put, ali prva u kojoj se Aura uspjela naspavati.

Suton je mogao i izostati jer ga ionako nitko ne bi primijetio. Dvorac Institoris nalazio se u srcu mračne oluje. Posluga je od ranoga jutra, poput čete šumskih mrava, prolazila hodnicima i sobama, zatvarala kapke gdje ih je bilo, krpala pukotine i privezivala uzice oko kvaka na vratima na kojima se hrđave brave već odavna nisu dale zatvoriti.

Ipak, kuharice i sobari nisu uspjeli savladati oluju. Neprestano se s različitih strana čulo lagano lupanje vrata na propuhu, drmanje iskrivljenih prozorskih okvira i zveckanje zaklopaca na kaminu. Činilo se nemogućim zatvoriti svako mjesto na kojem je nevrjeme tražilo put u unutrašnjost dvorca. Oko podneva posluga se predala i ponovno se posvetila uobičajenim dnevnim poslovima.

Gianu su se zvukovi oluje strašno sviđjeli i zabavljalo ga je voditi Tess u one dijelove zidina za koje je znao da moraju podleći pred razornim nevremenom. Svaki put je čekao da iza njih zalupe neka vrata, da se zatrese prozor, da se zanjise zavjesa. Tess se u početku ponašala kao što je i očekivao, trzala se i vrištala kad god bi začula nekakav iznenadan zvuk, pri svakoj sablasnoj kretnji. Na kraju su se tome zajedno smijali. Oboje su znali da je to bila samo igra i da nema ničega čega bi se morali bojati.

Da su se usudili još jednom poći u potkrovlje, primijetili bi da je Aura oprezno zatvorila vrata. Ali nijedno od njih nije osjetilo želju ponovno se izložiti sjećanjima svojih predaka. Vizije su im se povremeno vraćale, ali dok su bili daleko od staklenika u potkrovlju i od tajanstvenoga ozračja kojim je bio nabijen, slike su se zadržale u granicama. Uglavnom su to bila sjećanja na nekakav loš san koja su se javljala drugi dan.

Gian i Tess bili su nerazdvojni i zbog toga im čak ni oluja nije bila tako strašna. Čučali su na ležaljci presvučenoj crvenim brokatom u sobi za goste na drugome katu, glavnom mjestu za igranje. Soba je bila dovoljno daleko od uobičajenih puteva i nije se desetljećima koristila. Pokućstvo je bilo prekriveno sivim plahutama na kojima su se nalazile naslage plijesni i prašine. Gianu je to nalikovalo duhovima, ali kad je to rekao Tess, ona se samo smrkнула rekavši mu da ne bude djetinjast.

Iznad kamina u sobi bilo je obješeno staro, oštećeno zrcalo. S njegova umjetnički izrađenoga okvira listala se zlatna boja, a cijelom površinom protezala se jedna jedina pukotina. Dva čavla s pomoću kojih je zrcalo bilo pričvršćeno na zid s godinama su se rasklimala pa se zrcalo malo nagnulo naprijed. Crvena ležaljka nalazila se točno nasuprot zrcalu i kad su djeca sjedila na njoj, mogla su se vidjeti u zamagljenom staklu. Izgledalo je kao da sjede usred guste magle.

— Kladam se da se ne usudiš otići do bakinih vrata — rekao je Gian dok je oko dvorca bjesnjela oluja i dok su munje osvjetljavale šarene prozore.

Gian je prekinuo Tess dok je promatrala pauka koji se spuštao s lusteru na pod. — Jasno da se usudim.

— Nećeš se kladiti?

— Hoću!

Time je stvar bila gotova. Odlučili su sići u prizemlje istočnoga krila i provjeriti koliko su hrabri. Gian je shvatio da kao muškarac mora pružiti primjer pa se ponudio da će poći prvi. Istom kad on bude na sigurnom, može doći i Tess. Dogovorili su se da moraju staviti ruku na onu zlokobnu kvaku na vratima.

— To je zapravo glupa provjera hrabrosti — rekla je Tess kad su stigli u napušten hodnik u kojem su se nalazile Charlottineodea-je. — Vrata su, uostalom, zaključana.

— Vjeruješ li u to? — otegnuto ju je upitao Gian.

— Da, sigurno.

— A što bi bilo ako sam ja vidio kako je jedan sluga sinoć otključao vrata?

Tess je razrogačila oči. — Je li to istina?

— Kad ti kažem.

Zapravo, to je bila velika laž, ali je Gian pomislio da bi tako cijela stvar mogla postati još zanimljivijom.

— Je li ih doista otključao? — još je jednom upitala Tess i ovaj put joj je glas bio nekako nesiguran.

— Naravno!

— A zašto onda tvoja baka nije izašla van?

— Možda jest — odgovorio je. — Možda upravo stoji iza tebe!

Tess se nije dala prevariti nego mu se izbečila.

Iza ugla, oko petanaest metara od Charlottine sobe, zauzeli su položaj. Nigdje nije bilo ni žive duše. Samo je oluja tutnjala oko starih zidova, a na katu su lupala jedna vrata.

— Dakle — rekao je Gian djevojčici — ti ćeš ovdje čekati i gledati iza ugla. Ja ću polako otići niz hodnik i prikrasti se vratima, dodirnuti kvaku i potom se vratiti. Onda si ti na redu.

Tess je kimnula glavom i Gian je pošao. Prvih sedam-osam koraka je pretrčao. Na pola puta se odjednom zaustavio nastojeći biti što tiši. Hodnik je bio popločen crnim škrljavcem, a svakih nekoliko metara nalazila se prostirka. Između pojedinih prostiraka Gian je hodao posebno oprezno. Ipak nije uspio hodati potpuno nečujno. Njegovo vlastito disanje činilo mu se zaglušujućim, ali je znao da to ne čuje nitko osim njega.

Na hodniku, koji je bio duži od dvadeset metara, nije bilo prozora. Djeci se hodnik učinio gotovo beskrajnim. Po cijeloj dužini bile su raspoređene samo četiri svjetiljke.

Gian je prošao pokraj dvojna vrata; jedna su vodila u Zeleni salon, druga u nekadašnju Lovačku sobu. Udaljenost do trećih vrata bila je znatno veća. Iza njih nalazilo se Charlottino predsoblje, a pokraj njega spavaća soba, koja nije imala izlaz na hodnik.

Napeto je slušao zvukove iz odaja svoje bake. Učinilo mu se da čuje šapat. Međutim, sam sebi je rekao da je to bio samo vjetar koji je ulazio kroz pukotine i druge otvore.

Ona je zaključana, govorio je u sebi. Ona ne može izaći van. Ništa se ne može dogoditi. Baš ništa.

Bakin neugodan nastup izronio je iz dubine njegova sjećanja poput mrtve ribe koja izranja iz jezera bez dna. Grozničavo je nastojao potisnuti njezinu sliku. Već se pokajao što je uopće došao na tu glupu zamisao. Ali kako će sada uzmaci, i to pred Tess? Ne, to uopće nije dolazilo u obzir!

Još pet koraka i bit će pred vratima. Na drugoj strani hodnika ukoso je visjela jedna od one četiri svjetiljke. Njezina svjetlost lomila se na mjedenoj kvaki, bljesnula je poput zlatnoga oka.

Odjednom je nešto lupnulo. Koraci s druge strane zida! Gian je stao kao ukopan. Srce mu je tako snažno lupalo da je pomislio kako će svakog trenutka puknuti. Na katu iznad njega još uvijek su lupala vrata. Otvarala su se i zatvarala.

Koraci su utihnuli u ravnini s vratima. Možda je baka nepomično stajala i osluškivala. Možda ga je čula kako dolazi. Vrebala. Čekala da dođe dovoljno blizu.

Potom su se koraci ponovno udaljili.

Sad ili nikad. Gian je požurio naprijed i još u hodu ispružio ruku, vrhovima prstiju dodirnuo ledenu kvaku.

Poslije toga se okrenuo i brzo potrčao natrag k Tess.

Djevojčica je bila zapanjena. Međutim, ni njezino divljenje nije moglo odagnati strah koji je osjećao u stomaku.

— Slušaj — prošaputao je pokušavajući doći do daha — ne moraš to činiti. Možda je ipak opasno.

Nije se mogao sjetiti ničeg boljeg, a nekako mu se činilo da je ovo primjereno.

— Ipak idem. Tako smo se dogovorili.

— A što ako me je čula? Možda sad čeka tebe.

Tess je tako snažno odmahнула glavom da su joj se plavi uvoj-cu zanjihali. — Ti si to učinio, učinit ću i ja.

Baš je bila hrabra, morao je priznati.

Tess je krenula. Bjelina njezine haljina jasno se isticala u polutama hodnika,

— Hej, Tess! — tiho je rekao Gian. — Još nešto... Okrenula se. — Hm?

— Ono što sam rekao daje sluga otključao vrata...

— ...bila je laž.

Nasmiješila se poput odrasle osobe. Zbunjeno ju je pogledao. — Kako znaš?

— Katkad znam što misliš — rekla je, okrenula se i nastavila ići svojim putem.

Gian je na trenutak ostao bez riječi. Bilo je trenutaka kad je i on znao što će Tess reći ili učiniti, gotovo kao daje bila dio njega. Za razliku od nje, on se zbog toga još nije zabrinuo. Sve više je cijenio djevojčicu.

Srce mu je lupalo i prestao je disati promatrajući kako se Tess približava vratima sobe njegove bake. Bila je pritom mnogo tiša od njega.

Na kaminu u Zelenom salonu nalazio se bijeli porculanski kip, vitka žena u neobičnu položaju. — Balerina — objasnila mu je majka. Tess gaje sada podsjećala na tu balerinu od porculana, onako lagana i laka koraka, gotovo da je lebdjela hodnikom.

Međutim, sjetio se još nečega: bajke o Ivici i Marici. O braci i seki koji su zalutali u mračnoj šumi. Pomislio je: ako sam ja Ivica, onda je Tess Marica. A gladna vještica vreba iza vrata svoje kućice od kolača.

Ta su vrata bila udaljena još samo četiri koraka od Tess. Gian se morao savladati da ne potrči za Tess i odvuče je natrag. To što su ovdje činili bilo je nedvojbeno opasno. Iz dna duše je poželio da mu je majka kod kuće. Ali nje nije bilo. Bili su sami. Gian, Tess i vještica.

Vidio je kako djevojčica pruža ruku prema kvaki. Sve se više približavala vratima. Duboko je uzdahnula, dovoljno glasno da ju je mogao čuti u zaklonu iza ugla.

Nije mogao vidjeti je li Tess već dodirнула kvaku. Zaklonila je ruku leđima i svijetlim uvojcima.

Tada su vrata zaškripala. Poput ogromne zmije kroz vrata je izvirila crna ruka. Blijedi prsti zapleli su se u zlatnu kosu. Čuo se prodoran vrisak, a onda su se vrata zalupila.

Tess je nestala.

Sve se dogodilo tako brzo, tako strašno brzo da je Gian istom nakon nekoliko trenutaka shvatio o čemu je riječ.

Vještica je odvukla Tess kroz vrata. Odvukla ju je za kosu u svoju sobu!

Na trenutak se Gianu sve, hodnik, svjetiljke, zavrtjelo pred očima. Nastao je vrtlog koji ga je htio odvući do kraja hodnika. Toliko se bojao da je jedva stajao na nogama. Vrata nisu bila zaključana. Netko ih je otvorio unatoč izričitoj naredbi njegove majke. Vještica je bila slobodna i imala je Tess u rukama!

Pomislio je kako će dovesti nekoga da mu pomogne. Ali kome bi se mogao obratiti? Zacijelo je netko od posluge otključao vrata, a Gian nije znao tko. Osim toga, nitko se ne bi usudio otvoreno istupiti protiv njegove bake.

Zapravo, ona je u odsutnosti njegove majke bila gospodarica kuće, bez obzira što je bila luda.

Gian se sklupčao na podu i počeo plakati. Suze su, međutim, brzo presušile. Skupio je hrabrost i odlučio se ponašati poput odrasle osobe, premda se u tom trenutku nipošto nije tako i osjećao.

Prvo je oklijevao, ali onda je sve odlučnije išao niz hodnik prema vratima zlokobne sobe. Vani je ponovno grmjelo, a svjetiljke u hodniku počele su treperiti. Ako se sad ugasi svjetlo, on će na mjestu pasti mrtav!

Zastao je pred vratima. Iz sobe su se čuli tihi šumovi. Maloprije je još mislio da je to vjetar, ali sada mu je odjednom postalo jasno daje to doista bio bakin glas. Vještica je nešto šaputala svojoj žrtvi. Ali zašto Tess nije odgovarala? Morao joj je pomoći!

Gian je hrabro podigao ruku i pokucao na vrata. Prvo jednom, a nakon kratke stanke više puta uzastopce. Ne

glasno, ali ga je vještica ipak mogla čuti.

— Uđi! — odjeknuo je glas iznutra. Odmah ga je prepoznao. Bilo mu je kao da se prizor u blagovaonici odigrao samo prije nekoliko minuta. Sve je ponovno bilo tu: strah, drhtanje, skrivanje pod stolom.

Stisnuo je hladnu kvaku i oprezno gurnuo vrata. Zapahnuo ga je pljesniv, ustajao zrak. Mirisalo je po posteljini koja se dugo nije mijenjala.

— Hajde — povikala je vještica — uđi već jednom.

Gian je još jednom duboko udahnuo i onda ušao u sobu. Nikad prije nije bio ovdje.

Njegova je baka stajala usred sobe, noćna mora od crne tkanine i bijelo-sive kože. Oko desne ruke omotala je Tessinu dugu kosu, a lijevom joj je prekrila usta. Prsti su joj izgledali kao kandže punjenoga morskoga orla u lovačkoj sobi. Njezino lice, izduljeno i mršavo, ispod crnoga šešira, koji izgleda nikad nije skidala, djelovalo je zgužvano i ulijevalo je strah. Gian sada više nije sumnjao: ona je bila zla vještica koja je došla u dvorac zajedno s olujom.

— Zatvori vrata — zapovjedila je otresito.

Gian je poslušao ne skidajući pogleda s Tess. Ona je širom otvorenih očiju, preklinjući, gledala preko košćatih kandži svoje mučite-ljice i bila je vrlo uplašena. Lice joj je bilo obliveno suzama. Nije se pokušavala osloboditi, nego je bila potpuno mirna.

— Molim te — rekao je Gian — pusti je.

— Trebala bih je udaviti u moru.

— Zašto... zašto govoriš tako nešto?

— Ona je kopile — rekla je vještica tako tiho da je Gian jedva razumio njezine riječi. Zbog toga su zvučale još strasnije.

— Molim te, nemoj je povrijediti, bako.

Ovo posljednje nije tako lako izgovorio, ali se nadao da će joj se svidjeti.

— Vidiš li onu uzicu tamo naprijed? — upitala je vještica pokazujući svjetlucavu ukrasnu uzicu koja je visjela pokraj prozora. Zvono za poslugu. — Idi tamo i povuci!

Gian je brzo prišao prozoru i učinio što je vještica naredila. Negdje u dubini dvorca zazvonilo je zvono.

Još jednom ju je usrdno zamolio: — Molim te, pusti je, bako, ona ti nije ništa učinila.

— Ona je Lysanderova kći. Njegovo kopile.

Na trenutak joj se pogled razbistrio dok se prisjećala davno proteklih događaja. Potom joj se ponovno vratio izraz ludila.

Tess se iznenada pokušala osloboditi, ali ju je vještica još jače povukla za kosu. Suze su potekle iz Tessinih plavih očiju i ona se ponovno ukočila.

Čulo se kucanje na vratima i u sobu je ušao Jakob, najstariji sluga. Kad je shvatio što se dogodilo kao daje u trenutku ostario za nekoliko godina. Pogled mu je bio pun užasa, ali se nije usudio ništa reći.

— Ova djeca zaslužuju kaznu — hladno je rekla vještica. Jakob je s mukom pokušavao odvratiti pogled od Tessinih izmučenih očiju.

— Madame, zar ne mislite da...

— Ne! — vještica ga je oštro prekinula. — Zatvorit ćemo ih u podrum.

Jakob je progutao slinu. — Oboje? — upitao je bespomoćno.

Vještica gaje ljutito pogledala i potom kimnula glavom. Pošla je prema vratima povlačeći djevojčicu za sobom. U crnoj odjeći izgledala je kao da lebdi iznad poda ne dodirujući ga.

Gian je bespomoćno gledao kako njih dvije nestaju u hodniku. I Jakob je teško odvojio pogled od njih te se napokon okrenuo prema Gianu. — Čuli ste, mladi gospodine.

Bio je blijed poput mrtvacu. Rukom je pokazao prema vratima. — Ako biste, molim vas, htjeli poći sa mnom...

Gian je počeo hodati kao mjesečar. Znao je da mu je ovo bila posljednja prilika za bijeg, ali nije imao snage suprotstaviti se onome što su mu odrasli naredili. Dopustio je Jakobu da ga uhvati za ruku. Ja-kobovi prsti su drhtali dok su slijedili vješticu i Tess niz hodnik.

Istom u predvorju primijetila ih je jedna sluškinja. Upravo je silazila stubištem i tako se prestrašila da joj je ispalo posteljno rublje iz ruku. Gian je mladoj ženi dobacio molećiv pogled, ali kad joj je Jakob glavom dao znak da se ne miješa, ona je brzo pokupila rublje i otišla.

Zastali su pred velikim kaminom u predvorju. Hladno ložište zjapilo je pred njima poput ralja.

— Otvori — zapovjedila je vještica.

Jakob je pustio Gianovu ruku, uzeo žarač i počeo čačkati po otvoru za dim u kaminu. Nakon nekog vremena željezna je šipka naišla na otpor i zapela za nešto. Skriveni mehanizam se pokrenuo. Stražnja strana kamina počela se dizati. Pojavio se crni otvor pravokutna oblika.

Vještica je vrisnula, Tess ju je ugrizla svom snagom za prste. Vještica je povukla kandže, a djevojčica je počela vikati iz svega glasa. Na trenutak se učinilo da se doista može osloboditi iz zagrljaja svoje mučiteljice. Međutim, vještica ju je ponovno uhvatila za kosu, ovaj put neozlijeđenom rukom.

Jakob se još nije usudio suprotstaviti gospodarici kuće. On je uvijek bio ponosan na svoju odanost pa je i sada

morao ostati dosljedan. Teškim korakom maknuo se od kamina i htio uhvatiti dječaka za ruku. Međutim, u istom trenutku Gian se okrenuo, udario svom snagom slugu u potkoljenicu i bacio se na vješticu. Njegove malene ruke zabile su se u vještičine široke haljine, počele je vući i rastezati dok žena skoro nije izgubila ravnotežu. Tada je Tess počela još jače vrištati jer ju je vještica snažnije vukla za kosu budući da se pokušavala održati na nogama i k tome se trudila ne ispustiti Tessinu ruku. Gian je shvatio da mu je nada bila uzaludna, i Jakob mu se brzo približavao s leđa. Nakon što su čule buku, došle su još dvije sobarice i jedna pomoćna kuharica. Kao skamenjene stajale su na vratima ne vjerujući svojim očima. Nitko se nije usudio umiješati se. Gian nije mogao shvatiti zašto su odrasli mirno gledali, ništa ne poduzimajući, kako njega i Tess zlostavljaju. Sa suzama u očima istrgnuo se iz Jakobovih ruku i potrčao prema stubištu. Još je vidio kako je vještica iščezla u crnim raljama kamina, a potom se počeo uspinjati. Jakob je pošao za njim s pola snage, ali kad mu je postalo jasno da ga gospodarica više ne gleda, pustio je dječaka da pobjegne. Odavno je shvatio kakvo je zlo učinio kad je poslušao Charlottinu zapovijed da je oslobodi. Stidio se zbog toga. Ipak, zajedno s ostalom služinčadi morat će izlaziti na kraj sa Charlottom dok se gospođica ne vrati. Ali, uostalom, tko zna hoće li se Aura doista vratiti s jednog takvog putovanja i to još u pratnji pobratima od kojega nije bilo nikakve koristi? Stari je sluga i dalje stajao u predvorju dok se Gian u paničnom strahu uspinjao posljednjim stubama na prvi kat, skrio se iza ograde gledajući dolje, u dubinu predvorja. Tess i vještica su otišle, vrisak djevojaka je utihnuo. Samo je još Jakob neodlučno stajao pred kaminom dok nije dobio naredbu da siđe u podrum. Tako je i on nestao iz dječakova vidnoga polja. Gian se bojao da će Tess morati podnijeti kaznu zbog pokušaja bijega. Nije se usudio ni zamisliti što joj je vještica mogla učiniti. Vještice nisu bile meka srca, znao je to, a njegova je baka očito bila jedan posebno zao primjerak. Obrisao je suze, uspravio se i potrčao dalje, u majčinu sobu gdje je ispod madraca izvukao ključeve. Odavno je znao da se ondje nalaze. Zveckajući svežnjem ključeva potrčao je dalje, penjući se sve više dok nije došao do vrata na kojima je bio reljef ptice. Trebalo mu je dosta vremena da pronađe pravi ključ. Na kraju je ipak ušao u vrt u potkrovlju i zaključao vrata za sobom. Tropsko raslinje koje se raširilo po većem dijelu potkrovlja izazvalo je strah u njemu. Polako je prišao biljkama, ali se nije usudio stati među njih. Umjesto toga otišao je do naslonjača pod kosim staklom, sklupčao se u njemu, privukao koljena i pokušao zaspati. Možda će sve biti dobro. Ali naravno, nije zaspao. I ništa nije bilo dobro.

Gusto raslinje odjednom se razdvojilo. Cuo je nečiji blagi glas: — Ne budi tužan.

Gian je zaprepašteno skočio. — Tko si ti? — upitao je bojažljivo kad je prilika izašla iz šikare.

— Ja ti želim pomoći.

— Zašto?

Gian se još dublje zavukao u naslonjač.

Čovjek je podigao obje ruke kako bi mu pokazao da nema nikakvih loših namjera. Pritom se ljubazno smijehio.

— Zato postoje očevi, zar ne?

Samo nekoliko stotina metara sjeverno od Vojvodine protezalo se vapneno gorje Krima. Poluotok se pružao s obala Ukrajine dvjesto kilometara u Crno more. Kapetan je rekao Auri da će biti približno na pola puta kad iza njih ostanu obrisi Krima. Ali sada su se još jasno mogle vidjeti strme vapnene stijene. Aura ih je promatrala dalekozorom koji je ponijela od kuće. Na obali je raslo divlje grmlje. Vinova loza omotavala se oko drveća i oko živice. Uski zeleni trak uz obalu izgledao je poput zapuštena vrta pa kontrast prema strmim stijenama nije mogao biti jači. Tu i tamo mogle su se vidjeti kolibe, napola uvučene u stijene i pokrivene glinenim crijepom, usred stada koza i malenih ovaca.

S istoka je vjetar tjerao bijelu pjenu po moru. Kako se brod bližio svojem cilju postajalo je sve hladnije. Aura se pitala hoće li joj zimska odjeća u kovčegu biti dovoljno topla. Za nuždu će morati kupiti odjeću u luci Suchumi. Netko joj je maknuo dalekozor s očiju. Christopher ju je mrko pogledao. — Zašto si neprestano zabrinut? — uzdahnula je.

Nalaktio se na ogradu i promatrao obale Krima na Sjeveru. Otkako je bio na slobodi više nije brijao glavu. Kosa mu je narasla za širinu prsta i nije bila dovoljno dugačka da je vjetar razmrsi. Aurini crni pramenovi su, naprotiv, lepršali oko lica. Vjetar joj je još prvi dan odnio šešir preko palube.

< — Nešto mi je neobično upalo u oči — rekao je ne pogledavši je. — Ono dvoje starih ljudi u susjednoj kabini — jesi li ih zamijetila?

— Jesam.

Slutila je na što cilja.

— Muka mi je kad ih vidim.

Pokušala se nasmiješiti. — Fini ljudi. Talijani, mislim. Što ima loše u njima?

— To je ono. Nema ništa loše. Cisti su, uredni. Simpatični, bogati ljudi. A ipak mi se povraća čim dođem blizu

njih.

— Imaš morsku bolest.

— Nemam i mislim da ti je to jasno.

Okrenuo se prema njoj. — To sam primijetio još prije. Prvi put pokraj starčeva kreveta u Beču. Potom nekoliko puta u vlaku na povratku u dvorac. Čim mi se približi netko tko je stariji, recimo, od sedamdeset godina, osjećam se kao da ću povraćati.

Načinio je malu stanku i zažmirio kad je preko ograde zapuhao prilično oštar vjetar. — Promatrao sam te, Aura. Mislim da se ti osjećaš isto kao i ja.

Nije imalo smisla lagati mu. — U pravu si — priznala je. — To je kao kad — nekoliko je trenutaka tražila pravu riječ — kao kad te netko udari u stomak, samo što ne boli.

Uhvatio je Auru za ruku i privukao je k sebi. — Htio bih da mi kažeš istinu. Što je bilo ono što smo pušili?

— Znaš za to već dugo, zar ne?

Ispustio je njezinu ruku i zamišljeno pogledao prema kopnu. — Dakle, ipak.

— Kad sam iskušavala, bila sam bez svijesti skoro dva dana, kao i ti. Da nisam zabranila da me ne uznemiruju u laboratoriju, vjerojatno bih se probudila u grobnici. Poslije sam još nekoliko puta provjeravala na štakorima. Sve su im životne funkcije bile umrtvljene. Kao da sam ih zamrzнула.

— Ali to je samo nuspojava — rekao je tiho kao da se boji da će njihove riječi vjetar odnijeti preko mora do Lvsandera.

— Kad bih to znala...

— U sjećanju djece su Morgantus i svi drugi templari nosili oružje. Da je to bilo prije pedeset ili šezdeset godina, oružje bi bilo malo staromodno, ne misliš li tako?

— Već danima ne mislim ni na što drugo — priznala je.

— Posljednje takvo oružje koristilo se u doba renesanse, možda još i u tridesetogodišnjem ratu. Ali i otada je prošlo već tristo godina.

— Znam! — povikala je, ali njezina ljutnja nije bila usmjerena na Christophera. Više se ljutila na svoju vlastitu nesposobnost da prihvati istinu.

Christopher je bio izuzetno opušten, ali drhtanje njegovog glasa odavalo je da je uznemiren. — Pođimo od toga da su Nestor i Lysan-der pripadali templarima dok oružje još nije izašlo iz mode — u vrijeme kad red još nije bio zabranjen i dok još nisu progonili njegove članove.

Aura ga je pogledala i gorko rekla: — Hoćeš reći da oni imaju skoro sedamsto godina?

Nasmiješio se neveselo. — Tko zna, Aura, možda ćemo se jednoga dana sjetiti ovoga putovanja i reći: »Dragi Bože, zar je otada prošlo već sedamsto godina?«

— To nije smiješno.

— Ti si namjerno pušila travu s groba tvojega oca, nisam ja.

— Nemoj mi samo reći da ti je žao.

Oči su joj sijevale od bijesa. — Slušaj, Christophere, mislim da ne želim razgovarati o tome. Ne želim čak ni misliti na to.

— Imat ćeš vrlo mnogo vremena odgađati razmišljanje o tome. Možda petsto godina, možda tisuću ili...

— Prestani, molim te!

Odjednom je zvučala iscrpljeno i umorno. — Trebam vremena. Ne želim ni pokušavati razmišljati o — malo je zastala — nečem tako apsurdnom kao što je besmrtnost kad ne znam je li takvo što moguće.

— Razgovarajmo o tvojemu ocu i o Lysanderu. Ako je trava doista ono što pretpostavljamo da jest, zašto onda raste na Nestorovu grobu?

— Kaži ti meni.

— Zato što je on bio besmrtan.

Pogledala ga je kao da razgovara s malenim djetetom. — O da, naravno.

— Imaš li kakav bolji prijedlog? Sagnuo se preko ograde i pljunuo u pjenu koja je šumjela oko trupa broda. — Znam kako to ludo zvuči. Ako zakopaš jabuku, na istom mjestu će možda izrasti stablo jabuke. A ako...

— ...zakopaš besmrtnoga čovjeka, hoće li od njega nastati besmrtnost? Odmahnula je glavom osjećajući kako je zamalo prasnula u histeričan smijeh. — To ne samo da zvuči ludo, Christophere!

On se, međutim nije dao omesti u razmišljanju. — Gilga-mešova trava sprečava starenje. Štiti nas od bolesti. I djeluje tako da se osjećamo neugodno čim se nađemo u blizini starih ljudi. Međutim, ipak ne može poštediti čovjeka nasilne smrti. Tvojega oca ubio je Gil-lian. Besmrtnik koji je umro. Iz njegove izgubljene besmrtnosti izrasla je nova i to je tajna Gilgamešove trave. Zbog toga je nitko nije vidio.

Pakosno je iskrivila lice. — Možda je nitko nije vidio zato što ne postoji. Jesi li pomislio na to?

— Ja sam uvjeren da Bog postoji iako ga nikad nisam vidio.

— Religija nije nikakav razuman argument.

— Nije religija, nego vjera. To je razlika.

— Misliš li ako čvrsto vjerujemo u postojanje Gilgamešove trave, da onda ona doista i postoji?

— Vjerujem u to zato što postoji. Isto kao što u Boga vjerujem samo zato što znam da postoji.

Auri je bilo jasno da su o tome mogli još satima razgovarati, a da ipak nisu mogli doći ni do kakva zaključka. Velikim dijelom je za to bila sama kriva. Protivila se uvjerenju koje je zapravo odavno prihvatila. Primijetila je da Christopher to točno zna.

— Ako su moj otac i Lysander još prije šesto godina postali besmrtni — rekla je — zašto su se onda uopće svadali? Zašto su ratovali oko nečega što su obojica odavno imali?

— Nešto se dogodilo — rekao je Christopher. — Nestor i Lysander su zbog nečega prestali biti besmrtni. Tijekom posljednjih desetljeća pokušavali su je vratiti, svaki za sebe. Čini se daje Lysanderu to ipak uspjelo.

— Sijačev novi kotač.

Christopher je kimnuo glavom. — Tvojemu ocu nije uspjelo i zato je bio ubijen.

Vjetar je mrsio Aurinu kosu. Rukama ju je skupljala. — Ipak ima još mnogo otvorenih pitanja.

— Na primjer, zašto je Lysander imao dijete sa Sylvettom?

— I to. Ali imaš još nešto drugo.

Aura je skrenula pogled s Christophera prema kljunu lađe. Sivo i uzburkano more pružalo se do obzora. Tamo negdje u maglovitoj daljini nalazila se Svanetija.

— Pitanje je — rekla je zadubljena u misli — zašto je Sylvet-te još uvijek kod njega? Zato što je Lysander prisiljava na to ili zato što sama želi?

Peto poglavlje

Nevrijeme je bjesnjelo do ranih večernjih sati. Crni oblaci nadvili su se nad dvorcem kao opsadne kule, munje i gromovi udarali su u stare zidine. Nakon što je kiša prestala i nakon što se stišao oštar vjetar, postalo je mirnije. Prestalo je sijevati, grmljavina je utihnula. Samo tama nije htjela uzmaci jer se poslije oluje na obalu spustila noć.

Rano ujutro, pod okriljem nevremena, Gillian je veslao u čamcu prema otoku. Nebrojeno puta se na tom kratkom putu uplašio da će ga oluja otisnuti na otvoreno more, ali je svaki put za dlaku izbjegao toj sudbini. Trebalo mu je gotovo dva sata da doplovi do otoka. Bio je sasvim mokar, iscrpljen i prehladen. Dok se penjao na krov, nalet vjetra ga je s dva metra visine bacio natrag na stijene. Ipak nije odustao, oprezno je pokušao još jednom i unatoč svim preprekama uspio je doći do uskoga balkona. Za razliku od onoga dana prije sedam godina kad je već jednom ulazio u dvorac na taj način, staklena vrata su bila zaključana iznutra. Gillian ih je bez razmišljanja razbio i kroz krhotine ušao unutra. Nije se ništa čulo zbog tutnjave oluje.

Sada, nekoliko sati poslije, spoznao je da ništa od onoga što je do tada prošao, nije bilo ništa prema izazovu koji se nalazio pred njim. Morao je malenoga dječaka uvjeriti da mu je on, Gillian, otac.

— Vрати se u svoje uspomene — u moje uspomene — pa ćeš vidjeti da govorim istinu.

Gillian je u proteklih sedam godina saznao mnogo toga, prije svega o samome sebi, pa je između ostaloga znao i kakvim sposobnostima raspolaže dijete alkemije. Znao je to, jer je i sam bio takvo dijete.

— Ne mogu — prkosno je rekao dječak. — Mogu samo kad je Tess pokraj mene.

— To nije istina.

Gillian je mirno sjeo u ležaljku. — Možeš i bez nje. Samo moraš pokušati.

Gian se i dalje opirao. Gillian je primijetio da njegov sin nije naslijedio samo Aurinu crnu kosu, nego i njezinu tvrdoglavost.

— Molim te — ponovno je rekao — barem pokušaj. Međutim, dok je to izgovarao, odjednom je shvatio: dječak želi da Tess bude ovdje jer bi zapravo htio da je Gillian oslobodi iz Charlottinih ruku.

Oprezno je rekao: — Ako ti je stalo samo do tvoje prijateljice, mogu te utješiti — najkasnije za dva-tri sata ona će opet biti s tobom. Čim posljednji sluga ode na spavanje, ja ću ti je dovesti.

Ustao je, prišao dječaku i pružio mu ruku. — Ti, lukavce, odavno si me prepoznao, zar ne?

Gianovo se lice malo razvedrilo, kao da namjerno sputava osmijeh. Potom je oprezno kimnuo glavom.

— Zar se nećeš pozdraviti sa mnom?

Nestalo je Gianove glumljene odbojnosti, ali je izvjesna suzdržanost ostala. Oklijevajući, pružio je ručicu ocu.

Gillian ju je uhvatio razmišljajući hoće li ga zagrliti, ali je ipak odlučio da neće. Otac ili ne — za dječaka je i dalje bio stranac. Najbolje će biti da napravi ono što mora i da potom ponovno nestane iz djetetova života. Isto onako kao što je nekada davno nestao iz Aurina života.

Gillian je sjeo pokraj dječaka na naslon stolice i ozbiljno ga pogledao. — Ispričaj mi točno što se danas dogodilo.

Većinu toga je već znao. Cio dan se neprimjetno šunjao dvorcem (vrata tavana otvorio je otpiračem i poslije ponovno zatvorio), prisluškivao je sluge i morao je gledati kako Charlotte odvlači djevojčicu. Ipak je htio sve još jednom čuti iz Gianovih usta. Dječak je mirno opisivao događaje i Gillian je bio iznenađen izborom riječi koje uopće nisu bile primjerene jednom sedmogodišnjem djetetu.

Nakon što je Gillian čuo sve što je Gian znao o događajima, objasnio je dječaku da ga na neko vrijeme morati ostaviti samoga jer će ići osloboditi Tess. Gian se složio, otključao vrata i pustio oca van, a onda ih za njim brzo ponovno zaključao.

Što je brže i tiše mogao, Gillian je sišao u prizemlje. Ona služinčad, koja je spavala u dvorcu, već se odavna povukla u svoje sobe.

Hermafrodit je nesmetano ušao u predvorje. Nije primijetio ništa neobično. Tajna vrata u kaminu bila su zatvorena, iz dubine podruma nije se čuo nikakav glas. Gillianova zabrinutost za djevojčicu sve više je rasla. Međutim, najprije je prošao kroz istočno krilo i došunjabo se do Charlottinih odaja. U njima je vladala tišina. Nakon manje od minute ponovno je bio u mračnom predvorju. Žaračem je napipao mehanizam za otvaranje tajnih vrata. Prigušeno je zastrugalo i stražnja strana kamina se podigla. Gillian je zapalio svijeću i, prekoračivši ložište, došao do uskih stuba. Pod treperavim svjetlom vidio je da stube nakon nekoliko metara vode iza ugla. Gillian je pošao njima i dospio u vlažan podrum. Pod je bio obložen stvrdnutom solju kao da je more povremeno prodiralo u podrum. Podrum se nalazio ispod razine mora.

Tess je čučala pod jednim zidom koji je bio obložen svjetlucavim gljivama. Koljena je privukla k sebi i čvrsto ih obuhvatila. Iz daljine se čulo kako diše. Razrogačivši oči zagledala se u Gilliana, ali nije rekla ni riječ. Također se nije ni pomakla unatrag kad je čučnuo pokraj nje. Počeo ju je smirivati riječima i htio joj je pomoći da stane na noge, ali je malena odmahнула glavom i ustala vlastitom snagom.

— Želim ti pomoći — rekao je Gillian. — Ja sam...

— Gianov otac — prekinula ga je prigušenim glasom. Začudeno je kimnuo glavom, uzeo je za ruku i poveo prema stubištu.

— Tu dolje bio je nekakav tunel — prošaputala je Tess. — On vodi do tornja s kojega se može vidjeti dvorac.

— Išla si kroz tunel bez svjetla? — upitao je s nevjericom.

— Da — rekla je mirno. — Ja volim tunele.

Sjetio se da je ona odrasla u katakombama Hofburga. Podzemni hodnici, otvori i dvorane bili su njezin dom. Unatoč tome zapanjila ga je lakoća s kojom je podnosila zatočeništvo. Gotovo se činilo kako je mirne duše čekala osloboditelja. Je li duhovna veza između nje i Giana bila tako jaka da je znala za Gillianov plan prije nego se on pojavio ovdje dolje?

Stigli su na gornji dio stubišta. Gillian je ugasio svijeću i provirio u predvorje. U mraku nije mogao vidjeti ni Charlottu ni bilo koga drugoga. S rukom u ruci izašli su iz kamina i nisu se potrudili za sobom zatvoriti prolaz. Malo poslije toga Gian im je otvorio vrata s reljefom koja su vodila u potkrovlje. Odahnuo je kad je ugledao Tess uz Gilliana, ali nije s njom progovorio ni riječ. Izgledalo je kao da im riječi nisu potrebne za međusobno razumijevanje. Umjesto toga gledali su u Gilliana i čekali, kao da su već unaprijed znali što on namjerava učiniti. On je sada po prvi put bio neodlučan. — Ići ćemo zajedno na putovanje — rekao je oklijevajući.

Gian je namrštió čelo. — Kad majka dođe kući, pitat će se gdje smo.

— Ostavit ćemo joj pismo kako se ne bi zabrinula. Naravno, Gillianu je bilo jasno da će se Aura zabrinuti.

Međutim, nije se mogao obazirati na to. Ona može poći za njima ako želi.

— A kamo putujemo?

Gillian se nasmiješio nadajući se da će umiriti djecu. — Volite li brda?

— Ja ih još nikad nisam vidio — rekao je Gian.

— Ja jesam — istrčala se Tess. — Prolazili smo vlakom pokraj brda.

— I mi ćemo vidjeti brda — obećao joj je Gillian.

Dok je Gian i dalje mrko gledao, Tess je vidno pokazivala zanimanje za tu zamisao. Gillian je na trenutak ostavio djecu samu i sjeo za stol kako bi napisao pismo Auri. Ograničio se na nekoliko rečenica završivši pismo napomenom gdje i kako može stupiti u vezu s djecom. Koliko ju je poznao, ona će odmah poći za njima i morao je priznati da je to žarko želio.

Tijekom proteklih sedam godina bio je tri puta ovdje u dvorcu. Promatrao je, slušao i ublažavao grižnju savjesti. Međutim, nikad nije dopustio da ga netko prepozna. Čuvari, koje je Aura namjestila, nisu bili problem. Jednom se zadržao u dvorcu puna dva dana i nitko ga nije primijetio. Bilo mu je teško promatrati Auru pri svakodnevnim poslovima, a ne sudjelovati u tome. U tome gaje spriječio zavjet koji je položio.

Sada, nakon sedam godina, isteklo je vrijeme njegova naukovanja. Kad su se ponovno vidjeli, smio je razgovarati s njom, smio ju je čak i zagrliti pod uvjetom da mu ona dopusti. Za nju je on bio mrtav, ništa više od blijedoga sjećanja na nekoliko zajedničkih dana u sobi dalekoga hotela.

Poslije četvrt sata, kad je u dječjim sobama na brzinu pokupio toplu odjeću, Gillian je izvukao čamac između stijena i gurnuo ga u vodu. Dok je veslao, djeca su bez riječi sjedila na kljunu. Gian je gledao natrag, prema dvorcu, Tess naprijed, prema kopnu.

Nakon pet dana na otvorenom moru šesti dan ujutro s prvim svjetlom uzdigla se iz noćne tmine obala Gruzije. Oko jedanaest sati prije podne Vojvodina je uplovila u luku Suchumi. Kapetan je rekao putnicima kako je prema legendi u davna vremena ovdje pristao Jazon sa svojim Argonautima kad je došao od kralja Ejeta tražiti zlatno runo i njegovu kćer Medeju.

Luka Suchumi nalazila se na obali širokoga zaljeva. Unatoč hladnome vjetru koji je već dva dana puhao iz svih smjerova, ovdje je vladala suptropska klima. Grad je bio odijeljen od obale drvoredom palmi dugim kilometar. Ravne glavne ulice od luke su presijecale labirint uličica, malenih trgova i blokova kuća. Na istoku Suchumija uzdizao se jedan osamljen brijeg, Suchumska gora, okružen morem crve-nosmeđih krovova. S druge strane

grada vidjeli su se obronci obrasli gustom šumom, a iza njih, na velikoj daljini strmo su se uzdizali vrhovi Kavkaza prekriveni snijegom.

Neobuzdan vrisak dočekaao je Auru i Christophera kad su preko uskoga mostića silazili s broda. Više od dvadeset domaćih ljudi obasipali su ih s ponudom za nošenje prtljage. Sa svih strana prilazili su im prodavači marama i začina, mahali rukama pokazujući svoju robu. Drugi su im nudili rezbarije i srebrne posude. Nekoliko muškaraca guralo se oko njih nudeći im se za vodiče pri obilasku grada. Neki su čak govorili njemački.

Kapetan im je preporučio hotel u luci koji se, nakon što su ga malo bolje razgledali, pokazao kao malena gostionica s dvije sobe za goste na prvom katu. — Samo za strance — naglasio je gostioničar, ali nije rekao da su cijene ionako nedostižne za domaće ljude.

Soba je bila čista, jelo dobro, a gostioničar izrazito ljubazan. Uz izdašnu napojnicu saznali su od njega da su prije nekoliko tjedana putnici koji su govorili njemački doveli sa sobom nosače i stoku za nošenje tereta i s njima otišli u brda. Aura i Christopher nisu ni najmanje sumnjali da je riječ o Lysanderu i njegovim nosačima. Ali kad je Aura upitala je li s njima bila i jedna plavokosa žena, gostioničar je zanijekao. — Žene sa svijetlom kosom — rekao je smiješeći se — kod nas izazivaju veliku pozornost.

Nekoliko trenutaka poslije toga Aura je doznala od Christophera da je jednom darovao Sylveti sredstvo kojim je kosu obojila u crno; moguće da je još uvijek to činila.

Kad su rekli gostioničaru da namjeravaju otići u unutrašnjost, on im je odmah ponudio vodiča. — Ona se zove Marie Kalda-ni — objasnio je — i govori vaš jezik. Dolazi iz Ušgulija, najvišega mjesta u Svanetiji. Marie poznaje svaki kamen tamo gore, svaku stijenu i — ponovno se nasmijao — svaku gorsku kozu pod Alahom i Jehovom. Kad nije na putu, svaku večer navraća k meni. Možete se danas sastati s njom ako želite.

Ono što je Auru uvjerilo u ponudu, bila je sigurnost s kojom je gostioničar dodao: — Ali pazite, Marie uzima mnogo novca. Pregovarajte s njom, isplatit će vam se.

Do večeri su se odmarali u sobi, raspredali o Lysanderu, Morgantusu i Gilgamešovoj travi, a onda je Aura zaspala. Probudila se kad ju je Christopher nježno uhvatio za rame i protresao.

Poslije toga su otišli u gostionicu gdje ih je gostioničar uputio za jedan stol nedaleko vrata. Tamo je sjedila neka žena, nagnuta nad zdjelom kukuruzne kaše. Bila je vrlo mlada, oko dvadeset godina, i Aura je posumnjala daje riječ o pravoj osobi. Međutim, Christopher je svakako htio otići do nje, a Aura se u sebi pitala dolazi li sjaj u njezinim očima doista samo od želje za putovanjem.

Marie Kaldani je neupitno bila vrlo privlačna mlada žena. Bila je za glavu niža od Aure i ne tako ljupka, imala je lijepe crte lica, no ta je ljepota bila pomalo gruba. U smeđim očima vidjela se odlučnost. Uvojci boje kestena borili su se protiv vrpce na zatiljku. Ima u sebi nešto cigansko, pomislila je Aura. U Marieinu pogledu sjedinila se rastrganost s odvažnošću, sumnja sa strašću.

Iako ih je Svanetijka vjerojatno odavno primijetila, gostioničar ih je htio osobno odvesti do njezina stola, nedvojbeno, samo da bi još jednom dobio napojnicu. Međutim, Aura ga je mrkim pogledom natjerala u bijeg. Mlada ih je Svanetijka pokretom glave zamolila da sjednu. Nakon što joj je Aura objasnila da namjeravaju putovati u Svanetiju, Marie je na miru pojala svoju kukuruznu kašu do kraja i otpila iz čaše dobar gutljaj vina. Tek tada je pogledala nestrpljivu Auru u oči.

— Koje mjesto u Svanetiji želite posjetiti? — upitala je izvrsnim njemačkim jezikom.

Aura je htjela odgovoriti, ali ju je Christopher, ozarena lica, pretekao. — Kako to da tako dobro govorite naš jezik?

— Ovamo dolazi mnogo Nijemaca — odgovorila je Marie i nasmiješila se ostavljajući otvorenim pitanjem misli li pod »ovamo« Suchumi ili svoj zavičaj. — Moj djed je došao iz mjesta zvanog Hamburg. Progutala je H, & u je izgovorila otegnuto. — Bio je moreplovac.

— Događa li se ovdje često da se djevojke udaju za strance? — upitao je Christopher.

— Vrlo rijetko — odgovorila je Marie i gotovo se neprimjetno nasmiješila. To joj je malo ublažilo crte lica. — Moja je baka uvijek sanjala o djetetu svijetle kose. Samo je jednu noć spavala s mojim djedom, a onda ga je potjerala.

Sada se sasvim otvoreno počela smijati. — Unatoč tome, njezin je sin, moj otac, imao crnu kosu.

— Ali ako je vaš djed tako brzo otišao — primijetila je Aura ne bez dvojbe — onda ne razumijem kako tako dobro govorite naš jezik.

Christopher ju je mrko pogledao kao da želi reći: ostavi je na miru! Auru je to još više razljutilo.

— Jednostavno — odgovorila je Marie podignuvši obrve. — Moja gaje baka, doduše, otjerala, ali on se tako zaljubio u nju da se za nekoliko mjeseci vratio, napustio svoje mjesto na brodu i zaprosio svoju baku. Morao joj je obećati da će otići s njom u brda i tamo uzgajati koze.

— I je li doista to učinio? — začuđeno je upitao Christopher. Marie je kimnula glavom. — Nakon dvije godine imao je više

koza nego bilo koji čovjek u Ušguliju.

— Oprostite — grubo ju je prekinula Aura — ali mi nismo ovdje zato da bismo s vama razgovarali o vašoj obitelji. Ako se dogovorimo, za to će poslije biti dovoljno vremena.

— U pravu ste — potvrdila je Marie i to je Christophera razočaralo. — Ali vi još uvijek niste odgovorili na

moje pitanje: Kamo želite poći?

Aura je oklijevala trenutak. Hoće li previše toga odati ako već sada odgovori na to pitanje? Ali ne, Lysander nije mogao posvuda imati svoje ljude.

— Mi tražimo staru tvrđavu ili samostan.

— Toga ima gore u brdima na desetine, možda čak i na stotine. Možete li mi opisati to mjesto?

— Znamo samo da zidine imaju oblik osmerokuta.

— Osmerokuta, kažete? — Svanetjino lice se razvedrilo. — Moguće je da poznajem tu utvrdu — široko se osmijehnula — možda je čak vrlo dobro poznajem.

— A to znači?

— Da vas mogu odvesti tamo.

Aura je namrštila čelo. — Povlastica koja će nas sigurno koštati nešto sitno.

— Čime plaćate?

— Markama, funtama, kako god želite.

Marie se naslonila i prekrížila ruke na zatljku. — Sto maraka po danu i još tristo maraka kad dođemo na određite. I još jednom tristo maraka kad se vratimo u Suchumi.

— To je pljačka — rekao je Christopher, ali se nije činilo da se previše ljuti.

— Deset po danu — rekla je Aura — i pedeset kad dođemo na određite.

Svanetijka je duboko udahnula, nagnula se naprijed i nalak-tila na rub stuba. — Devedeset. Deset maraka dnevno, koje vam opraštam, cijena su za priču.

— Ne vjerujem da...

Marie je prekinula Auru: — Vi želite ići u Svanetiju, dakle, morali biste imali strpljenja da možete saznati nešto o momemu narodu. Možda kakvu legendu, ili mali djelić istine, kako se uzme.

Mahnula je gostioničaru i prstima dala znak da donese tri čaše vine.

— U vrijeme kad su se Svanetijci borili protiv ruskih osvajača, ovdje gore u brdima živjela su dva pastira čuvajući svoja stada koza. Jedan se zvao Babanykja, drugi Babasykja. Oni su zaključili da svojoj zemlji mogu pomoći jedino ako uspiju ubiti cara. Međutim, obojica su znala da nikad neće živjeti u vladarovu palaču pa su počeli kovati vrlo smion plan.

Prvo sije Babanykja odrezao uho, onda sije istim nožem Babasykja iskopao oko. Na kraju su zajedno kriomice prešli granicu s Rusijom i tamo se rastali. Ubrzo potom Babanykja je sreo jastreba koji gaje upitao: »Tko ti je to učinio, Babanykja?« Čovjek je odgovorio: »Ja sam si sam odrezao uho, a Babasykja sije iskopao oko.« Jastreb se zbunio i od uzbuđenja si počupao sve perje. Malo poslije u zraku je susreo jato divljih gavrana koji su ga upitali što se dogodilo. Jastreb je rekao: »Babanykja sije odrezao uho, Babasykja si je zabio nož u oko, a ja sam si počupao perje.«

Gavrani su se počeli međusobno prepirati oko smisla tih događaja, ključali su se i udarali sve dok nije na životu ostao samo jedan gavrani. Taj je gavrani sletio na jedan hrast. Hrast ga je upitao što se dogodilo. Gavrani je tužno odgovorio: »Babanykja sije odrezao uho, Babasykja si je nožem izvadio oko, jastreb si je počupao perje, a mi gavrani smo se poubijali.«

Hrast je od uzbuđenja toliko raširio grane da su se našle usred oluje. U istom trenutku grom je pogodio drvo i ubrzo je zajedno s njim izgorjela cijela šuma. Jedna lisica, koja je morala bježati, zbunjeno je upitala što je uzrok toj nesreći, a hrast u plamenu je rekao: »Babanykja si je odrezao uho, Babasykja se oslijepio, jastreb sije počupao perje, gavrani su se poubijali, a našu je šumu zahvatila vatra.«

Lisica si je od jada iščupala rep. Ubrzo potom susrela je u velikom vrtu carevu kćer. Djevojka je upitala što se dogodilo lisici, a ona joj je odgovorila: »Babanykja sije odrezao uho, Babasykja se oslijepio, jastreb je izgubio svo perje, gavrani su se poubijali, šuma gori, a ja sam si iščupala rep.«

Careva kći je od straha ispustila zlatne vrčeve koji su se na tlu razbili u tisuće komada. Plačući je otrčala majci. Carici je bilo teško pri duši kad je vidjela kćer kako plače pa ju je upitala, drščući, što joj se dogodilo. Princeza joj je ispričala: »Babanykja si je odrezao uho, Babasykja se oslijepio, jastreb si je počupao perje, gavrani su se poubijali, šuma je izgorjela, lisica si je iščupala rep, a ja sam razbila moje zlatne vrčeve.«

Caricu je obuzela takva tuga da se uz vrisak bacila kroz prozor i za sobom povukla svoju kćer. Kad je to čuo car, izvukao je sablju i prerezao si grkljan, točno onako kako su Babanykja i Babasykja smislili kad su čuvali koze. Svanetijka je zašutjela i ispila vino. Tada je rekla: — Mi Svanetijci uvijek smo bili tvrdoglav narod. Nijedno drugo pleme u ovome gorju nije tako dugo i tako oštro pružalo otpor ruskim osvajačima.

— Ako je vaš narod tako lukav — rekla je Aura — onda bismo se i mi vas trebali čuvati, Marie, i možda ne bismo trebali tako brzo pristati na vaše uvjete.

Hladno se nasmiješila: — Petnaest po danu — rekla je i pružila ruku Svanetijki.

Marie se nasmiješila i prihvatila ruku. — Upravo ste sklopili posao s najboljim vodičem u cijelom Kavkazu.

— To isto su i vaši kolege u luci rekli za sebe.

— Lagali su. Ja nikad ne lažem.

Aura je oprezno otpila gutljaj iz čaše. Vino je bilo odlično, suho i vrlo jako. Preko ruba čaše promatrala je kako je Christopher dobacio dugačak pogled Svanetijki. Marie mu je uzvratila pogled, ali su joj kapci uzrujano

treperili. Možda nije bila baš tako čvrsta i postojana kakvom se prikazivala.

Aura je rekla glasno: — Željeli bismo poći odmah sutra ujutro. Možete li nam do tada nabaviti tri konja?

— Razumije se.

Tada je Marie rekla cijenu za koju bi oni kod kuće mogli kupiti tri kočije. Aura je pristala negodujući, a potom je ustala. — Još nešto, Marie. Možda će nam biti potrebna pomoć kad stignemo na odredište. Mislim, prava pomoć.

— Trebate muškarce? Naoružane muškarce?

— Možda.

— Nema problema — spremno je odgovorila Svanetijka. — Posjetit ćemo moje selo. To nam je gotovo usput. Tamo vam mogu naći muškarce.

Aura je izluđivala spremnost kojom je Marie odgovarala na njezine prohtjeve. I Christopher je bio zbunjen.

Možda će se ova zemlja pokazati još neobičnijom nego što su očekivali. — Hoćemo li se moći osloniti na vaše ljude? — upitala je Aura sumnjajući.

— To je ovdje kod nas pitanje cijene — odgovorila je Marie pomalo uvrijeđeno. — Za dobar novac dobit ćete dobre ljude. Koliko ćete ljudi trebati?

— Nadam se ne više od dvadeset.

— Dobit ćete ih. I svaki od njih bit će lukav kao Babanykja i Babasykja.

Aura je još jedan trenutak ispitivački promatrala Svanetijku, a onda je odustala. Bila je umorna i već joj se sve zamaglilo pred očima. Miris vodenih lula koje su pušili ljudi za nekim stolovima odjednom joj se učinio jačim nego maloprije, a razgovor glasnijim. Vino, rekla je u sebi, samo vino. — Idem u krevet — rekla je pogledavši Christophera ispod oka.

On, međutim, nije skidao pogleda s Marie. — Idi samo — rekao je. — I, Aura — nazdravio je podigavši čašu prema njoj — lijepo spavaj!

Gillian je zaustavio konje kad su šumskim putem stigli do kamenoga luka. Krila ulaznih vrata bila su otkinuta i ležala su na tlu. Ispod rubova rasla je grmolika trava. Staza s druge strane vrata bila je od drvenih trupaca. I oni su bili obrasli korovom i trnjem.

— Moramo ovdje ostaviti kola — rekao je djeci i sišao s kočije. Gian je nešto šapnuo Tess. Ona se tiho nasmiješila.

Gillian se u protekla dva dana pomirio s činjenicom da su se djeca iza njegovih leđa šalila i smišljala kojekakve nepodopštine. To je bio znak da su imala povjerenja u njega. Čak je i Gian odbacio sumnju koju je osjećao u početku. Međutim, još uvijek je izbjegavao obratiti se izravno Gillianu; očito još nije odlučio hoće li mu reći »oče« ili će ga zvati imenom. Gillianu je bilo svejedno. I samom mu je bilo teško prihvatiti Giana kao sina, a kako li je tek moralo biti sedmogodišnjaku prihvatiti njega kao oca!

Unajmili su kočiju rano ujutro nakon što su noć proveli u Zii-richu, u jednom malom prenoćištu na kraju grada. Da je Gillian bio sam, ne bi ni spavao i još bi navečer krenuo u brda. Djeci je, međutim, nakon duga putovanja vlakom bio hitno potreban topao krevet i malo mira. Gillian je bio svjestan svoje odgovornosti. Nikako ih nije htio preopteretiti, tim prije što je najveći napor tek trebao doći. Uzeo ih je za ruke, s lijeve i s desne strane te su zajedno prošli kroz vrata. Prastari kameni luk bio je obrastao divljim bršljanom. Već tri godine nitko nije vodio brigu o parku. Nekadašnji park prepustio je mjesto divljini. Gredice i živice, koje ni prije nisu bile osobito njegovane, sada su se pretvorile u šikaru. Nakon toploga ljeta trava je bila visoka do koljena. Mjestimice je iz trave stršalo kamenje, kao hotimice razasuto i što su dalje išli, to ga je bilo sve više.

Na kraju se između šikare i drveća ukazala propala ruševina. Nekadašnji ulaz čudom je izdržao eksplozije, kao da su one mogle razoriti zgradu, ali ne i njezin vrhovni zakon: Non nobis, Domine, non nobis sed nomine tuo da gloriam — još uvijek je bilo uklesano u kamen iznad vrata.

— Ne nama, Gospodine, ne nama, nego tvojemu imenu u slavu — prošaputala je Tess visokim glasom.

Gillian ju je pogledao. — Ti to znaš prevesti?

— Ne — rekla je odlučno — ali sjećam se što to znači.

I Gian je polako kimnuo glavom. — Sada je drukčije nego prije. Onda nije bilo srušeno.

Uspjelo je!, obradovao se Gillian u sebi. Sad, kad se nalaze ovdje, djeca se sjećaju pojedinosti. Njegove su nade bile opravdane, bez obzira kakve su ostali imali prigovore. Ostali — to su bili ljudi koji su prije tri godine uz Gillianovu pomoć sravnili sa zemljom samostan Svetoga Jakoba.

Tada je sve išlo brzo: prvo su pohvatali učiteljice, a onda su potjerali učenice iz njihovih soba. Nakon što su se uvjerali da u zgradi nema više nikoga, šipke dinamita su učinile ostalo. Nakadašnji templarski samostan srušio se bacajući oko sebe vatrene lopte uz kišu usitnjena kamena. Okolni obronci uzvratili su grmljavinu eksplozije zaglušujućom bukom, koja je polako jenjavala i na kraju se pretvorila u daleku riku nekog prapovijesnoga diva. Djevojke su se vratile roditeljima, učiteljice su se razbježale kao bez glave.

Jedino ravnateljicu nisu mogli pronaći. Neki od Gillianovih ljudi pretpostavljali su daje poginula pod ruševinama. Međutim, on ni u kom slučaju nije bio uvjeren u to.

— Što se dogodilo ovdje? — upitao je Gian nakon što u sjećanju nije mogao naći odgovor na to pitanje.

— Zgrada je srušena — neodređeno je odgovorio Gillian. Iako je to bilo samo prije tri godine, Gillianu se činilo da je otada prošlo mnogo više vremena. Promijenio se njegov život, njegov pogled na svijet, on sam se

promijenio. Još uvijek je bio uvjeren daje to bio jedini način da jednom zauvijek prestanu ubojstva djevojaka, a možda i jedini način da ubije samoga Morgantusa. Ali starac je bio mudar, premudar za njih, kako se pokazalo. Možda je negdje drugdje nastavio s ubojstvima. Ali, ako ništa drugo, ostao je bez zaštite koju mu je pružao internat.

Gillian je odveo djecu do stubišta na ulazu. Stube su imale pukotine, a jedna je bila slomljena. Ostaci zidina, ni na jednom mjestu viši od pet metara, još su uvijek otkrivali osmerokutan tlocrt zgrade. Njezina unutrašnjost bila je ispunjena brdima ruševina koja su na nekim mjestima stršala i preko zidova nekadašnjega parka. Izbljedjele zastavice i vrpce odavale su mjesta na kojima su švicarske vlasti ogradile zemljište za vrijeme istrage. Nitko nije ušao u trag Gillianu i njegovim ljudima. Nakon tri bezuspješne godine policija je stavila točku na slučaj. Izjave svjedokinja bile su previše zbrkane, a motiv za napad i rušenje previše neodređen. Zašto sobe nisu bile opljačkane prije eksplozije? Zašto nijednoj djevojci nije pala ni dlaka s glave? U svemu tome vlasti nisu vidjele nikakva smisla.

Djeca su ostala na gornjoj stubi i kroz otvoren ulaz promatrala ruševine u unutrašnjosti.

— To je bilo ovdje — promuklo je prošaputao Gian.

— Točno ovdje — potvrdila je Tess.

Gillian je zaostao nekoliko koraka za njima susprežući nestrpljenje. Nije bio siguran kako bi se trebao ponašati. Je li trebao postavljati pitanja pa neka pripovijedaju što znaju? Ili će oni sami opisati što se ovdje dogodilo prije nekoliko stotina godina?

— Starac je bio ovdje — rekao je Gian. — Morgantus.

— I moj otac — rekla je Tess.

— Zajedno s mojim djedom. Ovdje su učili od Morgantusa.

— Pripovijedajte mi — zamolio ih je Gillian kad više nije mogao potisnuti znatiželju. — Pripovijedajte mi što su vaši preci doživjeli ovdje. Vi to možete osjetiti, zar ne? To je u vama.

Djeca su kimnula glavom ne pogledavši ga. Pogledi su im bili prikovani za ruševine s druge strane ulaza.

— Kao da smo samo to doživjeli — tiho je rekao Gian, a Tess je zacvrkutala svojim dječjim glasom: — Kao da smo bili tu.

— Kada? — upitao je Gillian. — Što se točno ovdje dogodilo? Potom su se djeca u isti mah okrenula prema njemu.

Šesto poglavlje

Jedno od Nestorovih najranijih sjećanja.

Penje se na brdo pužući na sve četiri, pregrada od zgrudane zemlje i izgažene trave. Tlo je sklisko jer je padala kiša. Podigne glavu, lice djeteta. Voda ga prska. Iza njega su glasovi. Ostali idu za njim, ali zaostaju nekoliko koraka. On je prvi. On je najbrži.

Nešto zaškripi. Gore na zidu škripe šarke. Drvo se pomakne, u podnožju velikog sivog zida pokaže se otvor. Netko viče, a onda iz otvora izlete stvari i skotrljaju se niz blatnjavi obronak. Brdo je na tom mjestu vrlo strmo. Kad lavina iz otvora na zidu stigne do Nestora, ona tad već ima snagu pobijesnjava vola. Trule glavice kelja, oglodane kosti, smrdljivi komadi mesa, čak i dvije riblje kosti — riblje kosti su tu uvijek na kraju tjedna — lete prema Nestoru, guraju ga natrag, kotrljaju se preko njega. Redovnici iz samostana pobacali su ostatke hrane iz tri bačve, bacili su ih siromasima. Nestor je prvi, najbrži. Ali on je ujedno i jedan od najmlađih i najslabijih. Lavina otpadaka preskače preko njega, vuče ga za sobom u dubinu prema drugim dječacima i djevojčicama. Oni su čekalidolje, tamo gdje je tlo ravnije i gdje se pad ostataka hrane usporava. Čak se ni ne smiju Nestoru, ne žele trošiti vrijeme na to. Svi se bacaju na hranu, svatko vuče sebi što može uhvatiti, sve što može nositi. Neki mlate rukama, drugi vrište. Krv teče, čupa se kosa. Netko je zabio riblju kost posred Nestorova lica. Šiljci su mu probili kožu. Još uvijek nije uspio uhvatiti ni jedan jedini otpadak. Otac će ga istući štapom ako ne donese kući bar nekoliko glavica kelja.

Ali drugi su jači. Ubrzo svatko ima pune ruke mesa, i kostiju, i truloga povrća. Prvi već trče natrag u selo kako bi svoje blago spremili na sigurno mjesto. Njihovi roditelji su na polju. Djeca imaju zadatak skupljati ostatke hrane koje bacaju redovnici. Redovnici su dobri ljudi. Oni uvijek imaju nešto za siromahe.

Nestor još leži u blatu, pokušava stati na noge braneći se od djece koja se hrvaju i udaraju rukama i nogama. Najbolji komadi su već razgrubljeni. Netko je uhvatio volovsku nogu na kojoj je bilo dovoljno mesa za cijelu obitelj za dva dana. Druga dvojica ga slijede i žele mu oteti plijen. Sva trojica se okliznu i padaju u blato, vrište i valjaju se jedan preko drugog. Nestor gleda i misli: Redovnicima je lakše. Oni za svoju hranu mole i ne moraju se boriti za nju. Nebo im daje sve što im je potrebno. Nebo — i seljaci na poljima.

Uspio je uhvatiti nešto, debelo kao prst, uvaljano u blato kao sve ostalo. To bi mogla biti riba koju je netko pojeo samo dopola. Glatka je i skliska i užasno smrdi. Nestor je ponosan i pritišće je na grudi. Netko ga povuče za kosu, ali ga Nestor udari šakom u lice. Onda vidi daje to djevojčica — Mara. Ona živi s roditeljima dvije kolibe dalje od njega. Udarac je odbaci unatrag i ona padne u blato. Jedan se dječak spotakne o nju i pritom joj stane na trbuh, vjerojatno nehotice. Mara vrisne. Nestor ispušta ribu, poleti k njoj, hoće joj pomoći da ustane. Ona ga

udari po strani. On padne. Mara potraži ribu, zgrabi je, ustane i pobjegne. Nestor leži u blatu koje ga hoće povući u dubinu. Ne može misliti na hranu ni na očeve prijetnje. Samo na jedno: udario je Maru!

Svi se vraćaju u selo. Svatko nosi ono što je ulovio. Ona trojica što su se tukla za volovsku nogu, pužu po blatu na koljenima i rukama pipaju oko sebe. Kost s mesom potonula je u mulj, ne mogu je naći. Dva dječaka plaču strahujući od batina koje ih čekaju kod kuće.

I Nestor plače. Leži sam u podnožju brda. Iznad njega uzdižu se zidine utvrde. Pokraj njegova lica nekoliko listova kelja. To je sve. Više ništa nije ostalo. On je bio prvi. Najbrži.

Udario je Maru.

Nestor se moli.

Leži na trbuhu. Ruke i noge su mu raširene. Njegove usne ljube hladan kamen na crkvenom podu. Ima sedamnaest godina. To su dokazala istraživanja jednoga redovnika. Posljednje tri godine proveo je u samostanu. On voli Boga i Bog voli njega. Dobro je i Nestor je sretan. Ne mora trpjeti glad, osim u vrijeme posta. Tada rado gladaže za Boga.

Moli se da i drugim redovnicima bude tako dobro kao njemu. Nije zaboravio godine provedene dolje u selu.

Otac mu je već odavno mrtav; netko ga je probo nožem u mraku. Nitko nije bio prisutan. Nitko to nije vidio.

Ubojica je nestao bez traga.

Katkad Nestor silazi u selo i moli zajedno s majkom. Tada se djeca okupe oko njega i on im udjeljuje blagoslov. Kaže im da je Božja ljubav važnija od jela. Važnija i neizmjerena. Svatko je može imati koliko god želi. Koliko zaslužuje.

Nestor radi u samostanskoj pisarnici. Slika prekrasna slova. U početku nije znao što ona znače, ali gaje onda jedan redovnik naučio čitati. Nestor sada govori latinski. Nekad se splete pa ga drugi oštro pogledaju. Ali, on je još mlad i kazne nisu prestroge. Cijelo popodne mora ležati na podu u crkvi i moliti se. Sam s Bogom. Nestor uživa za to vrijeme, rado razgovara s Bogom. Pita ga je li vječni život onakav kakvim ga zamišljaju redovnici. Pun pjesme i svjetlosti i nebeske milosti. Nestor bi volio živjeti vječno, ali zna da mora biti veoma dobar čovjek da bi to ostvario. Bolji od ostalih redovnika jer je njegov život bio griješan. Samo Bog zna tko je ubio Nestorova oca.

Jedna od prvih zadaća koju su mu povjerali u samostanu bila je briga za vrt s travama. Imao je blaženu ruku za uzgoj biljaka. Otkako on vodi brigu o tome — potvrdio mu je jedan stari redovnik — trave mnogo bolje uspijevaju.

Nestor voli biljke. Budući da ne znaju govoriti, čuvaju tajne za sebe. Kad ga tišti nešto što ne želi povjeriti Bogu (uglavnom to učini, ali poslije), razgovara s travama o tome dok ih zalijeva, okopava ili plijevi. To doživljava kao najveću milost i zahvalan im je zbog toga. Zakleo se da će uvijek biti dobar prema biljkama.

Dok Nestor leži na crkvenome podu i moli se, u dvorištu samostana počinje nekakva galama. Netko dolazi i izgovara Nestorovo ime. Potrebna je Nestorova pomoć, zamuckuje jedan redovnik, sav izvan sebe. Žene su dovele neku djevojku iz sela. Teško je ozlijeđena i može se dogoditi da je Gospodin ubrzo pozove k sebi. Travar se nalazi na polju s ostalim poljodjelicima pa zbog toga Nestor mora požuriti u vrt i donijeti potrebne ljekovite trave.

Nestor se rastaje od molitve i brzo izlazi van. Na dvoru ga glasno pozdravljaju. Nekoliko redovnika upravo guraju s vrata žene koje plaču i jadikuju. Ozlijeđena djevojka leži na tlu, oko nje su redovnici. Jako krvari.

Nestor odmah prepoznaje Maru.

Brzo naređuje da je odnesu u travarovu sobu. Ondje je stavljaju na ležaljku. Ona ne može govoriti, možda joj je duša već kod Boga. Nestor ubere nekoliko svježih trava, ali većinu onih koje su mu potrebne travar čuva osušene u posudama. Nestor odmah nalazi one prave. Mara ima strašne rane od oštrice. Izgleda kao da ju je netko napao nožem ili mačem. Nestor je prije vjerovao da će Mara biti njegova žena. To je bilo prije nego što se povjerio Božjoj milosti. Međutim, sada otkriva da još voli djevojku. Srce mu se kida dok je gleda kako pati.

Mrvi listove nekakve trave i miješa je s bjelanjkom te to nanosi na velike rane na tijelu; zna da od ozljeda dolazi vrućica. Tada kuha sok zimizelena sa svinjskom masti i time maže porezotine na Marinu licu. Zimizelen se nalazi pod utjecajem Saturna i veoma je pogodan za liječenje rana. Priprema svježe namaze od divizme velecvtjetne i od kamilice. Na kraju je primijenio sve svoje znanje i zna da se sada može samo nadati i moliti.

Travar se vraća navečer, hvali Nestora zbog njegove umješnosti. Ipak, kaže, unatoč svim nastojanjima djevojka se ne može spasiti. Nestor moli da mu ipak dopusti da pokuša. On će sam snositi odgovornost, sam će dan i noć bdjeti uz Maru. Njegove molbe i suze urode plodom, travar daje dopuštenje. Vjeruje Nestoru. Siguran je da Nestora pokreće ljubav prema bližnjemu, a ne požuda za ženom.

Pet dana i noći Nestor sjedi uz Maru. Spava samo kad mu Božja volja sklopi oči. Ali Gospod je milostiv. Nestor je uglavnom budan, obnavlja masti i zavoje, šapuće djevojci u nesvjesti riječi pune nade, moli se za nju. Jednom je čak i poljubi. To će poslije ispričati svojim travama.

Jedan redovnik započinje istragu, raspituje se u selu što se dogodilo djevojci. Nitko ne zna odgovor. Nekoliko dana prije toga događaja Mara je nestala, otišla od kuće, kažu. Roditelji su je htjeli nekom mladiću iz sela dati za ženu, a Mara se tome protivila. Njezina prava ljubav, rekla je, nalazi se daleko, u Božjem okrilju. Pretpostavljali su daje zato htjela moliti daje prime u samostan. Kad je nestala, nitko je nije ni pokušao tražiti. Međutim, ubrzo

potom pronašle su je žene u šumi kad su brale jagode. Bila je u strašnom stanju. Mara nije izustila ni riječ, ali su neki tragovi ukazivali da je bježala od nekoga prije nego što je pala na tlo. Šumska staza u šikari vodila je duboko u šumu, tako duboko, da su na kraju odustali od daljnega traganja.

Iste večeri Mara je podlegla ranama ne doživši k svijesti.

Dva dana poslije Marine smrti najavio se važan posjet. Svi su redovnici vrlo uzbuđeni. Neki templar dolazi s Istoka.

Nestor je u vrtu u trenutku kad stigne stranac. U protekla dva dana mnogo je toga povjerio travama. Pripovijedao im je što osjeća za Maru, i nakon što je umrla. Šapćući im je priznao da smatra Boga odgovornim za njezinu smrt.

Vitez je visok, jak muškarac sijede kose. Mnogo je stariji nego što je bilo tko očekivao. Zove se Morgantus. Nitko nije čuo za to ime, osim opata. Morgantus se borio u Svetoj Zemlji, a za večerom zabavlja redovnike pričama o svojim junačkim djelima. Spretan je na je[^] ziku, zna pobožne šale (ali i one koje nisu baš sasvim pobožne) i laskanje mu ide od ruke. Još iste večeri pridobiva mnogo prijatelja u samostanu.

Morgantus osvaja Nestora. Nestor se divi njegovoj hrabrosti i snazi. Počinje sanjariti o dalekim putovanjima, o bitkama u ime Gospodnje. Vitez je svet čovjek, to nije upitno, ima sva obilježja gospodina, ali je istodobno i borac. Netko tko se bori za pravdu.

Zajedno s Morgantusom u samostan je došao i jedan mladić. On je, kao što neki redovnici odmah primjećuju, izrazito lijep, ne govori mnogo, dobro se brine o konju svojega gospodara, djeluje stidljivo i povučeno.

Katkad ga se može vidjeti kako sljedećih dana sjedi na suncu i čisti vitezovo oružje ili kako pere mrlje s bijele templarske odore svojega gospodara. Neki redovnici nagađaju daje to krv bezbožnika i krivovjeraca. Poštovanje prema ratniku u službi Boga raste sa svakim izlaskom sunca.

Nakon tjedan dana Nestoru se pruža prilika izmijeniti nekoliko riječi sa šutljivim štitonošom. Dječak je Nestorovih godina, možda malo mlađi. On dolazi u vrt s travama i moli ga za sredstvo s kojim će moći očistiti okorjele mrlje s vitezove odjeće. Daje mu neke trave i za uzvrat saznaje dječakovo ime. Lysander je lijepo ime, ljepše od njegova.

Morgantus i Lysander žele ostati u samostanu još dva tjedna i tek onda nastaviti put.

Nestor zna da su bezbožnici krivi za slabljenje Božje moći. Što više bezvjernika prlja lice zemlje, to više nepravde ima među ljudima. Dokle god oni odbijaju Boga, njegov se pogled muti. Događaju se strašne stvari dok je Bog prisiljen nadzirati barbarstva poganskih naroda. Stvari kao što je Marina smrt.

Nestor zaključuje da sama molitva ne može biti pravi način. U njemu raste uvjerenje da se bijedi mora suprotstaviti ognjem i mačem kao što je Gospod naredio nekim izabranicima. Trinaesti dan nakon vitezova dolaska Nestor donosi odluku: zamolit će Morgantusa da ga primi u službu kako bi jednoga dana postao templarom poput njega.

Uz Lysanderovu pomoć uspjelo mu je posjetiti Morgantusa u njegovoj sobi. Vitez je tamo poslagao svakakve boce, posude, vrećice i knjige iz svojega zavežljaja. Iznad maloga plamena kuhale su šarene tekućine. Neobični mirisi ispunili su zrak i izgledalo je gotovo isto kao u travarovoj kuhinji.

Dugo razgovaraju i Morgantus je iznenađen Nestorovim tra-varskim umijećem. Na kraju Morgantus navodi Nestora da mu pripovijeda o Mari. Vitez sluša i gleda u Lysandera koji sjedi u kutu i šuti. Na trenutak Nestor pomisli kako je on sigurno nešto pogriješio, ali tada Morgantus počinje mudro i ljubazno zboriti.

Da, oduševljeno pomisli Nestor, ja želim biti poput njega!

Gotovo dva mjeseca jaše uz viteza i njegova štitonošu prije nego što doznaje Morgantusovu tajnu.

Templar je riješio zagonetku vječnoga života. Najvažniji sastojak jest krv mladih djevojaka jer ona u sebi nosi srž životne snage. Najbolji dokaz za to jest to što samo žene mogu darovati život, iz njihova se krila rađaju djeca. Ali dok do toga ne dođe, životna snaga nerođene djece neiskorištena leži u njihovoj krvi. Morgantus to mora znati jer se redovito kupa u djevojačkoj krvi kako bi održao svoj život. Povremeno dopušta Lysanderu da mu se pridruži pri kupanju. Odlučio je da će i Nestora uputiti u svoje tajne.

Do djevojaka dolazi uz pomoć štitonoše. To se uvijek odigrava na isti način. Lysander u nekom selu ljepotom osvoji mladu djevojku i namami je u šumu. Međutim, tamo joj uskrati ljubav jer, kako kaže, on se obećao samo Gospodinu Bogu. Potom se izgubi. Zaljubljene djevojke očajavaju, bježe od kuće i pođu za lijepim mladićem u daljinu. Pritom padnu izravno u ruke Morgantusu.

Nestor shvaća da Mara onim riječima o »pravoj, nedostižnoj ljubavi koja počiva u Božjem krilu« nipošto nije mislila na njega, Nestora. Zapravo se i ona zaljubila u lijepoga Lysandera. Međutim, ona je, izgleda, u zadnji čas uspjela pobjeći od dva muškarca, premda je u samostanu podlegla ranama koje joj je vitez zadao.

Nestorovo obožavanje Morgantusa pretvara se u strah. Ne usuđuje se proturječiti mu i sudjeluje u prvom kupanju u krvi. Protiv svoje volje osjeća se prekrasno, kao da je živnuo. Počinje vjerovati vitezovim riječima. I Nestor sada želi živjeti vечно i sada zna da u tome može uspjeti samo uz Morgantusa.

Ipak ne može zaboraviti Marinu smrt. Međutim, ne krivi viteza za to. Na kraju, Lysander je bio taj koji ju je izabrao i koji je zloupotrijebio njezinu ljubav. Morgantus je vitez Gospodina, izabran za pohod u vječnost. A njegov štitonoša je vjerojatno sam vrag.

Nestor zna da će jednoga dana ubiti Lysandera.

Nakon tri godine Morgantus odlučuje okončati putovanje i smiriti se u okrilju svojega reda. Nada se da će se pod zaštitom templarskoga samostana moći predanije baviti svojim istraživanjima. Odjednom više nije siguran da je njegov put do postizanja besmrtnosti doista najbolji. Mora biti i drugih načina, objašnjava svojim štićenicima. Dakako, ograničava, svi oni zahtijevaju krv. Međutim, ono što mu je manjkalo, bila je sigurnost, odnosno konačni dokaz o djelotvornosti koja se očekivala. Visoko u brdima našli su smještaj u jednom zabačenom templarskom samostanu. Zidine samostana su osmerokutne, nešto što Nestor nije vidio ni kod jedne druge tvrđave, a samostan jest tvrđava, nedvojbeno. Odmah se vidi da su njegovi graditelji bili ratnici, a ne obični redovnici kakvima je Nestor nekad pripadao. Nestorova mržnja prema Lysanderu neizmjerne je. On se sada ponajprije brine o travama i otopinama koje su potrebne Morgan-tusu za pokuse. Sve češće vitez spominje biljku koju naziva Gilga-mešova trava. Ona je, po njegovu mišljenju, jedino sredstvo kojim se može postići besmrtnost. Tako Nestor doznaje da su templarova dugogodišnja putovanja ponajprije bila posvećena traganju za tom biljkom, iako bez uspjeha. Nestor prvi put u životu počinje sumnjati u bogom danu sve-moćnost svojega učitelja.

Sedmo poglavlje

Jedno od Lysanderovih najranijih sjećanja.

Njegova majka umire na lomači. Dvije mlade djevojke iz njegova susjedstva navodno su promatrale kako je žena, dok je brala jagode u šumi, imala na glavi dvije grane i izgledala kao kozorog te se smijala. Djevojke su to ispripravljale svojim roditeljima i oni su otišli do seoskoga poglavara. Poglavar se posavjetovao sa svećenikom. Svećenik je pozvao Svetu inkviziciju.

Nitko ne poznaje Lysanderova oca. Majka mu je pričala daje on bio putujući trgovac i da ju je napustio kad mu je priznala da ju je blagoslovio djetetom. U to nitko nikad nije sumnjao. Mnogi su joj zamjerali, ali nitko cijelu stvar nije dovodio u pitanje. Ali sada, kad je dokazano da je Lysanderova majka u savezu s rogatim, neki su počeli sumnjati u dječakovo podrijetlo. Još dok se majka vrišteći savija uza stup na lomači, pokušavajući umaći plamenovima koji joj se približavaju, prvi upiru prstom u maloga dječaka u podnožju lomače.

Lysander toliko plače da ne zamjećuje njihove optužujuće poglede. Dva muškarca moraju ga držati kako ne bi prišao majci na lomači. On je još dijete, ali dva će se muškarca poslije zakleti da se branio snagom odrasle osobe. Nitko ni ne pomišlja daje ta snaga proizašla iz očaja. Svi samo šapuću: vrag, njegov otac, daje mu takvu snagu!

Lysanderova majka izgori pred njegovim očima. On gleda kako je zahvaća plamen, uspinje joj se uz bosa noge poput crvenih šumskih mrava. Njezina usta oblikuju riječi, iako joj se donji dio tijela već pretvorio u baklju. Čak i kroz pucketanje vatre svi čuju kako se moli Bogu. Ne Sotoni, nego Svemogućemu Bogu. Moli ga da se založi za njezina sina i da ga zaštiti. Vatra joj je vjerojatno pročistila dušu, misle ostali i sretni su što se jedna žena očistila grijeha.

Poslije svega Lysander sam stoji pokraj pepela s lomače. Noć je. Svi su otišli u svoje kuće i kolibe. On zna, ako se sada vrati u svoju kolibu, ona će biti prazna. Neće biti nikoga tko bi ga dočekao, uzeo u naručje, molio se s njim, pjevao mu uspavanku.

Lysander je sada sam na svijetu.

Šest mu je godina.

Osam godina poslije Lysander se zaljubljuje po prvi put. Djevojka se zove Nive. Ona je kći seoskoga poglavara. Od smrti majke Lysander živi sam u kolibi. Ostali ga seljani izbjegavaju. On zna da ga smatraju sinom vraga. Oni misle da je zlo, koje je bilo u njegovoj majci, u trenutku njezine smrti prešlo u njega. U početku nije mogao ništa shvatiti. Pitao je susjede što im je to učinio, ali mu nitko nije odgovorio. Katkad su mu donijeli što za jelo samo da bi ih ostavio na miru. Lysander jelo ne bi ni dotaknuo strahujući daje otrovano.

Nakon osam godina naučio je izlaziti na kraj s tim što ga drugi ne prihvaćaju. Tu i tamo se čak šalio na račun toga. Iskrivio bi lice i dobacivao im ružne riječi. Ipak, dok je sam, često plače. Još uvijek ne shvaća zašto drugi imaju tako loše mišljenje o njemu. On je isto tako nevin kao i njegova majka, ali nitko ne želi znati za to.

Nive je prva koja ljubazno razgovara s njim. Susreo ju je u šumi kad je skupljao bukov žir i lovio zečeve. Lysander je dobar lovac. Nive nije toliko lijepa kao nekoliko drugih djevojaka u selu, ali njezina se prava ljepota nalazi u duši. Ona suosjeća s izopćenim mladićem koji tako usamljeno živi u svojoj kolibi na kraju sela. I, naravno, nije joj promakla njegova ljepota. Nijedan mladić u selu ne može se mjeriti s njim. Susjedi nagađaju da mu je tu ljepotu darovao sam vrag kako bi mogao zavoditi i tlačiti ostale.

Nive kaže kako ona ne vjeruje u optužbe ostalih. Veoma je bogobojazna, ali to je bila i Lysanderova majka. Njih dvoje redovito se kriomice sastaju u šumi, sjede uz potok, gaze po hladnoj vodi, šetaju mirisnim proljetnim livadama, a jednom ju je Lysander čak htio naučiti loviti. Međutim, ona ne želi ni čuti za to; kaže, žao joj je jadnih životinja. Lysander ima razumijevanja za to i više ne lovi kad je ona s njim.

Nakon nekoliko tjedana on je moli da pobjegne s njim. Želi zauvijek ostati s njom, ali zna daje to u selu nemoguće. Ljudi bi progonili Nive isto kao i njega, iako joj je otac seoski poglavar. Lysander je odavno shvatio da ništa nema toliku moć nad ljudima kao što ima vjera. Loše je jedino što si svatko može izabrati u što želi

vjerovati. Svatko slijedi zakone koje je sam postavio. Lysander odlučuje da neće vjerovati ni u što za što ne postoje dokazi.

U jedno, međutim, čvrsto vjeruje: u Nivinu ljubav. Kad ona odbije njegovu ponudu da zajedno pobjegnu, danima je očajan. Nive se zaklinje da ga neizmerno voli, ali voli i roditelje. Lysander odgovara kako je njezin otac bio taj koji je dao spaliti njegovu majku. Tu dolazi do njihove prve svađe. Svađa završava tako što joj on govori nešto ružno pa ona pobjegne.

Sve do večeri luta šumama, ne znajući što bi učinio. Ljuti se što je Nive toliko vezana za roditelje, ali onda shvaća da bi zacijelo i on bio isto toliko vezan za svoje kad bi bili tu. Priznaje da je pogriješio te odlučuje zamoliti Nive za oprostaj.

Kad se vrati u selo, već je mrak. Na trgu između kuća gore baklje. Tu su i muškarci, okupljeni oko velike hrpe drva i suhoga šiblja. Pri tome prizoru Lysanderu se vrata uspomene, a onda se odjednom skameni. Ne primjećuje kako ljudi navaljuju na njega. Tek kad ga uhvate za ruke i noge, on se budi iz omamljenosti. Ljudi ga odvlače do suda koji se sastoji od poglavara, svećenika i najstarijega muškarca u selu. Svi se slažu daje zlo sjeme njegove majke konačno dozrelo u njemu. Najbolji dokaz je to što je pokušao upropastiti jednu čistu, kreposnu djevojku. Tada Lysander shvati da je Nive vjerojatno pričala svojim roditeljima što se dogodilo. Međutim, kad pogleda oko sebe, nigdje je ne vidi. Pokušava je braniti pred samim sobom, uvjerava se kako ju je otac prisilio da govori loše o Lysanderu. I premda zna daje to vjerojatno čak i istina (na kraju, Nive se zaklela da ga voli), prezire je zbog tog čina. Smatra je lažljivicom, lažljivicom poput one dvije djevojke koje su prije osam godina optužile njegovu majku da je vještica.

Pokušava se obraniti. Uzalud. Ljudi mu vežu ruke i noge i bace ga na svežanj šiblja na seoskome trgu. Nisu se čak ni potrudili napraviti stup u sredini lomače. Svi žele da se Sotonino dijete što je moguće prije pretvori u pepeo.

Ležeći na lomači Lysander ugleda nekakav plamen iznad krovova. Njegova koliba gori, koliba koju je majka sagradila vlastitim rukama, onda kad joj nitko nije htio pomoći. Koliba na koju je bio toliko ponosan. Lysander ponovno postaje dijete, a suze mu teku niz obraze. Misli još samo na majku, na ljubav koju mu je dala, na njezinu toplinu i milosrđe. S tim osjećajima nakratko mu se vraća vjera koje se odrekao za sva vremena.

Pomišlja: Bog će vidjeti da sam nevin, isto kao što je morao vidjeti da je majka bila nevina; živjet ćemo vječno, jedno uz drugo. To mu daje snagu i nadu.

Ljudi s bakljama prilaze lomači. Šiblje uz rub počinje gorjeti. Diže se gust, bijeli dim, obavija Lysandera, guši ga. Osjeća kao da je već na putu prema oblacima, na putu u nebo. Na putu u besmrtnost.

Sljedeće čega se sjeća jest da dolazi k svijesti i to na konju. Leži na trbuhu. Drška na sedlu zabada mu se u grudi. Netko ga drži, netko tko sjedi u sedlu. Lysander vidi velik crveni križ na bijeloj haljini. Anđeo koji ga nosi pred nebeske suce.

Morgantus pripovijeda Lysanderu kako gaje sam Bog naveo da pođe putem kroz selo. Bog je htio da Lysander ostane na životu kako bi pomogao Morgantusu pri izvršenju njegova velikoga djela Bogu u čast. Lysander prvo sumnja u to, ali ga se onda dojmi vitezov uzvišen govor, a još se više oduševljava samim vitezom.

Morgantus je visok, ne više tako mlad muškarac, jak poput medvjeda. Lice mu je prekriveno ožiljcima, tijelo također, što Lysan-der poslije otkriva. Ožiljke je zaradio u Svetoj Zemlji boreći se protiv nevjernika. Lysander se čudi što jedan tako snažan, iskusan muškarac traži zaštitu u ime Boga i što uopće treba vjerovati u nekog drugog osim u sebe. Morgantus opaža povučenu štićenika te mu daje naslutiti da ni sam nije u najboljim odnosima s Gospodinom. Na taj način malo-pomalo pridobiva dječakovo povjerenje.

Poslije nekoliko tjedana Morgantus prvi put traži od Lysan-dera da mu dovede djevojku. Lysander s užasom otkriva da je vitez povjerovao klevetničkim riječima seljana; on doista misli kako Lysan-der zavodi mlade djevojke i nagovara ih da napuste svoje kuće! Razljuti se, ali onda pomisli na sve dobro koje mu je došlo od vitezove ruke. On je neupitno dužnik toga čovjeka. I kad na kraju domami jednu djevojku u šumu, anđeoskim smiješkom i lažnim obećanjima, onda to čini misleći kako će Morgantusu osigurati nekoliko lijepih trenutaka. Malo poslije shvaća da je bio u zabludi.

Život uz templara istodobno je strašan i prekrasan. Strašan je u trenucima kad su Lysanderove misli bistre; prekrasan u svim ostalim trenucima, jer mu Morgantus daje nekakve posebne plodove za jelo; kad sjede pokraj logorske vatre daje mu da udiše istočnjačke mirise i brine se da Lysander doživljava svijet oko sebe kao opsjenarsku predstavu. Sve je umjetno, izmišljeno, sve je gluma. Ono što je istinski lijepo nosi masku ružnoće, iz srca strave rađa se savršenstvo. Lysander sada zna da je Morgantus dobar čovjek, gotovo svetac koji se neprestano nalazi u potrazi za svojim Gralom, za vječnim životom, za najvišim oblikom bitka.

Druge godine njihova zajedničkog putovanja, nakon što je Lysander stekao pa potom izgubio mnogo djevojaka, Morgantus mu počinje davati manje plodova nego do tada. I egzotične trave s pomoću kojih je proizvodio mirise zadržava u svojoj torbi na sedlu. Morgantus pita dječaka: »Želiš li po slobodnoj volji ostati sa mnom?«

Opojna sredstva, koja je Morgantus donio s Istoka, zamaglila su mu pogled na sadašnjost, ali ne mogu uljepšati prošlost. Lysander odjednom shvaća što je sve učinio. I ponovno se iz nužde vraća vjeri. Prvi put nakon mnogih mjeseci sjeti se majke. Zna da joj nikad neće moći izaći na oči, ni u životu poslije smrti, tamo gdje je sve čisto i lijepo. Počinje se bojati da bi mu Bog mogao oprostiti grijeh e i sjediniti ga s majkom, ali to se ne smije nikad

dogoditi. Ne poslije ove sramote koju si je natovario na leđa! Postaje mu jasno da i dalje mora griješiti kako bi osigurao mjesto u paklu, daleko, vrlo daleko od majke. Gak bi bilo najbolje kad bi vječno živio. Poslije svih tih razmišljanja Lysander pronalazi jedini mogući odgovor na Morgantusovo pitanje želi li ostati s njim:

— Da — odgovara. I još više od toga, moli Morgantusa da mu daruje život vječni. Vitez pristane. Sad su pravi suputnici. Jedan cilj. Nema savjesti.

Oni su jedno.

Pojavljuje se neobičan mladić. Ime mu je Nestor. Božji je sljedbenik i živi u samostanu pokraj kojega prolaze Morgantus i Lysander. Djevojka koju je Nestor volio bila je jedna od Morgantusovih žrtava. Osim toga, on pokazuje sumnjivo zanimanje za dva stranca. Lysander smatra da je to dovoljan razlog za mladićevo uklanjanje. Ali Morgantus ne misli tako. Kad ga Nestor zamoli da jaše s njim, Morgantus pristaje. Lysander u sebi proglašava svojega gospodara ludim. Prvi put počinje sumnjati. Možda Morgantus baš i nije najčistiji u glavi, možda je već odavno izgubio razum!

Njegova sljedeća pomisao je ljubomora. Možda će Nestor njega, Lysandera, zamijeniti? Namjerava li Morgantus jednostavno zaboraviti one dvije godine koje je proveo s njim ili ga čak namjerava ubiti? Lysander odlučuje da će od sada biti vrlo oprezan.

Nestor je vrlo sposoban u traženju, raspoznavanju i miješanju trava. To mu čak i Lysander mora priznati. S vremenom prestaje vjerovati da mu od Nestora prijete opasnost. Naravno, bivši redovnik ne taji da mu se Lysander ne sviđa, ali Morgantus nijednome od njih ne daje prednost. Dođe li do svađe, vitezove odluke su uvijek mudre i pravedne. Ly-sander se počinje prilagođavati novome stanju i novome suputniku. Putovanje se nastavlja. Djevojke i krv.

Već tri godine njih trojica žive u templarskom samostanu u brdima. Morgantus je prekinuo putovanje kad je shvatio da neće naći Gilga-mešovu travu.

Iako se dva njegova učenika na hodnicima i u sobama samostana uklanjaju s puta jedan drugom i katkad se ne sretnu danima, Ly-sander je i dalje suzdržan prema Nestoru. Više ga se ne boji kao izdajnika kao na početku njihova zajedništva, ali sve jasnije osjeća da je Nestor sasvim drukčiji od njega. Lysandera u samostanu smatraju zatvorenim i mrzovoljnim. On zna da se iza toga zaštitnoga zida krije samo njegov strah od ostalih (što, naravno, nikad ne bi javno priznao). Za razliku od njega Nestor je rječit i omiljen među drugim templarima. Međutim, Lysander vjeruje da je srce u nutrini te živahne ljuske već odavno umrlo. Ali kada se to dogodilo? Onda kad se prvi put susreo s Morgantusovim istraživanjima? Ili možda još prije, kad je umrla djevojka koju je volio?

S vremenom se Lysander uvjerava da se u Nestoru krije duboka, smrtna mržnja koja samo čeka trenutak kad će uroditi plodom. Mržnja prema Lysanderu, ali i prema njegovu učitelju Morgantusu.

Velik dan. Nakon pet godina u templarskom samostanu Lysander i Nestor se konačno zareduju. Nekoliko dana prije toga postali su vitezovima. Završni obred pristupa redu obavlja provincijski starješina u prisutnosti ostale braće. Morgantus nije tamo; kao i svaki dan on radi u vještici kuhinji.

Nakon brojnih pitanja i odgovora kojima se provjerava duša i tijelo pristupnika, službeno ih upoznaju sa strogim zakonima reda. O tajnama templara se ne govori. Kršćani postaju članovi kršćanskoga reda.

Nema nikakve maškarade, pomišlja Lysander, savršenije je nego u pravoj vjeri.

Non nobis, Domine, non nobis sed nomine tuo da gloriam.

Kakva lakrdija!

Nečuveno! Skrnavljenje samostana!

Na vratima su se pojavile dvije žene, majka i kći. Nakon višednevnoga hoda po brdima one su prljave i iscrpljene. Žele razgovarati s Morgantusom. Redovnici stoje na prozorima i gledaju kako Morgantus izlazi i prilazi ženama. Odvodi ih do obližnje šume. Starija žena nešto živahno govori vitez, ne poznaje poniznosti pred Božjim čovjekom. Kći stoji i šuti. Ima šesnaest ili sedamnaest godina.

Nakon nekog vremena, sunce već zapada za vrhove prekrivene snijegom, Morgantus se s obje vraća do vrata. Zapovijeda čuvarima da ih pusti unutra. Dolazi do svađe jer je ženama najstrože zabranjen pristup samostanu. Ali Morgantus je moćan, braća ga poštuju i na kraju provodi svoju volju.

Sa svojega mjesta uz prozor Lysander gleda kako Morgantus nestaje u zgradi s dvije žene. Dok žuri prema vratima, s Nestorom za petama, doznaje od čuvara da ih je Morgantus odveo u svoje odaje. Ly-sander i Nestor trče za njima i zamole ga da ih pusti i da im objasni o čemu je riječ, ali njihov učitelj im ne odgovara. U sobi vlada tišina.

Starija žena je mrtva. Njezina kći očekuje dijete.

Morgantus je pozvan na red, ali nitko njegovu obranu ne dovodi u pitanje: preminula žena bila je supruga njegova brata; kad je on umro, zamolila je Morgantusa, i sama neizlječivo bolesna, da pomogne njezinoj trudnoj kćeri. Morgantus ih je primio jer mu je ljubav prema bližnjemu bila važnija od zakona reda. Zbog toga je dobio opomenu i mora se nekoliko sati moliti u kapelici. Trudna djevojka smije stanovati u nusprostorijskim prostorijama dok ne donese dijete na svijet.

Je li Lysander doista jedini koji sumnja u svojega gospodara?

Prokleti Nestor! Osrmotio je cio red.

Dok se nisu pojavile te dvije žene redovito je mogao sudjelovati u Morgantusovim istraživanjima. Miješao je trave za njega (u što se na kraju bolje razumio od samoga gospodara) i pomagao mu u svemu. U početku je Lysander bio zavidan što su se oni tako dobro slagali, ali mu je s godinama postalo svejedno. Otkad žive u samostanu, Morgantus više nije tražio djevojke. Lysander veći dio vremena provodi u pisarnici i u knjižnici. Pronašao je stare spise iz kojih je Morgantus pokupio veći dio svojega znanja. Postalo mu je jasno što Morgantus radi, što želi i što namjerava s trudnom djevojkom. I Nestor ga je pročitao. To je jedino objašnjenje za njegov čin. Lysander je oduvijek znao da je njegov suparnik častoljubiviji od njega. Ali da će ići tako daleko... no, ipak se dogodilo. Lysander je za katastrofu doznao rano ujutro. Jedan mladi redovnik, čuvar, probudio ga je u njegovoj sobi. Kaže mu da odmah dođe u gospodarove odaje. Dogodilo se nešto strašno! Redovnici se guraju na hodniku pred Morgantusovim vratima. Kad ugledaju Lysandera, uklanjaju se kako bi on mogao proći. Šapat uzbuđenih redovnika utihne dok Lysander prolazi između njih. Duboki nemir ispunjava kamene hodnike samostana. Gospodarova alkemičarska kuhinja je opustošena. Našli su Morgantusa u njegovu krevetu. Bodež mu viri iz grudi. Još se nitko nije usudio izvaditi ga; boje se da bi vitez mogao iskrvariti. Lysander odgurne u stranu vidovnjaka koji je upravo htio Morgantusu skinuti noćnu košulju.

— Tko? — prošaputa Lysander i prisloni uho na gospodarova usta.

Jedno jedino ime prelazi preko Morgantusovih usana. Dovoljno razgovijetno da bi moglo potvrditi Lysanderove pretpostavke. Želi se udaljiti od ranjena gospodara kako bi osobno mogao predvoditi potjeru za Nestorom, ali ga starac uhvati rukom za podlakticu.

— On zna ono! — prozbori gospodar hropćući. — On zna!

Lysander odlazi i zajedno s dvadesetak braće pretraži šume. Pronalaze tragove, ništa drugo. Nestor je nestao.

Morgantus je živ. Bodež mu je promašio srce. Već poslije dva mjeseca ponovno je na nogama. Još uvijek nema traga izdajniku Nestoru. Provincijski starješina izopćuje ga u odsutnosti. Lysander traži dopuštenje da ga goni, ali ga Morgantus moli da ostane u dvorcu. Lysander ga poslušao.

Morgantus se poslije pokušaja ubojstva odnosi prema Lysanderu kao prema sinu. Upućuje ga u sve svoje tajne. Zajedno će učiniti čuda. Ljubav, koju je Lysander nekad osjećao prema vitez, ponovno oživljava. Katkad se mora dogoditi nešto loše da bi se sve opet okrenulo na dobro, misli Lysander. Trenutak poslije ta mu se misao učini glupom.

Porodaj djevojke iz nusprostoriya izaziva uzbuđenje. Morgantus je odlučio da će osobno nadgledati porod. Daje djevojci otopine, govori joj lijepe riječi, daje joj nadu. Ipak, mlada je majka preslaba. Njezin se život gasi u trenutku kad donese dijete na svijet. Pokopaju je po kršćanskome obredu izvan samostana. Nitko ne dovodi njezinu smrt u vezu s Morgantusovim otopinama.

Lysanderove slutnje se potvrđuju: gospodar mu priznaje da je bio otac mrtve djevojke, ali i otac novorođena djeteta! Morgantus je imao dijete s vlastitom kćeri! Lysander zna što to znači.

Međutim, njihove su se nade izjalovile. Rodio se dječak! Morgantus ga u bijesu odbacuje. Braća se sažaljevaju nad njim i odnose ga u ženski samostan u dolini. Lysander je sada siguran da je njegov neprijatelj sve to predvidio. Nestor se bojao da bi gospodarovi grijesi mogli izaći na svjetlo dana i da bi bio izbačen iz reda. Ali prije nego što se to moglo dogoditi, Nestor si je pribavio sve rezultate starčevih pokusa. Ta zmija! Dijete i dijete djeteta ostaju Morgantusova i Lysanderova tajna. Tajne povezuju ljude. Ovakva više od drugih. U Parizu spaljuju na lomači Velikoga učitelja Jacquesa de Molaya. Lysander, Morgantus i ostala braća bježe. Konačno! Gotovo je!

Osmo poglavlje

Mjesec je obasjao ruševine samostana blijedim svjetlom. Široki trak svjetlosti pao je kroz glavni ulaz na tri nijeme osobe na stubama i pretvorio ih u sablasne obrise. Gillian je sjedio između dvoje djece i stavio ruke na njihova ramena. Jaki naleti ledenoga vjetra spuštali su se niz obronke šumeći u jelama i smrekama. Nekadašnji park samostana Sveti Jakob izgledao je na mjesecini kao zapuštena Božja oranica. Gillian je osjetio kako Gian i Tess drhte. Nije znao je li tome kriva hladnoća ili strahote koje su doživjeli sjećajući se prošlosti. Djeca su govorila nesuvislo, isprekidano, povremeno i nerazumljivo. Katkad su to bili samo pojedinačni pojmovi, onda opet opisi puni pojedinosti koji su trajali minutama, tako dotjerani kao da ih je netko drugi sastavio i dao djeci.

Na kraju je Tess od iscrpljenosti utonula u Gillianovo naručje, a i Gianov je glas oslabio. Gillian je odlučio da je sada dosta. Još im je priuštio nekoliko trenutaka mira, a onda ih je, onako omamljene, odnio natrag u kola. Kola su i dalje stajala na istom mjestu pokraj porušenih vrata, ondje gdje ih je ostavio prije nekoliko sati. Nakon što je od svoje odjeće napravio djeci ležaj na podu kola, Gillian se popeo na kočijaševo sjedalo. Okrenuo je konje prema dolini pa su pošli neravnim putem. Smrzavao se i sigurno će se prehladiti, ali djeci je kaput

potrebniji nego njemu. Konačno se slika prošlosti razbistrila i događaji su postupno dobivali smisao. Oko deset sati dopodne stigli su u Ziriich. U tom trenutku Gillian se osjećao kao da je on netko drugi, a ne onaj tko tjera konje. Umor i iznemoglost skoro su ga savladali.

Do večeri su ostali u hotelskoj sobi. Kad se Gillian poslije osam sati probudio, pitao se hoće li odmah nastaviti putovanje ili će pričekati do sljedećega jutra. Kako ne bi djeci potpuno poremetio dnevni ritam, odlučio je da će tek sutra, u srijedu, nastaviti putovanje vlakom.

Noć je proveo uglavnom budan, uznemireno se vrtio po krevetu neprestano razmišljajući o onome što su mu djeca pripovijedala. Kad se iznad krovova Ziiricha počelo rađati jutro i kad su kroz prozor pale prve zrake sunca u sobu, vjerovao je da je iz odlomaka složio više ili manje cjelovitu sliku. Nešto je još prije doznao od svojih prijatelja, neke stvari je pronašao u njihovim starim spisima, ali mu je većina toga bila novost. Više nije sumnjao daje odluka o dovođenju Tess i Gia-na do ruševina samostana bila ispravna.

Dok je gledao kako djeca spavaju, s tugom se sjetio Aure. Nije znao gdje se nalazi, nije znao je li joj dobro. Dobio je samo obavijest o njezinu odlasku u Svanetiju; međutim, što je bilo poslije s njom i Christopherom, ostalo je tajna. Nije mogao učiniti ništa osim nadati se.

Nakon što je probudio Giana i Tess i na brzinu doručkovao s njima, odvezli su se na željeznički kolodvor. Odmah po dolasku izabrali su vlak kojim će putovati, a putne karte su već bile u njegovu džepu.

Vlak je bio spreman i krenuo je samo nekoliko minuta nakon što su pronašli prazan odjeljak. Grad je ostao iza njih, a vlak je duž obale Ziiriškoga jezera vozio prema istoku.

Kroz plodne, šumama obrasle doline između strmih stijena put ih je vodio u Austriju. U rano dopodne stigli su u Innsbruck gdje su presjeli u vlak koji je preko Bolzana i Trenta vozio za Veronu. Ondje su mogli birati hoće li preostale sate do jutra provesti u hotelu ili će nastaviti put noćnim vlakom koji će ih odvesti dalje na istok. Kako su djeca spavala za vrijeme vožnje, nije bilo teško donijeti odluku. Sat vremena nakon ponoći smjestili su se onako umorni u jednom gotovo praznim velikim kolima, vjerujući da će im biti potrebno više od četiri sata da prijeđu stotinu kilometara. Vlak je stajao doslovno u svakom malome mjestu, a na kraju ih je iza Padove zahvatila oluja, koja je došla od obale i zbog koje su kasnili gotovo dva sata. Djeca nisu uopće znala za to, ali je Gillian psovao u sebi. Mrzovoljno je promatrao noćno pročišćavanje. Nakon što su isprali blato s tračnica, vožnja se konačno nastavila. Gian se probudio i pogledao kroz prozor. Noćno je nebo na obzoru dobilo sivu boju. U osvit dana vlak je prolazio kroz močvarni kraj ispresijecan kanalima.

— Hoćemo li uskoro stići? — upitao je dječak.

Gillian je kimnuo glavom izgubivši se u mislima. Proteklih godina zavolio je taj kraj, prihvatio ga kao svoj dom. Sada bi dao sve samo da može biti uz Auru. Tamo, kamo je otišla, bila joj je hitno potrebna pomoć, i to njegova više nego bilo čija.

Vlak se zaustavio. Od kolodvora do luke bilo je samo nekoliko koraka. Jutarnje nebo bilo je tmurno, galebovi su kriješćeći letjeli kroz maglu iznad zaljeva. Skupina ljudi čekala je brodić da ih preveze na drugu stranu. Osjećao se smrad prljave morske vode i mokroga drve-ta, riba i voća jednoga trgovca koji je presjedao s njima.

U brodiću su sjeli jedno uz drugo na drvenu klupu. Dok su Gillianove misli još lutale negdje u daljini, djeca su radozno pratila što se događa oko njih.

Venecija se uzdizala iz jutarnje magle poput kamenoga čudovišta. Tornjevi su postajali sve viši, a sa svakim metrom pridruživali su im se novi. Kupole crkava svjetlucale su na jutarnjem suncu, kuće su izranjale iz nejasnih obrisa, odvajale se jedna od druge, postajale sve veće, dobivale jasne oblike. Čamci su im presijecali put, a na kraju i uske crne gondole. Gondolijeri su se dovikivali. Nakon svih tih godina Gillian ih još uvijek nije razumio. Talijanski jezik mu više nije stvarao poteškoća, ali mekan, osebujan venecijanski dijelekt bio je gotovo jezik za sebe.

Brodić je nastavio kliziti klancem sivih palača koje su kao luksuzni parobrodi što tonu naviještali smrt i propast. Stari stupovi, oronuli ukrasi, prozorska okna bez stakla i pokraj svega, kao neobična suprotnost, život grada što se budi. Brodić je pristajao uz drvene dokove ili uz nogostupe, ostavljao putnike i primao druge, muškarce i žene s košarama koje je vozio do Trga Svetoga Marka. Međutim, ni ljudi, ni njihov jutarnji umorni žamor, ni žurba na obali nisu mogli sakriti melankoliju toga mjesta.

Jutarnja je svjetlost otkrila visoku, staru zgradu. Brodić je klizio ispod blijedih prozora od kojih su neki bili osvjetljeni. Svjetlost koja je dolazila s tih prozora plesala je po mutnoj vodi kao da želi stranca namamiti sve dublje i dublje u labirint ovog prekrasnog grada. Djeca su se stisnula uz Gilliana; i sama su osjećala turobno ozračje. Poput sjenke su prolazili pokraj čvrsto privezanih gondola. Odjednom je kormilarov povik presjekao tišinu i u istom su se trenutku svi sagnuli jer je brodić prolazio ispod niskoga mosta. Na nekim su se obalama nalazile baklje koje su stanovnici zapalili pred palačama i kućama kako bi gondolijeri i kormilari mogli ploviti u polumraku.

Većina putnika napustila je brod još na prvim postajama, odavno prije nego što je Gillian zamolio kormilara da pristane nedaleko visoke, sumorne građevine. Stara palača stajala je na kraju uskoga sporednog kanala u koji je kormilar skrenuo negodujući, jer se to mjesto nalazilo predaleko od njegove uobičajene linije.

Palača Lascari uzdizala se s druge strane visokoga zida kroz koji se moglo proći kroz otvorena vrata. Iza portala vodio je povišeni put do pravoga ulaza u zgradu. Stari vrtovi s desne i lijeve strane potonuli su u morske dubine.

Valovi su udarali o kamen prekriven algama. Brod je ostavio Giliana i djecu kod ulaza i potom se udaljio. Dok su hodali uskim mostićem, ostala četiri putnika s broda nijemo su gledala za njima, sve dok brod nije zašao za ugao.

— Izgleda strasnije nego što jest — uvjeravao je Gillian djecu, ali to ih nije umirilo. Čvrsto su ga držali za ruke, kao da im se čak i krv sakrila u neki udaljeni ugao tijela.

Polako su koračali putem, usred potopljenih vrtova. Ulaz im je bio sve više, tamnosmeđa dvokrilna vrata ukrašena reljefima. Gornja četvrtina vrata bila je izrađena od šarenoga stakla. Na sredini se nalazila obrnuta slika anagramskoga kvadrata koji se mogao brzo pročitati samo s nutarnje strane.

Gillian je podigao ruku kako bi mogao dotaknuti željezo u obliku zmaja. U istom trenutku desno je krilo zamahnulo prema unutra. Iz mraka je izronila neka prilika kao kad se netko uzdiže s dna oceana, velika i blijeda, veoma zagonetna. Jutarnja svjetlost je otkrila daje riječ o mršavom, visokom, vitkom muškarcu srebrnastosive kose i usukane brade. Obrve su mu bile crne i raščupane poput perja mrtve ptice.

— Giorno, Gilliane — rekao je čovjek dubokim glasom — come stai?

— Non c'e male, grazie — odgovorio je. — Mislim da bismo pred djecom trebali govoriti njemački.

— Naravno — rekao je čovjek i srdačno se nasmiješio ugledavši ih. — Mi želimo da se kod nas osjećate ugodno.

Sudeći po izrazu dječjih lica bilo je jasno da o nekoj ugodi nema ni govora.

— Gian i Tess, moj sin i Lysanderova kći — predstavio ih je Gillian, a onda pokazao rukom na čovjeka. — Grof Lascari. On je naš dobar prijatelj, ne morate se bojati.

— Bojati? — povikao je Lascari i nasmijao se. — Od mene? Njegovo oduševljenje nije djelovalo nimalo namješteno nego

iskreno. Pomisao da bi ga se netko mogao bojati bila mu je, izgleda, potpuno strana.

Lascari se maknuo u stranu i pustio ih da udu. Ugledali su usko, ali neobično visoko predvorje. Izgledalo je kao unutrašnjost nekakva tornja. Uokolo na zidu na prvom i drugom katu nalazili su se balkoni. Široko, zavojito stubište zauzimalo je velik dio prostorije. Stubište nije završavalo na kraju dvorane, nego je vodilo dolje, u dubinu. Od dolje se čulo pljuskanje. Osjetio se miris trulih alga, a iz dubine je prodirao vrlo hladan zrak. Predvorje je bilo oskudno namješteno. Nije bilo ni sagova ni slika kakve bi se mogle očekivati u tako velikoj kući. Samo čista žbuka i mramorni pod.

Maleni Gian se okrenuo i pogledao u kvadrat od slova iznad vrata. Spram jutarnje svjetlosti bilo je lako odgonetnuti starinska slova.

S A T A N A D A M A T A B A T A M A D A

N A T A S

— To isto ima i kod nas u dvorcu — prošaputao je, ne znajući treba li se radovati zbog toga.

— U knjižnici tvojega djeda — potvrdio je Gillian. — To je jedan od znakova templara.

Gianovo oduševljenje trajalo je vrlo kratko, jer je iznenada nešto shvatio i širom otvorio oči.

— Da — rekao je Gillian kad više nije mogao podnijeti pogled pun predbacivanja koji mu je uputio njegov sin.

— Mi se sada nalazimo u glavnome stanu templara, Giane. A grof Lascari je Veliki učitelj.

Smjestili su se na prvom katu u sobi koja se činila udobnijom nego hladno predvorje u prizemlju. U otvorenom kaminu gorjela je vatra. Zidovi su bili skriveni iza drvenih polica za knjige. Police su bile bogato ukrašene rezbarijama. Bez nekoga vidljivog reda izdanja novijega datuma stajala su pokraj prastarih, požutjelih knjiga velikoga formata. Iznad vrata visjela su dva prekrížena mača, a prozori su bili zastrti crvenim brokatom. Prije nego što su ušli u prostoriju, Lascari je pozvao Gilliana u stranu. — Zar oni sami po sebi ne bi morali prepoznati kvadrat, ako doista posjeduju sjećanje svojih predaka?

Gillian je odmahnuo glavom. — Njihovo sjećanje postaje određeno samo onda kad se nađu na mjestima na kojima je prisutnost prošloga osobito snažna, mjesta na kojima su Nestor i Lysander, ili jedan od njih, živjeli ili radili.

Dodao je slegnuvši ramenima: — Ja barem pretpostavljam da je tako. Do sada je sve govorilo u prilog tome.

Veliki je učitelj podigao obrve ne rekavši ni riječ.

Ali sada, nekoliko minuta poslije toga, nagnuo se naprijed u svojem velikom naslonjaču i ozbiljno pogledao prema Gianu. — Ti si lukav dječak, zar ne?

Iz šalica koje je sluga donio Gianu i Tess dizala se para vruće čokolade. Para je poput slatke magle lebdjela između Velikoga učitelja i djece. Okrenuvši se prema Tess, Veliki je učitelj upitao: — A ti si, naravno, pametna djevojčica, Tess. Ako želite, objasniti ću vam što znači onaj kvadrat iznad vrata.

Tess ga je pogledala gotovo ravnodušno, ali Gian je kimnuo glavom u znak pristajanja.

On se tako trudi djelovati odraslo, pomislio je Gillian ne bez ponosa.

Grof je ustao i s kamina uzeo olovku i komad papira. — Vidite...

Nešto je načrčkao na papir i to pokazao djeci. — Kad se iz kvadrata izbace sva slova osim A i B, a preostala slova A poveže crtom, dobije se ovaj uzorak.

— Templarski križ — primijetio je Gian, koji je poznavao ovaj znak iz vremena koje je Nestor proveo u samostanu. — To su prije vitezovi nosili na svojim košuljama.

— Točno — radosno je potvrdio Lascari i sa strane pogledao Gilliana. Ali onda su se ponovo ukosile njegove crne obrve i on je opet nešto nacrtao na papir, točno ispod kvadrata. — Sada ćemo napraviti obratno — rekao je. — Ostavit ćemo sva slova osim A i B.

S T — N

— D — M — T _____ i»

— M — D —

N — T — S

— Onda — upitao je Veliki učitelj — koja su slova ostala?

— S — T — N — D — M — T — polako je pročitao Gian.

— Znaš li što znače ta slova? Gian je odmahnuo glavom.

— Ona znače Salamonis Templum Novum Dominorum Mi-litae Templorum. To je latinski naziv našega reda. Kvadrat iznad ulaza u knjižnicu tvogega djeda nije ništa drugo do spoj templarskoga križa i našega imena.

— Aha — rekao je Gian, ali se nije činilo da ga je to posebno dojmilo. Gillian se nasmiješio.

Lascari je mirne duše zgužvao papir i bacio ga u vatru. Papir je planuo i pretvorio se u pepeo. Lice Velikoga učitelja poprimilo je izgled strogoga učitelja. — Htio bih vam objasniti još nešto. Nestor i Ly-sander nisu bili ljubazni ljudi, to zacijelo već znate.

Djeca su nijemo kimnula glavama.

— Ono što su oni učinili, nema nikakve veze sa mnom, s ovom kućom ili s drugom braćom koja žive ovdje. Mi smo templari, ali mi smo Božji ljudi. I mi osuđujemo ono što su Nestor i Lysander učinili.

— Ovdje još netko stanuje? — znatiželjno je upitao Gian. — I djeca?

To mu se činilo mnogo zanimljivijim od Lascarijevih teških riječi.

— Na žalost, ne — odgovorio je grof dobacivši bespomoćan pogled Gillianu. — Osim brata Gilliana, tvogega oca, nitko drugi od nas redovnika nema djece.

— Brat Gillian? — začuđeno je upitao Gian.

Gillian je lako uzdahnuo. On bi to rado sam objasnio sinu, ali, koliko je poznavao Lascarija, znao je da će ga ovaj preduhitriti.

— Tvoj otac još nije s tobom razgovarao o tome?

Lascari pritom nije gledao u dječaka, nego u Gilliana. U njegovu se glasu osjetilo blago predbacivanje.

Hermafrodit je hrabro uzvratio pogled Velikome učitelju.

— Smatrao sam važnim da Gian i Tess saznaju nešto o današnjim templarima prije nego što čuju da sam i ja jedan od njih.

Ni to nije moglo otjerati sumnju iz Lascarijevih pogleda. On je cijenio Gilliana, ali je znao da je pristupio redu više iz nužde nego iz uvjerenja. Čak i nakon sedam godina provjere i obrazovanja Lascari nije potpuno prestao sumnjati. A Gillian je u sebi morao priznati da je Veliki učitelj bio u pravu, on je, doduše, prihvatio učenje, ciljeve i pute-ve reda, ali mu je kršćanska vjera, na kojoj se sve temeljilo, još uvijek bila odbojna. On se molio s ostalima i primao sakramente i cijenio je to kao simbol i kao mogućnost meditacije. Međutim, nikad nije postao istinski katolik.

Lascari je sve to dobro znao. Ali njemu je također bilo jasno u što se upustio kad je primio Gilliana u red, bez obzira što je to bilo dopušteno samo muškarcima, sada, kao i prije sedamsto godina, a Gillian je bio i jedno i drugo, muškarac i žena u jednome tijelu. Još jedna stvar koja se nije slagala sa statutima reda.

Gillian se još dobro sjećao prvoga razgovora s Velikim učiteljem. Nakon ozdravljenja od rana koje mu je nanio skupljač masti u podrumima Hofburga, bez daljnjega zadržavanja otišao je u Veneciju. Već je dugo znao da tu postoji ogranak templarskoga reda koji se suprotstavlja Lysanderovim ciljevima. Lysander gaje, za vrijeme dok je radio kod njega kao plaćeni ubojica, sam uputio na jednoga redovnika. Do danas mu nije bilo jasno je li Lascari znao da je Gillian ubio jednoga od njegovih ljudi. To je bio razlog zbog kojega se Gillian nije već prije obratio venecijanskim templarima. Tek nakon poraza u podrumu Hofburga shvatio je da nema drugoga izlaza. Veliki ga je učitelj tada primio u istoj ovoj sobi i započeo razgovor sličnim riječima:

— Templari su na lošem glasu, a to je samo jedan od razloga koji nas prisiljavaju da skrivamo postojanje reda.

Međutim, mi, moja braća i ja, nemamo nikakve veze s klevetama koje se općenito odnose na templare.

Lascari je i tada kao i danas sjedio ispred kamina u kojemu je gorjela vatra i nije ispuštao Gilliana iz vida. Čak i kad je punio lulu, pogled mu je ostao prikovan za gosta. — Nije li to groteskno? Danas svi osuđuju progone vještica iz kasnoga srednjeg vijeka kao nečovječne, ali mi templari i nakon nekoliko stotina godina slovimo kao neprijatelji. Gdje je tu pravda? Do danas se naš red pridržava Božjih zakona. Mi smo kršćanska zajednica, u tome se nije ništa promijenilo.

— Lysander na to gleda drukčije.

— Lysander i njegov učitelj Morgantus — tada je Gillian prvi put čuo to ime, a izraz »Lysanderov učitelj« strašno ga je zbunio — primili su mračno naslijeđe. U srednjemu vijeku naš se red podijelio. Oni, koji su ostali vjerni Kristu i papi bili su mučeni, ubijani ili su morali izaći iz reda. Međutim, ostali, oni koji su neupitno zaslužili bijes Crkve, dali su se u bijeg. Napustili su Europu i otišli na istok.

— Kamo su otišli?

— Na Kavkaz. Ondje su sagradili samostan, tvrđavu koju su proglasili svojim novim glavnim stanom. I ja tek otprije nekoliko godina znam gdje se oni točno nalaze. Odmetnuti templari predali su se tamo razvratnostima i svetogrđu, pravili su alkemijske pokuse i, što je još gore, bavili se crnom magijom. Molili su se Baalu i Baphometu, predavali se porocima i mračnim izopačenostima. Lysander i Morgantus potječu iz toga pakla, a moć, koju danas imaju, temelji se na bogatstvu i utjecaju kavkaskih templara.

Načinio je kratku stanku i iskrivio lice kao da mu to još i sada zadaje tjelesnu bol.

— Ovdje, u Europi, prošlo je mnogo vremena dok nije izraslo nešto novo iz ostataka reda. Više od dvjesto godina templari su se potajno sastajali i dogovarali se kako će obnoviti red. Na kraju im je to uspjelo, ali je u 18. stoljeću Templum Novum ponovno pao u zaborav. Ovo što vidiš ovdje, Gilliane, ova palača, ja sam, moja braća koja ovdje žive, sve to su bijedni ostaci onoga što je nekad bio Templum Novum. Mi smo samo blijeđe sjenke naše prošlosti, a Lysander i Morgantus čine sve da tako i ostane.

Gillian je zamolio Lascarija da mu još pripovijeda o Morgan-tušu. Za uzvrat je obećao da će mu reći sve što zna o Lysanderovu bečkome podzemnom carstvu. Tek tada je Velikom učitelju postalo jasno koliko je važan bio hermafrodit u borbi protiv Lysandera pa se potrudio pridobiti ga za ciljeve novoga templarskoga reda.

Gillian je prihvatio. Primio je katoličku vjeru i pristupio redu. Zajedno sa svojom novom braćom zadao je velik udarac Lysan-deru i Morgantusu kad su savršeni sa zemljom samostan Svetoga Jakoba, izvor za zadovoljavanje Morgantusovih potreba za djevojačkom krv.

I sada, sedam godina poslije njegova prvog posjeta palači Lascari, ponovno je sjedio u ovoj sobi i slušao kako se Veliki učitelj trudi objasniti djeci ciljeve novoga templarskoga reda. No, premda su Gian i Tess rano sazreli i bili duhovno razvijeni, riječi o prastarim redovima, obredima i pravilima nisu ih previše zanimale. Bilo je jasno da se Lascari, doduše, razumio u požutjele spise i zaboravljeno znanje, ali je bio bespomoćan pred svim onim što se događalo izvan palače. Bilo je nedvojbeno da nije imao dara za ophođenje s djecom.

Gillian je malo poslije prekinuo grofovo predavanje i odnio djecu u krevet. Za njih je bila pripremljena soba za goste, nedaleko Gillianove.

Međutim, on se vratio k Lascariju kako bi se dogovorili što će dalje raditi.

Venecija je grad bez podruma. Mali broj onih koji su nekad postojali, već su godinama bili preplavljeni i nepristupačni.

Bilo je čudno da su Lascarijevi preci uspjeli ispod palače izgraditi suhi podrum. Zidovi, pod i strop bili su obloženi katranskim papirom, savršeno, bez šavova, tako da u proteklih dvjesto godina nije bilo ni traga vlazi. Graditelji nisu smatrali nužnim prekriti površine obložene katranskim papirom pa je podrum malom broju ljudi koji su znali za njega izgledao kao crni mjehur u srcu lagune.

Skrovište je bilo savršeno. Iznad podrumskoga stropa nalazio se dvometarski sloj vode koji je dopirao do stubišta palače. Gillian i djeca čuli su žuborenje u predvorju. Nitko, tko nije bio upućen u tajne reda, nije mogao ni slutiti da se ispod vode nalazi dvorana u koju se može ući.

Tamo dolje okupljali su se posljednji članovi Novih templara, održavali savjetovanja, vježbali rukovanje starim oružjem i sve više sumnjali u ono što čine, u temeljni smisao njihova postojanja.

Osim Gilliana i Lascarija bilo je još osam drugih redovnika. Nitko nije bio mlađi od pedeset pet godina, većinom su bili čak daleko stariji od šezdeset godina. Već se odavna moglo znati da će preostala devetorica biti nosači lijesa njihova reda. Jedno ili možda dva desetljeća dijelila su Nove templare od njihove konačne propasti, bez obzira hoće li Lysander pridonijeti tome ili ne. Tužna istina koja se provlačila kroz svaki razgovor, svaku molbu i svaku djelatnost starih redovnika.

Ujutro nakon njihova dolaska u palaču Lascari Gillian je zajedno s još šest redovnika sjedio za okruglim stolom usred crnoga podruma. Nedostajao je samo jedan redovnik.

Za to su se vrijeme Gian i Tess igrali skrivača na tavanu palače, prevrtali po prastarim sanducima i izvlačili prošlost obitelji Lascari u prašnjavi polumrak tavana. Nitko ih u tome nije sprečavao, najmanje Veliki učitelj. Poslije neuspjeloga govora prethodne večeri odahnuo je vidjevši da se djeca bave sama sa sobom.

Samo što je Gillian završio s pričom o sjećanjima djece, iz otvora na zidu odjeknuo je dubok glas. Cijev za razgovor vodila je gore u prizemlje. Sluga je javio da je stigao hitan brzojav. Jedan od braće požurio je gore kako bi ga preuzeo.

Kad se vratio, bio je zadihan.

Trenutak poslije vijest je i druge ostavila bez riječi. Računali su s mnogo toga samo ne s tim.

Brzojav je poslao brat Bernardo. Njega je Lascari prije nekoliko tjedana na Gillianov nagovor poslao u Njemačku. Prerušen u staroga ornitologa stanovao je u selu nedaleko dvorca Institoris i promatrao što se tamo događa. Bernardo je inače sudjelovao u oslobađanju djece. On je također poslao vijest u Veneciju o Aurinu odlasku i predložio da se djeca odvedu u Švicarsku.

Međutim, njegova je današnja vijest pozivala na uzbunu.

Morgantus u dvorcu, pisalo je u brzojavu. Deset ljudi kod njega. Posluga otpuštena. Nema više mogućnosti da se bilo što sazna. Očekujem upute.

Deveto poglavlje

Starac se približio i Auri je odjednom postalo loše. Želudac joj se stisnuo, koljena počela klecati i skoro se srušila. Bojala se da će morati povratiti, ako se bude rukovala s njim.

Međutim, starac se zaustavio na dva koraka ispred nje i sumnjičavo je promatrao. Tada je rekao nešto na svanetijskom jeziku. Ma-rie, koja je stajala pokraj Aure i Christophera, prevela je njegove riječi: — Želi znati jeste li došli zbog zlata.

— Kakvoga zlata? — ljutito je upitao Christopher.

— Ova su brda poznata po nalazištima zlata — objasnila je mlada Svanetijka. — Legenda o Zlatnome runu, koje su Argonauti navodno ovdje pronašli, samo je jedna posljedica toga. Druga je ta što već stoljećima tragači za zlatom, pustolovi i zločinci dolaze ovamo u lov na blago Svanetije.

Aura je prije dolaska u Suchumi svoju crnu haljinu promijenila za uske jahaće hlače, široku košulju od grube tkanine i vestu. Kao i dvoje drugih imala je na sebi krzneni kaput koji joj je dozeao do koljena. Rukavice su nosili samo noću; danju ih je sunce čuvalo od prevelike hladnoće.

Približavali su se selu s južne strane. U posljednja tri dana od njihova polaska iz Suchumija to je bilo prvo naselje u koje su ušli. Sva druga naselja, koja su vidjeli iz daljine u zelenim dolinama Gornje Svanetije, obišli su u velikom luku, i to na Mariein nagovor. Čak je i za nju kao Svanetijku bilo nesigurno ući u neko od tih sela, a za strance pak opasno po život. Mjesto Ušguli nalazilo se u udubini ukopanoj među obroncima obraslim suhom travom. Stanovnici su selu dali ime »Kruna Kavkaza« stoje Auri bilo prilično nerazumljivo; nakupina grubih kamenih kuća, tornjeva bez prozora bila je sve drugo samo ne kraljevska. Marie im je objasnila da naziv potječe od položaja sela Ušguli na rubu doline Inguri. Kao najviše mjesto u zemlji dobilo je povlasticu da se nazove »krunom«. Neprijateljska sela Svanetije osporavala su tu povlasticu i za Auru bi bilo bolje kad bi se suzdržala od sarkastičnih izjava. Na Aurinu ogorčenu primjedbju da je ovdje ionako nitko ne razumije, Marie nije rekla ništa. Marieino rodno mjesto nalikovalo je kamenoj šumi. Prastare obrambene kule isticale su se na slici. Slične građevine Aura je vidjela na slikama iz Italije. Nehotice se prisjetila tornjeva Firenze. Ovdje, na kraju svijeta, ovakve građevine djelovale su joj strano i tajanstveno. Izbrojala je točno četrdeset takvih tornjeva koji su uglavnom bili povezani s niskim kućama sivosmeđih krovova. Stršali su u plavo nebo, u visinu od trideset, četrdeset metara, poput dimnjaka kakve pretpovijesne tvornice iz mašte. Sunce se već popelo iznad gorskih vrhova, a svaki je toranj bacao tamnu, izduljenu sjenu.

Marie ih je hrabrila da pođu s njom u selo. — Ne brinite — rekla je smiješeći se. — Dok sam ja s vama, neće vam pasti dlaka s glave.

Starca, koji joj se obratio, ostavili su uz rub staze. Na svoje zaprepaštenje Aura je prolazeći pokraj njega primijetila da za pojasom ima nezgrapan, zastarjeli pištolj. Drška je bila glatka i istrošena. Starac ih je nepovjerljivo pratio pogledom.

— Od čega ovdje ljudi žive? — upitao je Christopher.

— Od koza i od zlata.

— Ja uopće nisam vidio nikakav rudnik.

— Ovdje nema rudnika. Ljudi stavljaju ovčje krzno u gorski potok i to tako da stranu na kojoj je vuna okrenu prema gore. Ako imaju sreće i dođu na pravo mjesto, na krzno se nahvataju mala zlatna zrnca i tako...

— Nastane Zlatno runo.

U Christopherovim očima vidjelo se oduševljenje, ali, kako je Aura s negodovanjem primijetila, ne samo za legendu i zlato Svanetija-ca. Njegova naklonost prema Marie već odavna nije bila tajna, a katkad se Auri činilo da će mu lijepa Svanetijka uzvratiti osjećaje. No, pomislila je, možda će to poboljšati izgleda da se zdravi vratimo na obalu.

— Što znače svi ti tornjevi? — upitala je Aura kako bi prestala misliti na to.

— U Svanetiji vlada zakon krvne osvete — odgovorila je Marie ne okrenuvši se prema njoj. — Ako nema stranih napadača, onda ratuju domaća sela. Kule služe za obranu, ali one su i simbol bogatstva neke obitelji i snage njezinih sinova.

Zašli su u sjenu visokih, uskih građevina. Izbliža se vidjelo da su stare i oronule. Aura je pomislila kako se ona ne bi ugodno osjećala kad bi pokraj svoje kuće imala takav toranj, najviše bi se bojala da joj se ne sruši na glavu. Čak i sada joj nije bilo svejedno proći pokraj nakre-nutih zidova. I Christopher je odjednom ušutio. Samo se Marie smijala bez riječi i vidjelo se da je veseli nesigurnost njezinih pratitelja.

. S desne i lijeve strane staze stajala su djeca, zamorila i znatiželjno promatrala dolazak stranaca. Pridružila im se i po koja odrasla osoba, uglavnom žene, jer su muškarci čuvali koze u brdima. Iz kuća se osjetio miris pečenoga mesa, ali i izmeta.

Tri putnika vodila su svoje konje za uzde. Potkove su glasno zveckale po golome šljunku. Čvrstih puteva nije bilo. Ispred jednog od najviših tornjeva izašla im je u susret stara žena. — Moja majka — rekla je Marie i potrčala prema starici. Žene su se zagrlile i smiješeći se izmijenile nekoliko rečenica na svanetijskom jeziku. Tada je Marie pokazala rukom na Auru i Christophera koji su neodlučno stajali sa strane. Staričin pogled odmah se smrknuo. Onda je konačno nijemo kim-nula glavom.

— Dođite u kuću — zamolila ih je Marie i potom nestala za majkom u kolibi koja je bila naslonjena na toranj.

Christopher je upitno pogledao Auru, ali ona je samo slegnula ramenima. Zavezala je konja za stup, ispitivački pogledala kroz niska vrata i ušla unutra. Christopher je pošao za njom oklijevajući.

Iznutra se kuća činila mnogo većom nego izvana. Prostorija je bila velika, možda osam puta osam metara. Na golim zidovima visjeli su rogovi velikih kozoroga. Iza drvene pregrade nalazila se prljava slama; tu su spavale koze kad bi se navečer vratile s planine. Osjetio se strašan smrad. Smrdjelo je po izmetu, stoci i ostacima hrane. Međutim, Auri je najgori bio smrad starosti kojim je koliba bila ispunjena. Činilo se da Marie ništa ne primjećuje. Christopherove usne bile su malo otvorene; i on se poput Aure trudio disati na usta.

Na sredini prostorije za stanovanje nalazilo se ognjište iznad kojega je visio veliki bakreni kotao. Marie ih je zamolila da sjednu oko vatre.

— Naše kuće zovu se mačube — objasnila im je kad su svi sjeli na krzna na podu. — Ovo ovdje — pokazala je na vatru — jest Kera. Ona je posvećena Mesiru, bogu ognjišta. Po našem običaju uvijek imamo za njega spreman pribor za jelo.

Dok je govorila i objašnjavala druge pojedinosti svanetijskog načina života, njezina je majka grabila iz kotla masnu juhu i lijevala je u drvene tanjure. Iako je Auri bilo muka u staričinoj blizini — osjećaj na koji se polako počela privikavati — juha je mirisala odlično. Popila je gutljaj i kimmula Marieinoj majci odajući joj priznanje. Činilo se da je žena sretna zbog toga jer se sada prvi put ljubazno nasmiješila Auri.

— Mislila sam da su Svanetijci pravoslavni kršćani — primijetio je Christopher.

Marie se blago nasmiješila. — U biti, jesu. Ali ovdje svatko ima svoju vlastitu sliku kršćanstva. Što se više udaljavamo od obale i što se više penjemo u brda, to veće mjesto u vjerovanju ljudi zauzimaju stari bogovi. Čudio bi se kad bi mogao vidjeti nekoliko starih obreda.

Auri nije promaklo da Marie Christophera po najnovijem oslovljava sa »ti«. Razlog tome nije bio nedostatak osjećaja za jezik; ona je dobro znala razlikovati načine oslovljavanja. Auri je Svanetijka i dalje strogo govorila »vi«. Nije skrivala kome su upućene njezine simpatije.

Aura je nakon nekog vremena prestala pratiti Marieine priče. Htjela je što prije nastaviti put u templarski samostan, suprotstaviti se Lysanderu i konačno ponovno vidjeti Sylvettu. Pritom je osjetila kako joj je sasvim svejedno kako će proći to sukobljavanje. Prevalila je tako dugačak put da su se njezine namjere gotovo rasplnule. Uništiti Lysandera? Spasiti Sylvettu? Naravno, sve je to bilo važno, ali je odjednom najvažnije bilo doći do kraja, bez obzira na ishod.

Primijetila je kako je razgovor između Christophera i Marie postajao sve prisniji. Čak je pobratima počela doživljavati kao stranca. Možda je to bila nostalgija, možda i očajanje. U svakom slučaju, skoro je zaplakala. — Žao mi je — rekla je otresito na kraju — ako vam smetam, ali mene zanima stvarni razlog našega boravka ovdje.

Vidjela je sjaj u djevojčinim očima i to ju je još više razljutilo. — Koliko je daleko utvrda?

— S konjima oko tri sata — odgovorila je Svanetijka. — Utvrda se nalazi iza ona dva brda.

Auri nije promaklo kako se Marieina majka prekrizila kad je čula te riječi. Iako starica nije rekla ni riječ, činilo se da sve razumije.

— Rekli ste da ovdje možemo naći ljude.

— Još danas navečer, ako želite.

— Sto prije, to bolje.

Marie je oprezno kimmula glavom. — Pobrinut ću se za to.

— Hoćeš li i ti poći s nama? — upitao je Christopher i brižno pogledao Marie. — Mislim, u utvrdu?

— Vidjet ćemo.

— Što to, molim te, treba značiti? — strogo je upitala Aura. Marie se nagnula naprijed i prodorno je pogledala.

— Htjela

bih da pogledate samostan izdaleka prije nego što počnete kovati određene planove. Može se dogoditi da se predomislite.

Christopher je odlučno odmahnuo glavom. — Mi nemamo drugoga izbora — rekao je prije nego što je Aura mogla bilo što odgovoriti. — Naša je sestra ondje zatvorena, to znaš.

Očito da je ispričao Marie cijelu priču bez Aurina znanja. Pitala se što li joj je još promaklo.

Marieina majka se ponovno prekrizila, potom je ustala i prišla rogovima na zidu. Tamo je nijemo razgovarala sa svojim bogovima.

— Kako želite. Marie je otpila gutljaj juhe i ustala. — Čekajte ovdje. Može malo potrajati, ali zacijelo ću naći ljude koje trebate.

Pogledala je u Auru i upitala je: — Dvadeset, kažete?

— Mislim da je to dovoljno.

— Ako dođete s cijelom vojskom pred samostan, vaši protivnici se neće iznenaditi. Netko će ih već upozoriti.

Htjela se okrenuti i izaći, ali ju je Aura pozvala natrag. Pritom se potrudila dati pomirljiv ton svojem glas.

— Marie, čekajte.

Ustala je i stala pred Svanetijku. — Christopher i ja smo čekali sedam godina ovaj dan. Možda smo se sada malo prenaglili. Ako vi imate bolji prijedlog od toga da uđemo u samostan uz pomoć oružane sile, ja bih ga rado

poslušala.

Same riječi »oružana sila« zvučale su joj nakaradno iz vlastitih usta. Ona je bila kći jednoga alkemičara, a ne Ivana Orleanska.

— Bojim se da nema druge mogućnosti — odgovorila je Ma-rie na njihovo iznenađenje. — Tvrdava se nalazi tamo gore već stoljećima. Više puta su je pokušali zauzeti, ali bez uspjeha. Pri zadnjem pokušaju nije bilo vatrenoga oružja, ali ljudi u ovom selu dobro znaju rukovati njime. Morat ćete se naučiti vjerovati im.

— Nije riječ o povjerenju, nego o tome da ni ja ni Christo-pher nemamo iskustva u tim stvarima.

Strog izraz na Marieinu licu poprimio je blaže crte. — Ne brinite. Mi se doista razumijemo u to. Ušguli je jedno od najzabačenijih mjesta u zemlji, ali će vam baš to dobro doći. Tu se od davnina skrivaju izdajice, zločinci i prognanici iz cijele zemlje. Ovdje gotovo i nema čovjeka koji nije nekoga napao oružjem.

— Vi također?

Marie je odgovorila površnim smiješkom, a potom je izašla van. Vani se već smračilo i već nakon dva koraka mlada se žena više nije mogla vidjeti. Hladan vjetar zapuhao je kroz otvorena vrata i razmrsio Aurinu kosu.

— Nadam se da zna što čini — promrmljala je sama sebi.

— Ona zna što čini — čuo se hrapavi glas. Marieina majka se sada prvi put obratila strancima. — To je naslijedila od oca. Marie uvijek točno zna što radi.

Aura se okrenula prema starici, ali je ona još uvijek bila okrenuta ledima. Pobožno je gledala u rogove na zidu. Svjetlost s ognja bacala je ogromne sjene vrhova rogova na stropu.

— Marie je dobra djevojka — prošaputala je starica.

Posljednja gorska glavica — rekla je Marie prigušenim glasom i ispružila ruku prema istoku. — Iza toga se nalazi samostan.

Krenuli su još noću, nakon samo nekoliko sati sna. Napredovali su brže nego što je Marie mislila. Objasnila im je kako ovdje katkad u ovo doba već pada snijeg, a ljudi u selu predviđaju da će zima početi prije.

Ipak, na njihovu sreću, nije bilo ni snijega ni kiše. Nebo je iznad bijelih vrhunaca bilo ažurno plavo, ptice grabljivce lebdjele su pred osamljenim bijelim oblacima. Gorske livade na obroncima blistale su svježim zelenilom. Taj je prizor u Auri probudio bolno sjećanje na mjesece koje je provela u Švicarskoj, s tom razlikom što je ovdje sve bilo više, strmije, veličanstvenije. Pogled na gorje u svakom bi je drugom trenutku oborio s nogu.

Marie je skupila ukupno osamnaest ljudi, dvojicu manje nego što je najavila. Neki su je odbili rekavši da moraju brinuti o svojim stadima, ali to je bio samo izgovor. Ona je mislila da su se zapravo bojali prastare moći samostana. Na neki način Aura je bila zadovoljna spoznajom da je Marie mogla pogriješiti, više se nije osjećala onako podređenom kao do sada.

Potjerali su konje malo brže i stigli skoro do sljemena. Marie je podigla ruku i zaustavila ostale. Osamnaest Svanetijaca iz njihove pratnje bili su obični, šutljivi ljudi, odjeveni u krzno i debelu lanenu odjeću. Svi su imali crnu kosu, a većina ih je imala guste brkove. Neki od njih nosili su opasače sa streljivom i zlatne naušnice. Uz svako sedlo bila je zataknuta puška. Puške su bile stare i vjerojatno više nisu gađale točno u cilj, ali su zato imale razornu snagu. Mnogi su imali i pištolj. Aura je čak vidjela i jednu sablju. Marie je ljudima unaprijed dala plaću, bez riječi su stavili novac u džepove.

Marie je odjednom pokazala rukom na stijenu s njihove lijeve strane. Na stijeni je stajao veliki ovan. Aura još nikad nije vidjela ovna, ali ovaj ovdje je svojom veličinom dvostruko premašio njezine predodžbe. Rogovi su mu bili dugački i široki i lijepo zavinuti. Gledao je u jahače tamnim očima, mirno i uzvišeno, i tek kad su ljudi počeli šušcati, polako se okrenuo i otmjenim skokom nestao iz njihova vidnog polja.

Marie je probljedila i kad ju je Aura upitala što se dogodilo, odgovorila je oklijevajući: — Ljudi misle da je to loš znak.

Rekla je »ljudi«, ali po glasu se jasno osjetilo da je i sama tako mislila.

Christopher se nemirno pomaknuo u sedlu. — Nećemo se valjda još obazirati na kojekakva praznovjerja?

— Ne — tiho je odgovorila Marie — naravno da nećemo. Nešto je doviknula ljudima i žamorenje je odmah prestalo. Kako je samo slušaju ti momci, pomislila je Aura zadivljeno.

Počela se pitati je li to doista samo zbog dobre plaće i tko joj zapravo jamči da je ljudi neće iznenada napasti i opljačkati joj novac.

— Posljednji dio puta trebali bismo prijeći bez konja — predložila je Marie. — Ako idemo pješice između stijena, neprimjetno ćemo prići samostanu. Tamo raste grmlje i žbunje pa se možemo dobro skriti. Dok sam bila dijete, smatrali smo hrabrijim onoga tko je došao bliže samostanu. U posljednjih sto godina gospodari samostana prilično su zapustili obranu. Čak ni ovdje u Svanetiji više nije srednji vijek.

Auri je palo na pamet nekoliko tvrdnji koje su govorele protiv toga, ali ih je zadržala za sebe. Umjesto toga sišla je s konja kao i svi drugi i pognuvši se pošla za Marie prema vrhu. Tamo su svi legli u travu promatrajući dolinu koja se širila pred njima.

Žbunje i grmlje, o kojima je Marie govorila, zapravo je bila škrta trava koja im je dopirala jedva do bokova.

Dojmljiva je bila pukotina u stijeni koja se s druge strane brda pružala sve do podnožja doline. Od mjesta gdje je završavala, pa do zidina samostana bilo je još oko pedeset metara otvorena prostora.

Samostan je bio daleko veći nego što je Aura očekivala. Glavni dio bio je osmerokutan, a promjer mu je mogao imati dobrih sto pedeset metara; bio je nekoliko puta veći od samostana Sveti Jakob u Švicarskoj. Bilo je nekoliko dograđenih zgrada, ali one su djelovale izgubljeno u odnosu na kameno čudovište. Koliko god je površina samostana bila velika, toliko su vijenci na kulama bili niski. Sve u svemu, zgrada je mogla imati tri ili četiri kata što se moglo procijeniti po položaju pojedinih otvora za puške. Prozora nije bilo. Iza vijenaca nalazio se široki obrambeni hodnik. U sredini samostana zjapilo je osme-rokutno dvorište iznad kojega su se nalazila dva kamena mosta s crvenim krovovima. Mostovi su se križali na sredini, razdvajajući se prema krajevima, što im je davalo oblik templarskoga križa.

S druge strane samostana krajolik se gubio u praznini. Goli brežuljci visoravni nalikovali su valu koji se kreće prema obzoru bez ijednoga znaka života. Tek daleko na istoku iz magle su se uzdizale stijene, blijedi obrisi, nestvarni poput sna. Prkosni izgled samostana razorio je i ono malo optimizma koji je Aura još imala, a pusta daljina u pozadini podsjetila ju je na vlastitu beznčajnost. Nije imala nikakvu predodžbu s koliko ljudi raspolaze Lysander, ali ako ih je bilo i samo pola od onoga čega se bojala, tada će im oni s tvrđavom za leđima postati nesavladivim protivnicima, čak i neustrašivim borcima kakvi su bili ova osamnaestorica Svanetijaca. Aura je od samoga početka odbacila mogućnost otvorenoga napada na samostan. Lysanderovi ljudi nisu smjeli primijetiti da su se žitelji Ušgulija okrenuli protiv samostana. Nitko nije htio ući u sukob koji bi se mogao nastaviti naraštajima.

U napadu očajanja Aura se upitala što bi uradio Gillian da je na njezinu mjestu. On, koji se razumije u te stvari, vjerojatno bi odmah, na samom početku izabrao drukčiji put. Odjednom joj se zamisao o prodoru u tvrđavu s nekoliko smionih ljudi učinila lakomislenom. Što lije samo zamišljala?

Onda je odjednom Christopher rekao: — Vjerujem da ćemo uspjeti.

— Možda s molitvom? Aura je odmah požalila zbog ove šale. Bilo je glupo na Christopheru iskaliti ljutnju koju je osjećala prema samoj sebi.

Međutim, on se samo nasmiješio. — To ne bi moglo naškoditi, nedvojbeno. No, nisam to mislio. Zar ništa ne primjećuješ na samostanu?

Pokušala je otkriti na što smjera, ali i pri pomnijem promatranju tvrđava je djelovala neosvojivo.

— Ti mi kaži — grubo mu je zapovjedila.

Odgovorila joj je Marie, a ne Christopher, stoje Auru još više razljutilo.

— Nema straže. To misliš, zar ne? Nema stražara na kuli!

— Točno.

Zahvalno se nasmiješio Marie. — Tamo dolje nema žive duše.

Aura se namrgodila. — Sami ste to rekli, Marie. Nismo više u srednjemu vijeku. Danas nije potrebno da na svakih nekoliko metara stoji po jedan stražar s mačem i kacigom. Lysander nadgleda svoje područje na drugi način.

Marie je pokazala prema nebu. — Ne vjerujem da mu ptice donose vijesti — hladno je odgovorila.

Na trenutak su se Aura i Marie gledale kao dvije mačke, koje čekaju sljedeći napad svoje protivnice.

Onda je Svanetijka mirno rekla: — Ako pođemo od toga da na kuli doista nema stražara, nego da ih je samo nekoliko iza otvora za puške, onda bi nas samo nekoliko trebalo otići dolje. Veća je mogućnost da će tri ili četiri čovjeka neprimjetno doći do zidina, nego svi.

Aura se složila. Doduše, osjetila je poriv da se osigura protiv drugih slučajnosti, na primjer, protiv zasjede, ali joj je bilo jasno da im za to nedostaje i vremena i sredstava.

— Čini se da Lysander ne računa s nama — zamišljeno je rekao Christopher.

— Ne može mu se uzeti za zlo — dodala je Aura.

Marie se okrenula prema ljudima i dala im nekoliko uputa na svanetijskom. Ljudi su joj postavili nekoliko pitanja na koja je ona kratko odgovorila, a onda je kimnula Auri. — Dva čovjeka idu s nama, ostali ostaju ovdje. Oni će nas gledati i napasti ako bude potrebno. Slažete li se?

— Sigurno.

Nekoliko minuta poslije toga hitali su kroz rascjep. Svjetlo-sive pukotine oštrih rubova nisu bile dublje od dva metra, ali to je bilo dovoljno da neprimjetno prođu. Od gore je izgledalo da će biti jednostavno snaći se u tom labirintu, ali kad su stupili u nj, Aura je skoro izgubila orijentaciju. Međutim, Marie nije ni u jednom trenutku izgledala nesigurno ili čak zabrinuto.

Aura i Christopher su u selu nabavili dva pištolja i po jednu torbu punu streljiva, iako nijedno od njih nije imalo pojma kako se time rukuje. Težina oružja budila je sumorna sjećanja na borbu ispod Hofburga.

Dva Svanetijca, koje je Aura izabrala kao pratitelje, bili su zatvoreni kao i ostali ljudi koji su s druge strane čuvali stražu. Bili su strašno visoki i snažni i Aura uopće nije sumnjala da su točno znali što rade. Obojica su imali ožiljke na licu i nosili su ih s ponosom, kako se činilo, i obojica su djelovali tako opušteno da su smirenost prenijeli na Auru i Christophera. Možda je to bio razlog zbog kojega je Marie povel baš tu dvojicu.

Bilo im je potrebno oko pola sata da stignu do kraja rascjepa. Ugledali su čistinu koja se pružala do podnožja zidina samostana. Ovdje je raslo suho žbunje o kojem je Marie govorila, a izbliza je bilo još očitije da ne mogu pružiti nikakvu zaštitu od pogleda iz samostana.

Velik ulaz u samostan imao je oblik šiljastoga luka. Auri se izdaleka činilo da se na njemu nalaze crna vrata, ali je poslije vidjela da to crnilo nije ništa drugo do praznina koja zjapi. Vrata su bila otvorena. Aura je ponovno pomislila na zasjedu.

— Zašto vrata nisu zatvorena? — upitala je šapćući. Marie je stajala iza nje iza jednoga kamena.

— Više bih voljela znati zašto su otvorena i zašto nema straže — odgovorila je Svanetijka. Potom je izmijenila nekoliko riječi s dvojicom muškaraca, ali i oni su samo slegnuli ramenima.

Marie se ponovno okrenula prema Auri. — Jeste li sigurni da vaši prijatelji ne znaju da ste doputovali ovamo?

— Sigurna?

Aura se usiljeno osmjehnula. — Ja više ni u što nisam sigurna. Lysander i Morgantus su moćni ljudi. Moguće je da svugdje imaju oči. Ne znam što smišljaju.

Christopher je prodorno pogledao Marie. — Misliš li da su nam pripremili zasjedu?

— Tako se čini.

— Što predlažete? — upitala je Aura.

— Prihvatite poziv ili se vratite natrag. Morate sami odlučiti.

— Znači li to da vi ne idete s nama?

Umjesto odgovora Marie je počela razgovarati sa Svanetijci-ma. Njihovi su pogledi bili mrki i naizmjenice su bili upućeni Auri, Christopheru i samostanu.

Aura je izgubila strpljenje. — Biste li bili tako dobri i otkrili nam o čemu razgovarate?

— Oni također misle da nas očekuju.

— I?

— Oni misle da je sada pravi trenutak da vas predaju.

Prošlo je dvije ili tri sekunde dok značenje ovih riječi nije postiglo svoje puno djelovanje. Aura je htjela izvaditi pištolj, ali su je Svanetijci pretekli. Jedna se puščana cijev munjevitom brzinom našla na njezinu licu, druga je bila uperena u Christophera.

— Marie! — povikao je Christopher. Vidjelo se na njemu da nije mogao vjerovati ono što je vidio svojim očima.

— Ti ne možeš...

Aura ga je prekinula. — Naravno da može — rekla je uz smiješak lišen humora — to i sam vidiš.

Marie ni u kojem slučaju nije izgledala kao pobjednica. Naprotiv: činilo se da se osjećala više nego neugodno u svojoj ulozi. — Znam što sad mislite.

— Oh, potpuno sam sigurna u to — oštro je odgovorila Aura.

— Nema mnogo mogućnosti, zar ne?

Svanetijci su mahnuli puškama. Aura i Christopher su spustili svoje oružje.

— Kad ste to smislili? — hladno je upitala. — Još u Suchumi-ju ili poslije?

Po prvi put Marie nije mogla izdržati Aurin pogled. Nesigurno je pogledala prema otvorenim vratima templarske tvrđave. — Nema nikakva plana, niti ga je ikad bilo. Gospodari samostana bili su uvijek dobri prema žiteljima Ušgulija. Okrenuti se protiv njih u ovom kraju značilo bi smrtnu presudu. Nadala sam se da će doći do borbe. Muškarci i ja bismo pobjegli, a vas dvoje biste bili zarobljeni. To bi bilo čisto rješenje.

— Sasvim sigurno — rekla je Aura s prezirom. Christopher je bio sagnut, gledao je u tlo. Aura se nadala da neće napraviti nikakvu glupost. Već su doista napravili dovoljno gluposti.

— Trebala sam misliti da ćete slijepo upasti u zamku — rekla je Marie. — Pogriješila sam što sam se u to upustila. Gospodari samostana vas očekuju i nedvojbeno znaju već odavna da su s vama došli i ljudi iz Ušgulija. Bila je gotovo očajna. — Zar ne shvaćate? — teškom mukom je izgovorila. — Ako sad ne pokažem da smo vas od početka namjeravali izdati, Ušguli i njegovi žitelji će godinama morati ispaštati zbog mojega čina. Templari nisu obzirni gospodari.

— Hoćete reći — rekla je Aura — da nas niste namjeravali izdati, ali da se sada pravite kao da jeste? To je smiješno.

— To je jedini način da se spasi Ušguli.

— Zašto niste jednostavno odbili dovesti nas ovamo?

— Moje selo mora uzeti što mu se ponudi. Vidjeli ste i sami da ljudi ondje žive u najvećem siromaštvu.

Aura je iskrivila lice. — Uzmite novac, evo, možete ga imati. To ipak dokazuje da sam bila u pravu. Vi ste razbojnici, ništa drugo. I poštedite nas vaših priča o krivnji i kajanju.

Marieini obrazi su podrhtavali, ali se savladala. — Templari vas neće ubiti. Da su htjeli, mogli su to učiniti mnogo prije.

Još je dodala tiho: — Žao mi je.

U istom se trenutku Christopher pokrenuo. Dugo putovanje iscrpio je njegovo istrošeno tijelo, ali je još uvijek bio izuzetno brz. Prije nego gaje Svanetijac, koji gaje čuvao, mogao odgurnuti, Christopher je maknuo puščanu cijev u stranu, skočio i bacio se na Marie. Svanetijka je gotovo ostala bez daha kad su oboje poput klupka pali na pod.

Aura se skamenila. Dijelila je ljutnju s Christopherom, ali je njegovo razočaranje zacijelo bilo mnogo veće nego njezino. Nehotice se upitala je li ljubavnik njezine majke morao umrijeti u sličnom napadu bijesa. Christopher u

tom trenutku nije gospodario sobom.

Marie je ležala na leđima i pokušavala odgurnuti svojega protivnika. Christopher je sjedio na njoj, zamahnuo rukom i udario je u lice. Donja usnica joj je pukla, krv je potekla po Christopherovoj ruci i rukavu. Drugi udarac pogodio je njezin bijeli vrat. Svanetijka je bolno jaukula i u tom su se trenutku oba čovjeka stvorila pokraj njih. Jedan je udario Christophera kundakom u križa, drugi ga je uhvatio za kosu i povukao natrag. Christopher je bijesno zaurao svjestan svoje nemoći. Svanetijci su ga otrgnuli od Marie i zavitali prema stijeni. Aura je skočila, uhvatila jednoga od njih dvojice s namjerom da ga odvuče od Christophera, ali drugi je zamahnuo rukom i udario je u čelo preko ramena svojega prijatelja. Posrnula je unatrag i tada ju je drugi udarac snažno pogodio u grudi. Bol joj se zabila u mozak poput otrovna trna, otvorila je šake i pala na tlo.

Marie nije ništa manje bila ošamućena od Christopherovih udaraca. Ukočena pogleda pokušala je sjesti, ali su joj laktovi neprestano popuštali. Promrmljala je nešto na svojem jeziku, okrenula glavu i zaprepašteno ugledala kako ljudi kundacima udaraju nepomičnoga Christophera. Udarac za udarcem pogađao gaje u lice, u trbuh, u prsa. Još jednom je pokušala govoriti, ispružiti ruku prema njima, ali joj ništa od toga nije uspjelo.

U međuvremenu Aura je uspjela stati na noge koristeći svu snagu. Vidjela je kao kroz maglu kako će ljudi ubiti Christophera. Već se dugo nije uopće micao, lice mu je bilo obliveno krvlju, meka koža ispod očiju popucala.

— Prestanite! — promucala je Aura, ali se nitko nije obazirao na nju. Još jednom je zateturala prema Svanetijcima kako bi ih zaustavila, ali se na pola puta spotaknula. Otvorila je usta, ali nije mogla ništa reći. Morala je bespomoćno gledati kako Christopher prima udarce, a ne može se braniti.

Mrko i prkosno puškarnice samostana promatrale su ovu dramu među stijenama. Još uvijek se ništa nije pomaklo. Nitko se nije pojavio.

Tada se čula nerazumljiva riječ, tako tiho da je krvožedni ljudi nisu odmah zamijetili. Svanetijka je još jednom pokušala ustati i ovaj je put uspjela. Jedan plaćenik je zastao, pogledao prema Marie koja je izdavala nove zapovijedi. Uhvatio je drugoga za podlakticu i zaustavio mu ruku.

Aura nije razumjela što im je mlada žena rekla, ali njezin glas i pokreti njezinih ruku jasno su govorili daje htjela spasiti Christophe-ra. Dva su se plaćenika bez riječi okrenula i nestala u labirintu rascjepa. Marie je na sve četiri dopuzala do Christophera, čučnula pokraj njega i stavila njegovu razbijenu glavu u svoje krilo. Nešto mu je šapu-tala, neprestano je ponavljala istu rečenicu i potrajalo je dosta dugo dok Aura nije shvatila značenje riječi: — Nisam htjela to učiniti. Nisam htjela.

— Ubili su ga — prozborila je Aura teškom mukom. Krv joj je šumjela u ušima, srce kucalo ubrzano. Imala je osjećaj da joj se cio prsni koš nalazi u plamenu.

Marie je podigla glavu i pogledala Auru. Suze su ostavljale bijele tragove na maski od krvi i prljavštine na njezinu licu. — On me nije smio napasti!

Jecala je kao malo dijete. — Proklet bio još jednom, nije me smio napasti!

Aura je osjetila neku čudnu sigurnost i to je čitavu stvar činilo još bolnijom: Marie je žalila za Christopherom. On joj se sviđao, nedvojbeno, možda i više od toga. Nije samo ona bila kriva za ono što se dogodilo.

Ali ona nas je izdala!, ljutito je pomislila Aura. Da nas nije izdala, sve se ovo ne bi dogodilo!

Aura im se približila. Christopherove grudi su se neprimjetno podizale i spuštale. Još je disao. U oštroj mu se kosi zgrušala krv. Oči su mu nestale iza oteklina, usta su mu izgledala kao jedna velika oteklina. Crvena pljuvačka slijevala se u Marieino krilo, ali ona nije marila za to. Lice joj je poprimilo izraz očajničke bespomoćnosti.

— Poslala sam ih k ostalima — jedva je izustila — da donesu nosila.

Aurina mržnja i prezir bili su ispunjeni bolnom žalošću za Christopherom i suosjećanjem s Marie, zbog čega se ljutila na samu sebe. Njezina žalost nije bila lažna, naprotiv, Aura je rijetko kad vidjela čovjeka koji je bio toliko očajan, toliko ispunjen stidom i žalošću.

Kleknula je ispred Christophera i Marie i uhvatila brata za ruku, kao da će hladnoća njegovih prstiju otjerati bol iz njezina tijela.

Njegovo se disanje polako stišavalo. Jedva čujnim hropcem zrak je posljednji put prešao preko njegovih otečenih usana. Nježno kucanje u njegovim grudima se prekinulo.

Marie je zatvorila oči i privukla njegovo smrskano lice na grudi, zaronila među njegova ramena. Aura je upravo gledala rastanak dvoje ljubavnika.

Još jednom je šutke stisnula njegovu hladnu ruku i potom ustala.

Marie je podigla galvu. — Što namjeravate učiniti?

Aura nije odgovorila. Nijemo, skamenjena lica, izašla je iz zaklona, prešla preko otvorena prostora na kojemu je raslo ono oskudno žbunje i stupila pod šiljasti luk. S druge strane ulaza njezini su obrisi uronili u tminu, na trenutak se jasno vidjela, u sljedećem iščezla.

345

Deseto poglavlje

Od svih pohoda templarskoga reda od njihova osnutka 1118. godine ovaj je bez dvojbe bio nejnepobičniji: sedam uredno odjevenih staraca i jedan mlađi čovjek raspoređeni u dva odjeljka u vlaku putuju ususret bojnome polju. Bez zapjenjenih konja u osvit dana, bez zaglušujućih bojnih povika. Samo fina gospoda, možda kakvi učenjaci;

nedjeljni izlet u očima svih koji su ih vidjeli, s kavom i kolačima na odredištu, šetnjom i podgrijavanjem starih uspomena.

Nitko nije mogao vidjeti po njima da su prevalili više od tisuću kiolmetara. Nitko nije ništa posumnjao kad su uzimali prtljagu i kad se iz kovčega čulo zveckanje metala. Nitko nije slutio da su ti ljudi ovamo došli ubiti stoljetnoga neprijatelja njihova reda ili pak sami poginuti.

Gillian je ostavio Giana i Tess kod Lascarijevih slugu u Veneciji. U slučaju da se ne vrati, naredio je slugama da za nekoliko tjedana stupe u vezu s Aurom. Sluge su desetljećima savjesno čuvale tajne Novih templara i Gillian je pretpostavljao da će se i u ovoj zadaći pokazati povjerljivima.

Brat Bernardo je zakasnio na kolodvor. Nije na vrijeme primio brzoglav koji su mu poslali iz Berlina. Od seljaka, kod kojega je stanovao, na brzinu je unajmio kola. Gillian je bio dovoljno uljudan da nikome ne nameće svoju pomoć pri ulasku u kola, ali se pokazalo da je ona bila potrebna skoro svima. Jedino se Lascari bez poteškoća i vlastitom snagom popeo gore.

Pri dolasku u Veneciju Gillian se već stotinu puta upitao kako misli dobiti rat s hrpom staraca. Ne zato što je manje cijenio braću zbog njihove starosti ili što im nije odavao dužno poštovanje; nego zato što je samo poneki od njih još znao rukovati oružjem. Bio je svjestan toga. Kad su kola s konjskom zapregom krenula, Gillian i Lascari su se sumnjičavo pogledali, ali su odmah potom skrenuli poglede u različitim smjerovima. Obojica su se stidjela svojih misli.

Hermafrodit se popeo k Bernardu na kočijaševo sjedalo. Prije Gillianova ulaska u red Bernardo je bio najmlađi među braćom pa je zato Lascari baš njega poslao u Njemačku. Bernardo je imao pedeset četiri godine, bio je pognut, ali su mu ramena bila široka i snažna. Bio je Talijan kao većina njegove braće redovnika. U slobodno vrijeme bavio se ornitologijom pa se zato pretvarao da je došao proučavati ptice. Gillian je smatrao da je Bernardo i sam izgledao kao kakva ptica: nos mu je bio dugačak i svinut, oči uske, a kosa mu je bila kao nakostri-ješeno perje. Bernardo je bio jedini od braće redovnika kojega je Gillian bez oklijevanja označio kao prijatelja. Bio je prvi koji je Gilliana, unatoč njegovoj dvospolnosti, prihvatio i hrabrio ga u trenucima kad je ovaj vjerovao da neće položiti dugogodišnje prijemne ispite.

Gillian se sagnuo do Bernardova uha kako bi nadglasao buku koju su pravili kotači. — Je li loše?

Iz trave je iskočio zec, točno pred njih, jedan trenutak gledao u kola te pobjegao.

— Ne znam — žalosno je priznao Bernardo. — Otkako se Morgantus pojavio, nitko više ne zna što se događa u dvorcu. Svi glasnici su razasrani.

— Zar nitko nije obavijestio policiju?

Kola su naišla na rupu i jedan je redovnik uzdahnuo.

— Ne — rekao je Bernardo odmahujući glavom. — Morgantus je najprije sam došao na otok i zamolio gospodaricu dvorca za razgovor. Ona je sama poslala kućama sve namještenike. Morgantusovi ljudi su tek sljedeće noći doveslali do otoka.

— Jesi li siguran da ih nema više od deset?

— Ako sam ih točno izbrojio po mraku, onda jesam. Lascari im je prišao odostrag. Izraz njegova lica odavao je da

mu nije bilo dobro. On je bio venecijanski grof, Veliki učitelj Novih templara i nije navikao voziti se na prljavim seoskim kolima. Međutim, nije se požalio nijednom riječju. Svakome je bilo jasno da je za ovu stvar Lascari učinio sve što je bilo u njegovoj moći.

— Što predlažeš, brate? — upitao je grof. — Kako ćemo postupiti?

Bernardo je pokazao prema sjeveru gdje su se iza livada pružali svijetli pješčani nanosi. S morske strane dolazili su osamljeni oblaci, sive mrlje u obliku niti, kao mrlje boje na rukavu košulje. — Dokle god je svijetlo, ne možemo učiniti ništa. Tamo dalje prema istoku, između pješčanih nanosa, nalaze se dva čamca s veslima. Moramo pokušati doći do njih.

— Najvažnije pitanje je ipak — rekao je Gillian — što Morgan tus uopće ima tražiti u dvorcu. Zašto se nije vratio k Lysanderu na Kavkaz?

— Vjerojatno je ovamo došao iz Beča — rekao je Lascari. — Ali zašto nije to učinio još prije nekoliko tjedana? Što želi ovdje?

Na to pitanje nitko nije mogao odgovoriti i tako su njihova razmišljanja bila odgođena za neko vrijeme. Bilo je rano dopodne i do smrkavanja je trebalo proći još sedam ili osam sati što je bilo dovoljno vremena za raspravu. Točno kilometar pred selom skrenuli su udesno na put koji je uz nanose vodio na istok. Tako daleko na sjeveru bilo je znatno hladnije nego u Veneciji, a oštri vjetrovi, koji su puhali s mora, zavljučili su se pod odjeću i šalove. Galebovi su kriještalili u daljini. Johe i gromovi žuti-lovke koso su se uzdizali prema jugu, kao da svojim granama žele dohvatiti sunce. Ravno, močvarno zemljište poput zelena saga pružalo se u beskraj, a na drugoj strani od pješčanih nanosa nalazilo se sivo, uzburkano more pod sivim nebom.

Sve ih je obuzela nekakva tuga, one starije još više nego Gilliana koji je već poznao ovaj kraj i osjećao se daleko doraslijim izazovima, koji su ih ovdje čekali, od ostale braće redovnika. U sebi se pitao koliko će vremena proći dok se netko ne potuži na prehladu i dok ne bude zbog toga morao ostati na kopnu. Što je više razmišljao o tome, to mu se beznadnijim činio cio pothvat.

Bernardo je skrenuo kola s puta i nastavio voziti kroz pješčane nanose. Prijetila je opasnost da će teško vozilo zapasti u pijesak, a jednom su morali svi izaći iz kola i izgurati ih iz udubine u koju su dospjeli. Međutim, na kraju su stigli do maloga zaljeva u kojem su se nalazila ona dva čamca. U svakom je, u uobičajenim okolnostima, bilo mjesta za šest ljudi. Dakle, bili su dovoljno veliki za devet redovnika i njihovu tešku opremu. Otok s dvorcem nalazio se na zapadu, na udaljenosti od jednoga kilometra. Visoki pješčani nanosi zaklanjali su templarski logor od pogleda Morgantusovih uroda.

Bernardo se već prije pobrinuo za zaštitu od vjetrova; razapeo je gusto platno i svi su sjeli iza njega. Ovdje su se mogli donekle opustiti čekajući večer, kovati planove, čak i zapaliti vatru.

U sljedećim satima većina braće predala se pobožnim molitvama. Ali skriveni pogled upućen Bernardu uvjerio je Gilliana da nije on bio jedini koji je strahovao da njihova sudbina nije bila u Božjim rukama nego u njihovim vlastitim. Gillian nije znao kakve su bile Gospodinove ruke, ali većina ovih koje je vidio oko sebe odavale su tragove kostobolje. Ali, to mu je zapravo bila najmanja briga.

Dvadeset koraka dalje mrak je bio potpun, čak je i prividni ulaz naglo završio nakon nekoliko metara. Međutim, tada je okomita zraka odozgo presjekla tminu, svjetlosni treperavi stup sastavljen od malih štapića.

Aura je pogledala gore i na stropu vidjela maleni otvor koji se vjerojatno provlačio kroz sve katove do krova. I kad je ponovno pogledala naprijed, dublje, u crno srce templarskoga samostana, primijetila je na razmacima od pet do deset metara još nekoliko takvih svjetlosnih stupova.

Kad su joj se oči privikle na polumrak, uspjela je vidjeti zidove s desne i lijeve strane hodnika. Hodnici su bili oslikani, ne baš umjetnički, a boje su napola izbledjele. Prikazi su je podsjećali na prozore od šarenoga stakla kod kuće, u dvorcu. Isti motivi, isto alkemičarsko skriveno značenje. Samo je izrada bila lošija.

Uхватила se kako ponovno grize nokte. Aura Institoris, velika alkemičarka, koja se nikad neće moći odučiti od te ružne navike, čak ni u položaju u kakvom se sada nalazila.

Još uvijek nije mogla vidjeti kamo vodi hodnik ni koliko je dugačak. Tanki svjetlosni stupovi na sredini blijedjeli su negdje u daljini, sve drugo je progutao mrak. Aura je čula kako joj koraci glasno odjekuju među zidovima, ali još uvijek nije vidjela nikoga. Nije bilo čuvara. Nije bilo ubojice koji bi je čekao u sjeni. Izgledalo je kao da je samostan doista potpuno izumro.

Ipak je odjednom pred sobom primijetila nešto što je bilo drukčije. Nepravilnost u izmjeni tame i svjetlosnih niti. Deset koraka ispred nje netko je stajao. Neka prilika, točno ispod otvora, okupana slabom, treperavom svjetlošću koja je dolazila odozgo. Visoka i nepomična, odjevena u bijelu, lepršavu košulju i tamne hlače. Na grudima se isticao križ templarskoga reda.

Aura je čvršće stisnula dršku pištolja. Taj je dodir uopće nije utješio. Christopher je umro kako bi ona mogla biti ovdje. Zbog njega je morala privesti kraju ono što su zajedno započeli. To mu je dugovala.

Prilika se još uvijek nije pomaknula. Aura je na trenutak pomislila kako je to nekakav kip. Blijeda svjetlost oduzela je toj pojavi sve boje. Ona je mogla biti kako od granita, tako i od krvi i mesa.

Aura se približila na pet metara, kad ju je čovjek pozdravio naklonom. Dugačko, mršavo lice učinilo joj se poznatim. Razum joj je govorio da njegove crte lica povezuje s nekim tko ovdje nema što tražiti, sa sjenom iz njezine prošlosti.

— Aura Institoris — tiho je progovorila osoba. Mogli smo misliti da nećeš odustati.

Aura se sledila kad je čula taj glas. U tami je zasjao srebrni zub.

— De Dion! — rekla je teško dišući.

Madame de Dion, nekadašnja ravnateljica samostana Sveti Jakob, na kraju je postala muško. Aura je istodobno shvatila da ta preobrazba zapravo nije nikakvo čudo. De Dion je savršeno igrao ulogu žene, ali to je ipak bila samo gluma, kazalište, obična komedija. Madame de Dion, monseigneur, kako su ga zvale učenice, nikad nije bio ništa drugo do muškarac, templar, Lysanderov čovjek.

Odjednom joj se vrati stari strah. Slike su se izmjenjivale u Aurinu sjećanju. Prvi susret: bol, kad ju je ravnateljica povukla za kosu i srušila na pod; strašna noć u kojoj je Morgantusu žrtvovala jednu od djevojaka. Sve joj se vratilo i strah ju je potpuno svladao. Vjerovala je da je odavno prevladala te strahove, ali sada je znala da su oni još u njoj kao i prije sedam godina.

— Daj mi oružje — naredio je de Dion hrapavim glasom. I on je ostario. Lice mu je bilo još više upalo. Ispod bijele templarske košulje stršale su mu ramene kosti poput skrivenih žicanih rogova.

Aura je podigla pištolj, ali ne zato da poslušna njegovu naredbu. Uperila je cijev u templarski križ na njegovim grudima. Ruka joj je drhtala. Aura se molila da on ništa ne primijeti.

— Ti drhtiš — rekao je templar. — Nećeš povući obarač.

De Dion je i dalje stajao kao skamenjen na svojem svjetlosnom otoku, dok oko Aure nije bilo ničega do tame. Svaki trenutak je očekivala da će netko iz mraka ispružiti ruke prema njoj, uhvatiti je i baciti na pod.

Međutim, ništa se nije pomaklo. Je li bilo moguće da joj je de Dion sam pošao u susret?

Još uvijek je imala poteškoća progovoriti jednu jedinu riječ, a kamoli složiti cijelu rečenicu. — Ubit ću vas — rekla je isprekidanim glasom. — Vi znate da ja to mogu učiniti.

— I? — njegova je ravnodušnost djelovala prirodno. — Što bi imala od toga?

— Osvetu. Možda zadovoljenje.

— Tebi nije stalo do toga, Aura. Ja te poznajem bolje nego što ti misliš.

Što je dulje govorio, to je bila mirnija. Njegov ga je glas činio manje nadnaravnim nego njegova pojava. Aurine ruke su polako pre-stajale drhtati. — Gdje mi je sestra?

De Dion je vjerojatno primijetio da je pogriješio što se s njom upustio u razgovor. Njegov je strašni nastup bio previše dobro insceniran da bi sada sve propalo u razgovoru. — Oružje — rekao je kratko i ispružio ruku.

Aura je odlučno odmahнула glavom.

Blijedi smiješak preletio je preko lica mršavoga templara. Onda se on odjednom okrenuo i zašao u tamu. — Slijedi me — naredio je.

Aura je oklijevala nekoliko trenutaka. De Dion će je odvesti u klopku, to je bilo nedvojbeno. S druge strane, ako je Lysander i Morgantus žele ubiti, mogli su to učiniti još odavno. A poći za templarom bila je jedina mogućnost da ponovno vidi Sylvettu.

Instinktivno je u luku obišla svjetlosni stup u kojem je do maloprije stajao de Dion. To je bilo glupo, ali njoj se činilo da će se zaraziti njegovom zlobom.

Vidjela ga je još samo kao crni obris koji je ispred nje jurio kroz mrak. Približavali su se još jednom traku svjetlosti i tek kad su došli sasvim blizu, Aura je shvatila da ta svjetlost ne dolazi odozgo, nego daje to pukotina između dva visoka krila na vratima. Iza tih vrata treperila je žućkasta svjetlost.

De Dion nije trebao kucati jer su njega i Auru već odavno čekali. Lijeva strana vrata povukla se unutra. Dva naoružana muškarca u bijelim templarskim odorama pojavila su se pod svjetlošću nekoliko zidnih luči. Obojica su mrko pogledala Auru, ali nisu rekla ni riječ.

Za pojasom su im visjeli mačevi, ali su u rukama držali puške koje su odudarale od srednjovjekovnoga ozračja u samostanu.

De Dion je nijemo odmahnuo glavom i dao im do znanja da moraju spustiti oružje. Još je uvijek bez riječi vodio Auru kroz dvoranu u kojoj su zidovi bili ukrašeni slikama poput onih u hodniku. Na jednoj strani nalazile su se dvije neuredne ležaljke, očito su tu spavali noćni čuvari. Osim toga, pokraj drugih vrata, u prednjem dijelu dvorane, nalazio se običan drveni stol s tri stolice.

Ognjište na sredini širilo je toplinu iako nije bilo plamena, nego se samo mjestimice vidjela žar ispod pepela.

Aura se nije mogla oteti dojmu da je dvorana bila prevelika za običnu stražarnicu.

De Dion je otvorio druga vrata. Iza njih se nalazilo neobično veliko stubište. Stube boje pijeska, široke tri, četiri metra, vinule su se u visinu u obliku spirale. Nije bilo nikoga.

— Kamo vodi ovo stubište? — upitala je Aura skrivajući drhtanje u glasu.

— To slutiš već dosta dugo, zar ne? — rekao je de Dion. Fini smiješak presjekao je njegovo mrtvačko lice.

Aura nije odgovorila. Zapravo nije uopće ništa slutila. Samo je na kraju shvatila da ono što ju je čekalo na cilju nije imalo ništa zajedničko s njezinim pretpostavkama.

— Idi sama gore — rekao je templar. — Možeš ponijeti oružje ako želiš.

— Zatvorit ćete vrata za mnom?

— Naravno. Zato sam ovdje.

Nije shvatila što je mislio reći, ali joj je u tom trenutku bilo svejedno. Još je čvršće stisnula dršku pištolja i, hrabreći samu sebe, počela se penjati.

Prvi put nakon toliko godina osjetila je bol na unutrašnjoj strani bedara. Nikad nije odstranila ostale naušnice.

Vrata su iza nje gromoglasno zalupila. Čulo se škripanje zasuna. Međutim, templarovi koraci se nisu udaljili.

Aura ga je zamišljala kako nijemo stoji s druge strane vrata i osluškuje, poput automata koji polako umire.

Otok na kojemu se nalazilo groblje bio je najistočniji od pet malih otoka oko dvorca Institoris. Oko pet sati ujutro dva su čamca pristala uz stjenovitu obalu otoka pod okriljem mraka i crnih kišnih oblaka koji su zaklanjali mjesec i zvijezde. More se još više uzburkalo, pjena je smočila odjeću devetorice promrzlih ljudi. To što su uopće uspjeli doći do otoka, trebali su zahvaliti Gillianu i Bernardu koji su našli dobru posadu te je odlučno poticali da izdrži do kraja.

Veliki učitelj Lascari izgledao je jednako nesretno kao i njegova starija braća redovnici. Ni on nije mislio da će se još bilo kad u životu morati izložiti takvom naporu. Kiša ih je neprestano šibala po licu, zaklanjala im vidik, oduzela im posljednji ostatak junaštva na koje su se stari vitezovi prisilili protiv svoje volje.

Gillian je dobro znao kako stoji stvar s njegovim pratiteljima. Starost i udobnost uništili su nekadašnji radni elan tih ljudi. Bernardo je bio izuzetak. Strašno nevrijeme i otežavajuće okolnosti njihova plana bili su samo krajnje točke lanca tužnih i beznadnih strahovanja.

Na strani otoka s grobljem, koja je bila okrenuta prema dvorcu uvukli, su čamce među stijene. Privezali su ih što su bolje mogli, a Lascari se pomolio da valovi ne naprave štetu na njima.

Redovnici su se pognuli i polako pošli uz stjenovit rub koji je okruživao unutrašnji dio otoka poput ruba kratera.

Kiša i mrak onemogućavali su pogled na groblje i na natkrivenu obiteljsku grobnicu u njegovu središtu. Neki ovdašnji žitelji pričali su Bernardu o podzemnom hodniku koji vodi do dvorca. Vitezovi nisu znali je li i Morgantusu bio poznat taj tunel, no bili su spremni računati s najgorim. Oprezno su prilazili grobnici.

Sva devetorica, dakle i Gillian, nosili su bijele templarske košulje, a ispod njih hlače od čvrste kože. Imali su još i crne plašteve koji su ih štitili od kiše, ali i od toga da ih netko ne prepozna u mraku po bijelim košuljama.

Gillian je smatrao da mu hlače smetaju pri hodu. Nosio ih je samo zbog slojeva kože na natkoljenici i potkoljenici koji su ga štitali od oštrice noža i od metka. Ispod košulja redovnici su nosili kožne oklope protkane žicom. Svaki je imao lagani mač za pojasom kao i nabrani ovratnik pojačan čelikom. Stariji su redovnici čak imali i poluotvorene kacige ispod širokih kapuljača. Osim Lascarija, koji je odlučno odbijao nositi moderno oružje, svi su imali i pištolje te ih napete držali u rukama.

Gillian i Lascari vodili su povorku, a iza njih je išao Bernardo. Bez riječi su se između stijena i nadgrobnih spomenika spuštali u kotlinu i konačno došli do grobnice. Vrata su bila razvaljena; netko ih je samo prividno popravio s nekoliko dasaka. Bernardo se progurao između Gilliana i Velikoga učitelja i svojim širokim ramenima snažno nasrnuo na vrata. U drugom pokušaju daske su popustile.

Devet muškaraca žurno je ušlo unutra. Odahnuli su, zabacili kapuljače i obrisali kišne kapi i znoj s očiju. Gillian je zapalio baklju, ali nije htio pogledati njihova zlovoljna lica puna predbacivanja. Umjesto toga gledao je kako Bernardo zdušno pokušava polugom podići vrata na podu u sredini grobnice. S donje strane se sigurno nalazila brava, koja se, doduše, opirala snažnom templaru samo dvije, tri minute. Ubrzo potom redom su sišli dolje, u dubinu.

Templari su se počeli zgražati kad su ugledali leševe umorenih ljudi koji su stršali sa stropa tunela. Gillian se nije obazirao na to, nego je počeo tražiti put kroz ovaj metež. Lascari i Bernardo ponovno su bili prvi koji su pošli za njim, tek poslije njih krenuli su i ostali.

Neki su vitezovi ispod plašta nosili zastarjele lukove. Gillian je povikao jednome od njih da odapne jednu strijelu u tamu. Čuli su kako se zaustavila negdje u daljini i ništa više. Tunel je bio prazan.

Nekoliko minuta poslije treperava je svjetlost s Gillianove baklje obasjala grubo klesane stube. Vodile su u kapelicu. Gillian je ostavio pištolj za pojasom — nikad nije cijenio vatreno oružje, iako od toga nije pravio pitanje kao Lascari — i izvukao dugački bodež. Prije, dok je bio Lysanderov plaćeni ubojica, odbijao je svako oružje i uglavnom se služio golim rukama. Međutim, ovdje je naoružanje bilo neizbježno.

Nekoliko se templara brzo prekrizilo pred oltarom. Gillian je ispružio ruku i oprezno je stavio na dasku na ulazu u kapelu. Dao je znak ostalima da se ne miču i da ne govore. Nije ništa osjetio. Vani na hodniku nije se ništa micalo.

Polako je otvorio vrata i provirio na hodnik. Od plinske svjetiljke dolazilo je mutno svjetlo. Nigdje nije bilo ni žive duše. Gillian je ugasio baklju u posudi sa svetom vodom, na što su ga ostali ljutito pogledali. Nije mario za to, nego im je dao znak da ga slijede.

Vani su se podijelili u tri skupine. Gillian, Bernardo i još jedan templar, brat Giacomo, pošli su gore prema tavanu; nadali su se da će tamo najprije naići na Morgantusa. Druga skupina, u kojoj je bio i Lascari, trebala je istražiti čuvaju li desetorica, koje je Morgantus doveo na otok, dvorac s izvanjske strane. Hodnike i stubišta trebala je nadzirati treća skupina.

Gillian je dobro poznao raspored još od svojih tajnih posjeta proteklih godina, a još sve bolje zapamtio kad je došao po Tess i Gia-na. Tako je bez ikakvih poteškoća odmah pronašao put za tavan. Međutim, njegova ga je neopreznost skoro došla glave. Dvojicu što su čuvala ulaz na tavan primijetio je tek kad je već gotovo bilo kasno. Bili su naslonjeni na zidove hodnika jedan nasuprot drugome i razgovarali šapćući, nedaleko uskoga prolaza koji je vodio do stubišta na kraju kojih su se nalazila vrata s reljefom pelikana. Samo je jedna plinska svjetiljka osvjetljavala stražare odostrag, dva crna obrisa u tmini hodnika.

Gillian je prvi stupio u hodnik. Htio je skočiti natrag kad je ugledao stražare, ali mu je tada s leđa već naišao Bernardo i Gillian je zateturao naprijed stvarajući buku. Glave obojice stražara u trenutku su se okrenule, a jedan od njih dvojice opsovao je. Samo trenutak poslije toga odjeknula su dva pucnja i promašila Gilliana i Bernarda za dlaku. Brat Giacomo sakrio se iza ugla. Odjeknuo je još jedan pucanj. Bernardo je zastenjao. Gillian nije imao vremena provjeriti u kakvom se stanju nalazi njegov prijatelj. Otkotrljao se po podu, čučnuo i za-mahnuvši rukom bacio bodež. Poput čelične strijele bodež je pogodio jednoga stražara. Prema svjetlu Gillian nije mogao vidjeti kamo ga je pogodio. Stražar se srušio i ostao nepomično ležati na podu.

Gillian je htio potegnuti pištolj, ali je drugi stražar bio brži. Dva puta je na zidovima hodnika zasjala vatra iz cijevi. Gillian je izmakao kuglama samo zato što se Bernardo odostrag bacio na njega i zaklonio ga svojim tijelom. Bernardo je muklo kriknuo kad ga je metak pogodio. Međutim, u tom je trenutku iskočio Giacomo iza ugla, uperio pištolj i jednim jedinim pogotkom ustrijelio čuvara na kraju hodniku.

Bernardo je jauknuo od boli. Prva ga je kugla ovlaš pogodila u bok, ali druga se zabila između rebara. Gillian se izvukao ispod njega i zabrinuto se sagnuo nad prijateljem. Bernardov pogled bio je bistar, ali su mu usne drhtale, uzaludno pokušavajući oblikovati riječi. Gillian mu je držao ruku, bespomoćno je stiskao nastojeći ga ohrabriti te usmjerio pogled na ranu.

Još je zabrinuto promatrao ranu kad je Giacomo rekao prigušenim glasom: — Mrtav je.

— Glupost! — radraženo je odgovorio Gillian, ali kad je pogledao Bernardove oči, vidio je da je templarov pogled ukočen.

Dok je Gillian uz Giacomovu pomoć vukao mrtvoga prijatelja u sobu, činilo mu se da se hodnik neprestano sužava i proširuje.

Sklopili su Bernardu ruke na prsima i načinili znak križa iznad mrtvoga tijela. Giacomo se tiho pomolio. Obojica

su znala da su pucnji vjerojatno uzbunili Morgantusove ljude u cijelom dvorcu, ali se ipak moralo naći vremena za blagoslov. On mu je dugovao mnogo više od jedne na brzinu izgovorene molitve.

Iz dubine zgrade odjeknuli su povici i topot bezbrojnih koraka. Gillian i Giacomo su se oprostili od Bernarda i požurili prema stubama koje su čuvala dva stražara.

Samo što su došli do uskoga prolaza, ugledali su četiri crna obrisa koja su im se približavala iz hodnika. Kao i ona dvojica mrtvaca i ovi su nosili crna odijela i bila naoružana prastarim templarskim mačevima, ali i kratkim puškama. Dvojica su otvorila vatru, a druga dvojica su izvadila mačeve.

Vrata prolaza bila su istrgnuta iz dovratka. Netko je sigurno već prije njih nasilno ušao. Gillian i Giacomo brzo su prošli kroz vrata. Iza njih je bilo mračno. Gillian je dao znak redovniku. — Popni se stubama — prošaputao je — i pritom lupaj što više možeš.

Giacomo ga je začuđeno pogledao, a potom je shvatio. Velikim skokovima popeo se gore, udarajući nogama po drvenim stubama.

Za to vrijeme Gillian se stisnuo uz dovratka, s isukanim mačevu u jednoj ruci i napetim pištoljem u drugoj. Samo nekoliko trenutaka nakon toga u prolazu se pojavio prvi od Morgantusovih ljudi. Na stubištu nije bilo svjetla pa je čovjek naslijepo pošao uza stube odakle su se čuli Giacomovi koraci. Prije nego što je mogao opaliti, Gillian mu je zabio mač u grudi sa strane. Čovjek je kriknuo i pao na pod. Drugi su sada bili upozoreni. Unatoč tome Gillian je još jednog protivnika ustrijelio u grudi. Preostala dvojica su se povukla izvan Gillianova vidnog polja. Odjeknula je nekakva lomljava kad se Giacomo gore zaletio u tavanska vrata. — Zaključana su! — povikao je prema dolje.

— Pokušaj provaliti! — odgovorio je Gillian. Ako vrata ne popuste, oni će se naći u klopci. Nije mogao učiniti ništa drugo nego stati, čekati i braniti prolaz s nutarnje strane.

Žurno je izvukao mač iz tijela umirućega stražara koji je na trenutak ispružio drhtavu ruku prema njemu prije nego što je pao mrtav.

Gillian je polako otkrivao u sebi stare porive. — Dolazim gore! — povikao je Giacomo koji se u mraku i dalje bacao na zaključana vrata tavana.

Izgleda da su oba stražara na hodniku vjerovala Gillianovim riječima. Čuo je kako im odjeća šušti i kako se približavaju prolazu. Polako je čučnuo okrenuši leđa hodniku. Tada se naglo odgurnuo i legao na pod hodnika. Ležeći na leđima počeo je pucati # nasumce, prema onom mjestu gdje je pretpostavljao da se nalaze njegovi protivnici. Prva kugla pogodila je jednoga stražara u nogu, on je kriknuo, zateturao prema drugome i tako omogućio Gillianu da ponovno nategne oružje. Drugi pogodak imao je svoj cilj i bio je smrtno.

Gillian je spustio pištolj i skočio. Pritom je skoro naletio na protivničku oštricu. Ipak je uspio izmaći i izvući svoj mač. Neprijatelj se oštrica zabila u zid, za širinu dlana iznad njegove glave. Dok je Gillian ne baš previše spretno uzvrćao novi napad, primijetio je krv na oružju svojega neprijatelja. Ta ga je spoznaja pogodila poput najžešćega udarca. Morgantusovi su ljudi sigurno već naišli na pre- / stale dvije skupine Novih templara. Krv je jasno davala do znanja kaV kav je bio ishod borbe. y^

Međutim, Gillian nije imao vremena za iskazivanje suosjećanja sa svojom braćom. Čovjek se pokazao izrazito umješnim u rukovanju mačem. Niz podlih udaraca nisu hermafroditu ostavili vremena za napad. Osim toga, u svakom su se trenutku mogla pojaviti preostala četvorica iz Morgantusove pratnje, a do tada bitka je morala biti riješena.

Gillian je u novom napadu svom snagom bio odbačen natrag. Glavom je udario o zid. Zavrtjelo mu se u glavi, pred očima su mu plesale pruge žarkih boja. Uhvatio ga je strah. Sve je bilo gotovo.

Ali smrtnoga udarca nije bilo. Gillian je vidio kako je nešto proletjelo pokraj njega i potom palo na pod. Netko ga je uhvatio i povukao za sobom. Kad mu se pogled razbistrio, prepoznao je Giacoma. U jednoj je ruci držao pištolj. Gillianov protivnik je ležao na podu, kugla mu je razmrskala zatiljak.

— Dođi — povikao je Giacomo i potom se odzvukao do stubišta.

Hermafrodit se uspravio teškom mukom. — Jesi li... jesi li uspio?

— Naravno.

Na Giacomovu naboranu licu pojavio se osmijeh. Slobodnom rukom trljao je rame koje ga je boljelo. —

Tavanska vrata su otvorena.

Aura se sporo uspinjala kamenim zavojitim stubištem. Napeto oružje u njezinoj ruci trebalo ju je smiriti, ali nije bilo tako. Naprotiv, pištolj ju je podsjećao na položaj u kojem se nalazi, na opasnost, na rizik.

Široke su stube vodile samo prema gore. Nije bilo međukatova ni katova. Zidovi, u kojima nije bilo prozora, bili su od istoga kamena boje pijeska od kakvoga su bile izrađene i stube. Pojedini komadi bili su grubo isklesani kao da je cijela zgrada sagrađena u velikoj žurbi, prije sedamsto godina.

Aura je znala da su se broju sedam oduvijek pripisivale magične i alkemijske moei i sada se po prvi put pitala je li bilo slučajno daje taj broj uvijek imao utjecaja na njezin život: sedamsto godina je prošlo od prve propasti templarskoga reda, sedam godina od Aurine borbe protiv Lvsandera, istih onih sedam godina koliko je bilo potrebno Gilgamešovoj travi da sazrije.

Negdje iznad nje, s druge strane zavoja na stubištu, čuo se nekakav šum. Šuškanje tkanine. Aura je zastala. Stao joj je dah. Skupila je svu svoju hrabrost, naslonila se leđima na izvanjski zid i uperila pištolj prema zavoju.

Svjetlost baklje, koja je gorjela na zidu u podnožju stubišta, ostala je daleko ispod nje, a do gore je dolazio samo slabi odsjaj. Međutim, od gore se počelo približavati nekakvo svjetlo. Blijeda svjetlost načinila je sjenu na zidu, prvo bezoblične obrise koji su se sve više pretvarali u lik. Odjeknuli su laki koraci.

Tada je neodlučan ženski glas upitao: — De Dion? Jeste li to vi?

Iza zavoja na stubama pojavila se mršava ruka u kojoj se nalazila svijeća. Bijela haljina. Dugačka, kovrčava kosa, svijetla uz korijen, crna na vrhovima. Usko, ranjivo lice. Tamni prstenovi ispod svijetloplavih očiju. — Svlvette? — oprezno je upitala Aura, a onda, kad je u pogledu mlade žene vidjela da je prepoznaje, povikala je: — Svlvette!

Spustila je oružje, preskočila preostale stube i zagrlila sestru. Svlvette se na trenutak ukočila od straha, ali onda je odjednom ispustila svijeću i uzvratila zagrljaj, sretna, plačući i smijući se istodobno. I Aurine su se oči napunile suzama. Pola minute nije mogla misliti ni na što drugo, nego samo na to kako je konačno ponovno pronašla Svlvetu. Nije trošila misli na ovo mjesto, na de Diona, na ono što se prije dogodilo. Osjećala je Svlvetu u svojem naručju, njezin zvonki smijeh u uhu, s takvim olakšanjem, s takvim oduševljenjem, i to je bilo sve što je bilo važno u tom trenutku.

Malo poslije su se odvojile jedna od druge, samo toliko da bi se mogle pogledati u lice. Prstenovi ispod Svlvetinih očiju i njezini upali obrazi pričinjali su bol Auri, jednako kao i strah u njezinim očima, bespomoćnost, traženje savjeta koji joj nitko nije mogao dati. A ipak, to je bila Svlvette, svakim djelićem tijela, svakim pokretom, svakim glasom! Čak se ni njezin djetinjasti smijeh nije promijenio.

— Što radiš... — Svlvette se zagrcala — mislim, što radiš ovdje?

Kroz Aurinu glavu protutnjala je zbrka riječi, mogućih objašnjenja, čak i isprika. Ali kad je konačno mogla progovoriti, rekla je samo: — yodim te kući.

— Kući?

Aura je rekla drhtavim glasom: — U dvorac. Ondje te čekaju Tess i majka.

Tužan smiješak pograđao je oko Svlvetinih usana. Aura je sada prvi put primijetila da su joj usne poput ružina pupoljka, ili možda poput ruže koja polako vene. — Majka — ponovila je Svlvette žalosno. — Kako je ona?

Auri je bilo teško odgovoriti na to pitanje. — Mislim da joj nedostaješ.

— A Nestor?

Nije ga nazvala ocem.

Ona, dakle, zna, pomislila je Aura.

— On je umro. Još prije mnogo godina.

Svlvette je odjednom skrenula pogled s Aure. — Gdje je de Dion? — upitala je, a glas joj je bio dubok i pun straha. — Jesi li ga vidjela?

Aura je lagano kimmula glavom. — Dolje je.

Svlvette ju je pogledala tražeći u Aurinim očima nešto što nije mogla naći, možda tračak nade koji bi donio trenutačno olakšanje.

Tada je konačno ponovno progovorila, ali glas joj je bio nekako drven. — Znači da si i ti njegova zatvorenica.

Aura je pokušala ublažiti njezin očaj. — Mi ćemo već naći

Kai meyer

— Ima nas troje — rekla je Svlvette.

Svlvette se okrenula i podigla svijeću s poda. Svijeća je još gorjela. — Hajdemo gore. Imamo sušeno voće, ako budeš gladna.

Aura je doista bila gladna, ali joj se činilo pogrešnim u ovom trenutku misliti na jelo. Sada su morali kovati planove, sređivati misli, skupljati ideje — sve, samo da pobjegnu iz ovih zidina.

Nakon trideset ili četrdeset stuba stigli su na vrh stubišta. Pred njima se otvorio hodnik, širok pet metara, osvijetljen bezbrojnim svijećama neobičnih oblika koje su se nalazile na podu i na zidovima. Sigurno ih je bilo na desetine, a njihovo se treperenje vidjelo sasvim daleko, na kraju hodnika. Oko pedeset metara pred njima nalazio se u podu i u stropu po jedan okrugli otvor veličine bunara, kroz koji je ulazila siva svjetlost dana.

Hodnik je prema kraju postajao sve uži.

Aura je još jednom preletjela pogledom svijeće s desne i lijeve strane hodnika. Na trenutak joj se učinilo kao da su izrađene u obliku slova. Međutim, poslije je vidjela da su to bili jednostavni uzorci, jedni šiljati, a drugi zaobljeni.

— To je... vrlo lijepo — rekla je zamuckujući. Bojala se da nije zvučalo baš uvjerljivo.

Svlvetino se lice razvedrilo. Bila je radosna zbog pohvale. — Ovdje gore nema mnogo stvari s kojima se čovjek može zabaviti, znaš.

Kao da se postidjela kad je to rekla, što je Aura shvatila kao povod da je još jednom pohvali.

— Da, doista — rekla je — to izgleda prekrasno. Odakle ti sve te svijeće?

— Svijeće su jedino čega uvijek imamo dovoljno. De Dion nam ih donosi u sanducima. Ova je zgrada nekad bila samostan. Netko je vjerojatno tu odavno spremio cio brodski tovar svijeća.

Nasmiješila se gotovo kao nekad. — Vjerojatno će ih biti dovoljno za još nekoliko stotina godina.

Nastavila je hodati vodeći Auru dalje u hodnik, prema otvorima u podu i na stropu. Svijeće su širile oko sebe

ugodnu toplinu, ali što su bile bliže otvorima to je bilo hladnije. Aura je primijetila da otvori obilježavaju križanje; hodnici su se odvajali na desnu i na lijevu stranu.

Oklievajući, Aura se nagnula preko ruba otvora u podu i pogledala dolje, u dubinu. Nije bilo nikakve ograde, ničega za što bi se mogla uhvatiti pa ju je odjednom oblio hladan znoj od straha da bi njezino tijelo protiv njezine volje moglo skočiti u provaliju. U paničnom strahu povukla se za jedan korak unatrag.

Odavno je shvatila gdje se nalaze. Još je s brda vidjela most u obliku križa iznad samostanskoga dvorišta, ali je sada osjećala neizreciv strah kad je znala da stoji u njegovoj unutrašnjosti, nasred dva hodnika koji su se križali iznad ponora. Tlo u dvorištu izgubilo se u tami.

— Gdje je drugi zatvorenik, o kojemu si govorila? — upitala je. — I zapravo, gdje se krije Lysander?

Sylvette je još nosila napola izgorjelu svijeću, iako je ovdje gore bilo dovoljno svjetla. Blago je nagnula glavu dok je gledala Auru i pripremala se odgovoriti.

Međutim, netko ju je pretekao. — Ovdje i ovdje — čuo se glas iz tame desnoga odvojka. Tamo nisu gorjele svijeće, a svjetlost s križanja prestajala je već nakon nekoliko koraka. Tama se počela gibati kao mirna voda u koju je pao kamen. Iz sjene se počeo ocrtavati obris. Netko je istupio iz mraka i stao na rub svjetlosnoga kruga. Aura se okrenula i napravila korak ulijevo. Između nje i čovjeka nalazio se otvor u podu. Podigla je pištolj i uperila ga u mrak.

Sylvette ju je začuđeno pogledala. — Što radiš? — uplašeno ju je upitala pokazujući svijećom na oružje. Čovjek je došao još bliže, zaustavio se na dva koraka ispred otvora. Dnevna gaje svjetlost obasjala odozdo, žuta svjetlost svijeće s lijeve i s desne strane. I sve je bilo drukčije nego što je Aura zamišljala.

Lysander je bio bolestan, to je vidjela unatoč neobičnom odnosu svjetala. On nije bio mladić kojemu je alkemija stoljećima očuvala snagu i ljupkost. Tijelo mu je bilo slabo i pognuto zbog visoke starosti. Bio je umoran i oslanjao se na štap. Međutim, njegovo lice, iako upalo i sivo, nije izgledalo starije od lica jednoga četrdesetgodišnjaka. Obrazi su mu bili udubljeni, ali to su možda bile sjene. Koža mu se sjajila, bila je skoro prozirna. Činilo se kao da to uopće nije Lysander nego njegov voštani kip. Kosa mu je bila smeđa, s nekoliko sijedih vlasi. Očito je nije šišao već godinama, visjela mu je preko ramena, ali je bila uredno počešljana. Imao je prevelike oči. Nisu bile privlačne jer se koža oko njih povukla za nekoliko milimetara. Nije izgledao ni zbunjen ni ljutit. Čak ni prepređen. Ali izgled može prevariti.

— Tražila si me, Aura Institoris — rekao je tiho — i ja sam tu. Iznenađenje, zar ne?

Njegov izgled, doduše, nije odgovarao onom što je ona očekivala, ali njezina mržnja, njezin bijes, njezino gađenje nisu bili ništa manji. Pod kažiprstom je osjetila hladni obarač pištolja. Uživala je u tom osjećaju. Ona je došla ovamo uništiti ga — taj poriv bio je jednako snažan kao i onaj da oslobodi Sylvetu. Nije ni pomišljala da ga poštedi zbog njegova izgleda.

Međutim, onda je opet ugledala strah u Sylvettinim očima i više ništa nije shvaćala. Sylvette se bojala nje, Aure, a ne Lysandera.

Aura je brzo ponovno pogledala alkemičara koji se sada nalazio samo četiri koraka dalje od nje, s druge strane ponora. — Što ste učinili mojoj sestri? — upitala je ogorčeno. Svaka riječ bila joj je teža od prethodne. Ona ga je htjela ubiti, a ne razgovarati s njim.

Prastaro biće uzvratilo joj je pogled s velikom ozbiljnošću. — Zašto to pitaš mene? Pitaj svoju sestru, ako želiš odgovor.

Sylvette je napravila jedan korak prema Auri. Molećivo je ispružila slobodnu ruku prema njoj. Aura je na trenutak pomislila kako joj Sylvette želi istrgnuti pištolj iz ruke, ali ona nije učinila ništa slično. Umjesto toga u njezinim su se očima ponovno pojavile suze. — Zašto si došla, Aura? Samo zato da naneseš bol momemu ocu? Sve što je potom pomislila bila je istina. — On je zaslužio smrt. Toliko je ljudi moralo umrijeti da bi on mogao živjeti, toliko...

— To je istina — prekinuo ju je Lysander. — Ja jesam zaslužio smrt, a kad ona dođe, ja ću joj radosno pružiti ruku i pozdraviti je kao staroga neprijatelja s kojim se konačno sklapa mir.

Sylvette je gledala malo jedno malo drugo. Vidjelo joj se u očima da ništa ne shvaća. Vrući vosak sa svijeće slijevao joj se niz prste, ali se činilo da ona to uopće ne primjećuje. — Zašto vas dvoje govorite o umiranju? Njezine su riječi ponovo zvučale kao riječi djeteta. — I zašto je Aura uperila oružje u tebe, oče?

— Sylvette, zlato moje — rekao je — tvoja sestra vjeruje da ima dobar razlog da me ubije.

Aura se počela smijati, neveselo i bolno. — Imam više razloga nego što mogu nabrojati. Vi ste krivi što je moj brat Danijel mrtav. Gillian, otac mojega sina, mrtav je zato što ste vi tako htjeli, a i ja bih bila mrtva da se Gillian nije okrenuo protiv vaše zapovijedi. Mrtva kao što je mrtav i moj otac i stari majstor iz Pariza koji je pravio oči za lutke.

Nakratko je zastala, a onda je tiho nastavila: — Mrtva kao Christopher.

Bol zbog njegove smrti bila je još previše svježja da bi to mogla odigrati kao adut. Sabrala se i upitala: — Jesu li vam ti razlozi dovoljni, Lysanderu?

Sylvette ga je pretekla. — Christopher je mrtav?

— On leži vani pred samostanom. Sada bi bio s nama da je tvoj otac to htio.

To nije bilo sasvim točno, ali ona je bila previše uzbuđena da bi to mogla isključiti.

Činilo se da je Sylvettu ta vijest strašno pogodila. Nekoliko trenutaka nitko nije progovorio ni riječ, čak se ni Lysander nije pokušao braniti.

Na kraju je Sylvettin blagi glas prekinuo šutnju. — To je bio Morgantus — rekla je i odlučno pogledala Auru u oči. — Svaki put samo Morgantus.

— Što to treba značiti?

— Da sam prihvatio svoj dio krivnje — rekao je Lysander — čak veliku krivnju i da se ništa od onoga, što mi prebacuješ, nije dogodilo na moj zahtjev. Glas koji si čula u Beču, čovjek koji je Gillianu dao nalog i u moje ime napisao pismo, to je bio Morgantus. I on je bio taj po čijoj su se naredbi izvršila sva ona ubojstva.

— I tome da vjerujem?

Obarač je poput magneta privukao Aurin prst. Sada ga je još više prezirala zato što je htio krivnju prebaciti na drugoga.

— Moraš mu vjerovati — preklinjala ju je Sylvette, pokušavajući probiti oklop koji je Aura stvorila oko sebe.

— On govori istinu.

— Lagao ti je — ustrajala je Aura. — Ja ne znam što je on učinio s tobom, ali ti očito ne možeš više stvari vidjeti onakvima kakve one jesu.

Onda joj je sinulo. — Je li to zbog Tess? Jesi li zbog toga na njegovoj strani?

— Je li ona dobro? — zabrinuto je upitala Sylvette.

— U svakom slučaju bolje nego ti i ja.

Lysander se približio za još jedan korak. Vrhom štapa udario je u kameni pod. Sjene na njegovu licu ponovno su se pomakle, postale su dulje, tamnije.

— Tess je doista moja kći — rekao je ozbiljno. — I ja je volim jednako kao i Sylvettu. Ono što se dogodilo bilo je protiv moje volje. To je bio...

— Morgantus, naravno — cinično je rekla Aura.

— Razumijem tvoj bijes, Aura — rekao je starac — ali vjeruj mi, on pogađa pogrešnu osobu.

— Laž neće postati vjerodostojnom ako se stalno ponavlja. Izraz na Sylvettinu licu morao je upozoriti Auru. Ali spoznaja je došla prekasno. Odjednom je njezina sestra zamahnula rukom i svom snagom joj bacila svijeću u lice. Svijeća je Auru pogodila ispod lijevoga oka i to najprije vrućim voskom. Jauknula je, zateturala i opalila. Samo je škljocnulo.

Nije bilo vatre. Nije bilo kugle.

Sve troje se zagledalo u pištolj. Nitko nije rekao ni riječ. Aura je stavila ruku na oko, ali zapravo skoro uopće nije osjećala bol. Opalila je još jednom, ali je ovaj put pucala u otvor na podu. Ništa, samo škljocanje metala. Svanetijci su joj prodali prazne patrone. Sve je bilo isplanirano od samoga početka. De Dion je zacijelo znao za to. Samo je zato dopustio da zadrži oružje.

Aura je uz psokvu bacila pištolj u dubinu. Nestao je brzo i nečujno u tami provalije. Tada je pogledala Sylvettu. Tužno, razočarano, ali bez predbacivanja.

Sylvette se trudila izdržati sestrin pogled. To joj nije baš najbolje uspijevalo. — To je moj otac — rekla je prigušeno. — I on je zaslužio da ga saslušaš.

Aura je oštro puhнула, na trenutak zaklopila oči, ali nije vidjela ništa do treperenja različitih boja. Potom je ponovno pogledala Lysandera. Sada su svi troje stajali oko otvora, samo korak dalje od dubine koja ih je mamila.

— Dobro — tiho je rekla Aura — počnite.

Nije se moglo sa sigurnošću reći je li hodnik doista bio napušten. U najmanju ruku doimao se takvim.

— Ovdje nema nikoga — rekao je Giacomo, ali njegov je šapat odavao da ni sam ne vjeruje svojim riječima. Gillian je procijenio da redovnik ima negdje oko šezdeset godina, ali sada je izgledao deset godina stariji. Gillian je s ulaznih vrata preletio pogledom po tropskom ra-slinju. Možda se netko skrivao u njemu. U laboratoriju, međutim, nad kojim je s ovoga mjesta imao dobar pregled, nije bilo nikoga. Prolaz prema Nestorovoj knjižnici bio je otvoren; i tamo je bilo bezbroj skrovitih mjesta. Zbunjivala ga je činjenica što, nakon svega onoga što je čuo o njemu, nije smatrao Morgantusa nekim tko bi se pred svojim protivnicima zavlačio u tamne kutove. Gdje se, dakle, krio alkemičar i što je, dovruga, smišljao?

— Hoćemo li se razdvojiti ili... — počeo je Giacomo, ali ga je Gillian presjekao snažno odmahnuvši glavom.

— Ostajemo zajedno — odlučio je.

Kako knjižnica nije imala drugi izlaz, zaključili su da prvo trebaju pročešljati šikaru. Posao, koji se pokazao mučnijim nego što su očekivali. Čak i gredica s travama na sredini vrta bila je zarasla u korov i morali su je pregledati komad po komad. Ono što se ovdje jednom posadilo ili posijalo više se nije moglo raspoznati u divljoj travi, koprivama i maslačuku.

Kad su se uvjerali da se Morgantus ne skriva u niskom rasli-nju, pošli su pretražiti knjižnicu. Ali ni među starim, prašnjavim policama nije bilo nikoga. Neke su knjige bile izvučene s polica i pobacane na pod gdje su ležale poput mrtvih ptica s raširenim krilima.

Na kraju su se vratili u prednji dio tavana. Iznad staklenoga krova rađao se dan. Gillian nije znao koliko su se dugo on i Giacomo zadržali ovdje. Moglo je to biti dvadeset minuta, ali i dva sata. Činjenica da se nije pojavio

više nijedan alkemičarov podanik davala mu je nadu. Možda je Lascarijeva skupina s izvanjske strane dvorca imala uspjeha. Možda je Veliki učitelj već odavno pronašao Morgantusa, a oni ovdje gore gube vrijeme. — Idemo — rekao je i okrenuo se prema vratima. Giacomo nije krio da je sretan zbog toga. Unatoč godinama i umoru nije želi ostale templare prepustiti njima samima.

U slučaju da su neki od Morgantusovih ljudi još na životu, nisu izabrali put kojim su došli, nego su sišli u prizemlje zapadnim stubištem. Na pola stubišta ugledali su tri svoja redovnika pokošena neprijateljskim mačevima, iskrenutih udova i iskrivljena lica. Jedan je visio preko ograde; drugi je ležao poprijeko na stubama, glava mu je gotovo bila odvojena od tijela; treći se skotrljao niza stube i zaustavio tek nakon nekoliko metara uza zid na zavoju.

Giacomo je ustrajao da se njihova tijela dostojno sahrane na ravnome tlu i da dobiju posljednji blagoslov. Gillian gaje htio podržati, ali mu se nije sviđjela tišina koja je ispunjavala dvorac od vrha do dna; nigdje se ništa nije pomicalo, ni iza jednih vrata, ni u kojem od dugih, mračnih hodnika. Tišina je bila sablasna. Giacomo je primijetio koliko je Gillian zabrinut pa ga je ohrabrio da sam nastavi potragu za Lasca-rijevom skupinom; i on bi sam volio poći s njim čim bude mrtvoj braći udijelio blagoslov kako bi im se duše smirile. Nešto u Gillianu pobunilo se zbog te odluke, ali je na kraju popustio i ostavio Giacomu.

Malo poslije naišao je na tri druga brata izvan dvorca, s druge strane čempresove šumice. Lascari je ležao s ranom na nozi iz koje je tekla krv na rubu maloga bazena. Činilo se da ima jake bolove, ali je bio pri svijesti. Pokraj njega je čučao jedan redovnik i trudio se povezati Lascarijevu nogu iznad rane. Treći član skupine bio je mrtav; glava mu je bila u vodi, odmah pokraj tijela jednoga od Morgantusovih ljudi. Tri druga alkemičarova podanika ležala su nepomično između zaljeva i prednjih čempresa.

Lascari je vidio kako Gillian izlazi iz sjene drveća. — Pobijedili smo ih — zadihano je rekao gospodar templara, pun bola. — Bila je to časna borba.

— Ne sumnjam u to.

Gillian je čučnuo pokraj njega i nagnuo se nad ranu. Izbliza je izgledala još gore.

— Izgubio je mnogo krvi — rekao je čovjek koji je stajao uz Velikoga učitelja. — Ali ja mislim da će preživjeti ako se za sat ili dva liječnik pobrine za njega.

Gillian je smrknuto kimnuo glavom. — Uzmi čamac i prevezi ga na obalu. U selu ima sve što mu je potrebno.

— Ne — protisnuo je Lascari kroz usne u kojima nije bilo ni kapi krvi. — Morgantus je još uvijek na otoku.

— Neka to bude moja briga, brate — blago je rekao Gillian.

— Ne — ponovno se usprotivio Lascari, ovaj put nerazumlji-vije. — Ja moram...

— Ti moraš ostati na životu, ništa drugo — rekao je Gillian, ustao i okrenuo se ostalim templarima. — Odvezi ga u selo, brzo. Inače će red umrijeti zajedno s Velikim učiteljem.

U istom trenutku iza njih su odjeknuli koraci. Gillian se okrenuo, spreman dati život za Lascarija.

Ali osoba koja je izašla između čempresa bio je Giacomo. Jednim je pogledom shvatio što se dogodilo.

— Idi s njima — zamolio ga je Gillian. — Učitelj mora k liječniku.

Giacomo je nijemo kimnuo glavom i ovaj put mu se Lascari nije usprotivio — izgubio je svijest.

Ubrzo potom tri su čovjeka veslala morem. Lascari je leđima bio naslonjen na kljun, oči su mu bile zatvorene dok su dva čovjeka veslala svom snagom. Gillian je pričekao dok barka nije prošla pokraj kamenih lavova na ulazu u malu luku, potom se okrenuo i vratio se u dvorac.

Kao prvo, potražio je Charlottine odaje. Bile su prazne i to je potvrđivalo njegove slutnje.

Sada je znao gdje će naći Morgantusa.

Lysanderov glas je iz minute u minutu bio sve slabiji. Govor ga je izmorio, sigurno, ali samo sjećanje mu je oduzelo ostatak snage. Opširno je opisivao okolnosti pod kojima se prvi put susreo s Morgantusom i nije prešutio kakve je sve zločine počinio po gospodarovu nalogu.

Auri se smučilo kad je čula za sve one djevojke koje je Lysan-der doveo svojem učitelju.

— Morgantus mi je lagao — iscrpljeno je rekao Lysander. — On je već tada, nakon našeg prvog susreta, tvrdio da je pronašao eliksir života i daje samo potrebno osvežiti njegovo djelovanje. Međutim, istina je bila da je Morgantus bio smrtan kao i ja, kao Nestor i kao svatko drugi. Tek nekoliko godina nakon što me uzeo za pomoćnika, priznao mi je tajnu. I drugi su pokušavali, ali je njihov trud bio uzaludan. Ne znam kako je Morgantus otkrio tajnu, ne znam čak ni kad se to dogodilo — a ipak, uspio je.

Lysander je zamišljeno odmahnuo glavom i lagano štapom udario rub otvora. — Rješenje zagonetke nije bilo u sastavu krvi, kao što je Morgantus dugo mislio, također ni samo u spolu žrtve. Zapravo je tajna bila u njezinu podrijetlu. Krv je bila najvažnija od svih sastojaka, ali je ona morala biti posebna.

Podigao je glavu i pogledao Auru u oči. — Pravila alkemije, ili, u ovom slučaju možemo reći magije, ne mogu se prozrijeti. Morgantusa su na pravi trag naveli dugogodišnji pokusi. Sve one djevojke koje su morale umrijeti bile su samo mali koraci na putu do rješenja.

— Koje rješenja? — tiho je upitala Aura iako je već slutila o čemu je riječ.

— To je morala biti krv vlastite kćeri. Uvijek iznova krv vlastite kćeri. Lanac zločina na vlastitom mesu i krvi koji se provlačio kroz stoljeća. Morgantus je to činio, i ja sam to činio. I tvoj otac, Aura. Nestor je to saznao daleko prije mene, kad je ukrao bilješke o Morgan-tusovim istraživanjima i nestao. Alkemičar ima dijete sa

svojom kćeri. Do tada ona mora biti djeвица, a dijete koje rodi, opet mora biti žensko kako bi se lanac mogao nastaviti. Jednoga dana će i ta kći donijeti na svijet dijete, djevojčicu koja će i sama imati djevojčicu. A otac je uvijek alkemičar.

— A majka biva ubijena odmah nakon poroda. Aura je ostala bez daha od zgražanja i gađenja.

— Da — potvrdio je Lysander. — Njezina je krv najvažniji sastojak, izvor tajnoga lijeka, temelj eliksira. U njezinoj krvi leži tajna vječnoga života.

Aura je osjetila kako ju je šok uljuljao. Postala je potpuno opuštena. Slušala je i pokušavala shvatiti. Pokušavala je čak imati razumijevanja za to.

Lysander se s obje ruke naslonio na štap. Iz provalije je zapuhao propuh i razmrsio mu kosu koja je sada izgledala kao vrtlog od paukovih niti. — Svi smo mi naraštajima rađali samo kćeri i s njima opet kćeri. Ako su se rodila muška djeca, morala su umrijeti i pokus je počinjao iznova. Katkada je to bila igra na sreću. Postao sam kao Morgantus kad sam otkrio mogućnosti. Pravio sam djecu i ubijao ih. Dese-cima puta, u svakom naraštaju iznova. Tako sam postao besmrtnan. Kao Morgantus. Kao Nestor.

— Sve dok sami niste prekinuli lanac...

— Da, sa Charlottom. Sylvette je bila prva od mojih kćeri koja nije rođena u incestu. Njezina majka nije bila moja kći. Bit ću iskren, Aura, a tvojoj sestri sam ionako to već odavno priznao: zaveo sam Charlottu kako bih ponizio Nestora. Morgantus i ja tražili smo ga stoljećima i kad smo ga konačno pronašli, on je bio glava obitelji i gospodar dvorca — kao što se nekad reklo: plemić. Razboljeli smo se od zavisti. Mi smo bili redovnici, vitezi templari, iako smo izgubili vjeru. Pretpostavljali smo da su djela koja smo činili bila izvediva samo pod odorom reda, u osamljenim samostanima i opatijama, daleko od svijeta, u potpunoj tajnosti, siromaštvu i učenosti. Mi smo imali svoje kćeri, ali nikad nismo imali obitelj, sigurnost i sklad. A onda smo nakon toliko mnogo vremena ponovno vidjeli Nestora i on je svojim načinom života prkosio svemu u što smo vjerovali. Dobro je iskoristio vrijeme koje mu je darovao eliksir: posjedovao je veće bogatstvo nego što je ikad mogao potrošiti, bio je svjetski čovjek, rado su ga vidjeli u boljim društvima, bio je šarmer. Svi su ga voljeli, žene jednako kao muškarci.

Lysander se nasmiješio, ogorčeno i podrugljivo. — Nestor je živio stoljećima dok si nije pribavio te osobine i naučio je kako može u svakom naraštaju promijeniti identitet, a da pritom ne izgubi svoj imetak. Nije bio siromašni pustinjač kao Morgantus i ja. Čovjek pun života, ličnost. I genij. Lysander je zastao i dobacio pogled Sylveti. Ona ga je sramežljivim smiješkom ohrabrila da nastavi.

— Da, Aura — rekao je — uza svu raskoš kojom se okružio, tvoj otac je bio pravi genij koji je u pitanjima alkemije nadmašio Morgantusa. Da budem iskren, ja se u te stvari nisam baš nikad previše razumio, barem ne u onu duhovnu, filozofsku stranu. Morgantus je, doduše, posjedovao potreban razum, ali ne i duhovnu pokretljivost. Kad smo ponovno susreli Nestora, Morgantusovo je znanje bilo na istom stupnju kao i prije šesto godina. On se nije usavršavao, nije nikad, nakon što je otkrio rješenje, istraživao druge, bolje načine. Ali Nestor je bio drukčiji. Kad bi usavršio kakvo umijeće, odmah bi ga pokušavao nadmašiti novim.

— Traganje za Gilgamešovom travom — prošaputala je Aura iznad ponora.

— Postizanje besmrtnosti bez ubijanja drugih ljudi, bez incesta, bez preziranje samoga sebe. To je bilo ono što je Nestor htio postići! To je bio njegov cilj! I vjeruj mi, Aura, ne bih uspio opisati zavist koja je plamtjela u Morgantusu i u meni. Htjeli smo imati ono što je on imao, još više od toga, ono što će imati u budućnosti! Tada smo se pozdravili sa životom u samostanu i pošli smo u Beč. Morgantus je počeo za sebe pridobivati neke ljude iz tamošnjega podzemlja i po prvi put je razvio sposobnost koja je nadilazila razum alkemičara. Međutim, sa svakim korakom kojim se umnožavala njegova moć, on se povlačio u pozadinu. Ja sam postao njegova slamnata lutka, njegova marioneta.

Uvijek kad bi se spomenulo kakvo ime, to je bilo moje ime; uvijek kad bi se tko morao pojaviti u javnosti, to sam bio ja. Sve je opet bilo kao prije kad sam bio dijete — Morgantus je bio učitelj, a ja samo pomoćnik. Nije mi prepuštao nikakve odluke, nije mi dopuštao želje ni nade, a ja sam se pomirio sa sudbinom, samo da mu ne bih izašao iz volje. Oh, pokušao sam učiniti ponešto kako bih se izvukao iz te bijede, bavio sam se slikarstvom, pjesništvom pa i igrama na sreću. Znao sam si umišljati da sam ja taj koji vuče konce, jer, na koncu, moje se ime izgovaralo sa strahom, moje je ime čak i cara ispunilo strahopoštovanjem. No, počeo sam zaboravljati da stvarna moć koja stoji iza toga imena zapravo pripada drugome.

Aura gaje pomno promatrala, sijedu kosu, pognuta staračka leđa, neobične oči, povećane strahom. — Ali nešto se dogodilo, zar ne? Nešto što je sve promijenilo.

Lysander se zakašljao poput astmatičara, a potom je kimnuo glavom. — Sylvettino rođenje. Bez obzira na ono što rne ponukalo da provedem noć sa Charlottom, odjednom sam postao otac kćeri, prave kćeri. Nije bilo životinje na mesarskoj klupi moje besmrtnosti, nije bilo žrtve koja će iskrvariti zbog mene. Postao sam otac i odjednom sam u sebi otkrio osjećaje koji su mi čak nakon tolikih stoljeća bili novi.

Sylvette je napravila korak prema njemu i ispružila mu ruku. Lysander ju je zahvalno uhvatio i držao je svojim suhim prstima. Prizor je bio tako apsurdan nakon svega što je Aura dosad čula pa je brzo skrenula pogled i zagledala se u sivu dubinu ponora. Po prvi put se upitala koliko je ponor doista dubok — u svakom slučaju dublji od tri kata koja su se vidjela izvana. Pitala se koliko bi dugo čovjek padao dok ne bi došao do dna. Koliko bi dugo ona padala. U novom naletu panike povukla se natrag i ponovno se okrenula sestri i Lysanderu.

— Vi tada još niste poznavali Sylvettu — rekla je. — Kako ste mogli razviti osjećaje prema njoj, bez obzira o kakvoj se vrsti osjećaja radilo?

— Promatrao sam je katkad, potajno, da me nitko ne vidi. Također sam znao da joj je kod Nestora bolje nego kod mene u bečkom podzemlju, koliko god mi je ta spoznaja tada bila teška! Odlučio sam pričekati dan kada ću se riješiti Morgantusa, otići iz Beča i živjeti vlastiti život na način koji mi je omraženi Nestor pokazao svojim primjerom. Odrekao sam se novih kćeri, nove krvi. Odlučio sam ostarjeti.

— Što je Morgantus mislio o toj odluci?

— Pobijesnio je. Prokleo me. Trebalo je vremena da shvatim do čega je njemu zapravo stalo. On se bojao samoće. Znao je da nije kao Nestor, da nikad neće uspjeti stvoriti obitelj, promijeniti život iz temelja. Tada, u 13. stoljeću, kad je prvi put postao besmrtnim, on je već bio starac. I zauvijek je ostao starac — ne kao Nestor i ja koji smo bili mnogo mlađi kad smo prvi put uzeli eliksir. Morgantus je bio ovisan o meni. Zbog toga mu je moja odluka bila tako mrska. Međutim, nakon početnoga uzbuđenja, odlučio je pomiriti se s time. Dao mi je da radim po svojoj volji, a ja, glupan, ja sam mu vjerovao. A kako sam mogao slutiti što doista namjerava?

— Odlučio je čekati.

Aura je sada shvatila kamo ta priča vodi. — Morgantus je odlučio dopustiti da starite, zar ne? Tako dugo, dok Sylvette ne bude imala dovoljno godina da rodi dijete. Vaše dijete.

— Tess — potvrdio je Lysander drhtavim glasom. — Morgantus je poslao ljude da otmu Sylvettu i dovedu je u Beč. Ucjenjivao me. Prijetio mi je da će mučiti Sylvettu ako...

— Ne bude imao dijete sa mnom.

Sylvettin glas je zvučao tako normalno kao da ona i njezina sestra izmjenjuju recepte za kuhanje.

— Prisilio nas je — ogorčeno je rekao Lysander. — Sylvette je još bila dijete, a ja... ja sam se bojao za nju. Ne za sebe. Ja bih sa zadovoljstvom umro za nju, a Morgantus je to znao. On nije nijedan jedini put prijetio meni, uvijek samo njoj. Znao je da je to bio jedini način da izvrši pritisak na mene.

Aura se ponovno sjetila starca u brdima, starog, odvratnog čovjeka u gorskoj kolibi. Vidjela je kako je ubio djevojku, ali to nije bilo ništa prema ovome što je sada doznala o njemu.

U istom joj je trenutku sinulo da on uopće nije bio ovdje. Ne u ovim zidinama. Možda čak ni u Svanetiji.

Odjednom je pomislila nešto užasno.

— Gdje je — polako je upitala — Morgantus sada?

Iza kamina više nije bilo zida. U predvorju nije gorjelo svjetlo pa tako crni otvor iza ugašene vatre nikom nije upao u oči. Međutim, sada, kad je Gillian krenuo baš prema kaminu, osjetio je hladan propuh. Vjetar iz dubine rasuo je pepeo po podu u obliku zvijezde.

Gillian je prekoračio ostatke na ognjištu. Ne tako davno silazio je tajnim stubištem kako bi oslobodio Tess. Sada mu se to pak učinilo potpuno nepoznatim mjestom. Uvjerenje da će uskoro stajati nasuprot Morgantusu, promijenilo mu je raspoloženje.

Počeo je oprezno silaziti. Svjetlost je odozgo nejasno odvajala rubove stuba od tame do mjesta na kojem je stubište skretalo udesno. S druge strane zavoja stuba i podrum su se gubili u potpunoj tmuni. Gillian nije imao svjetiljku, čak ni svijeću pa je poput slijepca mačem pipao ispred sebe. Na trenutak se pitao treba li se vratiti gore i donijeti srebrnu svjetiljku. Međutim, tada je rekao sam sebi da bi svjetlo upozorilo njegova neprijatelja. Ako se Morgantus doista nalazio u svjetioniku, bilo je moguće da još uopće nije primijetio što se događa u dvorcu.

Gillian je došao na ravno tlo, u prostoriju u koju je Charlotte zatvorila djevojčicu. Samo je jednim ramenom snažno udario u stup, dalje je išao bez poteškoća. Prostorija je sigurno prelazila u tunel koji je vodio do otoka sa svjetionikom. Gillian, naime, nije vidio nikakva vrata. Jednostavno je išao ravno naprijed, pipao oko sebe oštricom mača i zaključio da je tunel postao uži. Gillian je u tunelima i kanalima bečkoga podzemlja razvio smisao za snalaženje koji ga nije napustio ni u ovoj tmuni.

U svakom slučaju postupno je izgubio osjećaj za vrijeme pa nije mogao ocijeniti koliko je dugo trajalo dok nije ugledao svjetlo na kraju vlažnog i hladnog hodnika. To nije bilo svjetlo dana, nego nekakav blijedi sjaj, vjerojatno iz unutrašnjosti svjetionika.

Gillian je zastao na trenutak i osluškivao. Osim šuma mora, koji je dopirao kroz tunel, nije se čulo više ništa. Povremeno je čuo kako kaplje voda. U početku je mislio da su to koraci. Prokleo je svoja nadražena osjetila i nastavio ići istim putem. Sada je brže napredovao. Svjetlost mu je pokazivala put pa više nije morao pipati mačem.

Na kraju je stigao do kratkoga stubišta koje je vodilo do okna na stropu tunela. Iznad okna uzdizao se tmuran, sivi prostor, otvor valjkasta oblika, visok petnaest metara, okružen željeznim stubištem. Unutrašnjost svjetionika. Polako i nečujno provukao je glavu kroz okno. Nije vidio nikoga. Unatoč tome, još je uvijek vjerovao da su njegove pretpostavke bile točne. Charlotte se bez sumnje povukla ovamo; to je bilo njezino skrovište, njezino sklonište u kojem je prije mnogo vremena smjestila tada već odbačenoga Daniela. Činjenica da se Morgantus već treći dan nalazi u dvorcu svjedoči da još uvijek nije našao ono što je tražio. Vjerojatno će pokušati saznati od Charlotte gdje mora tražiti.

Postojale su samo dvije mogućnosti gdje su se njih dvoje mogli nalaziti: ili vani, na strmim stijenama u podnožju tornja ili na njegovu vrhu, tamo gdje je nekoć gorjelo svjetlo.

Gillian je čvršće uhvatio mač i pošao gore metalnim stubama. Svaka je prečka bila široka metar i pol i posebno uglavljena u zid. Nije bilo ograde. Gillian se trudio ne gledati u dubinu. Nije se bojao visine, nije gubio dah, nije drhtao. Ipak je bio nesigurniji nego što si je želio priznati.

Konačno je došao do vrha tornja. Metalna vrata, koja su vodila van, na vrh, bila su zaključana. Gillian je oklijevao trenutak prije nego što je ispružio ruku da bi gurnuo okno. Znao je da je to bio trenutak u kojem će biti primijećen.

Snažno je gurnuo vrata. Otvorila su se uz prasak, udarila o kamenu ogradu oko vrha tornja. Gillian je iskočio van u dva velika koraka i isukao mač kako bi se mogao braniti u slučaju potrebe.

Vrijeme se zaustavilo.

Kruna tornja bila je okrugla, promjera oko pet metara. Rešetkasta ograda u visini grudi opkolila je platformu na kojoj se nalazio šesterokutni stakleni kavez, širok tri metra, s krovom od željeza. Prije se tu ložila vatra, drvima, ugljenom i suhim šibljem.

Ptičji izmet prekrivao je staklo izvana i iznutra. Samo staklo bilo je čitavo, ptice su ulazile unutra kroz otvor za zračenje na krovu.

Danas u kupoli nije bilo ptica. Kroz staklo zaprljano izmetom Gillian je razabirao tamne obrise čovjeka koji je čučao na podu, usred hrpe ptičjega izmeta, perja, kostiju i ostataka starih gnijezda, u visini koljena. Pri svakom pokretu uzdizali su se oblaci otrovnoga praha, obavijali zatvorenicu, prodirali joj u oči, nos i usta.

Koliko je dugo Charlotte mogla biti zatvorena ovdje? Jedan dan, dva? Gillian nije vjerovao da bi je još mogao spasiti, čak i kad bi je uspio osloboditi. Otrovnii je prah sigurno već odavno ušao u njezina pluća i razarao ih iznutra.

Morgantus je stajao pred staklenim oknom kupole svjetionika, suhi starac u širokom ogrtaču s kapuljačom obrubljenom crnim krznom. Oštar morski vjetar, koji je zavijao oko svjetionika, tjerao mu je kapuljaču na obraze. Pod razmršenim krznenim obrubom njegove su se oči mogle samo naslutiti.

Starac je trznuo rukom ispod ogrtača koji je lepršao, suhim je prstima izvukao pištolj.

Gillian ga je pretekao. Dugim skokom pojurio je prema starcu. Oštrica njegova mača zazvečala je udarivši u Morgantusovo oružje. Pištolj je ispao iz starčeve ruke. Na trenutak je izgledalo da će pištolj ostati na rubu platforme, ali onda se prevrnuo i pao u ponor. Duboko dolje oružje je udarilo o sivo stijenje, a potom ga je snažan val povukao u more.

Gillian je zgrabio Morgantusa za ovratnik, gurnuo ga natrag svom snagom, i presavio preko ograde. Podigao je ruku u kojoj je držao mač kako bi jednim udarcem alkemičarovu glavu odvojio od tijela. Tisuću slika projurilo mu je kroz mozak, sjećanje se probudilo i ponovno ugasilo. Sva ona ubojstva koja je počinio po Lysanderovu nalogu i nalogu njegova učitelja, sve one žrtve. Vidio ih je pred sobom, vidio je njihove velike oči pune straha. Međutim, Morgantus se nije bojao. Njegove su oči bile sitne i stisnute — podle, zle. Vjetar mu je i dalje mrsio krzno na kapuljači, zabacio je natrag i otkrio usko, naborano lice.

Prije nego što ga je Gillian uspio udariti, otvorile su se starčeve usne, suhi rasporak na licu koji je nalikovao žutosivoj koži. Udaranje valova o stijene i divljanje vjetra bili su zaglušujući, ali su se starčeve riječi poput zmijske provlačile kroz tutnjavu probijajući si put do Gillianova mozga.

Samo jedna rečenica. Jednostavne, gotovo sramežljive riječi. Nije bilo prijatnje, nije bilo upozorenja, nije bilo čarobnih riječi.

A opet, te su riječi promijenile sve.

Lysander je zanimemio, ali njegova iznenadna šutnja izazivala je veći nemir nego sve ostalo što je do tada rekao. Skrenuo je pogled s Aure na Sylvetu, a onda se opet zagledao u prazno.

— Gdje je Morgantus? — još jednom je upitala Aura, ovaj put oštrije. — Vi to znate, nije li tako?

— Ne znam — rekao je. — Ali slutim.

— Onda kaži — naredila mu je Sylvette. Ona ga je još uvijek držala za ruku, ali odjednom je nastalo nekakvo čudno raspoloženje i u dodiru više nije bilo topline i naklonosti.

— Bojim se — tiho je rekao Lysander — da je otišao u posjet vašemu dvorcu.

Sylvette je ispustila očevu ruku. — Morgantus je kod Tess? — upitala je sva izvan sebe. — Ali ti si rekao da je...

— Na sigurnom ako je ostavimo u Beču — završio je njezinu rečenicu. — Tamo je sigurnija nego kod nas.

Aura je nakratko zaklopila oči kako bi se smirila. — Sto on traži u dvorcu? Djecu?

— Ne — rekao je Lysander odmahujući glavom. — Djeca ga u ovom trenutku još ne zanimaju. Inače ne bi nikad dopustio da odvede Tess iz Beča.

— A što onda traži?

— Travu, Aura. Travu s Nestorova groba.

— Znači da je istina? Gilgamešova trava raste samo na grobovima...

— Na grobovima besmrtnih. Tako je.

— To je bio novi kotač, zar ne? — Aurin glas je zvučao promuklo, gotovo bolesno. — Poruka uopće nije značila da vi već imate kamen mudraca, nego samo da ste konačno pronašli način na koji ćete doći do njega?

— Morgantus ga je pronašao — rekao je Lysander. — Našao je uputu u jednom spisu iz stare Judeje prije otprilike osam godina. Besmrtnost nastaje samo iz besmrtnosti — to je bio ključ koji smo tako dugo tražili.

Samo iz ostataka besmrtnoga može izrasti nova besmrtnost.

— Zbog toga je moj otac morao umrijeti! On je uz vas i Mor-gantusa bio jedini preostali besmrtnik. Naredili ste Gillianu da ga ubije kako biste mogli ubrati travu na njegovu grobu.

— Da, nakon sedam godina.

— Ali zašto tek sada? Sedam godina je prošlo već odavna.

U sebi je pomislila: sedam godina je prošlo već onda kad sam ja kušala travu. — Zašto Morgantus nije došao prije?

— Bio je... moglo bi se reći da je bio bolestan. Vrlo bolestan. Već desetljećima boluje od napada slabosti. U početku sam mislio kako je to dokaz da eliksir nije savršen, da samo produljuje život i da na koncu čovjek ipak umire. Često sam osjećao strah zbog toga sve dok mi nije postalo svejedno hoću li živjeti ili umrijeti. Ali Morgantus nije umro. Većinom je zapadao u nekakvo stanje prividne smrti i onda se nakon dva, tri dana ponovno budio i to živahniji i snažniji nego ikad prije. Pretpostavljam da je riječ o nekoj vrsti obnove kao što je, na primjer, zimski san. To sigurno ima veze s njegovim godinama. Jednom bismo Nestor i ja možda doživjeli nešto slično da nismo odlučili odbaciti eliksir. Morgantus je sve češće bio danima, tjednima, katkad čak mjesecima prikovan za krevet.

— Onako kao u Beču?

— Da. Znao je da će mu ubrzo biti bolje, ali je slutio da ćeš ti misliti kako mu je došao kraj. Možda te poznaje bolje nego što ti misliš, Aura. Bio je siguran da nećeš ubiti starca koji leži na umoru.

— Moja greška.

— Vjerovao je da te se konačno može riješiti, tebe i tvojih potomaka, i to tako što će još jednom primiti moj identitet i umrijeti kao Lysander. Kad je mene i Sylvettu dao zatvoriti u ovaj samostan, on se u Beču na miru oporavljao od slabosti.

— Moram se vratiti kući — odlučila je Aura. — Odmah. Blijedi se smiješak pojavio na Lysanderovu licu. — De Dion

te neće pustiti. Ti si sada zatvorenica, kao i mi.

Ponovno je štapom udario u pod kao da mu to može ubrzati misli. — Ne vjerujem da će Morgantus nauditi djeci. Njemu je stalo samo do Gilgamešove trave.

Sylvetin je glas odavao zabrinutost kad se ubacila u razgovor: — Morgantus je lud. On je neuračunljiv.

— Sigurno je lud — rekao je njezin otac — ali nije glup. I vjeruje da će barem još od Tess imati koristi. On je smatra jamcem moje besmrtnosti.

— Zašto si jednostavno ne potraži drugoga pomoćnika? — upitala je Aura koja se prisiljavala biti mirna. — Zašto je toliko vezan za vas, a vi ste ga ipak razočarali?

— Ubija li otac sina samo zato što nije napisao zadaću?

— Ali on nije vaš otac!

— Sedamsto godina provedenih zajedno znači više nego nekoliko naslijeđenih tjelesnih sokova.

— Zašto je još ubijao i djevojke u internatu?

Lysander je odmahnuo glavom. — Morgantus se boji. Bojao se cio život. Čak ni nakon svih tih stoljeća nema povjerenja u djelovanje eliksira. Izludjela ga je pomisao da će morati još sedam godina čekati travu, ne znajući hoće li sljedeći napad slabosti biti i posljednji i ima li trava doista ono djelovanje kakvom se nadao. Ponovno je započeo sa svojim starim pokusima i to tamo gdje je stao u 13. stoljeću. Nove djevojke, nova ubojstva.

Lysander je prezrivo otpuhnuo što ga je nadražilo na glasan kašalj. Na kraju se počeo smijati. — Morgantus pati od staračke zaboravnosti besmrtnika, bez izgleda da će ga jednoga dana smrt izbaviti. Nije li to predivna ironija?

— Da, predivna — smrknuo je odgovorila Aura. Sjetila se još nečega. — Zašto Morgantus jednostavno ne napravi još jedno dijete?

Dodala je nehotice: — Ili više ne može začeti kćer?

— Doista.

— Mislite...

— ...da je Morgantus previše ostario da bi mogao praviti djecu. Čak je u međuvremenu odustao i s pokusima s drugim djevojkama. Sada mu je još jedino ostala Gilgamešova trava.

— Zašto je dopustio da dođe do toga? Zašto nije imao kćer prije dvadeset ili trideset godina?

Lysander ju je ponovno prekinuo. — Pokušao je. Djevojka je rodila dijete, ali to nije bilo ono čemu se Morgantus nadao.

— Dječak?

— Oboje. Dječak i djevojčica u jednome tijelu. Simbol alke-mije. Morgantus je to smatrao znakom. 'Priroda nam daje znak', rekao je tada. 'Ona nas opominje da smo stigli na kraj staroga puta i da moramo tražiti novi'.

Lysander je iskrivio lice. — Toliko je bolnije što je dobri Nestor još prije došao do iste spoznaje.

Aura je problijedila.

Sylvette joj je zabrinuto prišla. — Što je? — upitala je. — Što ti je?

Snažno udaranje valova o stijene — i vjetar koji je zavijao oko vrha svjetionika.

— Ja sam tvoj otac — tiho je rekao Morgantus.

Gillianova ruka s mačem zaustavila se u zraku. Zagledao se u stisnute, prastare oči, žučkaste poput zgrušanoga mlijeka. Odjednom se sjetio Piobba, koji je izrađivao oči za lutke, i vidio ga kako leži mrtav među hladnim staklenim očima.

Ja sam tvoj otac.

Taj mu je glas bio poznat. Do sada je vjerovao da je to Lysan-derov glas.

Samo jedan udarac i sve bi bilo gotovo.

Zašto sada oklijeva?

Iza njega je nešto udarilo u staklenu kupolu. Charlotte je podigla ruke i zalijepila se s nutarnje strane za staklo poput crnoga pauka. Sada je počela kliziti dolje uz staklo. Njezine ruke i lice ostavljali su prljave tragove u ptičjem izmetu. Koljena su joj popustila. Podigli su se novi otrovni oblaci.

Gillian se vratio Morgantusu. Izborano lice, stisnute oči.

Tvoj otac.

Gillian se borio protiv vjetra, podignuta oštrica je podrhtavala. Morgantus se nije ni na što obazirao. Samo je ukočeno gledao sina u oči.

— Ti nisi poznavao svojega oca — prozborio je odlučno. — Nisi poznavao ni majku. Ne znaš ništa o svojemu podrijetlu.

Gillian je vidio slike, djeliće uspomena koje su možda bile njegove. Djetinjstvo u sirotištu, mladost na ulici, u mnogim gradovima. Onda poslije, silazak u bečku kanalizaciju. Prvi susret s Lysanderom. Prvi nalog, prvo ubojstvo.

— Što ćeš sada učiniti? — upitao je Morgantus.

Pogled u Charlottu. Tamni obrisi iza stakla, okružena bijelo-sivim vrtlogom. Lik u staklenoj kugli sa snježnim pahuljicama.

— Darovao sam ti život — prošaputao je Morgantus kad Gillian nije odgovorio. — Mogao sam te ubiti kao sve ostale. Ali ti si bio drukčiji.

Nagnuo je glavu još dalje prema provaliji, ponudio Gillianu suh, naboran vrat. — Hermafrodit. Simbol besmrtnosti. Živa bit tajnoga lijeka.

Stisak Gillianove ruke oko starčeva vrata počeo je popuštati. Ledeni gaje vjetar propuhao kroz odjeću. Smrzavao se.

Morgantusove usne su se otvorile još jednom. — Ja sam ti dao ime.

Gillian je trepnuo. Iza njega Charlotte je ponovno udarala u staklo. Ovaj put se nije okrenuo prema njoj.

— Što očekuješ od mene? — tiho je upitao ne vjerujući da ga je Morgantus uopće razumio. — Da ti oprostim? Morgantus se blago nasmiješio. Njegova rijetka kosa vijorila mu je oko glave kao kakav svijetleći vijenac. Htio je nešto reći, ali ga je Gillian preduhitrio:

— Vrijeme je — prošaputao je — i ti to znaš. Zamahnuo je mačem, snažno i kratko. Cisti rez. Oštro, glatko i konačno.

Alkemičarova glava nestala je u dubini. Dok je padala, usne su se micale. Možda mu se samo činilo.

Potom pjena, valovi.

Otvoreno more.

To još nije sve, zar ne? — Aurin je glas treperio i bio previsok. Nije mogla vladati ni svojim glasom, a kamoli mislima. — Cijelo vrijeme bila je riječ samo o tome. O obiteljima i o djeci. O malom djeliću besmrtnosti koju svatko od nas ostavlja potomstvu.

— Besmrtnost koju priroda daje svakom — rekao je Lysan-der i kimnuo glavom. — To je bilo ono što sam shvatio mnogo prije od Morgantusa, možda čak prije i od Nestora. Svatko nastavlja živjeti u svojoj djeci, ona su hranjivo tlo sveopće besmrtnosti. Možda je Morgantus baš to otkrio u njihovoj krvi. Možda je to prava bit eliksira. Ja ne znam.

— Rekli ste da je baš moj otac prekinuo lanac...

— Zbog toga je počeo starjeti. Propustio je posljednji naraštaj, kao i ja. Oženio se Charlottom i s njom imao djecu. Vjerojatno je bio siguran da je pronašao Gilgamešovu travu.

— Ne! — oštro se usprotivila Aura. Postupno su se djelići slagali u cjelovitu sliku. — Griješite. Nestor nije bio poput vas, Lysande-re. On se osigurao. To je bio razlog zbog kojega je upriličio Danielovu nesreću i mene poslao u internat. Želio je nastaviti lanac. Vidio je kako stari i to ga je uplašilo. Zapravo, nikad se nije htio odreći eliksira. Ja bih mu bila sljedeća žrtva. Imao bi kćer sa mnom i imao bi moju krv... Zanimemila je, nije bila sposobna završiti rečenicu.

Lysander ju je pogledao istodobno gledajući kroz nju. — Tada je Charlotte...

— Da! — povikala je i odjednom joj je postalo sve jasno, sve je shvatila. — Moja majka je Nestorova kći. Ona nije poznavala svoje roditelje, govorilo se da su oni poginuli u brodolomu. Sve je bila laž! Nestor je izmislio tu priču i proširio je, kao što je to vjerojatno godinama činio. Nestao je iz života male Charlotte i ponovno se pojavio kad je bila dovoljno stara da se uda za njega. Tako nije prekidao lanac.

— Unatoč tome preskočio je jedan naraštaj — inače bi Charlotte sada bila mrtva, a Nestor ne bi ostario.

Aura je kimnula glavom. — Ja bih bila sljedeća. Vjerojatno je sam sebi dao ultimatum. U one tri godine koje

sam ja provela u internatu htio je nastaviti tražiti Gilgamešovu travu. Da tada nije uspio pronaći travu, on bi nastavio lanac — sa mnom. Ja sam bila alternativa.

— Tako se osigurao — Lysanderov je glas zvučao usiljeno, kao da je skrivao iskrenu tugu.

Aura je polako ponovno postala odlučna. — Sada moramo gledati kako ćemo izaći odavde. Kamo vode ostala tri hodnika?

— Slijepi su. Svi su zazidani. U srednjemu vijeku ovdje su zatvarali nevjernike — vjerovalo se da će biti više izgleda za obraćenje ako se budu nalazili u unutrašnjosti križa. To je bilo prije nego što se red odrekao kršćanstva.

Aura je razmišljala trenutak, a onda je legla na trbuh uz rub otvora u podu. Oprezno je gurnula glavu iznad ruba. Iz dubine je dolazio ustajao, smrdljiv zrak.

— To su pokušali i drugi — Lysander je odmahnuo glavom. — Svi su negdje dolje.

Aura mu je uputila otrovan pogled, rado bi ga okrivila za svoju dvojbu. On je ubio desetine mladih djevojaka kako bi mogao produljiti svoj bijedni život. A ipak je prema njemu osjećala samo prezir. Gađenje, naravno, ali ne i mržnju. Imao je pravo u onome što je rekao na početku: razlika je u tome što nije poznavao nijednu od svojih žrtava. Unatoč svemu, on je bio otac njezine sestre; Sylvette gaje voljela.

— Ima li tko kakav prijedlog? — razdražljivo je upitala Aura. Ni Lysander ni Sylvette nisu odgovorili. Aura je pogledala u

otvor na stropu. Bio je previsoko i nije ga se moglo dohvatiti s mjesta na kojem su se nalazili.

— Koliko ljudi ima u samostanu? — upitala je na kraju.

— De Dion i dva čuvara.

— Nitko više? Samo njih trojica?

To je zvučalo previše nevjerojatno da bi moglo biti istinito. Lysander je slegnuo ramenima i rekao: — Ostali su otišli s Morgantusom. Ionako ih nije bilo mnogo, deset ili jedanaest.

— Sylvette — rekla je Aura — ti si mi pričala da vam de Dion donosi svijeće u sanducima.

— Točno.

— Je li doista tako kako si rekla? Donosi li vam sanduke?

— Jedanput tjedno, da.

— A sanduke ostavlja ovdje?

— Oni će nam poslužiti kao ogrjev na zimu, rekao je. Imamo ih mnogo.

Sylvette je pokazala mračan hodnik iza Lysanderovih leđa, jedini u kojem nisu gorjele svijeće, vjerojatno zato da ne bi došlo do požara.

Aurino je uzbuđenje sve više raslo dok je odlazila u tamni hodnik. — Niste ih rastavili, zar ne?

— Nismo sve.

Lysander je stavio ruku na Aurino rame. — Znam što namjeravaš učiniti. Međutim, besmisleno je. Sanduci su od tankoga drva i nisu dovoljno čvrsti.

Aura nije dobro čula što je rekao. Samo je gledala u koščate prste koji su se svijali oko njezina ramena poput rakovih nogu. Ponovno joj se smučilo. Još uvijek se nije navikla na djelovanje Gilgamešove trave, a sada je trava imala svoj puni učinak.

Izmakla se i dala sestri znak.

Ubrzo potom ona i Sylvette donijele su četiri sanduka do ruba otvora. Bili su to posljednji sanduci koji nisu bili pripremljeni za loženje. Lysander je bio u pravu; drvo je bilo tanko i nedovoljno čvrsto tako da nije moglo izdržati težinu čovjeka dulje od nekoliko sekundi. Unatoč tome morali su pokušati.

Sanduke su poslagali jedan na drugi, s otvorom prema dolje. Naslagani sanduci dosežali su Auri do ramena.

Udaljenost od najgor-njega sanduka do otvora u stropu iznosila je još samo metar i pol. Svejedno nije bilo neke veće nade u uspjeh. Ne samo zbog toga što je bilo teško popeti se na klimavi toranj od sanduka, nego i zato što je njegov rub bio udaljen samo za širinu prsta od otvora u podu. Osim toga, oba otvora su se nalazila točno jedan iznad drugoga tako da se onaj, tko je stajao na sanducima, morao nagnuti nad ponorom kako bi dosegnuo do ruba na gornjemu otvoru.

Lysander je imao još neke prigovore, ali ga je ovaj put Syl-vette opomenula da šuti.

Aura je uhvatila sestru za ruku. — Ti ideš prva. Ja ću te držati čvrsto, koliko god budem mogla.

Strah u Sylvettinim očima nije se mogao previdjeti, ali je ona ipak odlučno kimnula glavom. Sestre su se dugo grlile, a Aura je osjetila kao nekakav udar topline u tijelu. Ne bi nikad mogla dopustiti da se Sylveti nešto dogodi.

Sylvette se okrenula prema sanducima, stavila obje ruke na gornji rub i lijevom nogom potražila uporište između drvenih letava. Sanduci su zaškripali kad se povukla prema gore. Aura ju je uhvatila za struk i sa zaprepaštenjem primijetila kako je Sylvettino tijelo tanko i mršavo. Međutim, baš to jedno stanje Sylveti je sada dobro došlo; sanduci su se, doduše, zanjihali pri svakom pokretu, ali se činilo da će izdržati Sylvettinu težinu.

Za nekoliko trenutaka Sylvette je stigla do najvišega sanduka. Aura ju je morala nakratko pustiti kako bi se ova mogla bolje namjestiti. Škripa sanduka postala je prodornija, cijeli toranj opasno se njihao. Ako sada popusti, Sylvette će sigurno pasti u provaliju.

Znoj je curio preko Aurina lica. Rukom je brisala oči. Lysan-derovo disanje pretvorilo se u hroptanje, dok se Sylvette polako uspravila, nagnula se nad ponorom, ispružila glavu i ramena kroz otvor i podigla se rukama. Nekoliko trenutaka poslije toga čučala je na krovu i dršćući hvatala zrak. Lice joj je još uvijek bilo bijelo kao kreda kad se nagnula preko ruba i pokretom glave ohrabrila ono dvoje.

Aura je osjetila olakšanje. Odahnula je, prišla sanducima i prodrmlala ih provjeravajući njihovu izdržljivost. Tada je oprezno namjestila rubove, koji su se pomakli kad se Sylvette uspinjala, i pogledala gore prema sestri.

— Kako izgleda tamo gore? Možeš li vidjeti kakva okna ili prozore u krovu?

Sylvette je zaklonila oči rukom i pogledala iznad sebe. Na kraju je kimnula glavom. — Ima nekoliko zabata s prozorima. Krovovi nisu osobito strmi. Ne bi smjelo biti teško doći do tamo.

— U pravu je — rekao je Lysander, još bez daha u strahu za svoju kćer. — Krovovi osam krila sa strane imaju prozore. Kroz njih možete izaći van.

— Mi?

— Ja ostajem ovdje.

Aura je mislila da će on to reći. Ona sama nije imala ništa protiv toga, ali je znala da Sylvette neće ići bez oca.

— Ne — rekla je zato. — Vi izlazite sljedeći.

— Ja sam prestar — usprotivio se. — Ne bih se mogao popeti ni na jedan sanduk, a kamoli na četiri.

— Ja ću vas pridržati. Kad se popnete, Sylvette vas može izvući na krov.

Odmahnuo je glavom. — To neće ići. Ja to ne mogu.

— Učinite već jednom — ljutito je prosiktala Aura. — Ako ostanete ovdje, onda će to htjeti i ona.

Duboko je uzdahnuo i protrljao si oči. Pogledao je u četiri sanduka, a onda u Auru. — Znam da ćeš se brinuti za Sylvettu ako mi se nešto dogodi — rekao je tiho tako da ga kći nije mogla čuti. — Znam da ti se gadim, Aura, ali ako ne preživim današnji dan, molim te da ne pokušavaš umanjiti Sylvettinu ljubav prema meni.

Pogled mu je bio molećiv, zjenice velike i tamne, unatoč svjetlu koje je prodiralo unutra.

— Obećavam — ozbiljno je odgovorila Aura. — A sada konačno pođite.

U očima mu se vidjela duboka zahvalnost. Zamahnuo je rukom i bacio štap prema gornjemu otvoru. Sylvette ga je uhvatila i stavila pokraj sebe na krov. Potom se Lysander počeo penjati. Aura je i njega uhvatila iznad bokova i pomogla mu pri penjanju. Osjetila je do laktova kako starac drhti. Nastojao je nadzirati napetost, ali pokušaj nije uspio.

Aura je postala nesigurna. Ježila se pri pomisli da je mršavo tijelo, koje drži u rukama, starije od sedamsto godina. Osjećala je kao da drži leš. Pitala se hoće li i sama jednoga dana tako završiti. Sama pomisao na to toliko ju je užasнула daje skoro ispustila Lysandera. Savladala se u posljednjoj sekundi.

Starac je ipak nekako uspio doći do vrha. Aura je odahnula.

Odjednom je donji sanduk popustio.

Uz glasnu lomljivu cionu se toranj spustio za širinu dlana, unaokolo su se slomile letvice. Lysander se zanjihao, zakašljao, a Aura je podigla ruke i uhvatila ga za potkoljenice. Ljuljajući se, pokušavao je održati ravnotežu. Sanduci su se još njihali, pukla je još jedna letvica i toranj se nagnuo prema ponoru.

Sylvette je odozgor ispružila ruke i uhvatila Lysandera.

— Skačite! — povikala je Aura ispustivši starčeve noge.

On je još uvijek oklijevao. Samo jednu sekundu. — Sanduci će...

— Prokletstvo, skačite već jednom!

Potisnuo se preostalom snagom, provukao se kroz otvor la-matajući nogama i Sylvette gaje izvukla gore. Oboje su uz veliku buku nestali s druge strane otvora.

Sanduci su se srušili. Bepomoćnim pokretom Aura je uspjela uhvatiti gornji sanduk. Svi ostali pali su u ponor.

Aura je opsovala i udarila sandukom o pod. Letvice su se ra-zletjele.

Pogledala je gore. Otvor je bio prazan. Gdje su bili Sylvette i Lysander? Malo prije je čula lupanje. Krov nije bio previše strm, rekla je Sylvette. Je li bio dovoljno strm da se skotrljaju dolje? Preko ruba, u provaliju?

Ne, hvala Bogu, vratili su se! Iznad njih skupljali su se oblaci. Lysanderovo lice bilo je tako sivo da se jedva razlikovalo od oblaka. Ostao je bez daha, kašljao je i uzdisao. Sylvette je imala ranu na nozi, ali je bila prisebna i zabrinuta za Auru. Oči su joj bile pune suza.

— Morate poći — doviknula joj je Aura. — Jugozapadno odavde ima jedno selo. Ne pokušavajte razgovarati s tamošnjim ljudima, oni će vas dovesti natrag. Čekajte dok ne padne noć i ukradite im dva konja ako možete.

I sama je znala da je to prilično bezizgledno.

— Ja ne idem bez tebe — odgovorila je Sylvette.

— Ne budi glupa! — rekla je Aura. Ako sada ne nestaneš odavde, sve je bilo uzalud. Misli na Christophera koji je umro da bi tebi omogućio bijeg.

— Ne — Sylvette je bila uporna. Rukavom si je obrisala vlažne obraze.

Aura nije popuštala. — Molim te, Sylvette. Bježi! Ja ću već nekako izaći odavde.

Njezina je sestra donijela odluku. — Pokušat ću izvana otvoriti vrata.

— Ne, dovraga — psovala je Aura. — Vi niste ni naoružani. De Dion će vas ubiti.

Ali Sylvette se već udaljila od otvora. Aura je čula kako se koraci udaljuju, kako udaraju i grebu po krovu iznad

mosta. Kretali su se prema stubištu.

Auru je tek sada uhvatila panika. Kao furija potrčala je niz hodnik gledajući u mračni zabat. — Sylvette! — vikala je što je mogla glasnije. — Ne čini to, Sylvette, oni će vas ubiti!

Međutim, koraci su i dalje odzvanjali. Krovne grede iznad hodnika pomicala su se pod treperavim svjetlom svijeće. Aura je trčala naprijed dok su je zvukovi nezaustavljivo slijedili. Sylvette i Lysander išli su u sigurnu smrt.

— Sylvette! — povikala je još jednom. U bespomoćnom bijesu zgazila je nekoliko svijeća. Tekući vosak poprskao je zidove i ostavio mrlje na njezinim čizmama.

— Oni će te ubiti!

Riječi su joj se izgubile u jecaju. Pala je na koljena, zabila lice u ruke. Nije mogla ništa učiniti.

Koraci na krovu su se udaljavali i na kraju se više nisu čuli. Sylvette i njezin otac došli su do kraja mosta i sada su zakoračili na glavni krov.

Aura se kao u transu odvukla do stubišta. Nije se potrudila podići nijednu svijeću, spotala se u mraku silazeći dolje. Činilo se da sada ima više stuba nego prije, kao daje i samo zdanje želi spriječiti da siđe dolje, kao da pruža kamene udove, dolje, u beskraj.

Ipak je stigla dolje. Kroz uski otvor u dvokrilnim vratima prodirala je tanka zraka svjetlosti. Šakama je počela udarati u hladnu hrastovinu.

— De Dion! — urlala je u očajanju. — De Dion, pusti me van! Ništa se nije pomaklo. Čuvari se nisu obazirali na nju. Pokušavala je i dalje, još nekoliko minuta. Bez uspjeha.

Iscrpljena i bez nade konačno se spustila na najdonju stubu, privukla koljena i zagledala se u tminu. Pokušavala je jasno razmišljati, ali su joj se misli opirale krenuti pravim putem. Strah za Sylvetu sve je ostalo potisnuo u stranu.

Dugo je sjedila tako, osuškujući, razmišljajući, dok je uzbuđenje i iscrpljenost nisu savladali. Aura je zaspala. Kad se probudila, nije imala pojma koliko je vremena prošlo. Minute, a možda i sati.

Odjeknuo je oštar prasak, snažan i isprekidan. Još jednom. Jeka se odbijala o visoke kamene zidove.

Pucnji!

De Dion i njegovi ljudi su ubili Sylvetu i Lysandera. Čudno, kako je Aura odjednom točno shvatila što se događa. Također je bilo neobično što je u istom trenutku nestao i njezin strah.

S druge strane vrata odjeknuli su novi pucnji. Netko je vrisnuo. Neka mlada žena.

Potom — mir. Odjednom tišina.

Aura je još čučala na stubištu. Na usta je stavila stisnute šake. Zagrizla si je prste. Čula je korake koji su se s druge strane približavali vratima. Netko je trčao. Netko je stavio ključ u bravu i okrenuo ga. Desno se krilo otvorilo prema unutra. Žarko, zasljepljujuće svjetlo prosulo se stubištem. Neka osoba joj je prilazila. Lijepa, s divljom kovčavom kosom.

Marie Kaldani pružila je ruku Auri.

Da bi mogao osloboditi Charlottu, Gillian je morao potražiti ključ od kupole svjetionika. Našao ga je u unutarnjem džepu alkemičarova ogrtača.

Gospodarica dvorca više nije bila u stanju vlastitom snagom izaći na slobodu. Gillian je stavio ruku na nos, ušao u stakleni kavez, prošao kroz mješavinu ptičjega izmeta i perja i uhvatio Charlottu za ruku. Ona mu je bezvoljno dala da je izvuče van kroz oblak bijelosivoga praha i perja koje je vjetar poput snježnih pahuljica raznosio preko ograde.

Charlotte je ostala ležeći na balkonu koji je vodio oko vrha tornja, sklupčana poput nerođena djeteta u majčinoj utrobi, lica okrenuta prema ogradi, prema moru, prema svježemu zraku. Crna joj je haljina bila prekrivena bijelim prahom, lice također, i kosa koja je nekad bila visoko podignuta. Gillian je kleknuo pokraj nje, prodrmao je i ošamario je. Polako se vraćala k svijesti, kao da se nalazila u dubokom snu, ali kad je već sasvim došla k sebi i osjetila bol, počela je vrištati. Vrištala je tako prodorno, tako uporno, da je nadglasala i vjetar i valove koji su udarali u stijene, poput zova sirene što odjekuje iznad oceana.

Kad je konačno otvorila oči i pogledala Gilliana, on je primijetio kako su joj očne jabučice bile prekrivene slojem prašine. Ptičji izmet izjedao joj je rožnicu i zjenicu te došao do ocnoga živca dok su joj iz nosa i iz usta tekli tanki mlazovi krvi. Sluznica joj se odvajala od tkiva. Hitno je trebala vodu, što je moguće prije.

Morgantusovo tijelo bez glave još je visjelo preko ograde. Ruke su mu bile ispružene prema nazad. Vjetar ih je njihao pa je izgledalo kao da mašu nevidljivim brodovima na obzoru. Gillian je prišao tijelu i neko ga vrijeme bezizražajno gledao. Tada se sagnuo, uhvatio noge čovjeka koji mu je možda bio otac i prebacio ga preko ograde. Kad je pogledao dolje, više mu nije bilo ni traga. More će ga već negdje pokopati, na nekoj dalekoj obali ili u dubinama oceana.

Uzeo je Charlottu za ruku i odnio je niz stube. Iako je bila vrlo lagana, nije mu bilo jednostavno nositi je. On nikad nije bio osobito snažan i sada, dok je silazio, još mu se jače vrtjelo u glavi. Stubište bez ograde spuštalo se poput beskrajne spirale u mračnu dubinu. U prizemlju je zamijetio ispod stuba nekoliko pokrivača i jedan sanduk s hranom — vjerojatno Charlottino utočište. Tamo je otkrio i drvenu bačvu s vodom za piće. Položio je Charlottu na pod i polio je po licu većom količinom vode, naveo je da ispere usta. Čak joj je i nosnice natopio vodom.

Iskašljala je slinu i vodu, ali i dosta po život opasne prašine.

Tiho je hroptala u njegovu naručju dok je silazio s njom vraćajući se u dvorac.

U staklenoj kupoli na vrhu tornja nastao je olujni vrtlog koji je tjerao van perje i prašinu oblikujući bijelu zastavu koja se u obliku spirale uzdiže prema nebu i ondje razilazi u svim smjerovima.

Na zapadu je sunce zašlo iza snježnih vrhunaca. Tornjevi Ušgulija uzdizali su se poput vitkih nadgrobnih spomenika iza gorske glave, oba-vijeni večernjom maglom. Posljednji dio puta bio je blatnjav i izgažen jer je njime prošao pastir sa stadom koza tjerajući ih u selo.

Jahači, koji su u Ušguli dolazili s istoka, bili su šutljivi i iscrpljeni. Marie je predvodila skupinu. Cijelim putem nije ni s kim razgovarala, čak ni s Aurom, koja je jahala iza nje. Sylvette i Lysander jahali su na jednom konju jer se starac nakon penjanja po krovovima nije sam mogao držati u sedlu.

Petorica Svanetijaca izgubila su život u napadu na samostan. Njihovi su leševi bili potruške prebačeni preko konja. Prijatelji pokojnika vodili su konje za uzde.

De Diona i njegova dva templara ostavili su u praznome samostanu. Malo ih je ostalo. Čak i kad su već bili mrtvi, ljudi su ih udarali sabljama i kundacima osvećujući im se za smrt njihovih pet drugova.

Ona dvojica, koja su ubila Christophera, nisu bila među napadačima. Marie ih je poslala natrag u Ušguli zajedno s mrtvim Christo-pherom i zapovijedila im da pripreme sve za pogreb. Aura nije imala drugoga izbora, nego to prihvatiti kao izraz njezina kajanja. Nije imala snage za osvetu. Stajala je pokraj de Dionova tijela i nije u sebi otkrila ni trunka mržnje. Nije se osjećala pobjedonosno, ni radosno ni zlorado. Samo duboka, ledena ravnodušnost.

Žene u selu dočekale su ih s čajem, domaćom rakijom i loncima vruće juhe. Lysandera su smjestili u kuću Marieine majke da se odmori, imao je groznicu i buncao je. Travar, kojega je Marie našla da neguje starca, obećao je da će Lysanderu za tjedan dana biti dobro; jedino mu ne bi preporučio trodnevno putovanje u Suchumi, a kamoli put u Njemačku.

Marie je otpratila Auru i Sylvetu do groblja na kraju sela. Christopher je ležao na odru u jednoj kapelici, a oko njega su gorjele svijeće. Pred vratima su stajali ljudi s bakljama. Marie je ostala s njima dok su se sestre opraštale od pobratima.

Christophera su pokopali u svježe iskopanom grobu. Aura je kod seoskoga klesara naručila nadgrobnju ploču od granita koja je trebala prekrivati cio grob. Marieina majka je obećala da će nadgledati izradu.

Marie je čučnula ispred groba i molila se u sebi; samo su joj se usne pomicale. Aura je vidjela kako joj niz obraze cure suze.

Poslije su se seljani povukli, samo su Aura i Sylvette ostale na grobu s usamljenom bakljom. Vjetar je šumio s obronaka, poigravao se njihovim kosama i zavijao u seoskim kulama poput životinje koja umire. Treperava svjetlost baklje bacala je sablasne sjene križa daleko preko susjedne gorske livade.

— Što ćeš sada raditi? — upitala je Aura ne skrećući pogleda s Christopherova groba.

— Najradije bih zaspala, a odluku prepustila nekom drugom.

Sylvette je bila umorna kao i svi ostali koji su došli iz samostana. A ipak je u njezinu glasu bilo nešto što je davalo nadu i djelovalo izuzetno snažno. — Što bi ti učinila na momju mjestu?

Ona zna, pomislila je Aura. Ona zna da sada prvi put ima mogućnost sudbinu uzeti u svoje ruke.

— Mislim da nije važno što bih ja učinila — rekla je Aura. — Osim toga, ti znaš odgovor.

Sjetila se obećanja koje je dala Lysanderu. — On je ovdje u selu na sigurnom. Marieina majka će se brinuti o njemu. Mariein napad na samostan dokazuje njezinu iskrenost. Lysander je starac koji će jednoga dana...

— ...umrijeti u miru i spokoju. To si mislila, zar ne?

— Da.

— Ja bih tada trebala biti uz njega.

— Misliš li da on to želi? — upitala je Aura zdvojno. — Učinio je sve kako bi ti ostao u sjećanju kao dobar čovjek, bez obzira na njegovu prošlost. Zbog tebe je promijenio život. Pokušao je biti tvoj otac, sa svom onom savršenošću koju je mogao pokazati i koju su mu okolnosti dopuštale. Ali, hoće li htjeti da gledaš kako umire? Kako ga smrt stiže čineći ga sasvim običnim smrtnikom? Ja to ne mogu zamisliti. To mu ne priliči.

Sylvette je čučnula, uzela zemlju s Christopherova groba i počela je zamišljeno propuštati kroz prste. — Možda bih ga jednostavno trebala pitati.

— Idi samo — rekla je Aura — ja ću te čekati.

Učinila je to. Sat vremena, potom dva. Sama s Christophe-rom nad njegovim grobom, sama s bratom kojega je u početku mrzila, a na kraju zavoljela. Sada, sama na tom groblju u brdima na kraju svijeta, sada je konačno plakala za njim, plakala zbog obitelji kakvu su mogli imati, plakala za prijateljstvom. Kleknula je pred grobom, onako kako je i Marie to učinila, i desnom rukom milovala humak.

Jednoga će dana ovdje izrasti zelene biljke, tužno je pomislila, koje će svojim listovima, nalik na oštrice mača, pokušati izbiti u visinu, ali će iznad njih biti granitna ploča koja im to neće dopustiti. Ploča, na kojoj će stajati Christopherovo ime. On će biti taj koji će savladati besmrtnost. Samo on i nitko drugi.

Sylvette se konačno vratila i priopćila joj svoju odluku.

Ujutro su zajedno osedlale konje i Marie je dvije sestre odvela kroz zelene doline Svanetije natrag na Crno more.

Epilog

Trag proteklih oluja visio je u zraku. Bila je to ona jedinstvena, za sjever tako tipična izmjena potpune tišine i nepredvidivog divljanja elementarnih nepogoda. U jednom trenutku vjetrovi su zavijali iznad travnjaka prostranih ravnica, u sljedećem trenutku krajolik je utonuo u pobožnu tišinu.

Aura je sada prvi put ostala bez daha zbog čarolije močvarnih polja. Dok se kočija približavala žutobijelim pješčanim nanosima, na istoku je prhnulo u zrak jato ptica, mrka bujica koja se izgubila na nebu, kao da priroda oduzima zemlji sjenu koju je neki užurbani oblak nehotice izgubio u odbojnoj praznini.

Činilo joj se da obzor uzmiče pred njom, sve dalje i dalje, poput opsjene. Aura je znala da joj se put čini tako dugim samo zato što je nestrpljiva. Osjećaj da će konačno doći kući bio je lijep i zbunjujući istodobno; zbunjujući zbog neizvjesnosti što je čeka kod kuće.

Od kočijaša su ona i Sylvette doznale da su se proteklih tjedana u dvorcu dogodile čudne stvari. Prvo je gospodarica otpustila svu poslugu; onda se pojavio nekakav čudan starac koji je pozvao liječnika na obalu gdje je na palubi čamca ležao drugi starac koji je bio ranjen; ubrzo poslije toga počelo se pričati kako Charlotte Institoris boluje od teške bolesti, kako je oslijepila i prikovana je za krevet; odmah je sve sluge osim Jakoba ponovno zaposlio čovjek koji je očito uživao povjerenje gospodarice i radio u njezino ime. Aura je htjela da joj kočijaš opiše toga čovjeka, ali on je malo znao o njegovu izgledu jer ga sam nijednom nije vidio.

Zabrinuto ga je upitala je li čuo što o djeci, na što joj je kočijaš objasnio da ih je čuo kako razgovaraju i kako seoski učitelj ponovno svaki dan odlazi u dvorac pa je prema tome sigurno s djecom sve u redu. Osim toga, djeca neko vrijeme nisu bila u dvorcu, ali su se vratila prije devet ili deset dana. Njegov šurjak ih je vozio u dvorac, raspričao se kočijaš, i djeca su ostavljala dojam da su vesela, čak i pomalo nestašna. Čovjek, koji je preuzeo poslove na otoku, bio je s njima.

Aura i Sylvette su se pogledale. Tko god da je bio taj tajanstveni stranac, izgleda da nije imao loše namjere s djecom.

A Morgantus?

Konačno su došle do pješčanoga nanosa s druge strane livade, i kad su ga ostavile iza sebe, pred njima se pojavilo blagovalovito pješčano more. Posljednji visoki nanos pijeska zapriječio im je pogled na dvorac.

— Dragi Bože! — odjednom je povikala Sylvette. — Kočijašu, stanite!

— Što je? — uzbuđeno je upitala Aura. Potražila je odgovor na sestrinu licu, ne u pješčanim nanosima, i tako nije znala o čemu je riječ sve dok Sylvette nije ispružila ruku i povikala: — Pogledaj tamo gore!

U istom je trenu iskočila iz kola i pala u pijesak.

Iznad pješčanoga nanosa pojavile su se dvije tamne točke. Polako su počele rasti sve dok se nisu mogla razaznati dva mala tijela koja su prešla preko pješčanoga brda i potrčala niz obronak. Tess je imala na sebi bijelu haljinicu, a Gian svoje iznošene hlače koje je oblačio svaki dan ako nitko ne bi na to obraćao pozornost.

Sylvette je potrčala prema Tess boreći se protiv pijeska i sva sretna izvikivala ime svoje kćeri. A Tess je blistala od sreće kad ju je Sylvette primila u naručje.

I Aura je iskočila iz kola, svom snagom privila Giana na grudi dok je kočijaš mirno sjedio, žvakao duhan i dobroćudnim osmijehom promatrao nenadani susret.

Aura je podigla Giana u vis, okrenula se s njim oko svoje osi, pritisnula lice na njegova ramena osjetivši njegove tople suze na svojem vratu. Odjednom je nestalo iscrpljenosti zbog dugotrajnoga putovanja. Svejedno što će je dočekati u dvorcu, u ovom trenutku Aura je bila uvjerena da će se na ovaj ili onaj način okrenuti na dobro.

Gian se konačno odvojio od nje i tada je Aurin pogled pao na sjenu koja se iznad pješčanoga nanosa uzdizala prema nebu. Čovjek je primijetio da ga je Aura otkrila pa je krenuo naprijed. Velikim koracima silazio je niz obronak.

Kad je prešao trećinu puta, ona ga je prepoznala. Bilo je dobro što ju je Gian u tom času držao za ruku; bilo je dobro što je tu bio netko tko joj je rekao: To je stvarnost! Evo, možeš dodirnuti moje prste, moju ruku! Bez obzira što misliš, ovo nije san!

Poslije nekog vremena Aura i Sylvette pošle su nekamo kamo su morale ići same. Bez Gilliana i bez djece. Samo njih dvije, sestre, kćeri, same u dugačkom hodniku pod blijedom svjetlošću plinskih svjetiljaka.

Sylvette je blago pokucala na vrata, ali nitko joj nije rekao da uđe. Tada je Aura odlučno stavila ruku na kvaku i otvorila vrata. Za-pahnulo ih je oštar miris, dah patnje i žalosti i neprozračenih kreveta.

Charlotte je imala bijeli povez na očima. Njezina nekada crna, bujna kosa postala je sijeda i prorijedila se. Ležala je u velikom krevetu, ispod bijeloga pokrivača koji je nalikovao na razrovani brežuljak pod netaknutim snijegom.

— Majko — nježno je prošaputala Aura, sjela na desni rub kreveta i bojažljivo uhvatila Charlottu za ruku.

Odjednom više nije znala što bi rekla. Spontani osjećaji, koje je očekivala, nisu se htjeli pojaviti. — Vratila sam se — izustila je kratko osjećajući se krivom zbog toga.

Charlottine su usne zadržale. — Jesi li dovela Sylvetu? Nešto je zaškripalo, kao kad se nađe pijesak u župčaniku.

— Da, majko, ja sam ovdje — rekla je Sylvette uzbuđeno. — Ja sam s tobom.

Sjela je na drugi kraj kreveta, oprezno je pogladila po rijetkoj kosi, poljubila je u suhi, upali obraz.

Charlotte nije ništa govorila, samo su joj se usne trzale. Tada je Aura shvatila da njezina majka plače. Nisu mogli vidjeti suze jer su se one zaustavljale u povezu preko očiju.

Aura je šutjela i prepustila je sestri da govori. Sylvette je to radila vrlo dobro, pričala joj je o bezazlenim stvarima, govorila je dobroćudno i osjećajno, a Aura joj je na trenutak zavidjela na tom daru; ona sama nije bila sposobna za takvo što, nije bila nikad sposobna za to. Međutim, Sylvettin je glas bio ispunjen ljubavlju. Aura je osjetila da nije potrebno da dulje ostane kod majke. Ono što je njezina majka sada trebala, mogla joj je dati samo Sylvette.

Ustala je, kimnula sestri ohrabrivši je i vidjela po njezinu smiješku da je shvatila što se odigravalo u Aurinim mislima. Sylvette ju je pogledom ispratila do vrata te nastavila šaputati Charlotti, nježno i ljubavno.

Aura je izašla iz sobe bez riječi te polako zatvorila vrata za sobom. Nije se pozdravila s majkom. Tragedija, možda, iako samo bol-no banalna.

Pronašla je Gilliana na tavanu. Vani se smračilo. Zvijezde su treperile u tami, čas svjetlije, čas tamnije. On je stajao ispod staklenoga krova, gledao u nebo iznad čempresa, gledao u noć.

Vrata s reljefom bila su širom otvorena. Aura je bacila ključ u more. Povijest dvorca sada je bila jedno s njegovim žiteljima, a oni su bili dio njegove povijesti. Zidine, vrt u potkrovlju, alkemija i Aura — sve je bilo jedno. Udovi cjeline koji su se konačno počeli međusobno prihvaćati.

Tako, dakle, pomislila je, umiru tajne.

Uхватила je Gilliana za ruku i zagledala se u njegove pametne, lijepe oči. Onda ju je on povukao u grmlje.

Palmino lišće lagano se zanjihalo.

Na Nestorovu grobu sjedio je pelikan. Dostojanstveno se pomaknuo u stranu kad je Aura kleknula i počela rukama razgrtati korov. — Pogledaj — šapnula je Gillianu — nešto ti želim pokazati.

I kad je on čučnuo i pogledao ono što mu je htjela pokazati, Aura je krenula pogled put noćnoga neba. U staklenom krovu zrcalilo se njezino malo, izgubljeno lice, lebdeći usred beskraj.

— Sve ove zvijezde — tiho je rekla misleći za sebe:

Vjerujem da one upravo razgovaraju o nama.

KRAJ

Autorov pogovor

Ideja da se u krvi djevice nalazi ključ vječnoga života stara je vjerojatno kao i samo čovječanstvo. Kao motiv susrećemo je u bajkama i pre-danjima, u alkemističkim zapisima i »znanstvenim« istraživanjima srednjega vijeka.

Prvi koji je doveo u vezu kamen mudraca s incestom bio je Michael Majer, liječnik njemačkoga cara Rudolfa II. Njegove rasprave, kao na primjer Atalanta Fugiens, objavljene su u 17. stoljeću u obliku knjige. To znači da su potonji naraštaji alkemičara njegove teorije, koje treba shvatiti kao ezoterične, dugo uzimali zdravo za gotovo. Opis biljke koja se zove Kao-starac-čovjek-ponovno-postaje-mlad nalazi se u jednom odlomku epa Gilgames. Najpoznatije predanje te sage iz 3. stoljeća prije Krista sačuvano je na dvanaest ploča koje su pripadale knjižnici asirskoga kralja Asurbanipala.

Legende, ali i činjenice o templarima nalaze se u brojnim knjigama. Na ovom je mjestu samo spomenuto da se neko vrijeme doista vjerovalo da su se preostali članovi reda povukli u glavni stožer na Kavkazu. Naklonost templara prema osmerokutnoj arhitekturi dokumentirana je njihovim građevinama u Europi i na istoku. Međutim, velik dio onoga što se u srednjem vijeku predbacivalo redovnicima neodrživo je s današnje točke gledišta. Homoseksualnost, koja nije bila neuobičajena u samostanima, olako se dovodila u vezu sa sotonističkim obredima, mučenjem iznuđena priznanja prečesto su se tumačila kao djela vještica.

Kazalište Theatre du Grand-Guignol doista se nalazilo od 1898. do šezdesetih godina 20. stoljeća na kraju ulice Rue de Chaptal u Parizu. Njegove ekstravagantno-krvave izvedbe bile su tada predmet dnevnih razgovora, ali su ubrzo nakon zatvaranja kazališta pale u zaborav. Još i danas ljudi se sjećaju, bilo s osudom ili odobravanjem, ispada Maxa Maureva i njegove družine.

Svanetija je do danas ostala gotovo nepoznata, djelomično čak neistražena zemlja. Od antike to se brdovito područje Gruzije nalazi u žarištu različitih ratnih zbivanja. Gottfried Merzbacher (1843 — 1926) je bio prvi istraživač koji je opisao svoja iskustva s Kavkaza i pritom spomenuo malu, prividno nevažnu Svanetiju. Tek prije nekoliko godina jedan je njemački televizijski tim pošao Merzbacherovim tragovima. Novinari su naišli na kulturu koja se stoljećima nije mijenjala.

Za vrijeme mojih istraživanja oslanjao sam se ponajprije na tekstove sljedećih autora: Helmut Gebelein, Allison Coudert, Alexander Roob, Gerard de Sede, Alain Demurger, Berndt Anwander, Karin Kersten & Ca-roline Neubaur, Rene Berton, Bogislav von Archenholz i Tina Radke-Gerlach. Njihovi radovi — o alkemiji općenito, o templarima, o bečkom podzemlju, o Grand-Guignolu, o povijesti Baltičkoga mora i zaboravljenoj Svanetiji —

bili su neprocjenjivi temelji mojemu istraživanju.

I na kraju, pelikan. On je od davnina simbol kamena mudraca. Ljudi su dugo vjerovali da pelikani hrane svoje mlade vlastitom krvlju što odgovara slici alkemije o eliksiru koji crpi snagu iz sebe sama. Pelikani zapravo povraćaju hranu za potomke iz svojih vrećica za hranu što je prijašnjim naraštajima davalo dojam da ptice kidaju vlastite grudi. To u mnogome ukazuje na temeljni problem svih alkemičara: svjetovno može izgledati magično, ali tko to raščlani, razara izvanjsku sliku, a ujedno i privid čarolije.

Kai Meyer, ožujak 1997.

Napomena: Ako vam se knjiga sviđela kupite je. Na taj način podržavate autore i izdavaće. ibs@crostuff.net

uživajte u svijetu knjiga